KAI MEYER

ARCADIA se trezește

Un mit mediteraneean se trezește la viață...

Aștepta, ezită. Apoi își retrase capul înainte ca buzele lor să se atingă. Preț de o bătaie de inimă, Alessandro păru ofensat, apoi zâmbi, clipi în soare și spuse:

– Când va fi să fie, vreau să-ți fiu alături.

– Când va fi să fie ce?

– Când n-o să te mai uiți la toată lumea de parcă ți-ar fi declarat război. Și când o să-ți dai seama – făcu un semn spre prăpastie – că uneori pare că a venit sfârșitul lumii, însă lumea continuă pe partea cealaltă.

ISBN 978-606-576-785-0

6 421952 017108

Produs în România

EDITURA UNICART

www.unicart.ro

14+ ani

Nici nu pune Rosa bine piciorul pe meleagurile siciliene, că și începe să se simtă ca într-un film. Totul pare ireal: palatul în ruină al mătușii ei, tânărul misterios întâlnit în avion, Alessandro, și, nu în ultimul rând, zvonurile conform cărora membrii familiilor lor, Alcantara și Carnevare, fac parte din două clanuri mafiote rivale, care se luptă aprig de generații întregi.

Toate acestea nu o împiedică pe Rosa să se vadă cu Alessandro, care, prin amestecul de eleganță sălbatică și farmec rece, o sperie și o atrage în egală măsură. În el zace o moștenire înspăimântătoare, animalică...

KAI MEYER

s-a născut la Lübeck în 1969 și este unul dintre cei mai cunoscuți autori germani contemporani. A lucrat doi ani ca jurnalist, iar apoi s-a dedicat exclusiv scrisului. De-a lungul carierei sale, a publicat peste 50 de romane, majoritatea remarcându-se prin tematica istorică și elementele *fantasy*.

Arcadia se trezește este primul volum dintr-o trilogie de mare succes.

ARCADIA
se trezește

*

KAI MEYER

ARCADIA
se trezește

*

EDITURA UNICART

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Meyer, Kai
Arcadia se trezeşte / Kai Meyer ; trad.: Ioana Constantin. - Bucureşti : Unicart, 2019
3 vol.

Vol. 1. - 2019.

I. Constantin, Ioana (trad.)

Kai Meyer
Title of the original German edition: ARKADIEN ERWACHT

Traducere din limba germană:
Ioana Constantin

Tipărită în România, la Unicart Production srl

Pentru Steffi

El mârâi din gâtlej, își plecă fruntea, se lăsă în jos pe labele din față, șuieră, îmi arătă coama lui roșie și dinții lui galbeni.

Și fiecare lovitură a limbii lui îmi rupea câte un strat de piele, unul după altul, toate straturile de piele din lume, și ceea ce a rămas a fost sclipirea unui păr strălucitor. Cerceii mei s-au prefăcut din nou în apă și-mi curgeau încet pe umeri; mi-am scuturat picurii din blana mea superbă.

Mireasa tigrului,
de Angela Carter

Ultimul capitol

– Într-o zi, spuse ea, o să prind visele întocmai ca pe fluturi.

- Şi apoi? întrebă el.

- O să le aşez între paginile cărţilor groase şi o să le prefac în cuvinte.

- Şi dacă te visează cineva întotdeauna doar pe tine?

- Poate atunci vom fi deja amândoi cuvinte într-o carte. Două nume printre toate celelalte.

Rosa

Odată ajunsă deasupra Atlanticului, o trezi liniştea. Se ghemui pe locul ei, cu genunchii la gură, iritată de cele cinci ore de înghesuială. Hublourile avionului erau întunecate, mulţi pasageri dormind sub păturile cenuşii. Nicio voce, niciun sunet. Avu nevoie de un moment până să-şi dea seama de ce nu mai auzea nimic: căştile ei amuţiseră. Aruncă o privire pe display-ul iPodului şi constată că totul era şters, mai multe săptămâni de muzică dispărute dintr-odată. Nu mai rămăsese decât un singur gen acolo, un singur interpret, un singur cântec. Unul pe care nu îl auzise niciodată până atunci şi pe care, cu siguranţă, nu-l încărcase ea. Se uită din nou la meniu.

Others

Scott Walker

My Death

În rest, nimic. Totul era şters.

Golul se potrivea bine cu viaţa nouă pe care o începea.

Se rezemă, închise ochii şi ascultă *My Death* pe *repeat* timp de trei ore, până la aterizarea la Roma.

ഇൽ

Pe aeroportul Fiumicino, Rosa află că zborul ei de legătură către Palermo fusese anulat din cauza unei greve. Următorul avion pleca peste cinci ore şi jumătate. Era obosită frântă, iar acum melodia *My Death* îi răsuna în minte şi fără căşti. În timpul aşteptării trebui să schimbe terminalul. Stătea pe un trotuar rulant nesfârşit, somnoroasă, cu bagajul în mână. Afară era încă întuneric, şase dimineața, iar lămpile puternice de pe coridor se oglindeau în geamurile uriaşe. Rosa se vedea pe ea însăşi, cu părul ca de vrăjitoare, lung, blond şi ciufulit, ca întotdeauna, îmbrăcată complet în negru. Umbra întunecată din jurul ochilor albaştri ca gheața dădea impresia că ar fi folosit prea mult dermatograf. De fapt, era nemachiată. Din acea noapte de anul trecut nu se mai atinsese de machiaj.

Tricoul cu bretele îi scotea în evidență înfățişarea copilărească de păpuşă: prea mică şi prea suplă pentru cei şaptesprezece ani pe care îi avea. Pe trotuarul rulant, în spatele ei, era o familie cu copii graşi, care duceau cu ei pachete consistente de mâncare, iar fata se bucura că ea era slabă şi fără poftă de mâncare, cu totul diferită de cei din jur.

În față era o gravidă. Rosa păstră distanța, fără să ajungă însă prea aproape de grupul din spatele ei. În avion avusese, în ciuda înghesuielii, propriul ei loc în jurul căruia îşi construise un adăpost mental.

Mica ei lume de la geam. Dar aici, la sol, totul era în mişcare: prea mulţi oameni, prea multă zarvă ca să se mai poată delimita clar de cei din jur.

Îşi puse din nou căştile. Era un cântec misterios, care sugera o Europă în alb-negru şi filme vechi cu subtitrare. O ducea cu gândul la gangsteri în costume negre, aflaţi pe plajele luminate de soarele arzător şi la franţuzoaice superbe cu pălării de vară, sugrumate de iubiţi geloşi.

Cântecul nu trebuia să se numească *My Death* ca să o ducă cu gândul la astfel de lucruri. Era ceva în dramatismul chinuit al melodiei, în sunetul vocii masculine, joase, întunecate. Era dorinţa morţii combinată cu un gust de Martini rece ca gheaţa.

My death waits like
A witch at night
And surely as our love is bright
Let's laugh for us and the passing time.

Visa la picături de sânge şterse de pe punţile iahturilor albe care pluteau pe Mediterana, la tăcerea melancolică dintre îndrăgostiţi sub soarele sudic.

Trotuarul rulant o purtă spre sala de aşteptare, care era supraaglomerată.

ꕥ

Unii oameni aveau în geantă, pentru siguranţă, aparate cu electroşocuri sau un spray cu piper.

Rosa îşi cumpărase un capsator dintr-un magazin de bricolaj de pe strada Baltic colț cu strada Clinton. Alesese acest aparat pentru că, deşi curentul electric era neplăcut, nu lăsa nicio urmă. Pe de altă parte însă, cu capsatorul i-ar fi putut înfige unui potențial agresor două, trei capse de metal în corp. Atunci el ar fi trebuit să se gândească dacă vrea să o jefuiască pe ea sau mai bine să-şi scoată capsele din piele. Asta i-ar fi dat timp destul să scape de el. Ultima oară când încercase capsatorul pe pielea ei, îşi rupsese o unghie. Neplăcut. Fusese nevoită să-l predea împreună cu bagajul de cală.

Îşi ducea geaca neagră în mâna stângă; buzunarul lateral şifonat dădea de gol locul unde păstra de obicei obiectul. Imaginea aceasta o deranja, pentru că lipsea ceva. „Nevrotic", ar fi spus sora ei, Zoe. Rosa hotărî să-şi umple buzunarul cu ceva. Privirea i se opri pe un stand de dulciuri de la marginea sălii de aşteptare. Vânzătorul se sprijinea cu spatele de zid şi moțăia cu ochii pe jumătate deschişi. În afară de familia de pe trotuarul rulant, nu mai cumpărase nimeni nimic în ultima jumătate de oră.

Rosa se ridică de pe locul ei şi merse cu paşi uşori spre magazin. Părul îi era mai ciufulit decât de obicei; îi cădea pe față şi îi acoperea un ochi pe jumătate.

Rochia ei mini fusese a lui Zoe şi îi era prea lungă – tivul îi ajungea până la genunchi. Privirea vânzătorului alunecă spre picioarele ei subțiri, în ciorapi

negri. Imaginea era completată de nişte pantofi butucănoşi cu barete de metal, pe care le strânsese bine în jurul gleznelor ca să nu-i cadă, cumva, când păşea. Cât de penibil ar fi fost *asta*!

– Bun venit în Italia, *signorina*! spuse el, în engleză, cu un accent greoi.

Purta o bonetă care arăta ca o bărcuță de hârtie şi o îmbrăcăminte cu dungi alb cu roşu. Rosa nu înțelegea de ce pălăriile caraghioase te-ar convinge să cumperi mai multă ciocolată, dar probabil că se preocupase cineva şi de asta.

– Ciao! Cel de aici, te rog.

Îşi alese un baton, ultimul din acel sortiment, şi observă că oja neagră de pe arătător era sărită. Îşi puse repede degetul mijlociu deasupra, dar nici acela nu arăta mult mai bine. Era evident că zgâriase ceva în somn.

Vânzătorul avea o față plăcută, iar amabilitatea lui nu avea nimic agasant. El se aplecă să ia un alt baton din spatele tejghelei. Rosa profită şi îşi umplu buzunarele gecii, neobservată, cu alte patru batoane. Apoi plăti batonul pe care i-l întinsese omul, îi zâmbi şi se întoarse pe locul ei printre rândurile de scaune pline de lume.

Unul dintre copiii graşi de mai devreme stătea pe locul ei şi îi aruncă o privire provocatoare. Ea îşi dori să scoată capsatorul, dar nu spuse nimic şi îşi găsi un loc liber pe podea, sub geam. Se

aşeză în genunchi pe geacă, îşi aranjă rochia, apoi îşi împinse geanta neagră de călătorie sub cap şi închise ochii.

Când se trezi era lumină, iar ciocolata de sub ea se topise. Aruncă toate batoanele fără să le deschidă – şi pe cel plătit, şi pe cele furate. Băiatul de pe locul ei se uita uimit la cum dispăreau dulciurile în gunoi. Vânzătorul îi făcu un semn cu mâna când trecu pe lângă el.

– Frumoasă bonetă, spuse ea.

La controlul de la poartă, o abordă o însoțitoare de zbor. Italiancă din Nord, după accent.

– Rosa Alcantara?

Femeia era machiată mult prea tare şi arăta de parcă la o aterizare de urgență ar fi fost prima care s-ar adăposti, ca să-şi împrospăteze deodorantul.

Rosa dădu din cap.

– Aşa scrie acolo, nu?

Însoțitoarea de zbor se uită pe bilet, tastă ceva într-un calculator şi o privi pe Rosa cu fruntea încrețită.

– Nu e vina mea, spuse Rosa.

Ridurile femeii se adânciră.

– Grenadele din valiză. Trebuie să mi le fi strecurat cineva.

– Nu e amuzant.

Rosa ridică indiferentă din umeri.

– V-am chemat. Prin microfon.

– Dormeam.

Însoțitoarea de bord o privi de parcă nu era sigură dacă nu cumva Rosa lua droguri. În spatele ei, la coadă, un copil se smiorcăia. Cineva mârâia nerăbdător. O altă însoțitoare de bord îi ghidă pe pasageri pe lângă Rosa. Toți se holbau la ea de parcă ar fi prins-o în momentul în care detona o bombă.

– Deci? întrebă Rosa.

– Bagajul dumneavoastră.

– Ce-i cu el?

– A fost din greşeală deteriorat. La transport. Distrus.

Rosa clipi.

– Pot să reclam compania dumneavoastră pentru asta?

– Nu, după cum scrie la *Termene şi condiții.*

– Asta înseamnă că ajung fără lucruri curate în Sicilia?

Şi fără muzică. Doar cu *My Death.*

– Compania regretă pierderea dumneavoastră.

Se vede!

– Şi o să vă rambursăm pierderea, desigur.

– Aveam haine foarte scumpe.

Îşi trecu mâna peste rochia surorii ei, pe care o avea de doi ani.

Stewardesa îşi strânse buzele şi bărbia i se ridă. Arăta ca un sâmbure de piersică.

– Avem experți care pot stabili asta. După ceea ce a mai rămas din haine, adăugă, aproape cu satisfacție.

Îi înmână Rosei un formular.

– Sunați la numărul care este notat aici şi veți fi ajutată mai departe. La coborâre puteți da informații referitoare la conținutul bagajului.

– Pot să urc acum în avion?

– Fireşte.

Când femeia îi dădu biletul de îmbarcare, degetele Rosei îi mângâiară încheietura.

– Mulțumesc.

Jos, în autobuz, îngrămădită între mulți alți pasageri, deschise pumnul. Înăuntru avea o brățară de aur. O ascunse în buzunarul gecii unei japoneze şi îşi băgă căştile în urechi.

ꕤ

Erau de trei sferturi de oră în aer, când bărbatul de lângă ea apăsă pe butonul pentru chemarea personalului de bord.

„Surpriză, surpriză!" se gândi Rosa când însoțitoarea de bord de la poartă apăru pe culoar.

– Domnişoara refuză să dea la o parte jaluzeaua, spuse el. Vreau să văd norii.

– Şi să vă aplecați peste mine, zise Rosa, ca să vă holbați în decolteul meu.

– Asta este absurd!

Bărbatul nu o privi.

Privirea stewardesei se opri îndoielnic pe tricoul ei negru.

– O să crească mai încolo, o linişti Rosa ironic, nicio grijă.

– Eu vreau doar să văd norii, repetă bărbatul.

– Locul meu la geam, jaluzeaua mea.

– Prostii! Nu e fereastra ta.

– Iar norii nu intră în programul de divertisment.

Bărbatul voia să se umfle în pene, însă stewardesa zâmbi cu farmecul unui manechin de plastic.

– Două rânduri mai în faţă este un loc liber la fereastră. Pe acela pot să vi-l ofer. În câteva minute trec să vă aduc o şampanie. Vă rog să ne scuzaţi pentru neplăcerile create.

Bărbatul îşi desprinse nemulţumit centura de siguranţă şi se strecură pe coridor, înjurând încet.

– Noi, femeile, trebuie să ţinem una cu alta, spuse Rosa.

Stewardesa se uită în jur, alunecă pe locul rămas liber şi îi spuse cu o voce scăzută:

– Ascultă aici, copilă! Îi ştiu eu pe cei ca tine... Dă-mi brăţara!

– Care brăţară?

– Cea pe care mi-ai furat-o. Doamna din ultimul rând te-a văzut.

Rosa se ridică pe jumătate şi se uită peste umăr.

– Cea cu cerceii de diamant?

– Dă-mi-o şi uităm totul.

Rosa se lăsă înapoi pe locul ei.

– Dacă această doamnă ar acuza-o pe fiica dumneavoastră de furtul vreunei bijuterii, aţi crede-o?

– Nu-ţi merge cu mine!

– Atunci dumneavoastră de ce vă purtaţi aşa cu mine, hm?

Stewardesa o străfulgeră nervoasă cu privirea, tăcu o clipă, apoi se ridică.

– Îl anunţ pe căpitan. Când aterizăm la Palermo, te vor aştepta carabinierii.

Rosa vru să dea un răspuns inteligent, însă o voce de pe rândul din faţa ei fu mai rapidă.

– Nu prea cred.

Rosa şi stewardesa întoarseră deodată capetele. Un băiat de vârsta Rosei se uită peste spătar, cu o privire sinceră.

– Eu am văzut o brăţară, la poartă. Pe jos, chiar acolo unde stăteaţi.

Rosa îi zâmbi stewardesei.

– V-am zis eu!

– Haideţi, asta este...

– Păi, e cuvântul meu contra cuvântului dumneavoastră, continuă el, frecându-se la nas. În ceea ce priveşte poliţia – nu e atât de simplu. O să vă spună căpitanul. În plus, domnul de pe rândul din faţa mea aşteaptă şampania.

Însoţitoarea de bord deschise şi închise gura ca un peşte, se ridică brusc şi plecă.

Băiatul păru să uite de ea în acelaşi moment şi o privi pe Rosa curios. Vigilent.

– De ce nu-ţi vezi de treaba ta? întrebă ea prietenos.

Arăta bine, nimic de zis.

Era oarecum de mirare, fiindcă de obicei lucrurile stăteau exact pe dos: dacă cineva îi venea vreodată în ajutor altcuiva, nu arăta niciodată bine. Nu era vreun star pop norvegian. Nici măcar atacantul din echipa de fotbal a liceului. Doar un tip oarecare cu părul unsuros, căruia îi mirosea gura.

Dar băiatul acesta era altfel.

Rosa îl analiză timp de două, trei secunde, apoi se ridică.

- Un moment.

Fata se strecură pe culoar şi merse încet spre ultimul rând. Doamna cu cerceii de diamant îşi ridică privirea de la ilustraţiile ei.

- În cazul în care avionul se prăbuşeşte la aterizare, spuse Rosa cu o voce dulce ca mierea, atunci sunt şanse de nouăzeci şi doi la opt ca toţi pasagerii din partea din spate a avionului să ardă de vii.

- Nu înţeleg ce vrei să...

- Noi, ceilalţi, care stăm mai în faţă, probabil că vom supravieţui. În special cei răi. Viaţa este nedreaptă, iar moartea e dată naibii. Dar, sigur, vă doresc un zbor plăcut în continuare!

Până să apuce femeia să spună ceva, Rosa era pe drumul înapoi spre locul ei.

Băiatul îşi încrucişă braţele la ceafă şi observă cum ea se aşeză.

– Ce i-ai spus?

– Că în curând aterizăm.

Ochii lui erau neobişnuit de verzi. Ai ei erau de un albastru străveziu, foarte deschis. Dacă băiatul avea de gând să spună ceva despre incidentul de mai devreme, l-ar fi ignorat şi s-ar fi comportat ca şi cum el nu ar fi fost acolo. Ce plictiseală!

– Îmi pare rău pentru bagajul tău, spuse el, dar din voce nu-i răzbătea niciun fel de empatie. Am auzit, stăteam în spatele tău.

– Tu l-ai stricat?

– Nu, din câte ştiu.

– Atunci n-are de ce să-ţi pară rău.

Ea îl măsură din cap până în picioare, pentru că nu avea de ales. Nu se inventase încă jaluzeaua dintre rânduri. Şi el nu dădea niciun semn că s-ar aşeza înapoi.

Nu arăta foarte sicilian, chiar dacă accentul lui trăda faptul că trăise pe insulă. Poate că era doar bucuros să poată folosi limba din nou şi de aceea vorbea mai apăsat. Ea îşi aminti că îl văzuse pe aeroportul din New York. Vacanţă la rude, probabil. Sau se întorcea după un semestru în străinătate. Până la urmă, nu era cu mult mai mare decât ea, aşa că nu

putea să fie student la vreo universitate italienească. Poate că era invers: mergea în State la colegiu şi acum era în vizită la familia din Italia. Faţa lui i se părea cunoscută, deşi n-ar fi putut să spună dacă îl mai întâlnise undeva înainte de călătorie. Un nas îngust, drept, sprâncene dese, şatene, o urmă de cinism în ochi şi în colţul gurii. Avea gropiţe mici în obraji şi fără să zâmbească. Pielea lui avea o nuanţă uşor aurie, exact opusul pielii ei. Rosa nu se bronza niciodată, deşi tatăl său era italian şi ar fi fost normal ca ea să aibă pielea măslinie – moştenise însă tenul irlandezo-american de la mama ei. Şi nimic altceva, spera ea cu tărie.

Părul şaten închis al băiatului arăta de parcă tocmai l-ar fi răvăşit cu mâinile. Şuviţele răsfirate îi încadrau faţa, aşa încât, când el făcu un pas în spate, Rosa ajunse la concluzia că avea ceva aristocratic în înfăţişare. Nu că ar fi văzut aristocraţi în altă parte decât la televizor. Dar, privindu-l, cuvântul îi veni spontan în minte. Dacă ar fi avut un chip mai simetric, mai armonios, atunci ar fi fost prea frumos, chiar dacă trăsăturile lui aveau să se mai dezvolte în doi, trei ani şi era posibil să devină mai aspre şi mai dure.

– Te deranjez din citit?

Arătă către revista făcută sul pe care ea o pusese între cotieră şi marginea bordului. Rosa nu-i ştia nici măcar titlul. O luase din teanc, la intrare, doar pentru că se afla acolo. Era un impuls obişnuit.

– Nu, răspunse ea, dar luă revista şi şi-o aşeză în poală.

– E ceva interesant acolo?

Cu o sclipire amuzată în ochi, îşi lăsă privirea pe fotografia de pe copertă. O revistă cu sfaturi pentru bărbaţi. *Zece trucuri pentru a o face fericită* era titlul de sub fotografia unei perechi, amândoi făcuţi parcă din ceară. Mai jos, tipărit cu litere mici: *Aşa nu e niciodată destul pentru ea.*

Fata se uită către el.

– Eu scriu la revista asta. Sfaturi şi interviuri cu mărturii despre diferite experienţe. Cineva trebuie s-o facă şi p-asta.

– Vrei să te las în pace?

– Atunci ţi-aş spune să-ţi vezi de treaba ta.

O privi printre gene. El se întoarse şi vru să se aşeze.

– Hei! spuse ea.

El se uită peste umăr.

– De ce zbori în Sicilia?

– Chestiuni familiale.

Cu asta dispăru din câmpul ei vizual. Auzi cum se aşeza comod pe locul lui. Îi atinse uşor genunchiul cu spătarul scaunului şi îi produse o furnicătură foarte fină în picior. I se făcu pielea de găină. Deschise revista şi studie cele zece sfaturi, dar nu se simţi deloc mai fericită.

ꕥ

În timpul aterizării la Palermo, Rosa observa prin spațiul îngust dintre scaunele din față venele și tendoanele care ieșeau în evidență pe brațul lui. Strângea cotiera cu degetele. Avea mâini înguste, bronzate, cu unghii îngrijite. Pe cealaltă parte a scaunului, spre fereastră, se vedea o parte din geaca lui de piele. Rosa nu trebui nici măcar să se străduiască să bage mâna în buzunarul lateral al hainei.

Un moment mai târziu, îi ținea în mână pașaportul. *Alessandro Carnevare*. Cu opt luni mai mare decât ea, în câteva săptămâni avea să împlinească optsprezece ani. Născut în Palermo. Adresa lui sărea în ochi: Castello Carnevare, Genuardo. Nicio stradă sau număr. Numele locului acestuia nu-i spunea nimic, însă asta nu era de mirare. Avea doar patru ani atunci când mama ei o luase cu ea în America. De atunci nu mai fusese în Sicilia.

Alessandro Carnevare.

Simți cum se enervează, pentru că el o ignora și îi vorbea în doi peri. Chestiuni familiale. Din astea avea și ea destule. Unele complicate, chiar.

În loc să pună pașaportul înapoi în geacă, îl lăsă pe un loc liber, la coborârea din avion. Să decidă personalul dacă i-l vor da înapoi. Nu era problema Rosei.

Când Rosa coborî prin burduf, simți privirile stewardeselor cum o ardeau din spate, dar nu se uită în jur.

Chestiuni familiale.

Ea se întrebă dacă, măcar o dată în viață, Zoe avea să fie punctuală.

ℵ

Uşile glisante mate se deschiseră şi văzu lumea care aştepta în sală. Dincolo de barieră stăteau generații de familii siciliene, bunici zbârcite, îmbrăcate în rochii negre – „Eu peste optzeci de ani", se gândi Rosa ursuză – şi micuțe guralive cu baloane. Femei tinere, îmbrăcate prea elegant, îşi aşteptau soții – sau iubiții. Părinții îşi întâmpinau febril copiii veniți din Nord în vizita anuală. Bărbați la costum, cu ochelari de soare şi nume scrise pe pancarte de carton.

Dar nici urmă de Zoe. Nicăieri.

Rosa intrase prima în sala de sosiri. Se mai întrebă încă o dată ce făcuseră cei de la Roma cu bagajul ei. Atunci îşi aminti că rătăcise bilețelul cu numărul serviciului de bagaje pierdute. Păcat, pentru că făcuse în timpul zborului, din plictiseală, o listă fabuloasă cu articole de îmbrăcăminte.

Afară o întâmpină arşița, chiar dacă era început de octombrie. Zona din fața intrării era betonată, iar pe marginea trotuarului parcau taxiuri. De cealaltă

parte a străzii se afla o parcare supraetajată micuță. Prin grilajul ei, fata zări Marea Mediterană, spuma albă pe valurile albastre. Aeroportul Falcone e Borsellino, denumit după cei doi judecători asasinați de mafie, era construit pe o limbă de pământ.

Zoe nu era nici aici.

Sora ei era cu trei ani mai mare decât ea, împlinise douăzeci de ani cu o lună în urmă. Se întorsese din State cu doi ani înainte. Zoe avea şapte ani când murise tatăl ei, Davide, iar mama o dusese, împotriva voinței clanului Alcantara, în SUA. Spre deosebire de Rosa, ea avea multe amintiri despre viața familiei printre măslinii noduroşi şi cactuşi, dar şi despre mătuşa Florinda Alcantara, sora tatălui ei, care era capul familiei.

Pentru Rosa, mătuşa era doar o pată spălăcită în memorie, chiar mai ireală decât tatăl ei, de amintirea căruia putea lega doar emoții, nu şi imagini clare.

În jurul ei se învârteau valuri de oameni intrând şi ieşind din aeroport. Pierdută, stătea în canicula insuportabilă, în mijlocului norilor de gaze de eşapament venite de la taxiuri şi autobuze. Apucă geanta de călătorie cu amândouă mâinile şi începu s-o legene prin fața genunchilor, căutându-şi în suflet un sentiment de bucurie la întoarcerea acasă.

Nimic.

Nu era neobişnuit pentru ea să se simtă străină. Se mira doar că nu simțea chiar nimic, nimic.

În stânga ei, în spatele rândurilor de taxiuri, parcase un jeep militar, în care se plictiseau câțiva soldați înarmați. Auzise ea că în Italia armata fusese chemată să faciliteze activitatea poliției, dar să îi vezi stând acolo așa, pur și simplu, cu pistoalele pe umăr ca și cum ar fi cărat genți, era neobișnuit. Unul dintre tineri o văzu stând singură în soare și îl înghionti pe cel de lângă el. Cei doi soldați rânjeau.

– Nicio grijă, spuse o voce cunoscută în spatele ei, împușcă doar mafioți.

Alessandro Carnevare se apropia de ea pe trotuarul din fața sălii de așteptare, trăgând după el o valiză neagră pe roți. Probabil că-și primise pașaportul înapoi, altfel nu ar fi trecut atât de repede de controlul actelor.

– Alessandro, spuse el și întinse mâna.

Degetele lui nu mai erau încordate ca la aterizare. Erau suple și puternice.

– Rosa.

– Vine cineva după tine?

– Soră-mea. Dacă n-o fi uitat.

– Te putem lua cu noi.

– *Noi?*

El arătă către o limuzină neagră, care opri în acel moment în apropierea intrării. Rosa văzu cum semnul de „Parcare interzisă" desenat pe asfalt dispărea sub mașină. Nimeni nu avea treabă cu asta. Soldații mestecau gumă și aruncau priviri curioase către

limuzina strălucitoare. Maşinile înaintea fetelor, deci. Se bucură foarte tare în acel moment.

– Deci? întrebă Alessandro.

– Zoe ar trebui să ajungă aici din moment în moment.

– Zoe? întrebă el, privind-o pieziş. Sunteţi americance?

– Născute aici, crescute în Brooklyn.

Ea se dădu un pas în spate, pentru că apropierea de băiat o agita. În mod surprinzător, făcu şi el aceeaşi mişcare, aşa încât, dintr-odată, distanţa dintre ei se mări la aproape doi metri.

– Bineînţeles! izbucni Alessandro. Zoe Alcantara. Sunteţi rudele Florindei Alcantara, nu-i aşa?

– Nepoatele. E mătuşa noastră.

Uşa limuzinei se deschise. Geamurile-oglindă reflectau peisajul din jur. Şoferul care coborî părea surprinzător de tânăr. Avea părul negru, destul de rebel, şi nu mai mult de optsprezece ani. Purta o cămaşă neagră, desfăcută până la buric, şi blugi negri. Ochii lui căprui o fixară pe Rosa pentru un moment, apoi se îndreptară rapid în altă direcţie. Veni, îi scutură mâna lui Alessandro şi vru să îi ia bagajul.

– Fundling[1], spuse Alessandro. Aceasta este Rosa Alcantara... Rosa, Fundling.

---

[1] Aprox. „copil găsit" – în germană (n. tr.)

Când auzi cum o cheamă, băiatul cu nume neobişnuit ridică o sprânceană, îi întinse brusc mâna, dar o trase repede înapoi, când ea nu o apucă suficient de repede.

– Ciao! spuse el scurt şi duse bagajul lui Alessandro în portbagaj.

Ea îl analiză mirată, dar nu i se păru antipatic. Apoi Alessandro îi captă din nou atenția.

– Nu i-o lua în nume de rău, îi spuse acesta.

– Nici n-aveam de gând.

– Te lăsăm la vila mătuşii tale, dacă vrei. E în drumul nostru.

Ea făcu câțiva paşi, îşi întinse gâtul şi se uită în zadar după Zoe.

Venise în Sicilia ca să-şi găsească liniştea. Să fie singură şi să se gândească. Nu-şi propusese deloc să cunoască oameni noi. Ura faptul că ajunsese în situația asta, fiindcă n-o putea controla. În interiorul ei se ducea o luptă. *Fă doar ce vrei. Nu te lăsa constrânsă.*

– Este, bineînțeles, decizia ta, spuse el zâmbind.

N-avea habar ce declanşa prin afirmația aceasta. În jurul lor se făcu brusc frig.

– Nu, spuse ea dispreţuitor. Nu-i nevoie.

Se întoarse şi porni de-a lungul rândului de maşini. Doamne, cât ura enunțul ăsta! *Este decizia ta.* Acum un an îl auzise de prea multe ori.

Decizia ei. Îşi dorea să fi fost măcar o dată aşa. Doar decizia ei.

Se aşteptă ca Alessandro să strige ceva în urma ei. Să încerce să o facă să se răzgândească. Dar el nu schiță niciun gest. Şi nici ea nu se întoarse.

Câteva momente mai târziu, limuzina trecu la pas pe lângă ea. Nu putea face altceva decât s-o privească. Dar se vedea doar pe ea, oglindită în geamuri, cu rochia ei neagră, scurtă, şi părul lung, ciufulit. Apoi maşina dispăru rapid de-a lungul străzii, spre autostradă.

O luă cu amețeală.

Soldații râdeau din nou.

Clanul

Rosa lăsă geanta de voiaj să cadă şi simţi nevoia să se sprijine.

În acelaşi moment o văzu pe Zoe îndreptându-se cu paşi mari către ea, zâmbind şi spunându-i ceva care ajunse la urechile ei cu întârziere şi cu un ecou şoptit, ca un disc de vinil care se învârtea în gol.

Rosa se sprijini de aripa încinsă a unui taxi, icni de durere - şi dintr-odată lumea din jurul ei reveni la normal. Autoturismele se mişcau mai repede, zgomotele reapărură, iar ameţeala ei dispăru.

Zoe o trase către ea şi o îmbrăţişă.

- Bine că eşti aici, în sfârşit.

Inspiră parfumul lui Zoe, diferit faţă de cel pe care îl ştia. Spuse câteva banalităţi, că se bucura să fie acolo şi că nici nu s-ar fi putut aştepta la o astfel de primire. Nu era o minciună, ci doar o mică exagerare.

Se desprinseră din îmbrăţişare, iar Rosa avu ocazia să o privească mai atent pe sora sa. În ultimii doi ani, o văzuse doar în cele câteva poze pe care i le trimisese. Era cu jumătate de cap mai înaltă decât Rosa, asta nu avea să se mai schimbe. Avea acelaşi păr blond, lăsat pe spate, dar tuns în scări. Cu toate că arăta natural, Rosa observă că era aranjat cu grijă. Şi machiajul lui Zoe, realizat cu un oarecare rafinament,

era foarte decent, dar de efect. Nu i se zărea nici urmă de transpirație pe frunte și pe obraji, în ciuda arșiței.

În schimb, Rosa avea senzația că stătea într-o baltă, așa de tare transpira.

– Ai slăbit, observă ea.

Era *subțirică,* acesta ar fi fost termenul potrivit.

– Așa ți se pare? râse Zoe și își îndepărtă o șuviță de păr de pe față.

Rosa avea senzația că face asta doar ca să-și acopere obrajii scobiți. Dar erau altele de discutat. Zborul, *jetlag*-ul, valiza deteriorată. Zoe semănase întotdeauna foarte bine cu mama lor, iar acum, la douăzeci de ani, se confirma părerea generală că Gemma Alcantara – sau Gemma Farnham, fiindcă revenise la numele de fată – adusese pe lume o dublură. La Rosa, asemănarea nu era atât de accentuată ca la sora ei. Niciuna dintre ele nu era tocmai mândră de asta, iar în copilărie își doriseră de multe ori să fi moștenit mai degrabă trăsăturile italienești ale tatălui lor. Își invocau cu plăcere rădăcinile din îndepărtata Sicilie și visau mereu să aibă caii lor și să facă drumeții călare printre palmieri și cactuși, petreceri magnifice în săli de bal cu podele de marmură și excursii pe iahturi.

În parcare, Zoe o conduse la un Nissan galben, pe care era lipit un abțibild ce arăta că mașina era închiriată. Rosa era prea obosită ca să se mai mire. Își aruncă geanta de voiaj pe bancheta din spate, se

așeză pe locul pasagerului și își întinse picioarele, atât cât putu.

Un bărbat îmbrăcat într-o geacă oribilă din piele de șarpe trase o valiză pe lângă ele și dispăru printre mașinile parcate. Când Rosa privi în urma lui amuzată, Zoe dădu din cap și spuse în șoaptă:

– Adevărații șerpi au solzii pe dinăuntru.

Câteva minute mai târziu, goneau pe autostradă spre sud. Pe partea stângă se zăreau stânci aspre și podgorii, iar pe dreapta malul era plat și se întindea până în zare, unde strălucea Marea Tireniană. Cele două sensuri de mers erau separate de leandri. Era începutul după-amiezii, soarele ardea puternic pe cerul limpede, iar absența umbrei făcea ca peisajul să pară lipsit de contur. Palmierii și stuful înalt cât casa foșneau pe lângă geamuri și se contopeau cu peisajul.

Zoe vorbea neîncetat despre cât de mult îi plăcea acolo, dar curând Rosa ațipi. Visă că erau urmărite și că sora sa făcea manevre de depășire foarte îndrăznețe pentru a se îndepărta de cealaltă mașină. Când se trezi, poate doar câteva minute mai târziu, Nissanul coti la stânga. Zoe era în continuare relaxată și fericită de revedere.

– Uite, ăsta e pentru tine, spuse ea, când observă că Rosa se trezise.

Îi întinse o cutie mică, legată cu o panglică. Înăuntru era un telefon mobil aurit, ale cărui taste erau incrustate cu pietre prețioase minuscule.

– Pe cel vechi nu-l poți folosi aici, explică Zoe. Sunt alte frecvențe decât în State. Şi văd că-ți place mult – eu personal l-am ales pentru tine.

– Vai, dar ce elegant e!

Când îi ieşiră cuvintele din gură, îşi dădu seama că Zoe lua treaba asta în serios şi chiar îi plăcea obiectul acela. Cu o umbră de părere de rău se aplecă către sora ei şi o pupă pe obraz.

– Mulțumesc, drăguț din partea ta, spuse Rosa şi luă mobilul din cutie.

Când îl deschise, descoperi că Zoe salvase o fotografie cu tatăl lor ca poză de fundal. Fusese un bărbat atrăgător, brunet, cu aer de italian din sud.

– Mulțumesc, repetă ea.

– Mai e ceva înăuntru, spuse Zoe.

Rosa puse mobilul în buzunarul gecii şi găsi pe fundul cutiei o carte de identitate şi un carnet de conducere. Amândouă erau pe numele ei.

Când îi aruncă lui Zoe o privire, cu o sprânceană ridicată, sora ei zâmbi.

– Data naşterii, spuse ea.

Era corectă – 31 ianuarie. Doar anul era greşit. Ambele documente o făceau cu un an mai mare. Astfel era majoră.

– Aici toți au aşa, spuse Zoe râzând. Nu e nimic deosebit. Ştii să conduci?

Rosa făcuse şcoala de şoferi la scurt timp după plecarea lui Zoe, la şaisprezece ani, cum era obişnuit în America.

– Pot să şi fur maşini.

– Aaa, de astea nu ne ocupăm. Lăsăm acest gen de lucruri în grija altora, explică foarte serios Zoe. Astea şi alte câteva. Familia nu se asociază cu aşa ceva.

Familia. Bineînţeles. Mama ei se căsătorise în clanul Alcantara ştiind bine în ce se implica. De-abia mai târziu se ajunsese la ruptura dintre Gemma Alcantara şi familie. După moartea lui Davide, ea începuse o viaţă nouă alături de fiicele ei în America. Scrupulele, sau poate teama de dependenţă, o împiedicaseră să accepte ajutorul pe care i-l oferise cumnata ei, Florinda, pentru cele două fete. Rosa şi Zoe se obişnuiseră cu faptul că banii erau mereu pe sponci. De-abia de curând aflase Rosa că Florinda îi trimitea lui Zoe din când în când cecuri, în secret, şi că o parte din bani erau pentru ea, însă nu intrase niciodată în posesia lor. Nu îşi învinuia sora pentru asta. În copilărie visase la bogăţia de poveste a Alcantarilor, dar, între timp, Rosa îşi pierduse orice interes legat de bani şi prestigiu. Se mulţumea să poarte unele dintre hainele mai bune ale lui Zoe, fiindcă la paisprezece sau cincisprezece ani se simţea matură şi adultă în ele. Doar de un an soarta o făcuse să ia viaţa de adult mai în serios.

Zoe era în căutarea unei altfel de vieți, una comodă, iar la optsprezece ani se întorsese în Sicilia. Pe Rosa, însă, nu o atrăgeau banii mulți şi posibilitatea luxului. Venise aici să se regăsească, îşi spunea ea în zilele bune. Să fugă de rele.

Un claxon îi întrerupse gândurile. Zoe depăşi un camion care transporta păsări. Struți cu penele vâlvoi priveau printre gratii.

– Cum ar fi să îi trimiți mamei un SMS că ai ajuns cu bine?

– Mai târziu. Probabil.

ꕥ

Nu merseseră nici o jumătate de oră, când Zoe părăsi autostrada, o luă pe un drum de țară printre podgorii şi coti pe o pistă neasfaltată, care ducea către o culme golaşă.

Acolo sus aştepta un elicopter.

– Şi *de-astea* au toți aici? întrebă Rosa.

Zoe lăsă cheia în contact şi luă geanta de voiaj a Rosei de pe bancheta din spate, apoi se îndreptară spre elicopter. Pilotul le salută scurt şi le ajută la îmbarcare. Zoe îi oferi pentru asta un zâmbet încântător, dar Rosa era prea obosită pentru astfel de politețuri. Fetele primiră nişte căşti foarte solide care să acopere zgomotul şi au fost instruite să-şi pună centurile înainte ca elicopterul să decoleze.

Când Rosa se uită în jos, văzu un nor de praf care se întindea de la drumul de țară până la colină. O a doua mașină se opri lângă Nissan. Un bărbat și o femeie coborâră, amândoi îmbrăcați cu geci de piele și purtând ochelari de soare. Bărbatul vorbea la telefon în timp ce gesticula cu mâinile în sus spre cer.

– Nu pare să te preocupe problema, răcni Rosa peste zgomotul făcut de elicopter.

Zoe clătină din cap.

– Fac special așa, ca să știm că ne urmăresc. O fi vreo nouă strategie a procuraturii. În Palermo și Catania e cel mai rău, în munți și prin alte părți nu sunt atât de tupeiști. E ca un joc – de fapt, ei știu exact pe unde umblăm.

Rosa observă că pulsul nu i se accelerase prea tare. Știa în ce se implicase. Zborul cu elicopterul era mai palpitant decât faptul că poliția și procuratura îi urmăreau pe cei din familia Alcantara.

La doisprezece ani fusese interceptată pentru prima oară, chiar dacă atunci nu mai avusese de opt ani contact cu familia tatălui ei. A doua oară se întâmplase la paisprezece ani și de atunci în fiecare an. Dacă mama ei și-ar fi permis un avocat rezonabil, probabil că ar fi putut să oprească interceptările. Dar așa, fuseseră nevoie să le îndure, de fiecare dată mai plictisite. Dacă ar fi avut ceva de ascuns, lucrurile ar fi fost măcar mai interesante. Așa că răspundeau la toate întrebările cu „Nu" sau „Habar n-am", cineva bifa răspunsurile pe

un formular, altcineva traducea pentru judecătorul italian, iar apoi mergea fiecare în treaba lui.

Serios, existau lucruri mai grave decât o familie care aparținea de generații întregi Mafiei.

ꝏ

Peisajul care se vedea din elicopter îți tăia răsuflarea. Zburau peste dealuri abrupte, peste formațiuni de stânci cu margini neregulate, zărind pete de ocru care, când se apropiară mai mult, se dovediră a fi cărămizi. Satele de munte atârnau de pantele abrupte, ca nişte cuiburi de vultur deasupra unor prăpăstii fără fund. În văi se vedeau rânduri nesfârşite de viță-de-vie, iar ici-colo, sălcii uscate şi livezi de lămâi. Drumuri înguste şerpuiau din loc în loc în serpentine îmbârligate, iar unele se terminau în mijlocul pustietății.

Cu cât înaintau mai mult spre interiorul insulei, cu atât mai arsă de soare şi goală devenea regiunea. Ieşeau în evidență mai ales nenumăratele ruine ale fermelor, rămăşițe ale unei perioade când acestea fuseseră locuite de țăranii şi muncitorii cu ziua care lucrau marile proprietăți. Astăzi dispăruseră atât gospodăriile, cât şi oamenii, şi nimeni nu se preocupa să şteargă ultimele amintiri ale acelor timpuri. Vântul şi vremea vor rezolva asta cândva de la sine.

Rosa era copleşită de eleganța dură a acestor pământuri. Din când în când vedea pe vârful

munților, la marginea satelor, vile în ruină, unele fortificate precum cetățile, cu ziduri și turnuri de apărare crenelate, capele și cimitire proprii. Deși zgomotul era infernal, Zoe îi povesti că multe dintre zidurile acelea străvechi păstrau influența arabilor, care ocupaseră Sicilia în urmă cu mult timp.

La un moment dat, zburară peste ruinele unor temple, care arătau ca un Acropole în miniatură, în cele din urmă ajungând la scobitura de piatră a unui amfiteatru antic. Era zona cu cele mai multe ruine grecești pe metru pătrat din jurul Mării Mediterane, explică Zoe. Insula fusese colonie grecească și existau motive întemeiate să se spună că multe dintre aventurile lui Odiseu avuseseră loc pe malurile Siciliei.

– Pe-aici au existat întotdeauna monștri, n-a început totul cu Cosa Nostra, îi strigă Zoe Rosei, în timp ce îi ridica protecția de pe ureche.

Apoi peisajul deveni din nou verde. Tufele cu spini, leandrii și câmpurile cu cactuși făcură loc unor păduri rare. Pilotul le făcu un semn și imediat începu să coboare. Elicopterul se învârti o tură deasupra unei pante acoperite cu măslini.

– Aici este, mimă Zoe din buze fără să vorbească.

Rosa își lipi nasul de geam și văzu sub ea destinația călătoriei lor. Era exact ceea ce căutase. Multă singurătate.

Palatul Alcantara.

Carnivori

– Bine aţi venit! spuse femeia înaltă, când surorile ajunseră la marginea câmpiei şi zgomotul elicopterului se stinse în spatele lor.

Pe fundalul baroc al proprietăţii, Florinda Alcantara era o apariţie din vremuri demult apuse. Stătea la umbra unui castan impresionant, cum erau aici cu zecile. Copacii înalţi formau un perete întunecat în faţa măslinilor noduroşi şi întortocheaţi.

Florinda avea între patruzeci şi cincizeci de ani şi moştenea trăsăturile meridionale ale strămoşilor ei. Sprâncenele negre şi arcuite îi confereau un aer sever, în timp ce buzele pline aveau ceva foarte senzual. Părul, care era de fapt negru, şi-l vopsise blond-deschis şi îl purta ridicat şi prins cu agrafe. I se vedeau rădăcinile crescute, de culoare închisă.

Căldura îmbrăţişării ei fu o surpriză. La fel şi sărutul pe care i-l dădu Rosei pe frunte.

– De-abia am aşteptat să vii, spuse ea radioasă, iar Rosa îşi schimbă complet impresia despre mătuşa ei.

Când zâmbea, Florinda părea amabilă şi inimoasă. Doar când privea serios se distingea o întunecime apăsătoare în privirea ei.

În drum spre casă, Rosa mai aruncă o privire către elicopter. Acum observă că vopseaua era sărită

în câteva locuri. O dâră subţire de fum, care ieşea încolăcindu-se din cutia de transmisie a motorului, îl pusese pe gânduri pe pilot. Acesta îşi puse mâinile în şolduri şi se apucă să analizeze paguba.

Pe domeniul Alcantarilor plutea fastul ofilit al secolelor trecute. Faţada lată umbrea o curte pietruită, în mijlocul căreia se înălţa o fântână maiestuoasă, dar din gurile faunilor de piatră nu curgea niciun fir de apă.

Când se apropie, Rosa descoperi în bazinul secat zeci de cuiburi de păsări. Cineva le adunase din copaci şi le aruncase acolo.

Balcoane din fier forjat dominau faţada clădirii. Pereţii erau acoperiţi cu stucaturi elaborate, iar statuete din tuf maro-deschis supravegheau curtea din faţă de pe nişele lor. Cele mai multe sculpturi erau deteriorate, pe aproape toate crescuseră muşchi şi licheni.

Florinda le conduse pe sub o arcadă înaltă din partea de nord a clădirii. După tunelul de la poartă – zece metri de răcoare surprinzătoare, mirosind a tencuială mucegăită – se deschise o curte interioară, scăldată în soare. În mijloc era un strat mare de flori, neîngrijit şi plini de buruieni, în spatele căruia se afla clădirea principală a palatului. Era mai înaltă decât celelalte trei aripi, dar avea aceleaşi decoraţiuni din stuc, balcoane de fier forjat şi sculpturi ca şi faţada exterioară. Două scări late de piatră, cu balustrade masive, duceau pe dreapta şi pe stânga în sus, spre

intrarea principală de la etajul întâi. O parte a portalului semirotund era deschisă.

Mătuşa se interesă de zbor şi de escala de la Roma. Considera întreaga procedură o impertinență, iar Rosa nu putu decât să aprobe.

– Sora ta mi-a spus că eşti vegetariană, spuse Florinda în timp ce urca împreună cu ele scările către intrare.

Vopseaua de pe cele două canturi era, din păcate, cojită. O şopârlă țâşni prin fața lor şi dispăru în clădire.

– De câțiva ani deja.

– Nu îmi aduc aminte să fi auzit de vreun Alcantara care să nu mănânce carne.

– Oricum, cuiva de aici nu-i plac păsările.

Florinda tăcu în timp ce urca ultima scară.

Zoe îi aruncă Rosei o privire piezişă.

– Pe Florinda o deranjează ciripitul. Grădinarii au sarcina să adune toate cuiburile din copaci. La fiecare câteva săptămâni sunt arse în fântână, pentru ca flăcările să nu scape de sub control. Incendiile de pădure sunt aici un risc destul de mare. Nu te lăsa amăgită de verdele din zona asta. Vara, toată insula este îngrozitor de uscată, mai ales atunci când bate vântul Siroco dinspre Africa, peste mare.

– Siroco?

– Vânturi calde din deşert. De multe ori aduc cu ele nisip din Sahara.

Ridică din umeri.

- Este...

- Dăunător pentru piele.

- Şi pentru cuiburile...

- *Doar* cuiburile, i-o luă mătuşa ei înainte. Nu şi păsările, preciză, recăpătându-şi zâmbetul cuceritor. Nu sunt un monstru.

Păşiră în holul de la intrare, care era înalt şi întunecat, de o splendoare ştearsă. Florinda se scuză spunând că ar trebui să se ocupe de pregătirile pentru cină. În mod evident, gătea ea însăşi. Înainte de opt seara, explică Zoe, în Sicilia nu mănâncă nimeni mâncare caldă.

O conduse pe Rosa pe o scară de piatră ale cărei trepte erau acoperite de un covor uzat, apoi prin coridoare lungi, înspre partea din spate a clădirii principale. Nu întâlniră niciun suflet de om pe drum.

- Credeam că are angajaţi.

- Nu mulţi, spuse Zoe. Florindei nu îi plac străinii în casă. Se pare că asta e o trăsătură a Alcantarilor, bunicii şi străbunicii noştri erau la fel. Dimineaţa vin la curăţenie câteva femei din satul de peste munte, dar niciuna dintre ele nu locuieşte aici în casă. Cei doi grădinari lucrează câteva ore după-amiezile, dar timpul de-abia le ajunge ca să se ocupe de strictul necesar.

- Cum ar fi să adune cuiburi de păsări?

Zoe ridică din umeri.

Camera Rosei se dovedi a fi, spre surprinderea ei, o încăpere luminoasă, însorită, mare cât o sufragerie dintr-un apartament normal. În cameră nu se afla mare lucru, în afară de un pat cu baldachin, sprijinit pe stâlpi sculptați minuțios, şi o comodă veche cu un blat de toaletă din marmură. O cămăruță alăturată servea drept dressing. Pereții dormitorului erau acoperiți cu tapet vechi, din pânză, care se cam dezlipise lângă uşă, lăsând la vedere picturi şterse.

– Păi atunci, să-mi aranjez lucrurile.

Cu un gest larg, Rosa îşi aruncă geanta de voiaj în camera alăturată, unde se opri între rafturile şi dulapurile goale.

Zoe continua să sporovăiască despre bucătăreasa care mai era lăsată să gătească şi singură, dar care, cel mai adesea, dădea doar o mână de ajutor atunci când Florinda se dedica personal pregătirii mesei. Despre pilotul elicopterului care locuia în Piazza Armerina şi care era, de fapt, mecanic auto. Şi despre paznicii care erau însărcinați de Florinda să patruleze prin livezile de măslini şi pădurile de pini care înconjurau proprietatea.

– Asta înseamnă că nouăzeci la sută din camere sunt goale, nu-i aşa?

– Mai degrabă nouăş'cinci. Doar noaptea se aud zgomote de parcă ar fi toate locuite. Trosneşte şi scârțâie peste tot.

– *Amara regăsire a celui care se trezeşte din beţia de opiu...* şopti Rosa. Poate ar trebui să mă uit mai bine la faţada casei şi să mă asigur că nu are crăpături.

– Poftim?

– Edgar Allan Poe. *Prăbuşirea casei Usher*. Cu asta compară povestitorul senzaţia pe care o are atunci când vede casa Usher pentru prima oară. La sfârşit se prăbuşeşte toată casa... lectură şcolară, Zoe. Nu o ştii.

Sora ei îşi încreţi fruntea.

– În orice caz, aici nu-s fantome.

– Madeleine Usher nu era o fantomă. Era aparent moartă, iar fratele ei a îngropat-o de vie, înainte să se strecoare afară din sicriul ei. Apropo: unde este cripta familiei?

Zoe examină critic oja neagră de pe unghiile Rosei.

– Încă te mai pasionează porcăriile astea horror!

Rosa o atinse uşor pe mână.

– Îmi arăţi mormântul tatei?

ഋ

O placă de granit printre multe altele, aşezată pe un perete al morţilor. Nicio fotografie, nicio floare, doar un model de tablă de şah din piatră cu nume dăltuite.

Davide Alcantara. Nici măcar data naşterii sau a morţii.

Cripta se afla într-o capelă, lângă aripa de est a clădirii. Exista o uşă de legătură către clădirea principală, dar Rosa o rugă pe sora ei să se întoarcă pe afară.

Îi plăcea mirosul de grozamă şi lavandă. Palatul se afla pe un versant care urca lin spre est. Dincolo de castani se întindea pădurea de pini, până la creasta muntelui. Plantaţiile de măslini coborau pe versantul dintre vest, sub terasa panoramică, şi nu puteau fi văzute de acolo.

Ceva îi atrase Rosei privirea în sus. Un clopot din fontă era agăţat deasupra portalului, într-o nişă a faţadei, vechi, cojit şi negru, de parcă ar fi atârnat în foc.

– Şi-a făcut vreodată o pasăre cuib acolo înăuntru?

– Florindei nu îi place ciripitul păsărilor. Ţie nu îţi plac oamenii. De ce naiba te miri aşa?

– Tuturor le plac păsările cântătoare.

– Ei, nu, o informă Zoe, făcând cu mâna un semn de dezaprobare. Şi treaba asta cu ciripitul o vede altfel, crede-mă.

Rosa se mai uită o dată în sus la clopotul greu, apoi la uşa deschisă a capelei.

– Nici nu l-am cunoscut. Nu aşa ca tine.

– Era un tip OK, cred.

– Atunci de ce s-a căsătorit cu mama?

– Nu e aşa rea cum crezi tu.

– Tu nu ai fost de faţă.

Zoe coborî privirea.

– Nu, n-am fost. Îmi pare rău.

Tăcu un moment.

– Ar fi trebuit să te ajut, spuse ea, dar în glas i se citi uşurarea că nu fusese, de fapt, de faţă.

Rosa o luă pe Zoe de mână.

– Haide, arată-mi împrejurimile!

Înconjurară palatul pe sub castani. Printre copaci se zărea geamul sclipitor al unei sere de palmieri, care arăta ca un deget de sticlă ieşind din peretele posterior al proprietăţii. Rosa observase sera de mai devreme, din cameră – se afla chiar sub fereastra ei.

Când coborâră în livada de măslini, nu se întâlniră nici cu grădinarii, nici cu paznicii proprietăţii. Rosa era buimacă şi păşea fără să-şi simtă picioarele, dar ştia că, dacă s-ar fi aşezat în pat, nu ar fi putut adormi.

– Florinda vrea să o însoţim mâine, spuse Zoe.

– Unde?

– Un fel de chestie oficială. Afaceri de familie.

– Să jefuim o bancă?

O cută adâncă îi apăru lui Zoe între sprâncene.

– Am spus deja, cu asta nu avem nimic de-a face.

– Noi încasăm doar taxele de la cei care comit infracţiuni pe teritoriul nostru, corect?

– Multe afaceri au devenit între timp... să spunem aşa... pe jumătate legale. Ştii cu ce câştigă Florinda, an de an, o mică avere? Cu turbine eoliene. Peste

tot în munți, în întreaga Sicilie, construiește turbine eoliene prin una dintre firmele ei. Ia milioane din subvenții de la Roma – și nu produce nici măcar un singur watt de curent. Multe dintre ele nu se învârt nici la cele mai mari furtuni.

Când observă că Rosa de-abia că o mai asculta, oftă.

– Deci mâine este vorba despre o înmormântare. Toți trebuie să meargă, fiecare familie își trimite reprezentanții. A murit unul dintre marii *capi*. Tradiția cere ca toți ceilalți să-i arate respect pentru ultima dată, chiar și dușmanii lui... Codul de onoare, bla-bla-bla.

– Dușmanii lui? întrebă Rosa. Noi ne numărăm printre ei?

– Clanurile Alcantara și Carnevare sunt la cuțite de când lumea. Dar există un fel de armistițiu pe care nu îndrăznește nimeni să-l încalce.

Rosa rămase pe loc ca înlemnită.

– Numele ăsta...

– Carnevare? Își înmormântează mâine șeful. Baronul Massimo Carnevare.

Rosa își simți picioarele cedând.

Chestiuni familiale, spusese el.

Rivalitate

Dormi până târziu, către amiază. După micul dejun în sala de mese exploră clădirea. La primul etaj - aşa-numitul *primo nobile* cu saloanele lui pline de fresce decolorate şi o sală de bal prăfuită - se întâlni cu una dintre menajerele care încercau de ore bune să cucerească praful secular. Femeia salută monosilabic şi dispăru într-o altă încăpere.

La al doilea etaj descoperi, la capătul unui coridor lung, camera de lucru a Florindèi, o sală largă cu lambriuri din lemn de culoare închisă. Nu avea uşă, doar o arcadă deschisă prin care se vedea biroul. Un balcon de fier forjat veghea peste curtea interioară a palatului. Uşa de sticlă dinspre balcon era deschisă. Afară era linişte, doar câteva cicade ţârâiau în stratul lăsat în paragină din curte.

Pe o măsuţă laterală se afla un calculator. Rosa se uită în jur şi, din moment ce nu era acolo nimeni căruia ar fi trebuit să-i ceară permisiunea, se aşeză în faţa monitorului. Când mişcă mouse-ul, acesta prinse viaţă.

Descărcă de pe o pagină de torrent melodia *My Death* pe desktopul Florindei şi o puse ca fundal pe pagina ei de MySpace. Nu mai postase nimic de peste un an, iar lista ei de prieteni era la fel de moartă

ca proprietarii pietrelor funerare din cavoul familiei. Pe Facebook, acelaşi lucru. Îşi verifică Twitterul şi e-mailurile, găsi câțiva oameni cu care comunica sporadic prin internet – şi *doar* prin internet – nu avea însă chef să răspundă, astfel că închise imediat programul. Apoi puse melodia în coşul de gunoi şi îl goli. Era pe punctul de a se ridica pentru a mai cerceta palatul, când îşi aminti brusc ceva. Deschise din nou pagina de MySpace, căută în profilul ei şi dădu peste o propoziție scrisă acolo: „Mi-aş dori să fiu la fel de sigură pe mine ca şi sora mea" Avea senzația că o scrisese acum o sută de ani şi vru să o şteargă, împreună cu toate celelalte prostii care nu mai aveau legătură cu ea. Dar apoi i se păru că, astfel, ar şterge o persoană întreagă, eul ei vechi, pe Rosa de mai demult, din urmă cu un an şi chiar mai bine.

Era ridicol şi copilăresc, dar nu putea să-şi facă ordine în profil, aşa pur şi simplu, ca şi cum ar fi măturat o cameră în care nu mai intrase nimeni de o veşnicie. Uşa aceea nu ar mai deschide-o niciodată. În acelaşi timp, o fascina ceva la ideea asta: Rosa de odinioară ar fi continuat să existe pe internet, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. Ca şi cum lumea nu s-ar fi oprit pentru o clipă în loc, ca apoi să înceapă să se învârtă într-o cu totul altă direcție.

În timp ce Scott Walker cânta despre moarte, ea se holba la datele unei străine şi la o fotografie în care îşi dădea toată silința să arate melancolică şi

profundă. Dădu din cap, lăsă totul aşa cum era, închise browserul pentru a doua oară şi avu senzaţia că tocmai se înmormântase singură în internet, sub o placă de granit fără ziua morţii.

O maşină intră în curtea interioară, iar liniştea de afară fu spartă de pietrişul scârţâind sub cauciucuri. Era posibil să fie Florinda, care se întorcea acasă de undeva; Rosa nu o întâlnise în palat de dimineaţă.

Introduse în fereastra de căutare numele baronului decedat. *Massimo Carnevare.* Pentru a merge la sigur, scrise apoi numele localităţii care apărea în paşaportul lui Alessandro. *Genuardo.*

O uşă de maşină a fost trântită. S-au auzit paşi grăbiţi.

Pe ecran apărură rezultate nenumărate, în legătură cu tot felul de nume de firme. Cele mai multe sunau onorabil şi plictisitor. Firme de construcţii, import de maşini agricole, chiar şi o fundaţie care susţinea copiii dezavantajaţi din cartierele mărginaşe din Palermo şi Catania. Dar printre astea erau şi comunicate de presă despre negocieri în justiţie, scandaluri financiare la construcţia clădirilor publice şi zvonuri despre relaţii cu baronii nord-africani ai drogurilor. La toate astea se aştepta. Dacă ar fi introdus numele Florindei, ar fi apărut probabil cuvinte-cheie asemănătoare. Şi turbine eoliene care nu se învârteau niciodată.

Şterse prenumele Massimo şi îl înlocui cu Alessandro.

Aruncă o privire rapidă în direcţia intrării, prin mai multe încăperi, dar nu se vedea nimeni în acea aripă a clădirii.

Enter.

În urmă cu un an, Alessandro făcuse parte din echipa de atletism a unei şcoli private din Hudson Valley. Apoi participase la un forum al tinerilor viitori jurişti în domeniul comercial. Şi-l imagină într-un costum gri, cu un laptop la un pupitru, arătându-le altor adolescenţi de şaptesprezece ani cât de fascinante sunt bilanţurile falsificate.

Tocmai îşi pierdu interesul când dădu, pe poziţia a zecea sau a unsprezecea, peste un articol despre o gală de binefacere de la Milano. Articolul se încărca enervant de încet; traficul de date în spaţiul sicilian lăsa de dorit. Mai întâi apăru textul, apoi, tot pe rând, fotografiile.

Alessandro îi zâmbea, cu părul la fel de rebel ca şi în avion. Arăta splendid, neaşteptat de elegant, într-un costum negru. Nici măcar bliţul nu îl putea urâţi. Pe bărbie avea, probabil de la aparatul de ras, o zgârietură. Bine că nu existau poze cu gambele Rosei!

Lângă el stătea un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu părul negru, sprâncene de culoare închisă şi care afişa zâmbetul îngheţat al unui politician.

Baronul Massimo Carnevare, scria dedesubt, *cu fiul său, Alessandro.*

ꕥ

Nu se întâlni cu niciun om când părăsi palatul, când traversă cercul umbros al castanilor și ajunse la marginea livezii de măslini. Purta o fustă scurtă neagră, un tricou negru cu imprimeul *Întotdeauna există mincinoși mai buni* și bocancii cu bombeuri metalice. Restul de ojă de pe unghii îl îndepărtase de dimineață.

Mai citise încă un articol la care o dusese numele lui Alessandro, chiar dacă părea să fie mai degrabă vorba despre tatăl său și afacerile acestuia. Nu apucă să treacă nici măcar de prima propoziție, când ceea ce citi îi aduse brusc aminte cât de periculos era să cotrobăie prin calculatorul Florindei:

Doar în anii optzeci ai secolului 20 au murit în sudul Italiei zece mii de oameni din cauza Mafiei – de trei ori mai mulți decât în războiul civil nord-irlandez în douăzeci și cinci de ani.

Câte din aceste victime intrau în contul clanurilor Carnevare și Alcantara, nu știa. Astăzi avea să-i întâlnească pe bărbații și femeile care erau responsabili de masacrele făcute de Cosa Nostra. Pe cei care

luaseră decizii şi dăduseră ordine. Asta îi dădea un fior, ca şi cum în acea după-amiază ar fi fost invitată la congresul mondial al criminalilor în serie.

– Doamne, oare cu ce să mă îmbrac?

Râdea în sinea ei, pentru că asta era probabil întrebarea pe care Zoe şi-o punea în fiecare zi de când ajunsese aici.

Între timp, pătrunse în adâncul livezii de măslini şi începu să hoinărească pe deal în sus, pierdută în gânduri şi relaxată, printre trunchiurile zbârcite. Era sigură că oamenii Florindei patrulau prin zonă – n-ar fi lăsat niciodată proprietatea nesupravegheată –, dar nu văzu pe nimeni şi se bucură.

La aeroport, Alessandro Carnevare se oferise să o lase la palat. Le-ar fi fost în drum, susţinuse el atunci. Tâmpenii! Satul Genuardo, de care aparţinea reşedinţa Carnevarilor, era la peste o oră distanţă de aici, atâta lucru aflase şi ea între timp. Oare voise Alessandro să se folosească de ea doar ca pretext ca să se poată infiltra nestânjenit într-un clan inamic şi să se laude apoi în faţa fiilor celorlalţi şefi, celorlalţi *capi*? Nu avea încredere în el.

Adevărata problemă era, de fapt, evidentă: nu mai putea avea încredere nici în ea însăşi. Trebuise să înveţe asta cu un an în urmă, iar acum era nevoită să se descurce. Era mai simplu să-şi proiecteze neîncrederea asupra celorlalţi decât să se uite în oglindă, să suporte privirea plină de reproş a propriilor ochi

machiați cu dermatograf și să își spună: *Tu* ești. Tu ești problema.

Ceva se mișcă. În dreapta ei.

Se opri și privi încordată dungile de umbră pe care le lăsa soarele ce trecea printre crengi. Se auzi un foșnet. În spatele frunzișului câtorva smochini răsună un mârâit.

Se strădui să recunoască ceva, dar nu văzu nimic. Doar lumini și umbre în contraste puternice, ca și cum ar fi ajuns accidental dintr-un program TV color într-unul alb-negru.

Foșnetul se auzi din nou, însă nu era vântul.

Dintre dungile de lumină și întuneric apăru un tigru.

Mişcările lui erau atât de rapide, încât îi apăru deodată în faţă, cu capul galben cu negru ridicat şi gura uşor întredeschisă. Se uita fix în ochii ei.

Nimic nu se mişca, întreaga lume părea încremenită. Tot ceea ce gândise sau simţise Rosa până atunci îşi pierdu sensul. Creatura îi acapară şi gândirea, şi simţurile. Nu mai existau decât ea şi tigrul. Nimic altceva.

Labele lui erau cât capul ei de mari. Picioarele musculoase din spate, mai late decât corpul ei. Botul îi strălucea de salivă, care i se aduna pe buzele negre. Duhnea ca un vestiar de echipă de fotbal după meci.

Ceva era cu siguranţă în neregulă. Nu ştia ea prea multe despre Europa şi despre restul lumii, dar imaginea asta nu se pupa cu geografia locală. Câini sălbăticiţi şi pisici domestice, da. Tigri, nu.

O undă străbătu corpul animalului. Se pregăti de salt.

Ameţeala reveni în capul Rosei, mai puternică decât la aterizarea în Sicilia. De data aceasta nu exista nicio caroserie încinsă de care să se lipească pentru a-şi provoca durere, ca să-şi limpezească gândurile.

„E doar un vis", se gândi ea. „Cu siguranță, nu e adevărat."

Se clătină, aproape să cadă, când auzi o voce. Era Zoe, care o striga pe nume de undeva, din depărtare.

„Sunt aici", se gândi ea. „Eu şi tigrul."

Dar apoi i se limpezi privirea şi se trezi singură. Indiferent ce fusese mai înainte în fața ei, dispăruse. Câteva frunze de măslin se desprinseră de pe crengile de jos. Una se aşeză blând pe mâna ei. Atingerea era de-abia perceptibilă.

– Rosa?

Se întoarse, luptându-se pentru a-şi menține echilibrul.

– Te-am căutat peste tot, spuse Zoe. Ce faci aici?

„Niciun cuvânt, se gândi Rosa. Niciun cuvânt despre tigru. Sau o să creadă că eşti mai nebună decât spune lumea şi o să te trimită imediat acasă."

– La naiba, Rosa! Doar nu vrei să mergi cu tricoul ăsta la înmormântare, nu?

ജ

Limuzinele negre se înşirau una după alta pe drumul îngust de munte. Maşinile de lux cu geamuri-oglindă urcau în ritm de melc pe serpentine, de parcă ar fi făcut parte dintr-o înscenare monumentală.

Rosa privi prin geamul portierei şi observă cum coloane nesfârşite de maşini se târau tot mai sus pe coama maro a muntelui, contururi strălucitoare profilate pe cerul albastru.

– Vin de pe întreaga insulă, spuse Zoe.

Ea stătea lângă Florinda în partea spațioasă din spate a limuzinei. Rosa avea o banchetă doar pentru ea şi şedea vizavi de ele.

– De ce nu vin cu elicopterele lor?

– E evident că mama ta nu te-a învățat ce e pietatea, se auzi glasul mătuşii.

– A rămas să învăț de la tine şi de la prietenii tăi.

Cu ochelarii lor gigantici de soare, Florinda şi Zoe se uitau la Rosa ca două insecte. Se simțea încă şi mai mult ca o străină care ajunsese în mod accidental în această maşină, în acest peisaj sălbatic, arhaic.

Legătura strânsă dintre ele nu putea rămâne neobservată. Chiar dacă Zoe era copia fidelă a mamei sale, în acel moment, aşa îmbrăcate în negru şi purtând ochelari de soare identici, Florinda şi ea arătau ca două surori gemene.

Rosa se văzu oglindită de patru ori în geamurile fumurii. Părul ei era prea rebel pentru a fi îmblânzit de o perie. Şi-l prinsese sus, la spate, cu o eşarfă, pentru ca Zoe să o lase în pace şi să nu îi mai țină discursuri despre îmbrăcămintea adecvată şi ce înseamnă apariție smerită. Smerenie – gândul că

acest cuvânt ar putea ieşi vreodată din gura lui Zoe i s-ar fi părut de neconceput cu doi ani în urmă.

Şoferul, unul dintre bărbaţii din sat care lucrau de generaţii pentru familia Alcantara, intră cu limuzina în următoarea curbă. Genuardo şi Castello Carnevare ar fi trebuit să se afle chiar în apropiere, dar încă nu se zăreau. Trebuiau să fie în spatele unuia dintre dealurile pleşuve, arse de soare, presupuse ea. Aici nu era nimic altceva decât nişte iarbă ciufulită, pe care păşteau câteva vaci ce se uitau mirate după coloana de maşini.

Învăluiţi de un nor de praf, ajunseră pe creasta muntelui. Rosa se lăsă să alunece pe partea opusă a banchetei şi zări cimitirul. Era înconjurat de un zid înalt de trei metri, sus, pe dealul care semăna cu o fortăreaţă colţuroasă şi compactă pictată în alb şi galben pal, precum peisajul pe care îl traversau deja de o oră. În spatele coroanei de ziduri, se înălţau acoperişurile ascuţite ale nenumăratelor cavouri familiale, o pădure de cruci din piatră şi statui de sfinţi. În sudul Italiei era obiceiul ca familiile înstărite să le construiască morţilor, ca ultim loc de odihnă, capele ornamentate, iar cimitirele erau pline de astfel de monumente.

Un vânt cald îndoia vârfurile chiparoşilor peste zidul cimitirului. Pentru o zonă rurală ca aceasta, *cimitiero* din Genuardo era surprinzător de mare.

Zece mii de morţi în zece ani, îşi aminti Rosa.

Probabil că în Sicilia existau o grămadă de cimitire mari.

Şirul de maşini înainta mai departe. Privirea Rosei trecu peste tencuiala sărită a zidului. Ici şi colo erau găuri, porţi cu gratii, prin care, dacă privea în interior, putea zări străduţe. Unele dintre mormintele mai simple ieşeau imediat în evidenţă prin ornamentele lor şi prin jucăriile agăţate de ele, păpuşi decolorate de soare şi animale de pluş distruse de vreme. În afară de chiparoşi nu mai erau alţi copaci. Soarele fura toată culoarea din ziduri şi peisaje.

– Ia te uită la asta, spuse Zoe.

În faţa unui mormânt, chiar în spatele unei porţi cu gratii, stătea aplecată o persoană, îmbrăcată din cap până în picioare în negrul ţărăncilor simple.

Cu braţele tremurânde, femeia ridică cu ambele mâini un baros şi îl lăsă să cadă pe piatra funerară. Un colţ al pietrei se desprinsese, dar ea nu se mulţumi doar cu atât. Fără să îşi ridice privirea, arunca lovitură după lovitură în monumentul funerar, în timp ce maşinile treceau la pas şi o învăluiau în praf.

Florinda se aplecă în faţă, ca să privească afară printre Zoe şi Rosa.

– O cunosc pe femeia asta, spuse ea.

Rosa îşi desprinse cu reticenţă privirea de la spectacolul bizar şi se uită la mătuşa ei.

– Fiul ei a fost un *pentito*, un dezertor, care a depus mărturie împotriva familiei sale în calitate

de martor principal, continuă Florinda fără emoție în glas. N-a ascultat sfatul judecătorilor. În loc să dispară în străinătate sub un nume nou, s-a întors ca să-și viziteze mama. *Soldati* clanului său l-au prins în port la Messina. Timp de o săptămână, maică-sa a primit câte un pachet și în fiecare se afla o parte din trupul omului.

Rosa privi înapoi, prin praful care se unduia. Femeia în vârstă se sprijinea în mânerul ciocanului. Apoi îl ridică din nou și reuși, tremurând, încă o lovitură.

– Cerșește îngăduință pentru viața ei, spuse Florinda. Vrea să le arate tuturor că s-a dezis de el și că îl condamnă pentru trădarea familiilor.

Rosa atinse geamul cu vârful degetelor.

– Dar și-a pus viața în joc ca să o revadă.

– Ea are, în mod clar, mai multă minte decât a avut el.

Poarta din gratii rămase în urmă. În dreptul lor se putea vedea acum iarăși doar zidul înalt.

– Și ce o să obțină cu asta? întrebă Rosa.

Florinda ridică indiferentă din umeri.

– Cineva o să-i vadă gestul și o să-i arate bunăvoință.

ꕤ

La cimitir se văzură întâmpinate cu o dușmănie evidentă. Oamenii bine îmbrăcați, care formau o

coadă lungă de la portalul principal până la cavoul familiei Carnevare, le aruncau celor trei femei Alcantara priviri sumbre.

Florinda își lăsase gărzile de corp, care veniseră cu o altă mașină, mai în spate, în fața porții. Căpeteniile și membrii zecilor de familii procedaseră la fel. Din respect față de cel decedat, clanurile renunțaseră să se poarte arogant sau să facă gesturi amenințătoare ostentative. Chiar și așa, mulți nu făceau un secret din antipatia reciprocă.

Rosa nu era câtuși de puțin mișcată. Încă se mai simțea ca un observator neutru pe un câmp de luptă, ca și cum nu ar fi avut nimic de-a face cu tot ce vedea în jur. În mod evident, era o amăgire. Din moment ce își făcuse apariția cu Florinda și cu Zoe, nu mai exista niciun dubiu de care parte se afla. Fiecare privire plină de ură aruncată Alcantarilor îi era adresată și ei, în aceeași măsură ca Florindei și lui Zoe.

– Nu-ți face griji! șopti mătușa ei. Niciunul de aici nu va risca să rupă concordatul.

– Să rupă ce?

– Un vechi tratat de pace, spuse Zoe. Nimeni nu îi place pe Alcantari, dar nici nu ar îndrăzni să acționeze împotriva noastră.

– Dacă există un asemenea acord, spuse Rosa, cine are grijă ca acesta să fie respectat?

Nu primi niciun răspuns, căci în fața lor apăru fastuoasa capelă a Carnevarilor. Probabil că era unul

dintre cele mai vechi monumente ale cimitirului şi era mai înalt decât toate celelalte, dar nu era ridicat din marmură, precum unele cavouri moderne, ci din tuf maro, asemenea palatelor siciliene construite în stil baroc. Ambele părţi ale intrării, până la fronton, erau mărginite de siluete de animale şi chipuri de oameni sculptate în piatră.

Alessandro Carnevare stătea în faţa arcadei şi primea condoleanţe. Costumul negru îi venea ca turnat. Părul îi era pieptănat, dar asta nu ajuta prea mult, căci era în continuare ciufulit şi rebel, spre deosebire de frizurile potolite cu gel ale rudelor lui.

Pe ultimii douăzeci de metri până la capelă înaintară foarte încet. Mulţimea de oameni se blocă. Feţe întunecate, închise. Ici şi colo iarăşi priviri vrăjmaşe în direcţia lor. Oameni distinşi, dar şi o grămadă de feţe grosolane, care se potriveau ca nuca-n perete cu costumele scumpe, de firmă.

Alessandro le strângea tuturor mâinile, de multe ori cu ambele mâini, ca şi cum ar fi fost vorba despre un ritual de înfrăţire, nu de condoleanţe.

– Baronul era foarte respectat, şopti Zoe atât de încet, încât Rosa abia putu să-i desluşească vorbele. Cel de aici este fiul lui. Alessandro Carnevare.

Rosa dădu din cap, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară. Zoe se aplecă mai aproape de urechea ei.

– În câteva săptămâni ar trebui să preia succesiunea după tatăl său. Asta, dacă nu i se întâmplă nimic până atunci.

– Cum?

Îşi încleştă pumnul.

– Bărbatul de acolo, de lângă el, continuă Zoe arătând în faţă într-un mod abia observabil, e Cesare Carnevare. Vărul răposatului baron şi aşa-numitul *consigliere*, consilier al lui de ani de zile. El va conduce afacerile până la majoratul lui Alessandro.

Rosa îşi îngustă ochii, pentru a-l putea vedea mai bine. Soarele fierbinte de după-amiază învăluia locul într-o pojghiţă lucioasă. Mirosea puternic a chiparoşi şi a pietre mucegăite de mormânt.

Cesare Carnevare era înalt şi nicidecum neatrăgător – asta era valabil pentru toţi din familie. Estima că avea în jur de cincizeci de ani, dar nu era sigură, pentru că şi pe Alessandro l-ar fi crezut mai în vârstă în costumul acela. Cesare avea o statură ţeapănă, umeri laţi şi mâini imense, ceea ce devenea cu atât mai evident când primea condoleanţele participanţilor la înmormântare, care treceau pe lângă el – cu degetele lui enorme ar fi putut cuprinde în întregime pumnul oricărui alt bărbat.

Rosa îi aruncă lui Zoe o privire scurtă.

– Dacă toţi ştiu că va încerca să îl elimine pe Alessandro...

– Linişte! şuieră Florinda.

Se aflau acum aproape, în raza auditivă a membrilor familiei din fața capelei.

Lângă Cesare stătea un alt tânăr, doar cu puțin mai în vârstă decât Alessandro, atletic şi bronzat, cu şuvițe blonde în părul de culoare închisă. Purta ochelari fără ramă. Rosa se miră că nu îl observase mai devreme. El o fixă cu privirea. Poate că în tot acest timp... Atât de evident şi fără jenă, încât ceva în interiorul ei îngheță. Îşi descleştă pumnul – ca să nu se rănească singură, în cazul în care ar fi trebuit să se apere.

– Tano, îi şuşoti Zoe, fiul lui Cesare.

Florinda ajunse prima la rând. Fără ezitare, le întinse mâna celor trei bărbați. Păstră o figură serioasă. Nici Cesare Carnevare – niciunul dintre cei doi tineri – nu lăsă să se vadă ceea ce îi trecea prin cap. Avu loc un schimb de replici scurte şi respectuoase. Pentru un moment, degetele delicate ale Florindei dispărură în laba lui Cesare.

Apoi urmă Zoe. Reuşi să le arate lui Alessandro şi lui Tano un zâmbet vag, în timp ce pe Cesare nici nu îl putu privi în ochi. Rosei i se păru că sora ei lăsa să se vadă puțin cam mult cât era de indispusă. Ea şi-ar fi dorit să se descurce mai bine.

Nu-i fu greu să țină piept privirii lui Tano, care se uita țintă la ea prin ochelari. Îi transmise politicos condoleanțele ei. Nicio clipire, niciun pas înapoi. Nici nu trebui să se prefacă. Agresivitatea era

punctul ei forte, iar privirea provocatoare a lui Tano nu o făcea decât mai încrezătoare.

„Haide, numai să îndrăzneşti", îi transmise strânsoarea mâinii ei, iar din sclipirea surprinsă a privirii lui îşi dădu seama că mesajul ajunsese la ţintă.

Se îndreptă către Cesare, tatăl lui Tano şi vărul răposatului. Faptul că era de un alt calibru fusese uşor de observat fără niciun dubiu, încă de la distanţă. De aproape putea simţi fizic ameninţarea emanată de *consigliere*-ul celui decedat. În timp ce răspundea privirii lui reci şi calculate, o văzu pe mătuşa ei într-o lumină nouă, şi pentru asta îi fu recunoscătoare bărbatului - probabil că Florinda era o femeie nemaipomenit de hotărâtă, pentru ca o viaţă întreagă să fi înfruntat un duşman ca acesta şi totuşi să nu dea niciun pas înapoi.

- Tu trebuie să fii Rosa, spuse Cesare Carnevare.

De unde îi cunoştea numele?

- Bun venit acasă!

Vocea lui era profundă şi plăcută, cu totul altfel decât se aşteptase.

Dădu din cap şi merse mai departe.

Se opri în faţa lui Alessandro.

Îi întinse mâna - şi o trecu direct pe lângă a lui, căci în acest timp se uita în ochii lui, în verdele acela închis, opac, ce i se părea şi mai viu în cimitirul decolorat de soare, printre tot negrul participanţilor la înmormântare. Mâinile lor se găsiră totuşi, după

un moment scurt, aproape stânjenitor, pe care Rosa spera că nu îl mai observase nimeni în afară de ei.

– Îmi pare rău, spuse ea.

Îşi muşcă buza inferioară şi vru să continue, când Alessandro zâmbi – îi zâmbi ei, la mormântul tatălui său.

– Speram să vii, spuse el încet.

Mergeau amândoi agale de-a lungul mormintelor, feriți de privirile celorlalți participanți la înmormântare. După exprimarea condoleanțelor, cei mai mulți dintre ei se îndreptau către ieşirea din cimitir. Acolo, în umbra unei cruci mari de piatră, era organizat un bufet, iar chelneri în livrea serveau şampanie pe tăvi strălucitoare de argint. Preotul care ținuse slujba stătea în mijlocul căpeteniilor de clanuri şi participa activ la discuțiile acestora.

O mulțime de priviri îi urmară pe Rosa şi pe Alessandro prin ansamblul dezorganizat de morminte, în timp ce se îndepărtau de ceilalți. Florinda nu îi scăpa din ochi, iar Cesare se uita tot mereu către ei. Zoe stătea singură cu un pahar de şampanie în umbra arcadei porții şi îşi ascundea privirea în spatele ochelarilor de soare, ca să nu se vadă încotro şi la cine se uita.

– Îşi vor toci gurile bârfindu-ne, spuse Alessandro. Ar fi trebuit să te avertizez dinainte.

– Dă-le pace!

– Nu te deranjează?

– Ar trebui? răspunse ea, clătinând din cap răspunsul. Ştiu mult prea puține despre tot ce se

întâmplă pe aici, pentru a-mi face griji serioase cu privire la asta. Nu-i cunosc pe niciunii dintre oamenii ăştia. Să creadă ce vor despre mine.

Şi acesta era adevărul. Nu o interesau ceilalţi. Doar în ceea ce-l privea era precaută. Dar, în acelaşi timp, savura stropul de risc care plutea în aer la această întâlnire. Anul precedent fusese nevoită să meargă la o psihoterapeută din New York, care îi spusese direct în faţă că trăia într-o permanentă stare de aşteptare a unor situaţii periculoase. Ca să elimine factorii de risc şi ca să nu piardă controlul, Rosa însăşi genera astfel de situaţii. Agresiune excesivă. Furtul unor lucruri care nu aveau nicio însemnătate pentru ea. Şi acum, ca o încoronare provizorie a carierei ei de dependentă de risc, plimbarea aceasta cu Alessandro Carnevare prin cimitir, sub privirile tuturor şefilor mafiei de pe insulă, care se duşmăneau unii pe alţii.

– La aeroport, zise Alessandro, am spus ceva greşit. Ceva care te-a înfuriat.

– Nu eram furioasă şi n-ai spus nimic greşit.

– Ba da, am spus. Şi aş vrea să ştiu ce a fost. Ca să nu mai fac aceeaşi greşeală încă o dată.

– Ţi-am spus doar, n-a fost nimic.

Se pricepea foarte bine să oprească din start orice discuţie care părea promiţătoare.

Alessandro nu renunţă.

– În orice caz, acum ştii de ce m-am întors. Dar tu de ce ai venit?

– În vacanță, minți ea.

– Sora ta trăiește aici de doi ani. Cât ar trebui să dureze vacanța ta?

– Încerci cumva să mă descoși?

– Sunt doar curios.

– De asta ai vrut să vorbești cu mine?

El suspină încet și coti împreună cu ea de pe drumul principal pe o alee îngustă, printre cavourile de marmură. Cinci, șase rânduri de dreptunghiuri, așezate unul peste altul, deasupra lor fotografii alb-negru ale morților, înrămate, pe care erau scrise numele, data nașterii și a decesului. Pe unele se aflau flori și aranjamente florale.

– De fapt, vreau să îți dau ceva, spuse el, atunci când dispărură din câmpul vizual al celorlalți, printre pereții de marmură. Un cadou. Și apoi vreau să-ți fac o invitație.

– O invita...

– Dar mai întâi, cadoul.

Scoase ceva din buzunarul jachetei.

– Oh, spuse ea fără niciun fel de entuziasm. O bebe-carte.

Era minusculă, mai mică decât un pachet de țigări, cu copertă de piele și cu pagini îngălbenite.

– Oricum are avantajul că rămâne toată viață așa drăgălașă, spuse el. Și că nu zbiară.

– Și că va mirosi mai bine, sper.

El deschise cartea și își vârî nasul între pagini.

– Nu miroase chiar a carte proaspăt tipărită, dar nu e rău, continuă, nepărând descurajat de prima ei reacție. Mi-a dat-o tata înainte să mă trimită la internatul din America.

Ea se abținu să facă vreo remarcă, îl observă doar. Privirea lui trecu peste chipurile nenumărate de pe pietrele funerare, cele mai multe fotografii fiind vechi şi ciudat de neclare, ca nişte fantome. Multe flori de pe morminte erau uscate.

– Se ofilesc atât de repede, spuse Rosa.

– Crede-mă, răspunse el încet şi arătă în direcția cavoului familiei sale, pe mormântul *lui* s-ar veşteji şi fără caniculă.

Ea îi luă cartea dintre degete.

– Ia să vedem.

Pe chipul băiatului reveni zâmbetul, care pornea din colțul gurii şi îi lumina ochii verzi, ceea ce o distrase pentru un moment de la volumul micuț de piele din mână. Dar apoi începu să examineze mai atent cartea. Coperțile nu aveau nicio inscripție, dar pielea era zgâriată. Titlul de pe cotor era scris cu litere şterse, aurite – *Fabulele lui Esop*.

Îl privi întrebătoare, iar zâmbetul reapăru pe buzele lui. Când Rosa îşi dădu seama că îi răspundea tot cu un zâmbet, se înfrână imediat. Era o combinație între aroganță şi proastă dispoziție, care devenise o rutină. Stăpânea câteva variațiuni ale acestei combinații, iar asta punea pe oricine pe

fugă. Cu excepția controlorilor de la metrou. Şi a lui Alessandro Carnevare.

– Ai auzit de Esop? întrebă el.

– Sună ca o companie aeriană.

– A fost un sclav grec, care a trăit cu şase sute de ani înainte de Hristos. A adunat poveşti despre animale. De fapt, despre oameni şi însuşirile lor – mai mult cele rele – pe care le-a atribuit animalelor.

– Ca în *Iepurele şi ariciul*?

– Cam aşa. Dar asta nu e de Esop.

Zâmbetul lui i se păru din nou puțin încrezut, dar probabil că nu era vina lui.

– El nu le-a scris niciodată, asta a făcut-o altcineva, câteva sute de ani mai târziu. Foarte puține dintre poveştile cunoscute astăzi drept fabulele lui Esop au fost cu adevărat compuse de el. În copilărie îmi plăceau mult, o informă ridicând din umeri, în timp ce privirea îi rămase tăioasă şi pătrunzătoare.

– Şi acum mi-o dai mie cadou? Ce drăguț!

Nu voia să sune sarcastic, dar era o reacție naturală pentru ea.

Rosa deschise cartea la mijloc şi atinse cu vârful nasului partea unde erau prinse foile. Într-adevăr, avea un miros plăcut, deşi străin şi neobişnuit. La ea acasă avea cărți de buzunar, dar nu volume venerabile ca acesta. Mirosul o duse cu gândul la biblioteca de la palat, în care aruncase, în trecere, o privire. Şi totuşi, cartea aceasta mirosea altfel. Nu se simțea

niciun iz de mucegai, ca şi cum, în toţi aceşti ani, ar fi fost mereu deschisă, răsfoită şi citită.

Şi atunci îşi dădu seama cât de mult însemna cărticica aceea pentru el. De aceea înţelegea cu atât mai puţin de ce voia să i-o dea tocmai ei.

Fabulele lui Esop. Poveşti despre animale cu însuşiri omeneşti.

– Mulţumesc, spuse ea când o închise la loc. Îmi plac cărţile. Doar că nu am avut niciodată multe.

– O bebe-carte, ai spus. Ochii lui scânteiau. Dacă bagi una în casă, restul vor veni aproape singure.

Ea îl examină atent printre gene, interesată, dar şi iritată.

– Parcă nu era asta tot, nu?

– După cum spuneam... voiam să-ţi fac o invitaţie. Ani de-a rândul am venit în Sicilia doar în vacanţă, în definitiv sunt la fel de nou pe aici ca şi tine.

– Şi crezi că asta ne face să fim prieteni.

Rostise cuvintele repede, dur şi rece, apoi îşi dădu seama că tonul ei îl rănise.

Părea totuşi decis să nu lase să se observe nimic.

– Mâine plec cu un grup la Isola Luna. De fapt, este doar o stâncă vulcanică, unde sunt câteva case şi un debarcader pe coasta de nord, explică el ridicând din umeri a scuză. Insula aparţine familiei mele. Tano a bătut toba şi şi-a adunat câţiva prieteni, dar crede-mă, cu siguranţă nu sunt prietenii *mei*.

– Mă întrebi dacă vin cu tine şi cu, iartă-mă, prea puţin simpaticul tău văr...

– Văr de-al doilea.

– ...şi cu o gaşcă de cu-siguranţă-nu-prieteni-de-ai-mei pe o insulă pustie undeva în pe coastă?

– Şi să nu uităm iahtul extravagant, de fiţe, care ne va duce până acolo. Tot o jucărie de-a tatălui meu, preciză, dându-şi la o parte o şuviţă rebelă de pe frunte. Şi, în plus, garantez că, după primele zece minute, unii din şleahta asta se vor comporta cu totul aiurea, probabil vor consuma vreo substanţă interzisă şi vor borî la un moment dat pe punte. Bineînţeles că mătuşa ta îţi va interzice să vii, sfârşi el cu un zâmbet.

Ea îşi înclină capul, îl privi atentă, apoi se uită înspre Florinda, care îşi schimbase poziţia şi îşi pusese ochelarii de soare pe cap – ca să-şi arunce mai bine privirea de vultur spre ei, desigur.

– Va trebui să te furişezi din casă, o anunţă, urmărindu-i privirea. Dacă vrei, poate să te ia Fundling mâine.

ഌര

Înserarea dilată umbrele cocoşate ale copacilor. În timp ce culmile munţilor erau luminate de ultimele raze ale soarelui care turnau glazură aurie pe

vârful pinilor, umbrele nopții se înălțau deja de ceva timp din curtea interioară a palatului şi din livezile liniştite de măslini.

Rosa şedea cu genunchii la piept, în dreptul ferestrei deschise a camerei ei, şi privea afară. Două etaje mai jos se afla acoperişul serei de palmieri. Geamurile erau aburite pe interior, doar luminița unei lămpi licărirea prin labirintul de frunze şi crengi. Palmierii creşteau în Sicilia şi în aer liber. Ce cultiva Florinda acolo jos?

Poate orhidee?

Încă din maşină, în timpul călătoriei de întoarcere, Florinda încercase să o tragă pe Rosa de limbă cu privire la discuția ei cu Alessandro. Rosa îi povestise că îl întâlnise la aeroport, că el o recunoscuse şi că, în mod evident, aveau de gând să se împrietenească, trecând peste rivalitatea dintre familii. Ştia cum suna asta şi o amuza faptul că reacția celor două corespundea întocmai aşteptărilor ei. Florinda bănuia că ar fi vorba de un complot al duşmanului ei de sânge, Cesare, în timp ce Zoe îşi juca rolul de soră mai mare, avertizând-o în legătură cu influența nocivă a lui Alessandro. Toate astea îi stârneau Rosei mai degrabă dorința de a dormi decât furie, aşa că dădu vina pe *jetlag*, peste care nu trecuse încă de tot. Şi în timp ce rudele ei se agitau, ațipi pur şi simplu şi dormi cea mai mare parte a drumului.

Nu scoase niciun cuvânt despre insulă.

În schimb, aşteptă până când Florinda îşi pregăti o baie şi merse din nou în camera de lucru. Porni calculatorul cu intenția să afle mai multe despre această Isola Luna şi să mai citească două, trei articole, pentru care nu îi mai rămăsese timp de dimineață. În plus, îşi propusese să caute pe Google numele lui Tano Carnevare.

Însă pe desktop apăru o nouă fereastră, care îi cerea o parolă. Florinda trebuie să fi descoperit că folosise calculatorul de dimineață şi luase măsuri, ca să nu se mai repete asta fără permisiunea ei. Furioasă, Rosa închise calculatorul, îi dori din inimă viruşi pe hard-disk şi ieşi pe terasa panoramică din partea de vest a palatului.

Înconjură piscina, pescui din apă o molie care se agita şi păşi pe prelungirea terasei, în care era amplasat un jacuzzi. De aici se putea vedea întreaga pantă, coroanele copacilor şi aleea de acces a proprietății, iluminată, care şerpuia de la drumul de țară 117, pe o lungime de doi kilometri, prin pădurea de pini şi livezile de măslini, până sus la palat. Priveliştea era însă mai largă, acoperea şi regiunea deluroasă de un galben-maroniu de la vest şi de la nord. La orizont, pâlpâiau în depărtare luminile unui mic oraş.

Rosa se sprijini de balustradă, ascultă jocul vântului de seară printre copaci şi se pierdu în gânduri. Doar după o vreme îşi dădu seama că în tot acest

timp ținuse în mână cărticica *Fabulele lui Esop* şi că o răsfoia absentă, pierdută în gânduri şi fredonând melodia *My Death*.

În cele din urmă, se retrase în camera ei şi aşeză cartea în sertarul de sus al noptierei. Poate avea să citească din ea înainte să adoarmă.

La cimitir făcuseră schimb de numere de telefon, iar numărul lui era primul pe care îl salvase în mobilul auriu lipsit de bun-gust. Vechea ei cartelă SIM nu se potrivea, de aceea domnea acelaşi gol în lista ei de contacte, ca şi pe iPod. Alessandro şi cântecul misterios înlocuiau constantele de până atunci din viața ei şi, în mod ciudat, nu avea senzația că ar fi fost ceva în neregulă cu asta.

Când vru să închidă fereastra, constată că se mişca ceva printre copacii din partea de est a proprietății. Deodată, o siluetă apăru fără zgomot din umbra castanilor şi se apropie de palat.

Un moment mai târziu îşi dădu seama că era Zoe. Nu mai purta costumul negru de după-amiază, ci blugi şi un tricou. Părul blond şi-l strânsese într-o coadă de cal. Privită de sus semăna cu imaginea lui Zoe cea de demult, mai naturală decât la aeroport şi la înmormântare.

Poate că făcuse doar o plimbare. Sau poate că avea ceva de ascuns. *Un iubit*, se gândi Rosa amuzată. Cineva care ar atrage nemulțumirea Florindei. Cineva dintr-un clan rival.

Zoe traversă cu paşi repezi porţiunea de iarbă uscată. Strângea la piept un mănunchi sau un pachet plat, dar apoi dispăru din câmpul vizual al Rosei în spatele serei de palmieri. În anexa de sticlă a palatului licărea o lumină verzuie.

Rosa se retrase încet în camera ei. Undeva, în întuneric, cineva deschise o uşă şi o închise apoi la loc. După aceea nu se mai auzi decât ţârâitul cicadelor.

Se gândi iute dacă să o surprindă pe Zoe în faţa camerei ei. Dar nu era treaba ei cu cine umbla - sau ce punea la cale acolo afară. Rosa nu-şi dorea decât să aibă linişte şi i se părea corect să îi acorde şi surorii ei acelaşi lucru.

Cântări mobilul în mâini un minut, două şi îşi trecu gânditoare vârful degetului peste pietrele preţioase minuscule din taste.

Deschise meniul şi apelă singurul număr din agendă.

Fundling şi Sarcasmo

În partea de sus a taluzului, Rosa se opri în loc şi privi cu atenţie către stradă. Soarele de dimineaţă stătea încă ascuns după dealul din spatele ei, dar aprinsese albastrul cerului şi picta peisajul cu o lumină delicată, argintie. Chiar şi măslinii noduroşi păreau să strălucească, iar pe frunze sclipea roua.

Maşina care o aştepta nu era una dintre limuzinele luxoase în care veniseră clanurile la înmormântarea baronului. Era un mic Mercedes Clasa A cu trei uşi, albastru metalizat, pe banda îngustă de siguranţă.

Fundling stătea în uşa deschisă, cu mâinile încrucişate pe plafon şi cu bărbia sprijinită pe ele. Se uită peste maşină către ea şi ridică fruntea când o zări.

Pe locul din spate stătea un câine negru care îşi presa nasul umed de geam şi dădea timid din coadă, dar nu scotea niciun sunet.

Rosa se mai uită încă o dată după paznici, nu văzu nici de data asta pe nimeni între copaci şi coborî din câteva sărituri taluzul. Purta un tricou negru, blugi şi papuci cu catarame de metal. În geanta ei de umăr avea un cuţit pentru hârtie de pe biroul Florindei. Pentru siguranţă.

Fundling se grăbi pe după maşină şi îi deschise uşa pasagerului din dreapta. De-a lungul şi de-a

latul nu se vedea niciun vehicul, doar două şopârle care traversau drumul.

– Bună dimineața, spuse ea.

El îi ocoli privirea, mormăi o formulă de salut şi închise uşa după el. Îi puse geanta de plajă în portbagaj.

Câinele negru dădu din coadă şi mai tare, iar, când Rosa se întoarse şi întinse mâna către el, îşi împinse capul în față. Încântat, o linse pe degete şi o lăsă să îl mângâie pe gât.

– Cum îl cheamă? îl întrebă ea pe Fundling, care se aşeză la volan.

– Sarcasmo.

– I-ai dat numele acum, pe moment?

– Chiar aşa îl cheamă.

Fundling îi aruncă o privire grăbită şi ea observă din nou ce repede i se mişcau ochii. Erau căprui, cu o licărire aurie. Avea un nas lat, puternic şi pomeți înalți. Părul negru îi venea până la umeri, iar pielea lui era mai închisă la culoare decât a multor sicilieni. Poate că avea strămoşi arabi sau nord-africani.

Câinele împingea din spate cu botul în tâmpla ei şi îi ciufulea coama blondă. Ea se întoarse, îi luă capul în ambele mâini şi îl scărpină în spatele urechilor.

– Aşa, deci, tu eşti Sarcasmo. Pari să te bucuri că mă vezi mai mult decât stăpânul tău.

Fundling porni motorul şi plecă.

– Îți pui centura?

Rosa îl mai mângâie o dată pe cap pe Sarcasmo, apoi se întoarse în față și își puse centura. Fundling dădu drumul la CD player. Ceva ce ei i se părea jazz măcănea din boxe. Câinele oftă sonor, se culcă pe mijlocul banchetei din spate și se relaxă. Fundling conducea calm și respecta regulile de circulație, iar fata se întrebă dacă făcea asta fiindcă era ea în mașină, pentru câine sau pur și simplu din simțul datoriei.

– Ce rasă e?

Ia te uită cine făcea conversație, tocmai ea. Dar felul liniștit de a fi al lui Fundling o zgândărea.

– E o corcitură, replică el. Nimeni nu știe exact ce amestec de rase o fi.

Șoseaua șerpuia prin munții împăduriți. După un sfert de oră, ajunseră la o intersecție care ducea spre Piazza Armerina, un mic oraș pitoresc, aflat la înălțime. Cupola unui dom se arcuia în nuanțe de ocru peste acoperișurile imbricate.

– Ai luat micul dejun? întrebă el.

– Nu-mi trebuie.

Obiceiurile ei alimentare erau o catastrofă și medicii îi tot spuneau asta, dar nu avea poftă de mâncare, așa fusese dintotdeauna. Mama ei gătea rar, mesele de la școală erau adevărate cauze de vătămare corporală, iar mâncarea de la fast-food i se părea execrabilă.

– Am ceva la mine, spuse Fundling. Ia vezi în spatele scaunului meu!

Din obligaţie pipăi în spate, în timp ce Sarcasmo profită de ocazie şi o linse pe obraz cu limba lui aspră. Apucă de mânerul unui coş, îl trase în faţă şi se uită înăuntru. *Tramezzini*, sendvişuri triunghiulare din pâine albă fără coajă, cu şuncă închisă la culoare, mozzarella şi mortadella şi două pahare minuscule de cafea.

– E totul proaspăt de la patiseria din satul vostru, spuse el. Nicio grijă.

Ea îl examină cu atenţie.

– Nu îmi fac nicio grijă. De ce ar trebui să-mi fac?

– Câteodată poate fi folositor să-ţi faci griji.

I se făcu brusc foame şi muşcă din unul dintre *tramezzini*, care i se păru delicios. Era foarte proaspăt, aşa cum spusese el, iar după ce îl înfulecă pe primul, începu să mănânce imediat un al doilea sendviş. Şi cafeaua era încă fierbinte.

– Scuze, spuse ea mestecând. Vrei şi tu?

– Am mâncat deja, mulţumesc.

– La ce oră ai plecat?

– De trezit, m-am trezit la patru. Ca în fiecare dimineaţă.

– Destul de devreme.

– Nu şi pentru Sarcasmo.

– Ah, hei, Sarcasmo…

Scoase o bucată de şuncă dintr-un sendviş şi i-o întinse câinelui, în spate. Sarcasmo o înghiţi fără să o mestece şi cerşi imediat încă una.

Ea îşi aşeză coşul la picioare şi se sprijini de el, sătulă şi mulţumită. Îi lăsase lui Zoe un bileţel: *Nu-ţi face griji. Mâine-seară sunt înapoi acasă.* I se părea inutil să-şi imagineze cum va reacţiona Florinda la primirea veştii. Nu venise aici ca să se lase influenţată şi nici nu avea de gând să se simtă cu conştiinţa încărcată doar pentru că făcea ceea ce voia.

După o jumătate de oră, verdele dealurilor fertile care înconjurau Piazza Armerina dispăru şi peisajul se acoperi cu smocuri de tufişuri, cactuşi şi mici plantaţii. Când ajunseră pe înălţimea de la Varguarnera, totul în jur era de un galben ocru, de stepă, culoarea peisajului nemărginit care stăpânea interiorul Siciliei. La Enna o luară pe autostradă şi merseră către nord-vest, spre coastă.

– Nu ţi-e frică, constată Fundling, după ce o vreme niciunul din ei nu scoase niciun cuvânt.

– Ar trebui?

– Aici tuturor le e frică de ceva. Cei mai mulţi nu o arată, dar se simte. La înmormântarea baronului se putea vedea în ochii lor.

– Ai fost şi tu?

El dădu din cap.

– Nici măcar nu te-am văzut.

– Nu am fost la mormânt. Eu sunt doar şoferul.

– De ce le este frică?

– De Omul Flămând.

– Cine e acesta?

– O să afli tu.

Rosa ridică din umeri, dar nu mai scoase niciun cuvânt. El aşteptă un moment, apoi îi aruncă o privire piezişă.

– Nu eşti curioasă.

– Nu.

Continuară să meargă în tăcere.

– Aşa faci mereu? Te prefaci că nu te interesează ceilalţi, dar apoi încerci să-i iscodeşti, afirmând pur şi simplu câte ceva? *Nu ţi-e frică. Nu eşti curioasă.*

Observă că îl luase pe neaşteptate. Părea puţin intimidat.

– Nimănui nu-i place să vorbească despre el însuşi, concluzionă el.

– E clar că nu-ţi place.

Rosa ridică din umeri.

– Ce vrei să auzi?

– Dacă este adevărat. Că nu ţi-e frică.

Se gândi la capsatorul pe care îl pierduse. La întâmplarea de atunci.

– Astăzi nu mi-e, răspunse ea în cele din urmă.

– Mie da, spuse el. Mie mi-e frică deseori.

– De acest... Om Flămând?

El scutură din cap.

– Te-ai întrebat vreodată cine stă în găurile dintr-o mulțime?

Ea îl privi uimită. Poate că se înşelase. Era posibil să fie chiar mai ciudat decât credea ea.

– Găuri în mulțime? repetă ea.

– Dacă sunt mulți oameni într-un loc, o sută sau o mie sau mai mulți, rămân totuşi câteva zone libere. Chiar în față de tot. Sau în mijloc. Afară, pe margini. Trebuie să fii atentă la asta, atunci se poate observa.

Fundling schimbă vitezele când în fața lor apărură două tiruri care mergeau unul lângă altul.

– Acestea sunt găurile în mulțime. Iar dacă te uiți atent, observi că se mişcă. Exact ca oamenii din jurul lor.

Rosa îşi presă buzele una de cealaltă şi făcu „hm!" ca şi cum ar fi înțeles despre ce vorbea el acolo.

– Sunt înfricoşătoare, spuse el.

– Găurile?

– Pentru că în realitate nu sunt goale.

– Aşa?

– Nu, nu sunt. Doar că nu vedem noi cine se află în ele. Sunt tot timpul acolo, dar şi în altă parte. Invizibile în jurul nostru. Doar mulțimea le face vizibile. Unde sunt ele, nu poate supraviețui niciun om... Sarcasmo strănută pe bancheta din spate. ...şi niciun cățel.

Ochii ei se îngustară.

– Tu faci mişto de mine, sau ce? Ce e asta – un fel de ritual de salut? Să vedem cât de proastă e blonda?

El se strânse ca şi cum i-ar fi dat o lovitură între coaste. În locul senzaţiei de saţietate, care o făcuse mult prea prietenoasă şi deschisă, reveni vechea poftă de ceartă.

Aşteptă un răspuns. Mult timp.

– Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă.

Nu mai scoase niciun cuvânt tot drumul.

Isola Luna

Iahtul lăsa dâre de spumă peste albastrul sclipitor ca de cerneală. Marea Tireniană, porţiunea din Marea Mediterană care se află în dreptul coastei de nord a Siciliei, se întindea în valuri înalte şi puternice sub un cer senin de vară târzie. Pe cer se vedea o urmă de avion care părea o reflexie în oglindă a siajului din spatele ambarcaţiunii *Gaia*.

Impecabila barcă albă, lungă de patruzeci de metri, mergea spre nord-est cu zece oameni la bord. Pe lângă căpitan şi echipajul lui, se mai găseau un barman, un bucătar şi un steward. Isola Luna era la cincizeci de kilometri spre coastă; aveau să ajungă în jurul prânzului.

Dar încă nu se vedea pământul în faţă. În afară de o velă de la orizont, părea că *Gaia* luase marea în stăpânire. Trei punţi se ridicau deasupra nivelului apei, a patra stătea dedesubt. De pe puntea principală, cu căzile de jacuzzi care bolboroseau şi zona de belvedere din sticlă, vâjâia în surdină muzica *Italotechno* până pe puntea superioară. Tano Carnevare şi cei cinci tineri şi tinere care urcaseră cu el la bord trândăveau pe acolo şi le dădeau multă bătaie de cap barmanului şi chelnerului.

Între timp, Rosa şi Alessandro stăteau cu o punte mai jos, pe terasă, la pupa iahtului, în fața uşilor de sticlă larg deschise ale salonului în care se aflau masa de biliard şi o plasmă cu ramă de aur.

Se aşezară comod pe două şezlonguri, uitându-se la mare şi spre coasta siciliană care rămăsese cu mult în spatele lor. Soarele strălucea de la tribord pe punte, iar briza caldă se juca în părul lung al Rosei.

Alessandro purta un tricou alb, pantaloni de vară şi pantofi sport. Chiar dacă părul lui şaten era cu mult mai scurt decât cel al Rosei, părea să-i dea tot timpul de lucru, să-şi îndepărteze şuvițele rebele din ochi.

– Aveai dreptate, inspiră ea adânc, în timp ce se uita pe deasupra umbreluței de hârtie din cocktailul ei. Şi nu-mi face nicio plăcere să recunosc.

Paiul îi alunecă printre buze.

– Cu ce?

– Ăsta e cel mai luxos iaht pe care l-am văzut vreodată. Şi în Brooklyn vezi o grămadă din astea. Câteodată. La televizor.

El zâmbi.

– Tatăl meu ştia cum să cheltuiască banii. Mama ura felul în care l-a decorat, cu toată marmura aceea şi lemnul african, pentru care probabil a fost tăiată o jumătate de junglă.

– Dar tu?

– Eu am fost foarte rar la bord. De două ori înainte să mă trimită în State.

– Poți să îl vinzi dacă vrei. E al tău, nu?

– Doar când împlinesc optsprezece ani. În cazul în care îi apuc.

Spuse asta total impasibil. Rosa se ridică sprijinindu-se în coate şi trase cu urechea la zgomotele care ajungeau până la ei de pe puntea principală, odată cu muzica.

– Cei de acolo de sus nu arată ca nişte killeri care să te fi luat în vizor.

O umbră se strecură peste trăsăturile lui.

– Asta este problema cu killerii. Nu se arată niciodată aşa cum sunt de fapt.

Brusc, zâmbi din nou.

– Tu nu bei nimic.

Ea dădu din cap.

– Nu beau alcool.

– Îți aduc altceva.

– Nu, e în regulă. Încă lucrez la efectele cafelei lui Fundling.

El rânji.

– Trebuia să te fi prevenit.

– Ei, lasă! A fost drăguț din partea lui că a adus cafea pentru drum.

– Nu te-a speriat, nu? Îl ştiu prea bine, uneori spune chestii ciudate.

– Mie nu mi-a spus nimic ciudat, zise ea, fără ca măcar să roşească.

Privirea lui trăda îndoiala.

– Ţi-a povestit despre el?

Rosa dădu din cap că nu.

– N-a fost tocmai vorbăreţ.

– Mama mea i-a salvat viaţa.

– Serios?

Fata scoase umbreluţa din cireaşa zaharisită şi începu să-i ronţăie capătul ascuţit.

– Fundling era atunci aproape un bebeluş, nici nu putea să meargă bine în picioare. Oamenii tatălui meu l-au salvat dintr-un hotel în flăcări, din apropiere de Agrigento... Bineînţeles că ei au fost cei care i-au dat foc mai întâi.

– Desigur.

– Hotelierul nu plătise ceva datorii. Poate că a şi povestit cui nu trebuie de la cine a împrumutat bani. O grămadă de oameni au murit în incendiu, doar băieţelul a fost scos din flăcări. Hotelul a ars până la fundaţie, nu mai erau hârtii, nimic, prin care să se deducă cui a aparţinut. Totul s-a făcut scrum.

– Şi nu a fost nimeni anunţat? Nicio rudă?

Alessandro dădu din cap că nu.

– Nimeni. După cum se pare, nu i-a dus nimeni dorul.

Fata pescui cu umbreluţa cireaşa din pahar şi, după un scurt moment de ezitare, o băgă în gură. Era lipicioasă şi mult prea dulce.

– Ciudat, nu?

– De fapt, nu, spuse el.

– Ce vrei să zici?

– Totul s-a întâmplat în timpul marii rivalități dintre familii, fiecare lupta cumva împotriva fiecăruia, se împușcau din mașini aflate în mers, clanuri întregi au fost măcelărite în plină stradă. Copii ai clanurilor rivale au fost răpiți și luați ostatici pentru a impune o pretenție sau alta.

Ea asculta tăcută și își scotea cu vârful limbii bucăți de cireașă dintre dinți.

– Probabil că Fundling a fost un astfel de ostatic, spuse Alessandro. Poate că răpitorii lui erau doar în trecere pe la hotel, dar mai degrabă proprietarul hotelului era înhăitat de la bun început cu ei. Tatăl meu a presupus atunci că familia copilului ar fi fost asasinată și că micuțul ar fi fost următoarea victimă. Atacul asupra hotelului i-a salvat viața. Oamenii l-au adus la noi, la castel, și înainte să se poată decide ceva, mama mea l-a dat în grija servitorilor. Ei toți l-au crescut pe Fundling. Mai târziu a devenit ucenic la garaje. Îți desface într-un timp foarte scurt un motor întreg și îl reasamblează, la chestii d-astea e destul de bun... De jumătate de an face și plimbări cu barca, preia treburile de șofer, lucruri din astea.

– Și n-a aflat nimeni niciodată cine au fost părinții lui?

Alessandro negă din nou.

Rosa aşeză paharul plin lângă ea. Pe jos, înainte să cadă în ispita de a lua totuşi o înghiţitură.

Nu aici. Şi, cu siguranţă, nu atâta timp cât era Tano Carnevare prin preajmă.

Gândul la el o aduse înapoi la realitate. Fără să vrea, aruncă o privire în direcţia salonului. Exact acolo stătea, în uşa glisantă de sticlă deschisă, zâmbind, cu o băutură verde ca otrava în mână, în slip de baie şi cu cămaşa desfăcută.

O voce de femeie îl strigă de sus, de pe puntea principală. El răspunse însă doar privirii Rosei în acelaşi mod insistent ca atunci, la mormântul baronului.

– Ce? întrebă ea tăios.

Alessandro se uită peste umăr. Fruntea i se încreţi. Nu spuse niciun cuvânt, doar îl privi fix pe Tano, cu o expresie sumbră, cu tot corpul încordat – şi îşi arătă colţii.

Rosa observă asta doar cu coada ochiului şi se gândi în acelaşi moment că trebuie să se fi înşelat. Când se uită direct la Alessandro, acesta arăta încă nervos. Buzele îi erau lipite strâns.

Tano se întoarse fără vreun cuvânt şi se duse agale înapoi înăuntru. În mers, azvârli o bilă peste masa de biliard. Aceasta se izbi atât de tare de margine, încât sări peste ea, bubui tare pe parchet şi se rostogoli troncănind.

– Ce înseamnă asta? întrebă Rosa încet.

Alessandro nu dădu niciun răspuns.

ꕤ

Isola Luna semăna cu o bucată din lună care căzuse din cer şi care, din motive inexplicabile, plutea pe Marea Tireniană.

Piatră vulcanică gri, cu pete maro-verzui de maquis. Chiar şi tufişul rezistent de buxus leandru şi gorunii joşi se dădeau bătuţi la jumătatea drumului în sus spre munte, ca şi cum de la bun început viaţa acolo ar fi fost sortită eşecului.

Gaia alunecă într-un golf din sudul insulei. Nisipul fin fusese probabil adus din altă parte ca să se construiască plaja. De la depărtare, Rosa nu putu să descopere nicio altă porţiune de coastă în care să fie un nisip atât de perfect, atât de curat. Când se urcară pe una dintre cele două bărci cu motor ale *Gaiei*, Rosa nu văzu nici măcar un recipient de plastic, niciun gunoi, ceea ce era foarte neobişnuit pentru Sicilia.

Ea şi Alessandro se aşezară la prova bărcii albe, în timp ce Tano şi gaşca lui se împrăştiară în cealaltă barcă. Tano conducea barca cu ajutorul motorului exterior care era montat pe o scândură îngustă. Rosa îl pedepsea cu priviri dispreţuitoare, dar simţea cum el o fixa din spate. De ce nu se holba la una dintre cele trei fete care veniseră cu el şi cu prietenii lui la bord? Mai ales că o frumuseţe cu părul negru şi măsuri de model părea să se preocupe de el, însă acesta răspundea doar fără chef încercărilor ei de apropiere.

Ceilalți doi tineri erau în mod evident mult mai liniştiți decât însoțitoarele lor. Erau atrăgători în felul italienilor din sud şi purtau amândoi ochelari de soare cu reflexie. Rosei i se păreau la fel de lipsiți de farmec precum două bucăți frumoase de săpun turnate într-un magazin de cosmetice.

Alessandro îi întinse mâna ca să o ajute să sară din barcă. Ea acceptă oferta, dar nu pentru că avea nevoie de ajutor, ci fiindcă voia să îl atingă. Îşi trase degetele înapoi imediat ce trecu de spațiul liber dintre barcă şi debarcader. Trebuia să aibă grijă să nu depăşească şi alte granițe între ei.

– Vila familiei mele se află undeva la est de aici, sus, pe munte.

Alessandro arătă cu capul o direcție vagă, undeva spre coasta de munte formată din lavă pietrificată.

– De aici nu se poate vedea, dar există o scară între stânci.

– Casa este locuită? întrebă Rosa.

Tano i-o luă înainte lui Alessandro.

– Nu. Câțiva angajați se preocupă periodic ca totul să fie în regulă când vin aici şi să curețe țărmul.

Alessandro se aplecă, luă o mână de nisip şi îl lăsă să i se scurgă printre degete.

– Mamei mele îi plăcea casa. Venea des aici.

A doua barcă cu motor acostă şi ea. Patru oameni din echipaj despachetară tot felul de ustensile, întin-seră prosoape peste şezlonguri, asamblară o combină

muzicală şi descărcară cutii frigorifice cu băuturi reci. Chelnerul venise şi el la țărm şi enumeră cele patru feluri pe care bucătarul le pregătise pentru cină la bordul *Gaiei*. Până să fie serviți, trebuiau să se descurce cu diverse snacksuri şi aperitive.

Echipajul se întoarse pe bordul iahtului, care era ancorat în golf. Doar chelnerul rămase la țărm şi începu să-i întrebe pe fiecare ce doreau să bea. Două dintre fete, îmbrăcate în costume de baie sumare, se repeziră în valurile care se spărgeau la țărm, în timp ce a treia fată, Tano şi ceilalți se întinseră pe şezlonguri.

Rosa nu era hotărâtă ce să facă, iar Alessandro îşi scoase tricoul. Nu se dezbrăcă şi de pantalonii lungi. Era bronzat ca şi ceilalți şi avea un bust bine lucrat; pesemne că în internat făcuse mult sport. Cu un oftat mut se hotărî şi ea să se dezbrace, îşi dădu tricoul jos şi rămase doar în costumul de baie negru, care o făcea să arate foarte slabă şi albă. Pantalonii şi-i păstră. În comparație cu celelalte fete, şoldurile ei păreau prea osoase, coapsele prea subțiri. La sosirea ei la aeroport se întrebase dacă Zoe avea o tulburare alimentară, dar acum, lângă acestea trei, ea însăşi arăta anorexică.

– Vrei să faci baie? întrebă Alessandro.

Ea dădu din cap în semn că nu şi se întrebă ce căuta ea de fapt acolo. *Deplasat* nu exprima nici pe departe felul în care se simțea.

– Hai să facem o plimbare pe insulă! propuse el.

Zâmbea larg, dar observă că era încordat. Ea se gândi la ceea ce îi spusese mai înainte despre asasini şi îi examină cu atenţie pe ceilalţi, cum stăteau lungiţi pe şezlonguri. Fata se dădea cu cremă, dar tinerii se relaxau cu feţele întoarse spre mare. Poate că le urmăreau cu privirea pe cele două însoţitoare ale lor în apă, dar în spatele lentilelor de oglindă ale ochelarilor nu li se ghiceau ochii.

Tano îşi întoarse privirea de la mp3 playerul pe care tocmai îl conectase la combina muzicală către Alessandro. Reproşul din vocea lui era rece şi calculat.

– Tatălui tău nu i-ar fi plăcut ca o Alcantara să-şi bage nasul prin insulă.

Alessandro se străduia să îl ignore pe Tano, dar Rosa observă cum trăsăturile lui se crispară.

Ea îi zâmbi lui Tano provocator.

– E bine de ştiut că sunt lucruri aici care ne-ar putea interesa.

– Să mergem, o zori Alessandro, atingându-i uşor degetele.

– Nu prea departe, spuse Tano.

Rosa îi luă mâna lui Alessandro.

– Hai să vedem *cât* de departe mergem!

În timpul acesta luă aşa o expresie de pisică linguşitoare şi alintată, încât chiar bruneta se opri pentru

un moment din arabescurile pe care şi le făcea pe piele cu crema solară.

Mergeau greoi prin nisip, mână în mână, şi nu mai dădeau atenție la ceea ce se întâmpla în spatele lor. Muzica porni. Ceva foarte jazz, din anii cincizeci, estima Rosa. Nu era pe gustul ei şi era surprinzător că Tano prefera aşa ceva.

Alessandro o duse printre stânci negre de lavă, pe o scară strâmtă în sus, iar apoi peste un parapet râpos înapoi în jos, la mare. De aici nu se vedeau nici ceilalți, nici iahtul. Nu era deloc nisip, doar stâncă dură, de care se loveau valurile cu spumă albă, învolburată.

– Nu voiai la vilă? întrebă ea.

– Imediat. Înainte îți arăt ceva, o anunță, strângând-o de mână.

Nu trecuse decât o zi de când făcuse alegerea de a nu se încrede în el în legătură cu drumul spre casa Florindei. Iar acum accepta ca el să o conducă pe insula asta uitată de Dumnezeu. Dar tocmai asta era esențialul – îi *permitea*. Totul rămânea sub control.

Ajunseră la un golf mai mic, care se îngusta către țărm ca o pâlnie. Acolo se deschidea o grotă din piatră vulcanică, un abis negru care înghițea marea şi o scuipa înapoi. Lângă marginea peşterii la câțiva metri deasupra bolboroselii şi şuierăturilor iscate de valuri, era un platou minuscul cu vedere către haosul care se rotea amețitor jos, în mare.

Alessandro rămase pe loc ca şi cum ceva l-ar fi reţinut. Rosa însă se căţără mai departe şi acum ea îi întinse mâna.

– Ăsta era locul preferat al mamei, spuse el, când ajunse lângă ea. Stătea des aici şi picta.

– Era talentată?

– Mi-aş dori să am măcar o zecime din talentul ei.

– Şi tu pictezi?

– Câteodată, mărturisi, făcând un semn din care se putea deduce că nu i-ar fi fost uşor să vorbească despre asta. Doar pentru mine.

Ea se uită în jur pe platou şi descoperi trepte cioplite care duceau mai sus pe pantă. Brusc îi trecu ceva prin minte.

– *Gaia,* numele iahtului, e...

– Numele mamei. Gaia Carnevare.

Rosa se apropie de marginea platoului şi se uită către curenţii năvalnici. Fusese mereu fascinată de prăpăstii, iar aici forţa de atracţie era mai puternică decât în alte locuri. Înţelegea de ce Gaiei îi plăcuse atât de mult acel loc.

Îşi întoarse privirea de la curenţii turbionari şi se uită drept în ochii lui Alessandro.

– Deci, începu ea, de ce suntem, de fapt, aici?

El ezită doar puţin cu răspunsul.

– Ca să aflăm cine a omorât-o pe mama. Şi de ce tata a permis asta.

Urcară treptele negre de piatră vulcanică, apoi își făcură de lucru mai sus, pe conul vulcanic zdrelit al Isolei Luna.

Vila era poziționată pe la jumătatea înălțimii muntelui şi, spre mirarea ei, Rosa observă că în fața clădirii exista un mic platou de unde se vedea un îngust drumeag descendent.

- Există un al doilea loc de debarcare în nordul insulei, explică Alessandro. Acolo pot ancora şi vapoare mai mari pentru a încărca autoturisme şi multe alte mărfuri.

Vila era un complex spațios, compus din mai multe clădiri şi anexe. Rosa se aşteptase la o casă confortabilă de vacanță, unde să-ți petreci câteva zile sau săptămâni. În loc de asta, i se înfățişă o construcție luxoasă, pe care ți-ai fi putut-o imagina fără nicio problemă în cartierele rezidențiale ale unui oraş mare.

Tencuială albă, multă sticlă, acoperişuri plate şi un fel de turn de observație, din care se vedea jumătate de insulă. Probabil că, datorită ferestrelor imense şi uşilor de sticlă, se putea vedea marea din toate încăperile. Pentru oricine s-ar fi simțit constrâns în altă parte - sau în viața lui -, aici sentimentul de libertate

şi spaţiu era copleşitor. Începea să-i placă de mama lui Alessandro fără să o fi întâlnit vreodată.

– Şi toate astea nu mai sunt folosite de nimeni? întrebă Rosa.

– Nu, din câte ştiu.

– Nici de vreun turist curios?

El dădu din cap că nu.

– În Sicilia se ştie cui îi aparţine Isola Luna. Şi cu cine nu e bine să cauţi ceartă. Asta e valabil şi pentru majoritatea căpitanilor de vase din Marea Mediterană.

Fără voia ei, o impresionă că un nume putea fi o protecţie mai bună decât sârma ghimpată şi zidurile. Înţelese imediat cât de influenţi şi de puternici erau Carnevarii faţă de familia Alcantara cu imperiul lor de eoliene.

– În fond, în afară de mama, nu mai venea nimeni pe aici, spuse el şi merse în faţă către poarta cu grilaj din perete.

Fata îl urmă la doi paşi distanţă, nefiind sigură ce anume îi stârnea mai mult drag: el, sau clădirea.

Greierii erau asurzitori în soarele amiezii, iar căldura făcea pantele să pară că tremură, de-a dreapta şi de-a stânga vilei.

Alessandro scoase un mănunchi de chei din buzunarul pantalonilor. Poarta înaltă se deschise scrâşnind.

– Tano nu voia ca noi să venim aici, spuse ea pe neaşteptate.

Alessandro îi aruncă peste umăr o privire în care scânteia enervarea. Pentru prima oară descoperi ceva în el, care nu i se părea doar ademenitor sau atractiv, ci şi palpitant.

– Dacă Tano are obiecţii, spuse el calm, atunci poate foarte bine să vină aici şi să şi le exprime sub orice formă.

Vru să meargă mai departe, dar Rosa îl apucă de braţ. O transpiraţie fină strălucea pe bustul lui gol, iar lumina care se reflecta în boabele de apă acţiona ca praful de aur pe marmură.

– Aşteaptă, spuse ea. Dacă nu ţi-ar fi frică de Tano, atunci nu aş fi aici, nu-i aşa?

El îşi strânse buzele. Speranţa ei tăcută, că s-ar putea să se fi înşelat, dispăru fără niciun rezultat.

– Un *da* sau *nu* ajunge, spuse ea.

El ezită puţin, apoi dădu din cap că da.

– Este din cauza concordatului, constată ea. Cât timp suntem împreună, Tano şi ceilalţi nu se vor atinge de tine.

Încă un semn de aprobare. Precaut.

– Deci sunt aşa, ca un fel de înger păzitor. Mie nu au voie să îmi facă nimic, indiferent de ce se întâmplă. Şi ei nu vor să afle nimeni dacă îţi fac ceva. Dacă te omoară aici pe insulă şi te fac dispărut. Tipii ăştia de acolo de jos nu sunt prietenii lui Tano.

– Ia-o cum vrei, spuse el. Dar nu *ei* sunt asasinii pe care Cesare i-a programat pentru mine.

– Nuuu! exclamă ea, încrețindu-şi fruntea. *Fetele*?

El aprobă din cap.

– Toate trei?

– Doar cele două care au alergat în apă. A treia este inofensivă.

– Dar nu au voie să îți facă nimic atât timp cât sunt aici, corect?

El oftă.

– Ascultă, n-am vrut să-ți dau senzația că...

– La naiba, Alessandro!

Îl împinse cu degetul arătător în piept.

– Nu-mi veni cu prostii sentimentale! Cesare şi Tano voiau să te elimine – ăsta era planul lor inițial, azi şi aici!

În spatele lui strălucea albul vilei.

– Familia mea este împărțită. O jumătate este de partea mea, cealaltă este de partea lui Cesare. Dacă s-ar afla că a lăsat să fiu asasinat, asta ar duce definitiv la ruptură – şi poate şi la declinul Carnevarilor. El a sperat să o rezolve aici, fără martori, aşa încât măcar teoretic să poată să treacă drept accident. Dar în ceea ce te priveşte pe *tine*, o Alcantara, în niciun caz nu poate să se atingă de vreun fir de păr din capul tău. Atât timp cât ai putea să le povesteşti adevărul tuturor celor care mă susțin...

– Eşti în siguranţă, conchise ea. Indiferent ce descoperi aici în vilă. Despre moartea mamei tale. Şi despre cel care e responsabil de fapta asta.

El aprobă din nou.

– Da.

Rosa se simţi păcălită şi folosită şi l-ar fi făcut pe dracu-n patru ca să îi arate asta. Dintr-odată avu sentimentul că trebuie să îşi acopere goliciunea, dar tricoul îi rămăsese jos, la plajă. Respiră adânc.

– OK, spuse ea. Asta a fost tot?

– Nu, răspunse el. Îmi place de tine. Ăsta e adevărul.

Ea se îndreptă spre el şi îi plesni o palmă, pe care se abţinuse de mult să nu i-o dea.

El nici măcar nu tresări.

– E *adevărat.*

Îi mai plesni una. Se uită mult timp la el tăcută.

În cele din urmă, păşi pe lângă el şi se îndreptă spre intrarea în vilă.

– Haide. Hai să încercăm să găsim ceea ce cauţi!

ꕥ

În faţa lor se deschise un hol de intrare, în care lumina zilei pătrundea din toate părţile prin ferestre uriaşe. Chiar şi scările către etaj erau din plexiglas gros.

– Pe aici.

El o conduse prin mai multe încăperi, care erau stăpânite de atâta alb, încât Rosa începu să tremure de frig, în ciuda razelor soarelui. Şi mobilierul era eclectic, cu fotolii în formă de cupă din plastic, arcuite, cu lămpi cu picior fixate în ele, care arătau ca nişte modele de ADN, rafturi rotunjite din material sintetic - totul alb, doar ici şi colo punctat de un portocaliu strident. Un chic psihedelic asemănător cu cel din primele filme cu James Bond. În capul ei răsună din nou *My Death,* care părea să fi fost compusă pentru locul acesta.

Casa mirosea a stătut, a plastic încins şi a praf, care se vedea în coloane de lumină strălucitoare în încăperi şi care susțineau tavanele de sticlă ale grădinilor de iarnă.

O scară ducea sus, la etajul superior, unde domnea un miros nou. Mai întâi recunoscu mirosul creioanelor de ceară şi, imediat după aceea, mai intens, pe cel al vopselelor de ulei. Păşiră în atelierul Gaiei Carnevare, iar după tot albul orbitor, culorile din încăperea asta aveau un efect şi mai strident.

Şi aici tavanul era complet din sticlă şi era singura suprafață care nu era acoperită de tablouri. Peste tot în rest atârnau sau stăteau sprijinite de perete pânze neînrămate, învăluite într-un infern de linii de pensulă, mâzgăliturі sălbatice, explozii de culoare, care la o a doua privire deveneau chipuri. Fețe contorsionate, strâmbe, desfigurate.

Rosa nu spuse nimic. Se învârti uşor pe loc şi îşi lăsă privirea să cutreiere printre tablouri. În multe locuri, pânzele erau stivuite unele peste altele, câte cinci sau opt sau zece. Putea doar să aprecieze vag câte dintre grimasele acelea năuce se ascundeau în spatele celor din faţă.

– De ce sunt toate astea încă aici? întrebă ea.

– Cesare nu l-a lăsat pe tata să aducă tablourile la castel. Nu voia să le aibă în jurul lui, scrâşni Alessandro. Din cauza urii.

– Ura tablourile ei?

– Şi pe ele.

Rosa îl privi acum direct, pentru prima oară după ce-l pălmuise.

– El a fost? Cesare a omorât-o pe mama ta?

– Eu cred că da.

– Şi aici cauţi dovezi pentru asta?

El se îndreptă către unul dintre tablouri, o faţă cu gura larg deschisă, pictată în roşu, negru şi violet-închis. Buricele degetelor lui mângâiară lin suprafaţa.

– Eu cred că mama aflase că Cesare îl trădase pe tata. Cesare îi era cel mai apropiat confident, consilierul lui în toate – nu doar în chestiunile de afaceri. Dar Cesare este ataşat şi de tradiţiile vechi ale Cosei Nostra, el insistă asupra dreptului celui mai puternic şi, după părerea lui, luptele pentru putere trebuie purtate în plină stradă. Faptul că familiile lucrează

din ce în ce mai mult ca adevărate companii, faptul că folosesc portițe la marginea legalității şi că certurile lor nu se mai termină obligatoriu cu împuşcături între câțiva țărani proşti făcuți grămadă – toate astea s-au abătut de la stilul lui Cesare. Se împotriveşte oricărei forme de înnoire, vrea ca totul să rămână aşa cum era. De aceea îşi doreşte să preia puterea asupra clanului Carnevare. Pentru a conserva ceea ce numeşte el *vechile valori*. Şi cred că tata s-a abătut, în viziunea lui, mult prea mult, cu afacerile lui aparente, cu fațada fundațiilor caritabile, cu înfrățirea cu politicienii de la Roma. Cesare a extras în secret bani, pentru a fi asigurat pentru schimbul de putere, iar tata a fost suficient de orb ca să nu observe nimic. Sau poate că nu a vrut să vadă realitatea.

– Dar mama ta era altfel?

– Ea şi Cesare s-au detestat încă de la început, deja dinainte ca mama şi tata să se căsătorească. Mai târziu a observat ce are de gând Cesare. Ea trebuie să fi încercat să îl prevină pe tata, dar, pentru că el nu a ascultat-o, s-a retras din ce în ce mai mult şi a început să-şi petreacă majoritatea timpului pe insulă.

Rosa se uită la fețele contorsionate.

– Nu cred că singurătatea i-a făcut bine.

– Cesare nu s-a mulțumit cu asta. Nu putea să permită ca ea să afle adevărul.

– Şi atunci a lăsat să fie omorâtă?

Ochii lui Alessandro deveniră înguşti şi reci şi insuflau teamă.

– Eu cred că a făcut-o cu propriile mâini. Aici sau în altă parte. Dar el *a omorât-o*.

Alessandro o luă la pas pe lângă alte tablouri, refăcând cu degetul conturul liniilor de pensulă.

– Tata trebuie să fi ştiut. Sau măcar să fi bănuit. Cu siguranţă, Cesare l-a convins că aceasta era singura modalitate. Că mama îşi pierduse raţiunea şi că ar fi putut vorbi cu cine nu trebuie despre afacerile Carnevarilor. Iar tatăl meu pur şi simplu a... renunţat.

Cu pumnii încleştaţi, Alessandro se plimba de colo colo, iar în privirea lui era o asemenea furie, că Rosa era cât pe ce să facă un pas înapoi. Rămase totuşi pe loc şi se miră că ochii lui exprimau chiar mai mult decât mânie. Ca şi cum i s-ar fi mărit brusc pupilele. Şi pentru un moment scurt, iritant, avu impresia că părul lui se schimbase. Că era mai închis la culoare, negru ca pana corbului. Poate că era din cauza luminii ciudate din încăpere.

– Tata l-a iertat pe Cesare, răcni Alessandro. I-a iertat asasinarea propriei lui soţii!

– Asta presupui tu, nu-i aşa?

– Ea a scris lucruri. Şi le-a adunat. Mereu scria.

– Te referi la o scrisoare? Pentru tine?

El dădu din cap că nu.

– Nu avea încredere în scrisori.

Rosa ridică o sprânceană.

– Ştiu că nu era chiar cu mintea întreagă, se răsti el. Ştiu asta, Rosa! Dar nu era complet nebună, doar mai... dezordonată. Trebuie să existe însemnări, jurnale, ceva de genul ăsta. Sunt foarte sigur. Şi dacă există...

– ...atunci se află aici, spuse ea.

– Da.

El se opri în fața unui pupitru de desen stropit cu culoare, pe care erau multe foi de hârtie cu schițe, lăsate de parcă artista ar fi părăsit atelierul doar de câteva minute. Deschise singurul sertar, cotrobăi înăuntru şi scoase, în cele din urmă, ceva din el.

Un bisturiu strălucitor.

Alessandro se întoarse.

Rosa se gândi la cuțitul pentru hârtie, pe care îl luase cu ea de dimineață. Şi care acum se afla în geanta ei de umăr jos, pe plajă. Părul lui Alessandro i se păru din nou castaniu, dar pupilele încă îi umpleau întregul ochilor.

Băiatul apucă unul dintre tablouri şi îl tăie de-a lungul. Cu un sunet năvalnic, pictura se desfăcu. O rană lipsită de sânge despica fața contorsionată.

Apoi un al doilea.

Un al treilea.

Rosa îl privi neclintită cum devasta tablourile unul după altul, fiecare cu o tăietură rapidă, în diagonală, şi se gândi involuntar că mai demult,

în timpul marilor războaie ale mafiei, aceste fețe fuseseră oameni reali, cu care *capi* şi *soldati* lor procedau la fel. Ceva din acea istorie se ascundea şi în Alessandro Carnevare. O moştenire a timpurilor de atunci, a acelor bărbați.

Aceeaşi moştenire o purta şi ea în sânge. Ca o genă bine ancorată. Simți cum ceva se agita în ea. Cum ceva se schimba în ea, cum voia să evadeze. La tensiunea pe care o simțise înainte şi la mânia care încă îi fierbea în vine, se mai adăuga o fascinație înspăimântătoare.

Alessandro se opri şi arătă către sertarul deschis.

– Acolo sunt mai multe.

Rosa păşi în față, aruncă o privire înăuntru şi văzu o harababură de pensule, spatule, creioane – şi lame. Ezitând, întinse mâna să ia una. Scoase o lamă. Cântări metalul răcoros între degete.

Un bisturiu, exact ca al lui. Probabil că Gaia Carnevare zgâriase culoarea de pe pânze cu acesta. Culoare roşie, după cum se vedea.

– Doar o singură tăietură ar trebui să ajungă pentru a vedea dacă este ceva dedesubt, spuse Alessandro.

Ea păşi în fața unuia dintre tablouri şi, cu bisturiul în mână, începu să despice chipul care striga. Nu e decât un tablou. Sunt doar culori. I se făcu pielea de găină şi se văzu nevoită să zâmbească. O furnicătură îi trecu prin genunchi, prin coapse, prin pântece.

Ajunse în coşul pieptului şi se ridică ca o flacără către capul ei.

Încă un tablou. Şi încă unul.

La un moment dat, i se păru că aude un fel de clinchet, ca de la un clopoţel minuscul. Nu în capul său. Undeva în casă. Dar acum era prea concentrată pe ce făcea, iar Alessandro avea, în mod evident, aceeaşi stare. Distruseră împreună tablourile mamei lui, în căutarea a ceea ce ar fi putut sta ascuns înăuntrul, dedesubtul sau în spatele lor, nu ştiau prea bine. Obraji, ochi, guri se deschideau. Acolo unde pânzele erau stivuite deveniră vizibile alte grimase şi mai multe feţe, priviri stridente, colorate în prăpăstiile sufletului Gaiei Carnevare.

– Aici este, spuse Alessandro.

Şi în acelaşi moment cuţitul Rosei zgârie peste o suprafaţă mai tare decât pânza şi vopseaua, dar bisturiul nu pătrunse în spatele tabloului, ci rămase înfipt în el.

Mama lui Alessandro lipise mape din plastic tare sau din metal foarte subţire pe pânze şi aplicase pe deasupra un strat gros de un deget de vopsea de ulei, în culorile închise din viziunile şi coşmarurile ei.

Găsiră zece astfel de mape, după ce căutară printre sute de picturi. Şi în fiecare mapă erau documente: extrase bancare, socoteli, fotografii cu Cesare Carnevare şi nişte bărbaţi în costume de

culoare închisă. Şi mai erau şi alte foi scrise de mână cu litere minuscule, lizibile doar sub lupă şi înşirate una sub alta.

Rosei i se tăiase respiraţia, aşa cum stătea acolo în mijlocul dezastrului.

Alessandro ţinea într-o mână bisturiul, iar în cealaltă, teancul de hârtii. Pieptul Rosei se ridica şi cobora. Îşi simţea sutienul costumului de baie prea strâns, ca şi cum tot corpul ei ar fi fost cuprins de haos.

Alessandro zâmbi, dar în ochii lui licăriră lacrimi. Transpiraţia îi strălucea pe piele, pe muşchii braţelor şi pe abdomen. Făcu un pas către fată şi ea îşi dădu seama că voia să o sărute. Rosa se dădu înapoi şi scutură din cap. Zâmbetul lui păli puţin, ca şi cum s-ar fi trezit abia acum la realitate, şi ea, şi el, dându-şi seama cum arăta totul în jur şi ce părere şi-ar fi făcut cineva care i-ar fi luat prin surprindere intrând pe uşă.

Din nou se auzi clinchetul luminos, ca al unui clopoţel de sticlă.

De data asta era mai aproape. Afară, pe treaptă.

Alessandro băgă toate hârtiile şi fotografiile într-una din mapele pătate de vopsea şi le strânse cu mâna stângă de piept. În mâna dreaptă ţinea cuţitul. Se repezi în direcţia uşii.

Rosa pluti în mers către intrarea atelierului, cu palma udă de transpiraţie încleştată pe mânerul

bisturiului. Se undui cu o mişcare rapidă pe lângă tocul uşii, aruncând o privire afară, pe coridor.

Pe fundalul alb, îmbibat de lumină, se zărea pierdută o ființă gingaşă.

O fată, mai tânără decât ea.

De gleznă avea prins un inel strâmt de metal. Un lanț argintiu, subțire cât un creion, trecea peste podea şi dispărea întins după următorul colț.

Când fata făcu o mişcare ca să vorbească, zalele lanțului scoaseră un sunet fin, ca de clopoțel.

– Ați venit ca să mă omorâți?

Fata cu lanțul

Numele ei era Iole Dallamano. Vorbea încet și rar. Bisturiul din mâna Rosei nu păru să o înfricoșeze.

Avea cincisprezece ani, dar părea mai tânără, în ciuda umbrelor de sub ochii ei triști. Părul ei negru era tuns scurt. Unul dintre oamenii care veneau regulat pe acolo i-l tăiase, le povesti ea, dar nu îi făcuseră nimic în rest. La câteva luni o dată, când îi creștea părul, cineva i-l tundea. Iole îi întrebase de ce nu îi tăiaseră și gâtul, dar nu primise niciun răspuns.

Le povesti toate astea Rosei și lui Alessandro înainte să ajungă la baza scării. Iole era desculță și s-ar fi mișcat fără niciun zgomot pe scările de sticlă dacă n-ar fi fost lanțul de la gleznă. Trebuia să aibă optzeci sau o sută de metri lungime, aproape că ajungea în toată casa, dar era prea scurt ca Iole să poată ajunge până în atelier, la etajul superior. Libertatea ei de mișcare se termina cu câțiva metri în fața ușii studioului Gaiei Carnevare.

Rosa merse în spatele ei pe scări în jos, în timp ce Iole vorbea. Zalele de argint ale lanțului loveau treptele, zăngănind din margine în margine. Alessandro le urmări ținând strâns mapa cu documente cu ambele mâini. Bisturiul îl lăsaseră sus.

– De cât timp eşti aici? întrebă Rosa când ajunseră la parter.

Scara se termina într-unul dintre saloane.

– Aici, pe insulă, de peste jumătate de an, spuse fata. Înainte m-au ascuns în altă parte. În ferme izolate din vest. Şi undeva în munți. Acolo sunt lupi, spuneau ei.

Rosa se uită la Alessandro, a cărui privire devenea tot mai sumbră.

– N-am ştiut nimic despre asta, spuse el, când citi întrebarea din ochii ei.

– În total sunt şase ani, spuse Iole. Două luni. Şi şapte zile.

Rosa înjură în surdină.

– Atunci m-au luat din casa părinților îi informă Iole, cu privirea pironită în podea. Au spus că toți erau morți. Părinții mei. Ambii mei frați. Toți unchii mei şi familiile lor. Toți, în afară de unul.

– Exista un clan Dallamano în Siracusa, explică Alessandro. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar...

Iole îl întrerupse.

– Unchiul meu, Augusto... a colaborat cu o judecătoare. Ei spuneau că ar fi trădat familiile. Mulți au fost arestați din cauza lui – şi unii care au lucrat pentru Carnevari. Unchiul meu a primit un nume nou şi trăieşte acum undeva în străinătate. Dar familia Carnevare crede că el ştie mai multe – despre ei şi despre afacerile lor. Mă țin prizonieră ca el să

nu povestească nimic, altfel mă omoară. Ei cred că unchiul ştie asta şi de aceea nu mai dezvăluie nimic.

Accentul ei o făcea să pară mai tânără decât cei cincisprezece ani ai ei. Rosa se gândi la faptul că Iole nu mai fusese la şcoală de mai bine de şase ani. Avea un televizor, după cum le povestise, şi cel mai mult îi plăceau desenele animate. Rosa se întreba dacă vocabularul ei fusese singurul care suferise sub îndelungatul prizonierat.

– Când spui „ei", te referi la Cesare Carnevare şi oamenii lui? întrebă Rosa.

– Da.

Iole se lăsă jos într-unul din fotoliile de plastic portocalii, îşi trase genunchii spre ea şi îi înconjură cu braţele. Lanţul scoase din nou un clinchet.

– În tot acest timp l-am văzut pe Cesare de trei ori. O dată, chiar la început, apoi încă o dată în munţi. Şi ultima oară acum câteva luni. Atunci a fost aici şi căuta ceva.

Vorbele ei îi atraseră atenţia lui Alessandro.

– Ştii ce anume era?

Ea scutură din cap şi zâmbi, parcă scuzându-se.

– Dar la sfârşit a găsit un seif, în spatele unuia dintre tablouri în camera-căpşună. Ea zâmbi, parcă scuzându-se. Aşa am numit-o, pentru că acolo e agăţat un tablou cu o pată mare roşie, care arăta ca o căpşună. Tuturor camerelor le-am dat nume. Şi animalelor de la geamuri.

Rosa se uită către fereastra uriaşă a încăperii, prin care se vedeau panta pietroasă şi marea de un albastru ireal. Niciun animal cât vedeai cu ochii.

– Ce era în seif? întrebă Alessandro.

Rosa se uită la el cu o privire plină de reproş. Părea să-i fie milă de Iole, dar sentimentele lui de răzbunare pentru Cesare îi acaparau toate celelalte emoții. Rosa simți că începea din nou să se înfurie, ca mai înainte. Frenezia ciudată de sentimente, care dăduse peste ea sus în atelier, dispăru treptat. Se lăsase purtată de val, pierduse controlul. Asta era rău.

La fel cum se folosise şi de ea, îl interesa acum la Iole, în principal, ceea ce ştia despre duşmanul lui din clanul Carnevare. Rosa se împinse între el şi fata încătuşată.

– Las-o în pace! Trebuie să ne gândim cum să o scoatem de aici.

El se holbă la ea, ca şi cum ideea ar fi fost o nebunie. Apoi scutură din cap.

– Dacă află Cesare că am întâlnit-o, o să se prindă că am găsit ceva.

Rosa făcu un pas amenințător spre el.

– O ştergem aşa pur şi simplu fără ea? Doar nu vorbeşti serios, nu?

– Hârtii, spuse Iole în spatele ei. În seif erau hârtii. Şi fotografii. Cesare arăta destul de mulțumit.

Alessandro trase o înjurătură.

– Alea erau lucruri lipsite de valoare, concluzionă Rosa.

Chiar înainte ca el să se uite, mirat, spre ea, îşi dădu seama că vorbise fără să se gândească. Dar era logic.

– Mama ta nici măcar nu le-a ascuns. Adică, într-un seif? Eu cred că ea voia ca el să găsească ceva. Ca să nu caute mai departe şi să dea de actele importante, cum ar fi mapele din tablouri care îți erau destinate ție.

Alessandro dădu din cap.

– Posibil.

– Acum ai ceea ce ai vrut, spuse ea rece. Deci hai să ne preocupăm ca ea să nu mai stea...

– Bineînțeles! exclamă – şi dintr-odată în vocea lui era din nou prezentă o hotărâre feroce, ca mai înainte, când ținuse bisturiul în mână. Tano sigur ştie despre Iole. Cel mai bine încep cu el.

Degetele prizonierei, asemănătoare cu ale unei pianiste, se desprinseră rapid de pe genunchii traşi la piept.

– Mie nu îmi merge rău aici, spuse ea. E o casă frumoasă. Şi peste zi e mereu luminos înăuntru. Doar noaptea când vin animalele...

– Mă ocup eu de asta, o întrerupse Alessandro. Rosa, rămâi tu cu ea!

O zbughi ca din puşcă, îşi aduse în ultimul moment aminte de mapa cu documente, se gândi

puțin și se întoarse pentru a i le pune Rosei în brațe.

– Ai grijă de astea, da? Doar până rezolv problema.

Rosa nu îl putea înțelege, absolut deloc. Singurul lucru pe care îl știa era că o enerva la culme indiferent de ceea ce făcea. Mai întâi o folosise, apoi își dăduse aere și acum o lăsa așa. Cu toate acestea, trebuia să facă din nou ceva pentru el. *Rămâi tu cu ea*. Și: *Ai grijă de astea*. Ea nu făcea niciodată nimic pentru alții, dacă putea să evite. Chiar și cu intervenția ei pentru Iole se luase pe ea însăși prin surprindere.

– Poți să fugi după el, spuse fata, care acum arăta și mai mică, și mai firavă, așa cum ședea înghițită cu totul de fotoliul acela oribil ca un pumn de plastic. Nu-ți face griji pentru mine!

Să *fug după el*? Rosa aproape se înecă atunci când inspiră. Dar apoi dădu din cap scurt.

– Așteaptă-ne, o să ne întoarcem după tine, OK?

– O să veniți? Să mă luați?

Rosa voia tocmai să fugă, cu afurisita aia de mapă în mână, dar se opri totuși scurt, ezită, apoi se duse în fața lui Iole, o mângâie pe cap și spuse:

– Îți promit. Te scoatem de aici cât mai repede posibil.

Iole o privi cu ochii ei mari, ca o figură din desenele animate, care îi plăceau atât de mult.

– Atunci aveți grijă la animale... Vin noaptea. Tot timpul noaptea.

Rosa se forţă să afişeze un zâmbet încurajator, apoi grăbi pasul. Apucă strâns documentele şi părăsi vila, traversă partea frontală şi îl urmă pe Alessandro coborând scările, pe pantă până la ţărm. El era ori foarte rapid, ori incredibil de nervos. Sau amândouă – în orice caz, avansul lui era considerabil. Îl văzu scurt jos la grotă, apoi dispăru din câmpul ei vizual.

Când ajunse la plajă, i se arătă o imagine pe care, de altfel, o prevăzuse.

Alessandro se năpusti asupra lui Tano. Cei doi se loveau cu o asemenea putere, că până şi tinerii cu ochelarii ca oglinzile se dădură înapoi şi nu făcură niciun gest ca să-i despartă.

Rosa încetini şi rămase la o depărtare de douăzeci de metri. Acasă, în Brooklyn, asistase la multe bătăi. Dar ceea ce o irita era faptul că niciunul dintre adversari nu scotea vreun cuvânt. Ca şi cum nu mai era nimic de discutat între ei, ca şi cum duşmanul nu ar mai merita nici măcar câteva înjurături. Se apropie încet, punând un picior în faţa celuilalt, foarte uşor, pe nisipul dogoritor.

Tano nu mai purta ochelarii, care căzuseră victime uneia dintre loviturile lui Alessandro. Dar acesta nu era singurul lucru care îl făcea să arate neobişnuit. Ochii lui erau stranii, întunecaţi, cu pupile uriaşe care înghiţeau albul. Exact cum erau şi ochii lui Alessandro mai înainte, în atelier. Şi când îl văzu din

nou, recunoscu că şi privirea băiatului deveni iarăşi întunecată. Părul lui i se păru şi mai negru decât înainte. Cele două fete din apă stăteau acum pe mal, mai departe, lângă cutiile cu provizii. Cea de-a treia se aşeză pe şezlong şi fixă cu privirea mişcările flexibile ale lui Tano. Tinerii urmăreau ceea ce se întâmpla fără să aibă încă nicio reacţie. Doar chelnerul strigă ceva, ca să aplaneze cearta. Un şuierat animalic din beregata lui Tano îl făcu să amuţească.

Cei doi luptători se înconjurară unul pe celălalt, la pândă. Fiecare dintre ei aştepta să vadă pentru ce fel de atac se va decide celălalt.

Privirea Rosei se opri pe spatele gol al lui Tano. Era păros. I se păru iniţial că erau reflexe ale razelor de soare, dar acum văzu o dungă deasă de păr alb-gălbui care mergea în jos, de la ceafă peste coloana vertebrală.

Tano scoase un răcnet nervos. Apoi cei doi adversari se ciocniră din nou unul de altul.

Nimeni nu îi dădea atenţie Rosei, care se grăbi să ajungă la geanta ei şi să îndese mapa cu documentele Gaiei înăuntru. Când se redresă, auzi un zgomot care vâjâia dinspre mare spre plajă.

Sunete de motor.

Când deschise ochii, descoperi un elicopter care gonea pe deasupra apei, peste iahtul ancorat, şi care se îndrepta în linie dreaptă spre plajă. Contururile

maşinăriei se estompară sub razele care scânteiau pe corpul de metal.

Alessandro îl aruncă pe Tano la pământ. Cu amândoi genunchii se lăsă brutal pe coşul pieptului oponentului său.

Cele două fete deschiseră una dintre cutii şi în momentul următor văzu că ţineau pistoale-mitralieră în mâini. *Mitraliere! Pistoale!* Priveliştea era atât de ireală, încât Rosa clipi din nou.

Unul dintre băieţi îşi dădu jos ochelarii. Chelnerul era ca împietrit.

Alessandro se ghemui peste Tano pe jos, îşi dădu capul pe spate şi scoase un răcnet triumfător de animal sălbatic. Umbrele năvăleau ca un incendiu de proporţii peste corpul lui, colorându-l în negru-smoală.

Tano schelălăi scurt.

Alessandro deschise gura şi mai larg, *mai* larg. Arăta de parcă voia să îşi înfigă dinţii în gâtul adversarului său. Sau striga ceva ce Rosa nu putea înţelege din cauza zgomotului făcut de palele elicopterului?

Nu se mai vedea nimic din cauza nisipului împrăştiat.

Îţi promit, îi spusese. *Te scoatem de aici.*

Elicopterul ateriză.

Pilotul lăsă rotorul să meargă, atunci când deschise uşa laterală şi sări aplecat din carlingă. O tornadă de nisip se rotea deasupra plajei, iar pletele fetelor dansau pe umerii lor goi.

Rosa îşi dădu seama cu mult timp înainte ca persoana să coboare pe cine urma să vadă.

Florinda Alcantara ieşi afară, se strecură aplecată pe sub palele care încă se învârteau şi apoi se îndreptă spre Rosa. În spatele ei săriră din elicopter doi bărbaţi înarmaţi. Cele două gorile purtau mitraliere uşoare, ca fetele din suita lui Tano. Şi pilotul scoase un pistol automat din geaca lui. Totul semăna cu un film de acţiune de proastă calitate, care terminase bugetul şi nu mai avea bani pentru figuranţi.

Fete în costume de baie, cu mitraliere. Mafioţi cu ochelari de soare cu reflexie. Un pilot în geacă de piele sintetică. Voia să strige: „Tăiaţi!", ca să se termine totul odată. Să plece toţi acasă, pentru ca personalul de la cinema să poată mătura popcornul.

În loc de asta, mătuşa ei strigă:

– Haide, Rosa, petrecerea s-a terminat.

Chiar şi vorbele îi sunau ca replicile personajului negativ dintr-un film ieftin.

Florinda stătea la jumătatea distanței dintre elicopter şi Rosa. Părul vopsit blond i se izbea de față, în timp ce cei doi bărbați înarmați îşi luară pozițiile la dreapta şi la stânga ei.

Rosa se văzu nevoită să recunoască măcar atâta lucru despre Florinda: pe cât de ridicolă era această apariție, pe atât de elegantă era ea. Purta un costum negru cu o fustă scurtă şi un sacou strâmt. Cel mai clar indiciu că nu se aştepta la o încăierare erau cizmele înalte, cu care într-o luptă nu ar fi putut alerga nici trei metri pe plajă.

Şi atunci pricepu Rosa care era miza: totul aici nu era altceva decât teatru. Fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare privire făceau parte dintr-un limbaj secret, pe care doar membrii familiilor îl înțelegeau. Concordatul îi proteja pe unii de ceilalți şi tot comportamentul de macho nu era nimic altceva decât glazura de pe un tort, al cărui gust îl cunoşteau cu toții mult prea bine. Păstrau o tradiție care se baza pe ceea ce mafioții văzuseră în filme despre ei înşişi. Ceva desprins din *Naşul* sau *Scarface*.

Alessandro era încă ghemuit deasupra lui Tano, cu ambele mâini în jurul gâtului acestuia. Întunecimea ciudată, care înainte îi acaparase corpul, dispăruse. Rosa nu îi putu vedea clar ochii; încă erau foarte închişi la culoare, dar asta poate era legat de umbră. Când o privi, i se păru că desluşeşte tristețe în privirea lui.

De la venirea Florindei nu trecuseră decât câteva secunde. Tano se folosi de momentul de surpriză, se încordă – şi în acel moment reuşi să îl facă pe adversarul lui să se clatine. Alessandro fusese neatent preţ de o clipă, iar acum plătea pentru asta: Tano îl azvârli de pe el, sări în picioare, dar nu încercă să îl apuce pe Alessandro. În loc de asta îl fixă cu o privire plină de ură, îi întoarse apoi demonstrativ spatele şi merse încet spre Florinda şi oamenii ei. Îşi curăţă nisipul de pe bustul gol, complet neatins de furtuna rotorului, şi se postă la trei metri în faţa Florindei.

– Insula este proprietate privată. Ştiţi asta. Dar veniţi aici, vă aduceţi lacheii înarmaţi – ceea ce poate duce foarte repede la ruperea concordatului – şi vă doare în cot că îmi înfricoşaţi musafirii.

Trebuia să vorbească tare pentru a acoperi vuietul elicopterului.

Alessandro se ridică. Rosa îşi strânse buzele şi îi ţinu piept privirii. Încă nu înţelegea ce se întâmplă, dar noua situaţie era destul de clară. Îşi ridică geanta şi se îndreptă spre elicopter. Era mai bine aşa. Pentru toţi de aici şi probabil chiar şi pentru fata care rămăsese singură, sus în vilă. Rosa păşi lângă Florinda, care nu-i aruncă nicio privire.

Alessandro se dădu pe partea lui Tano.

Cei patru stăteau faţă în faţă în mijlocul norilor rotitori de nisip, fără să scoată vreun cuvânt.

Florinda păru că vrea să îl omoare pe Alessandro cu privirea, dar cuvintele şi le îndreptă spre Rosa:

– Nu ai nicio idee la ce te-ai înhămat. Te-ar fi putut lua ostatică. Probabil asta nici nu ar fi însemnat o rupere a concordatului.

Tano rânji.

– Ar trebui să verificăm undeva, nu-i aşa?

– Nicio vărsare de sânge şi nicio răpire, spuse Alessandro. Aşa spune acordul.

– Bine că avem un viitor jurist în familie, comentă Tano batjocoritor.

Spre indignarea Rosei, părea că Florinda era nervoasă doar pe Alessandro, nu şi pe îngâmfatul de văru-său. Ce avea să se întâmple dacă îl lăsa singur cu ceilalţi? L-ar omorî Tano, într-adevăr? Nu după toată nebunia asta, spera ea. Mai ales că acum nu mai era niciun secret că două dintre fete erau specialiste în armele automate.

Dar nu putea fi sigură.

„Haide cu noi", spunea ea din priviri.

Un semn imperceptibil din cap. Dacă ar întoarce acum spatele familiei lui şi ar urma clanul rival, atunci nu ar mai fi nimeni de partea lui şi şi-ar pierde moştenirea. Poate că asta era ceea ce specula Tano. Că problema lui s-ar rezolva de la sine dacă Alessandro ar da dovadă de slăbiciune.

Florinda o apucă puternic de braţ, pentru a o trage spre elicopter. Rosa îşi scutură mâna atât de energic,

încât reproşul din privirea mătuşii deveni, pentru un moment, o combinație de furie şi antipatie, de la care Rosei aproape că i se făcu rău. Asta o făcu şi mai nervoasă.

– Să nu mai faci asta niciodată, se răsti ea la mătuşă. Niciodată.

Şi zicând acestea se întoarse şi se îndreptă mergând greoi, cu geanta ei şi hârtiile Gaiei, către uşa glisantă a elicopterului. Încă o dată se uită către Alessandro, căutând întunecimea din privirea lui, umbra de dinainte. Nu mai era nimic. Nisipul îi bătea pielea bronzată, dar pe chip nu se citea nimic.

Florinda se aşeză pe locul din fața Rosei, iar la final urcară cei doi oameni înarmați. Rosa împinse geanta între genunchi şi o apucă bine cu ambele mâini.

Elicopterul decolă. Sucțiunea lui tăie o urmă lucioasă prin valurile de la țărm. Apoi aparatul urcă mai departe şi viră într-o curbă în jurul iahtului.

Rosa se uită pentru ultima oară pe geam spre Isola Luna. Ghici albul sclipitor al vilei printre pietrele vulcanice şi se gândi la Iole, care poate că încă se ghemuia pe fotoliul de plastic şi aştepta întoarcerea ei.

Tot restul zborului evită să o privească pe Florinda. Nu avea nimic de zis oricum, aşa că tăcură până când sub ele se zăriră livezile de măslini, iar palatul răsări din lumina aurie a după-amiezii.

ꕥ

În ziua următoare, Zoe o luă cu ea la o plimbare cu decapotabila spre nord. Merseră o bucată de drum pe autostradă în direcția Catania, o părăsiră apoi şi pătrunseră mai adânc pe terenul muntos şi arid din centrul Siciliei. La început, pământul se vălurea în nuanțe de ocru, apoi se făcu tot mai stâncos. Puținele ogoare erau nearate, multe erau înnegrite fiindcă țăranii dăduseră foc miriştilor. Peste tot mirosea a fum, chiar dacă acesta nu se vedea nicăieri. Uneori, la marginea şoselei cu multe curbe se deschideau zone plate, întinse, în care tronau containere de gunoi arhipline; de cele mai multe ori, oamenii din împrejurimi îşi aruncau pungile cu gunoi pur şi simplu pe lângă ele. Chiar şi de-a lungul şanțurilor şi al pantelor se adunaseră recipiente de plastic şi ambalaje goale.

– N-am văzut niciodată atâta gunoi grămadă, spuse Rosa când trecură pe lângă un câmp înnegrit de funingine, semănat cu resturi de material sintetic ars.

– Aparent e mai bine decât înainte, replică Zoe. Dar aşa e – e greu de închipuit că la un moment dat a fost mai rău de atât.

– Nu ar fi avut Cosa Nostra de câştigat dacă ar fi evacuat ilegal gunoiul?

– Dar nu în fața propriei uşi. Câteva familii sunt chiar importante în afacerile cu gunoiul, dar îl trimit pe vapor în Calabria sau în altă parte.

– Asta nu îmbunătățeşte lucrurile, nu?

Zoe îi aruncă o privire serioasă înainte să se concentreze la următoarea curbă.

– Nici măcar să nu te gândeşti să îți faci mustrări de conştiință. Altfel eşti în locul greşit.

– Tu ce faci împotriva lor?

Întrebarea păru să o surprindă pe Zoe.

– Cumpărături, spuse ea după un moment. Asta ajuta împotriva multor lucruri.

– Dar nu ai de gând să faci asta acum, nu? La cumpărături mă refer.

– Nu.

– Şi-atunci, unde mergem?

– Vreau să-ți arăt ceva. Imediat ajungem.

Rosa făcu o față lungă.

– Asta a fost ideea Florindei? Ca să regăsesc drumul cel bun al familiei?

– Era prea supărată ca să zică ceva.

– O să-i treacă.

– Nu e uşor pentru ea. Există puțini şefi de familie femei. *Dad* trebuia să ajungă următorul *capo*, la vremea lui, dar a murit. *Mom* ne-a luat cu ea în America, iar Florinda s-a pomenit brusc singură în palatul ei şi trebuia să se descurce cu toate cele.

– Doar nu conduce afacerile de una singură?

– Are *consiglerii* ei, sfătuitorii ei, spuse Zoe, dar aceia sunt în Palermo şi Catania, câţiva şi la Roma şi Milano. Unii dintre ei sunt verii şi verişoarele noastre. Ei conduc firmele şi îi dau Florindei sfaturi, dar decizia finală îi aparţine întotdeauna ei. Vin regulat aici şi îi dau raportul, iar Florinda se duce şi ea des să-i viziteze. Internetul şi telefonul sunt prea nesigure. Cele mai multe lucruri sunt încă discutate între patru ochi şi nicio tehnică superdeşteaptă nu va putea modifica mare lucru în privinţa asta.

Rosa examină profilul frumos, dar slab, al surorii ei. Zoe avea două faţete, asta îi deveni încetul cu încetul clar. Era Zoe cea schimbătoare, obsedată de modă şi dornică de distracţie, pe care o ştia de dinainte. Dar mai era şi o alta, care se ocupase în mod evident şi temeinic de afacerile familiei ei. Aceasta părea o faţetă nouă, neaşteptată, până când Rosa îşi aminti că o mai întâlnise pe această Zoe la începutul şederii sale – pe drumul către înmormântare, când Florinda şi ea stăteau în faţa ei ca două regine ale insectelor.

Imaginea aceasta păli când, fără voia ei, ajunse să se gândească din nou la Alessandro. Era puţin probabil ca Tano să fi renunţat pur şi simplu la planul lui. Se mai întâmplase ceva pe insulă după ce Florinda o luase de acolo? Se simţise ca un copil, pe care îl târăşti de mână de la locul de joacă, iar asta o scotea din sărite.

– Îţi place de el, constată în mod neaşteptat Zoe.

– De Alessandro?

– Ştii exact la cine mă refer.

– Nici măcar nu-l cunosc!

– Exact asta e problema. Carnevarii nu sunt ca noi. Familiile noastre...

– Acum nu-mi veni cu tâmpenia aia de Romeo şi Julieta.

– Deci îl placi într-adevăr.

Asta nu mai era o întrebare.

– El m-a invitat. Eu am mers cu el. Asta e tot. Nu am vorbit să facem cinci copii şi să forțăm răsturnarea Cosei Nostra.

– Cu unele lucruri nu e de glumit.

Mâna Rosei se încleştă şi mai tare pe genunchiul ei osos.

– Voiam să mergem să înotăm, nimic mai mult.

– Sigur.

Decapotabila traversă un platou din vârful unui munte. Încă o dată se deschise o panoramă largă de câțiva kilometri, cu forme de relief vălurite de culoarea muştarului. Sub ele se afla o întindere mare de apă. Rosa crezu inițial că era un râu lat, dar apoi îşi dădu seama că era vorba de un loc vast, care se întindea peste mai multe văi. În dreapta lor, la est, era un baraj gigantic. Avea efectul unui corp străin în peisajul acesta pustiu din galben şi ocru.

– Imediat ajungem.

Zoe conduse maşina pe câteva serpentine în jos. În dreapta se căsca o vale abruptă, în stânga strălucea suprafaţa unui baraj.

Zoe parcă maşina la marginea şoselei, chiar în mijlocul barajului. Nicăieri nu se mai vedea un alt vehicul, doar un stol de păsări trecu deasupra lor pe un cer lipsit de nori.

– Lago Carnevare, spuse ea batjocoritor. Nu se numeşte într-adevăr aşa, dar le aparţine lor.

Rosa dădu din umeri.

– Au un lac. Şi?

– Cu aşa ceva câştigă o grămadă de bani. Proiecte de stat care n-au niciun rost. Nimeni de aici nu are nevoie de un baraj. În zonă de-abia dacă locuieşte vreun suflet şi nu trebuie nimic irigat aici. Uită-te în jur – doar pustietate, munţi nelocuiţi şi ferme părăsite.

– Noi construim eoliene care nu produc curent. Ei au un baraj. Care-i diferenţa?

– Nu asta mă interesează, ripostă Zoe scuturând din cap. Ceea ce ar trebui să ştii... motivul pentru care eşti aici...

Ea ezită şi începu din nou:

– Este vorba de ceea ce este în lac.

Zoe deschise uşa şoferului cu putere şi păşi afară. Rosa trecu pe lângă ea şi ajunse la parapetul care îi venea până la şolduri. Timp de un minut sau două priviră luciul apei. Lumina strălucitoare a soarelui care se reflecta în lac le orbi.

– Ce e acolo jos? întrebă Rosa după o vreme.

– Ruine, spuse Zoe.

Rosa ridică din umeri.

– Toată Sicilia e plină de ruine.

Asta era la fel de greu de ignorat ca munții de gunoaie de la marginea şoselei. Indiferent în ce direcție te uitai pe insula asta, tot timpul descopereai cel puțin o curte abandonată, cel puțin un hambar dărăpănat. Nimeni nu se îngrijea de ele. Deci de ce să începi de aici?

– Acolo jos e un sat întreg, spuse Zoe. Giuliana. La câteva străzi în apropiere sunt încă indicatoare. Cine se ia după ele pe întuneric aterizează în lac. Nici măcar opritori nu au amenajat.

Rosa se uită printre gene, încercând să desluşească ceva în apă, dar era inutil. Apa era mult prea adâncă, iar lumina mult prea stridentă.

– Carnevarii au pus totul în joc ca să înceapă acest proiect, continuă Zoe. Munți de avize false, expertize şi planuri topografice. O grămadă de şpăgi până în cele mai înalte pături politice în Roma şi Bruxelles. Dar, indiferent câți bani au băgat în proiect, au scos de o sută de ori mai mult: fonduri europene, finanțări de stat şi, bineînțeles, salarii pentru o armată de ingineri, muncitori şi aşa mai departe.

– Cu toate astea, nu sună diferit de ceea ce face Florinda cu eolienele. Carnevarii sunt doar suficient de inteligenți să acționeze mai stilat.

– Vântul nu omoară pe nimeni. Apa, da.

Rosa se uită pieziş. O rafală de vânt răcoros bătu peste lac şi îi ciufuli părul blond. Zoe nu răspunse privirii ei, ci continuă să se uite fix la lac.

– Ce s-a întâmplat?

– Locuitorii din Giuliana s-au apărat. Au făcut ceea ce ar fi făcut orice sătean când localitatea se pregăteşte să dispară de pe hartă. Mai întâi au avut loc adunări, apoi manifestații publice, chiar şi o demonstrație în fața parlamentului din Roma, de care nu s-a interesat nimeni. Apoi nimic. Patru ani au trecut de atunci.

– Nimic?

– Niciun protest, nicio împotrivire.

Rosa bănui cu ce era asta echivalent, dar totuşi întrebă:

– Au fost plătiți?

– Umblă vorba că au fost mutați. Un zâmbet amar apăru în colțul gurii lui Zoe. Li s-a alocat o nouă localitate în Calabria, de cealaltă parte a strâmtorii Messina. De parcă ai putea transporta opt sute de sicilieni pur şi simplu pe o barcă, să îi treci pârleazul şi să îi cazezi pentru restul vieții lor în altă parte.

Când continuă, nu mai râdea.

– Asta nu au reuşit nici măcar cu noi două.

– Şi adevărul?

– Oficial locuiesc toți acolo şi cresc vite sau oi. În realitate însă au fost ei înşişi oile. Au venit lupii şi i-au măcelărit. Tigrii şi lei, ca să fim mai exacți.

Rosa îşi reprimă amintirea legată de arătarea din crângul de măslini.

– Carnevarii i-au omorât? Tu ştii cum sună asta, nu?

Apoi se gândi la fetele de pe insulă, cu mitralierele lor.

– I-au înecat în lac?

Zoe luă o pietricică minusculă de pe parapet şi o aruncă în adâncul apei, dar mişcarea abia dacă tulbură suprafața întinsă.

– Nu s-au înecat. În orice caz, nu din câte ştiu eu. În mod evident au dispărut pur şi simplu. De pe o zi pe alta. Barajul era aproape gata. Giuliana era jos în vale, în umbra lui, explică Zoe, făcând semn spre lac. Şi acolo este şi astăzi. Probabil asta este valabil şi pentru locuitorii satului, dacă mă întrebi pe mine. Pun pariu că leşurile lor nu sunt singurele de acolo de jos. Poate nu ştiai, dar Carnevarii sunt un fel de gropari ai Cosei Nostra. Dacă una dintre familii vrea să dispară cineva sau ceva, ei sunt aceia la care se apelează pentru ajutor. Străzi, piste de aterizare, chiar şi clădiri administrative în Catania şi Palermo. Oamenii lui Cesare Carnevare nu se ocupă doar de betoane.

Asta era deci moştenirea atât de importantă pentru Alessandro! Pentru care se lupta până la sânge

cu Tano şi cu verii acestuia. Depozitarea cadavrelor sub case şi autostrăzi. Sate depopulate pe fundul unor lacuri liniştite.

Rosa se căţără pe parapet, făcu un pas în faţă şi ajunse direct pe margine. Suprafaţa lacului de acumulare era la douăzeci de metri sub ea.

– Coboară de acolo, o atenţionă Zoe.

Rosa îi scutură mâna de pe picior.

– Nu, urcă tu aici la mine.

Zoe se arătă pentru un moment nervoasă, apoi inspiră şi reuşi să afişeze un zâmbet. Apucă mâna pe care i-o întinse Rosa şi se căţără pe zid. Stăteau cot la cot, la o distanţă de un deget de margine, în timp ce vântul le sufla prin haine şi le ciufulea părul.

– De ce mi-ai povestit toate astea? întrebă Rosa încet. Adică, pe bune, de ce?

– Pentru că Alessandro Carnevare nu...

– Pentru că ţi-a spus Florinda? Ea a inventat povestea asta?

– Este adevărată, Rosa.

– Poate că da. Dar asta ar trebui să mă sperie acum? Ar trebui să îl urăsc din cauza asta? Am ştiut foarte bine unde mă duc în momentul în care m-am urcat în avionul spre Italia. Crezi că sunt aşa naivă? Crede Florinda asta? Ştiu cine şi ce este familia noastră. Şi ştiu că nu este cu nimic mai presus decât Carnevarii, Riinii sau cum naiba îi mai cheamă pe toţi. Tu şi cu mine suntem parte din asta.

– Nici măcar nu ştii *din ce*, şopti Zoe în bătaia vântului.

– Ba eu cred că da, răspunse, căutând să o ia de mână pe sora sa – lucru pe care nu-l mai făcuse de când erau fetiţe. Ce e aici, e aici. Dar în altă parte sunt alte infracţiuni, de care *noi* răspundem. Familia noastră. Probabil tatăl nostru. La ce se aşteaptă Florinda? Să ne îndrăgostim de băieţi cumsecade din familii onorabile, care respectă legea, din Torino sau Milano? Sau să rămânem o viaţă întreagă singure ca ea?

Mâna lui Zoe era rece ca gheaţa.

– Nu poţi să înţelegi asta. Încă nu.

– Să-ţi spun ceva, continuă Rosa abătută, nu am conştiinţa încărcată sau scrupule legat de ceea ce poate li s-a întâmplat oamenilor din Giuliana. Pentru că sunt o Alcantara şi pentru că nu pot să schimb asta. Cum nu poate nici Alessandro să schimbe ceea ce este.

Zoe deschise gura ca să spună ceva, dar nu scoase niciun sunet. Îşi umezi doar buzele cu vârful limbii şi tăcu.

– Nu s-a întâmplat nimic pe insulă, spuse Rosa şi clipi din nou, privind la luciul sclipitor al apei. Nimic din ceea ce credeţi voi.

Tăcu o vreme şi apoi se uită spre celălalt mal al lacului de acumulare.

– Nimic, şopti ea încă o dată, dar de data asta nu Zoe era cea pe care voia să o convingă.

Tigru și șarpe

Se făcuse deja întuneric când se întoarseră la palat. Singură în camera ei, Rosa formă numărul lui Alessandro. O voce înregistrată spuse că nu se putea stabili legătura. Iritată, încercă din nou, cu același rezultat. Aruncă mobilul aurit pe pernă, unde aparatul ateriză lin, ca pe un troian de zăpadă.

Pe pat era și mapa cu documentele Gaiei Carnevare, lângă *Fabulele lui Esop*. Amândouă fiind dovezi de încredere de la Alessandro. Atunci de ce nu mai era numărul valabil? I se întâmplase ceva pe insulă? Oare primul lucru pe care l-ar fi făcut Cesare ar fi fost să-i închidă telefonul? Puțin probabil.

Trebuia să recunoască faptul că era neliniștită. În fond, avea toate motivele să fie decepționată de el, pentru că o luase pe Isola Luna doar ca să se protejeze. Dar cu așa ceva se descurca. Nu îi stătea în fire să se bosumfle, numai pentru că cineva nu era drăguț cu ea. Într-adevăr, existau puține lucruri pe care să le ierte așa de ușor ca pe *a nu fi drăguț*. În cele din urmă, nici ea nu își cerea niciodată scuze. Dar cum de își făcea griji pentru cineva pe care ar fi trebuit să fie supărată?

O plăcea, spusese el. Dar și pe căței sau pe porcușorii de Guineea îi placi. Nu era niciun motiv să fie

mâhnită din cauza unui număr de telefon schimbat. Nici măcar nu era sigură dacă într-adevăr îl plăcea.

Îi formă numărul a treia oară. Nu din listă, ci din memorie. Se holbase suficient la el, încât să îl învețe pe de rost. Acum îi lipsea o tastă de *Delete* din creier.

Auzi din nou același anunț, iar telefonul ateriză iarăși pe pernă. Sări nerăbdătoare, deschise geamul și inspiră adânc. Aerul de seară mirosea plăcut a pin.

Sub fereastra ei strălucea sera de palmieri. Geamurile erau aburite pe dinăuntru. Încă o dată se întrebă ce sens avea o astfel de seră pe o insulă pe care palmierii creșteau în aer liber. Erau câțiva chiar și aici, la palat, de-a lungul terasei panoramice uriașe, iar la apus își culcau umbrele peste piscină.

Prin condensul de pe ferestrele serei nu se putea distinge nimic.

Observă o mișcare după colț și știu imediat că era Zoe. Sora ei ieși de sub protecția clădirii și traversă fâșia liberă de curte. La jumătatea distanței, rămase pe loc. Rosa se retrase repede în cameră și nu mai putu să vadă dacă Zoe se uita în sus spre geam. Când îndrăzni să arunce următoarea privire afară, sora ei tocmai pășise în umbra castanilor.

Rosa purta jeanși negri, espadrile din in și un tricou de culoare închisă, pe care i-l dăduse Zoe. Cheile de la casă erau în buzunarul de la pantaloni. Mai mult nu îi trebuia. Cu o lanternă s-ar fi dat de gol.

Părăsi repede camera, alergă pe holurile înalte şi întunecate până la casa scărilor şi ajunse puţin mai târziu prin uşa din spate afară. De obicei, la acea oră Florinda era în biroul ei, iar angajaţii se întorseseră de mult în sat sau în Piazza Armerina. Rosa trebuia doar să aibă grijă să nu se ciocnească de vreunul dintre paznici.

Sora ei mergea pe drumul care urca panta. Dincolo de rândurile de castani, începeau pădurile de pin până sus pe coama muntelui. Deşi Zoe nu se grăbea, trebuie că avea deja un avantaj considerabil.

Rosa memoră locul în care Zoe dispăruse printre copaci. Cerul era încă senin, iar luna în creştere dădea puţină lumină. În curând, ajunse la un drum îngust care ducea în sus pe munte.

Acele de pini îi amortizau paşii. Drumul trecea pe lângă depresiuni şi versanţi stâncoşi. Chiar înainte să ajungă pe coama muntelui, o văzu pe sora ei, o umbră între două trunchiuri de copac. Zoe avea un avans de aproximativ cincizeci de metri. Mergea în pas vioi, dar fără mare grabă.

Rosa se uită o dată peste umăr şi recunoscu în spatele copacilor câteva puncte de lumină pierdute. Ferestrele palatului. De ce nu reacţionaseră senzorii de mişcare ai sistemului de iluminare de afară? Îl oprise Zoe? Şi de privirile cui voia să se apere prin asta? De ale Florindei? De ale Rosei?

Zoe dispăru de cealaltă parte a muntelui, iar Rosa grăbi pasul. Şi mai mulţi pini, şi mai multă umbră. Undeva în faţa ei, Zoe o luă la fugă prin beznă. Vântul susura printre acele copacilor.

Iar apoi panta se termină atât de brusc, de parcă cineva ar fi tăiat cu o sapă gigantică o bucată din ea. O margine ascuţită, dedesubt o prăpastie stâncoasă. Poate cu o adâncime de zece metri, mai mult nu. Partea opusă era de asemenea împădurită, iar deasupra atârna cerul senin plin de stele.

Rosa se opri la margine, putu să vadă că drumul ducea mai departe după o curbă ascuţită şi crezu că o recunoaşte din nou pe Zoe, o siluetă slabă între marginea stâncii şi copaci. Rosa slăbi pasul şi, astfel, nu fu descoperită când Zoe se opri brusc şi se uită în jur. Nu mai rămânea timp să se adăpostească în lateral, între copaci. Încremeni în umbra unui pin şi speră ca întunericul să îi ascundă conturul. Zoe se uita acum exact la ea. Dar apoi îşi îndreptă privirea către prăpastie, apoi în sus către cer, ca şi cum s-ar fi temut de urmăritori din aer.

Când Zoe merse mai departe, Rosa rămase încă o vreme pe loc, înainte să se pună din nou în mişcare. Drumul ducea mai multe sute de metri de-a lungul marginii stâncii, la nici doi paşi pe lângă prăpastie. Undeva, în depărtare, ţipă o bufniţă.

Din întuneric răsărea conturul butucănos al unei ferme. Rosa se gândi mai întâi că ruina aceea

decăzută era pustie, dar apoi observă o lumină slabă în interior. Ţiglele păreau uzate, iar tencuiala deschisă la culoare era coşcovită. Obloane nu mai existau, dar cineva trebuia să fi montat înăuntru perdele negre. Lumina se vedea ca o fantă subţire printre bucăţile de material închise la culoare.

Zoe strigă ceva ce Rosa nu înţelese. Partea din spate a casei se învecina direct cu marginea stâncii, iar partea din faţă era îndreptată către pădurea de pini. Uşa se deschise cu un scârţâit şi un evantai galben de lumină se scurse peste podea. Silueta lui Zoe se contura în faţa dreptunghiului luminos, în care apăru acum o arătare, masivă, cu umerii laţi. Bărbatul îi făcu semn să intre, apoi uşa se închise.

Sub acoperirea copacilor din faţă, Rosa căută un loc unde să se adăpostească şi care să nu fie atins de lumină când avea să se deschidă din nou uşa. Nu era sigură ce urma să facă. Să privească pe furiş pe fereastră i se păru copilăresc. De ce o interesa ce făcea Zoe acolo înăuntru? Dar altfel de ce a urmărit-o? Aproape îi era ruşine pentru asta.

Era hotărâtă să se întoarcă pur şi simplu şi să o lase pe Zoe în pace cu treburile ei, când scârţâitul se auzi din nou şi uşa se deschise. Toată secvenţa nu durase mult, chiar şi pentru un salut.

Sora ei apăru afară cu bărbatul corpolent, siluete negre ca smoala decupate în dreptunghiul de lumină care venea din casă. Zoe se apleca, îl pupă prieteneşte

pe bărbat pe ambii obraji, apoi se grăbi înapoi pe drum de-a lungul marginii stâncoase. Într-o mână ținea un pachet plat, ca şi prima oară când o observase Rosa. Se mai uită o dată peste umăr, îi făcu semn cu mâna bărbatului, apoi dispăru în întuneric.

Rosa îşi ținu respirația, când silueta rămase încă o vreme în uşă. Locuitorul ruinei păru să se uite în jur, privirea lui trecu peste toată marginea pădurii şi peste locul unde se ascundea ea. De mai multe ori se opri, ca şi cum ar fi observat ceva, dar intră în cele din urmă înapoi în casă şi închise uşa. Rosa îşi muşcă buza inferioară şi îndrăzni să inspire din nou.

Când se furişă înapoi pe drum, se gândi că nervozitatea ei era de fapt nefondată. Acesta era pământ Alcantara, palatul era în apropiere, iar pe partea cealaltă a muntelui patrulau paznicii înarmați ai mătuşii ei. Precis că Florinda ştia despre bărbatul din ruină. Probabil că Zoe venise aici la ordinul ei. Dar ce fel de sarcină avea de rezolvat?

Pe drumul de deasupra prăpastiei nu era nimeni. Zoe trebuie să se fi grăbit. Şi Rosa iuți pasul, se întoarse în susul pantei şi urmă drumul strâmt către coama muntelui.

Între pini răsună un mârâit. Mai întâi în stânga, apoi în spatele ei, în cele din urmă pe partea dreaptă a muntelui.

Rosa nu fugi. Se opri pur şi simplu. Încet, îşi lăsă privirea să alunece peste trunchiurile copacilor.

Niciun desiş nu îi împiedica vizibilitatea, iar pinii creşteau la distanţă mare unii de alţii.

Un tigru nu era de trecut cu vederea. Ea crezuse întotdeauna că felinele sunt elegante şi suple, dar ce stătea acolo în întuneric era uriaş, un munte de muşchi într-o blană galben cu negru, cu un desen alb în jurul botului. Tigrul îşi arătă colţii. Ar fi trebuit să fie surprinsă. Speriată de moarte. Dar nu era nimic din astea.

Vin noaptea.

Mârâitul se transformă într-un răget.

Tot timpul noaptea.

Tigrul îşi termină tura în jurul prăzii, în timp ce ea se rotea odată cu el şi nu îl scăpa din ochi. Câţiva metri mai sus pe pantă, animalul traversă drumul şi alunecă printre copacii din stânga ei. Se apropia de ea, dar nu direct, ci într-o spirală, care diminua treptat distanţa dintre ei.

Încă o tură, apoi încă una.

Când traversă a treia oară drumul prin faţa ei, era la o distanţa de doar câţiva metri. Ameninţarea care venea din partea lui avea ceva hipnotic. Rosa încetă să se mai rotească şi rămase acolo, ţintuită cu faţa spre prăpastie. I se păru incredibil de greu şi să se gândească la o metodă de evadare.

Era de zece ori mai rapid decât ea. Nu avea nicio şansă.

Foşnetul paşilor lui de felină pe acele uscate de pini era asurzitor. Era chiar în spatele ei. Îi putu

mirosi respirația. Mirosea a sălbăticie. A forță animalică. Își dădu seama cu certitudine că putea face ce voia cu ea și că ea nu avea să se opună. Și deși știa că era cu mult superior prădătorilor umani pe care îi întâlnise mai demult, nu simți în continuare nicio teamă. Poate că toate simțurile ei erau pur și simplu anesteziate, chiar și acelea care declanșau panica.

Încet-încet, se întoarse către el. Stătea acolo, la doi metri mai sus de ea pe drum, cu întreg corpul imens încordat, cu capul plecat și o fixa cu privirea. Își aminti de privirea aceea. Îi recunoscu ochii.

Încă nu simțea nicio nevoie să strige sau să alerge. Cu toate acestea, începu să meargă cu spatele, atentă, pas cu pas. Și se miră că nu îl recunoscuse de mai devreme.

Avea să o omoare. De aceea venise aici.

Ea pățise odată ceva rău și de atunci era pregătită să se apere. Indiferent de cine sau de ce. Dar de ce în corpul ei se împrăștia o răceală ciudată în loc de o furie aprinsă?

Tigrul o urmări. Încet, aplecat, coborî drumul, păstrând o distanță constantă de câțiva metri. Mergând cu spatele, picioarele ei pipăiau poteca după sprijin, pe pământul moale de pădure. În acel loc, drumul era abrupt. La cel mai mic pas greșit avea să cadă. Prăpastia nu era departe de ea, poate la zece pași.

Putea vedea că îşi savura superioritatea. El o observă, păru să aştepte ceva. Aştepta să i se facă frică? Gheaţa din venele ei împiedică asta.

Începu să tremure atunci când răceala nenaturală puse stăpânire pe tot corpul ei. Tigrul păru să observe asta şi îşi îngustă ochii. Ea socotea că avea de gând să se năpustească în următorul moment asupra ei.

Rosa deschise gura. Se auzi un sâsâit. Preţ de un moment, crezu că ea scosese acel sunet.

În spatele tigrului, drumul întunecat se trezi la viaţă. Valurile de pământ tresăriră, terenul se mişcă, iar umbre coborâră de pe munte.

Rosa se opri. Tigrul însă se apropie. Se pregăti de salt.

Dintr-odată, o panglică de întuneric se desprinse de sol, o fâşie neagră se ridică în spatele tigrului şi, deşi încă arăta ca poteca, îşi schimbă irevocabil direcţia, se împinse peste tigru şi îl *apucă*. Bestia scoase un şuierat tăios când îşi dădu seama că fusese atacată din spate. Întunericul se încolăcea în jurul corpului tigrului. Capul se căscă, apoi se văzură doi ochi migdalaţi care sclipeau în lumina lunii ca aurul. Gura care plutea peste ceafa felinei se mişcă repede şi cu putere.

Tigrul fusese cu o fracţiune de secundă mai rapid. Se aruncă într-o parte, se izbi cu spatele de un copac şi îşi strivi atacatorul între corpul lui uriaş şi trunchi.

Creatura vrusese să-l muşte, dar acum nu mai avea ce să facă.

Era un şarpe. Un şarpe negru-argintiu lung de câțiva metri, cu un cap mare cât al unui crocodil şi cu dinți lungi cât degetele.

Se încolăci strâns în jurul tigrului şi îi presă coşul pieptului în timp ce capul lui biciuia prin întuneric, pentru a scăpa de botul care tot dădea să-l înşface.

Ectoterme

Tigrul şi şarpele se rostogoliră pe pământ, într-o luptă pe viaţă şi moarte, cu şuierături şi răgete, se izbiră de trunchiurile copacilor şi aterizară printr-un salt clătinat al felinei înapoi pe drum – de data aceasta, mai jos de locul unde stătea Rosa, care se tot învârtea şi încerca să urmărească cu privirea haosul acesta din galben şi negru, din labe şi dinţi ascuţiţi ca acele.

Simţea încă frigul înlăuntrul ei, dar nu se mai extindea. Tot corpul fetei păru să pulseze, ca şi cum inima i s-ar fi mărit de câteva ori şi ameninţa să îi sară din piept. Avea dureri, ceva trăgea de membrele ei şi încerca să o răsucească, să o rupă şi să o formeze la loc din nou.

Dar toate astea se întâmplau în fundal, pentru că toată atenţia îi era încă acaparată de lupta celor două bestii. Rosa căută să îşi păstreze echilibrul, fără a-şi putea desprinde privirea de tigrul înfuriat. El încerca din răsputeri să se descotorosească de şarpele imens, care i se încolăcise în jurul corpului. Din nou se împiedică, se poticni, se lăsă rostogolit şi trase şarpele cu el pe drum în jos, într-un vârtej de praf şi ace de pin. De-abia la marginea pădurii

reveni pe picioare şi Rosa îşi aminti zăpăcită ce se afla în spate. Marginea stâncii. Apoi prăpastia.

Capul şarpelui pendula deasupra spinării tigrului, pe jumătate amorțit de la impactul puternic suferit. Încă o dată îşi desfăcu larg gura, iar dinții arcuiți îi străluceau ca pumnalele de fildeş. Tigrul se şterse cu o labă peste cap şi umeri, ca şi cum ar fi găsit acolo o insectă agasantă. Nimeri reptila în partea de jos a capului, corpul suplu se îndoi şi înlătură elegant lovitura ucigaşă. Şarpele nu apucă să îşi înfigă din nou dinții în ceafa lui, ci îşi dădu seama, o clipă prea târziu, că lovitura îndeplinea un dublu rol. Când o evitase, corpul şarpelui ajunsese pe direcția botului tigrului, doar pentru un moment, dar acela fu suficient.

Cu un răget, felina îl apucă, îşi înfipse dinții în corpul şarpelui şi smuci. Reptila zbieră, dar în loc să se dea bătută, se pregăti de contraatac. Dinții arcuiți dispărură în blana tigrului, înfigându-i adânc. Muşcătura nu putea fi veninoasă, altfel adversarul ar fi cedat imediat. Acum cei doi erau şi mai strâns încolăciți. Tigrul încerca să se elibereze, dar, cu gâtul întors, putu să exercite doar o fracțiune din forța pe care o deținea de fapt. Şarpele, cu dinții înfipți în corpul lui, îl sufoca şi era un miracol că se mai putea ține pe picioare.

Rosa se clătină şi se sprijini de un copac de lângă drum, la câțiva metri depărtare de cei doi rivali. Cu

o mână se sprijinea, cu cealaltă se freca la ochi. Ea mai vedea tigrul şi şarpele doar în ceață, o scânteiere înconjura corpurile lor. Poate că asta era doar influența răcelii care îi afecta vederea, sau poate că intr-adevăr era acolo.

Tigrul răcni plin de mânie şi scăpă de corpul imbrăcat în solzi. Şarpele scoase un sâsâit tăios, amortizat prin blana şi carnea din gura lui. Presiunea pe corpul felinei îşi făcu în sfârşit efectul când tigrul rămase fără aer şi începu să se clatine.

Săritura anemică îl purtă chiar către marginea stâncii. Şi şarpele înțelese ce se întâmpla, dar se încolăci mult prea strâns de corpul tigrului pentru a scăpa la timp.

Ghemul format din tigru şi şarpe îşi pierdu echilibrul şi fu aruncat din inerție peste margine. În următorul moment dispărură amândoi peste buza prăpastiei. Rosa auzi ramuri uscate trosnind, urmate de un impact înăbuşit pe fundul abisului.

Imaginea lor păli sub ochii Rosei ca un coşmar ameţitor din care nu se trezise decât pe jumătate, înainte ca realitatea să îl dizolve complet. Drumul şi marginea prăpastiei rămaseră din nou părăsite, o bucată de sălbăticie în lumina palidă a cornului de lună.

Jos, în prăpastie, ceva se mişca.

Rosa se repezi în direcția opusă şi urcă muntele, abia ținându-se pe picioare.

ꕤ

Luminile palatului dansau în fața ei în întuneric, dispăreau în spatele copacilor și reapăreau. Se împiedică la urcare, căzu, apucă acele de pin de pe jos și se ridică. Contururile trunchiurilor, așchiile cenușii de cer nocturn și punctele strălucitoare ale ferestrelor se contopiră într-un dans dezordonat din care nu mai putu recunoaște nimic. O răceală care îi îngheța sângele și care iradia din inima ei.

Trunchiuri mai late. Castanii.

Respirația rapidă îi răsuna în urechi ca sâsâitul de reptilă. Nu își mai simțea degetele, ca și cum brațele i s-ar fi terminat în cioturi. Genunchii ei dădeau să cedeze, de-abia dacă mai avea control asupra picioarelor sale. Își simțea buzele uscate și crăpate. Le umezi cu vârful limbii. Se adună și fugi mai departe.

Brusc, apăru cineva în fața ei, o siluetă. Rosa vru să o împingă – *Nu eu, niciodată!* – dar mâinile o dădură de gol. Apoi se trezi prinsă și ridicată.

Un bărbat îi vorbea insistent. Unul dintre paznici.

În timp ce o purta pe umăr ca și cum ar fi cântărit cât un fulg, îi puse multe întrebări, dar ea nu înțelese niciuna. Încă lupta împotriva strânsorii lui. Priviri străine, mâini străine. Un corp atât de aproape de al ei. Mult prea aproape.

Apoi o altă voce.

Florinda.

Enervată, dădea indicații, pe care Rosa nu le înțelegea. Tremuratul se mai diminuă, încă era înghețată de frig, dar nu atât de rău ca înainte. Peste tot în jurul ei era lumină. Viziuni de îngeri şi demoni – picturile de pe tavanul palatului. Era în casă, încă pe brațele bărbatului, şi privea în sus, în timp ce el se grăbea cu ea prin holuri şi săli. Fețe serioase, cu obrajii rotunzi, palide. Printre ele, craniile slabe ale unor sfinți. Ornamente întortocheate şi modele. Nu remarcase niciodată până atunci cât de expresive erau frescele de pe tavan.

Vocea Florindei era acoperită de tablouri. Văzul şi auzul se făcură unul şi acelaşi, înghețul şi sudoarea la fel, respirația ei accelerată şi sâsâitul şarpelui gigantic afară în pădure.

Apoi scârțâiră uşi şi Rosa o auzi din nou pe Florinda, de data aceasta nervoasă din cale-afară. Mâini pe corpul ei. Nu mai era purtată, stătea întinsă pe ceva moale. Patul său? Nu, nu era pe pat. Simțea iarbă. Sau pământ. Era din nou afară?

Nu înapoi în pădure! voia să răcnească, dar din nou reuşi să scoată doar un şuierat, sâsâitul inspirației ei. Limba îi trecu peste buzele uscate şi aspre într-un ritm alert tot mai des.

Bărbatul plecase de mult, Florinda amuțise. Era încă lângă ea? Rosei îi era indiferent, pentru că absolut nimic nu mai avea importanță. Unde era.

Ce era. În staccato-ul format din momente de trezie şi întuneric nu mai avea nicio semnificaţie.

Atmosfera din jur era mai puţin luminoasă ca înainte, peisajul era palid şi posomorât, o adiere de albastru şi verde. O lumină de acvariu, se gândi ea buimacă. Sub apă, ca locuitorii înecaţi din Giuliana. Dar putea să respire, din nou liniştită, putea să inspire, fără să-i pătrundă apa în plămâni. În jurul ei erau zgomote, un foşnet şi un pârâit ca şi cum prin lăstărişul des s-ar fi târât ceva greu. Nu ea, pentru că ea stătea liniştită pe pământ. Încă nu era în pat, ci pe pământul cald.

Era goală. Cineva o dezbrăcase.

Un ţipăt se trezi în interiorul ei, un strigăt ca şi cel pe care îl scosese cu un an în urmă, dar nu putea fi sigură. Şi atunci fusese dezbrăcată.

Îşi pipăi pielea goală, trecându-şi mâna peste bust, peste şoldurile osoase, peste coapse. Putea să-şi simtă din nou mâinile.

Ochii i se obişnuiră cu lumina parţială. Peste tot vedea plante, vegetaţie deasă, tropicală. Ca o junglă. Aerul era umed şi greu. În geamurile de deasupra ei se oglindea o lumină difuză. Printre plante erau lămpi aprinse.

Acum ştia. Nu era în niciun acvariu. Era un *terariu*.

Ridicându-şi capul, văzu mişcare. Erau şerpi, nenumăraţi, dar niciunul atât de mare ca acela din pădure. Nu îi era frică de ei, pentru că îi erau mai

dragi decât oamenii care se strângeau în jurul corpului ei gol.

Şerpii se lipeau de ea, se târau pe ea, dar nu dădeau niciun semn că i-ar face vreun rău – dimpotrivă, păreau să se teamă de ea. Când Rosa se uită în jos, alunecară rapid de pe ea şi sâsâiră grăbiţi în desiş.

Nu era un vis. Era în sera Florindei.

Şerpii se dădură în lături şi se ascunseră în umbră, privind-o fix cu ochi de pietre preţioase din întuneric.

Rosa se ridică şi îşi şterse solzii uscaţi de pe piele.

Câini sălbatici

Dormi până la amiază. Când se trezi, nu mai era sigură ce fusese vis şi ce fusese realitate în noaptea care trecuse.

Corpul ei era curat şi mirosea a săpun, dar nu îşi amintea să fi făcut duş. Perna îi era umedă, probabil de la părul ud. În cada din baia aflată lângă camera ei stăteau lipite resturi de spumă în jurul scurgerii. Asta era mai liniştitor decât imaginile neclare ale şerpilor gigantici şi felinelor, care îi jucau în fața ochilor. Golurile de memorie o înspăimântau, de la pățania ei. Era cuprinsă de fiori, iar degetele nu i se mai opreau din tremurat.

Purta o pijama cu un imprimeu floral brodat cu aur. Fără nicio îndoială că provenea din dulapul lui Zoe. Pe un scaun stăteau lucruri neutre, negre, pe care sora ei i le procurase cu câteva zile în urmă din Piazza Armerina, alături de rochia pe care o avusese în timpul zborului şi care era curată.

Cumva reuşi să se spele pe dinți ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Părul ei avea să arate şi după periaj la fel de sălbatic şi ciufulit ca mai înainte, dar încerca crispată să se amăgească cu normalitatea. „Fă totul ca de obicei. Nu arăta slăbiciune. Tu ai controlul".

Problema era că trecutul se sustrăgea încă o dată controlului ei. Întâmplările din pădure, trezirea în seră pe jumătate îngropată în şerpi – *nimic* nu fusese sub controlul ei; nici măcar nu ştia ce se întâmplase de fapt.

Reuşi să ajungă până la vasul de toaletă, vomă, rămase ghemuită pe genunchi şi se simţi dintr-odată atât de epuizată încât avu senzaţia că nu mai putea sta pe picioare.

La un moment dat reuşi să se ridice, îşi şterse lacrimile de pe faţă, se mai spălă o dată pe dinţi şi făcu gargară până nu mai avu aer. La sfârşit, se îmbrăcă cu rochia mini, un tricou şi ciorapi negri. Când încercă să încheie cataramele metalice, degetele îi tremurau incontrolabil şi se temu că nu avea să mai termine odată cu încălţatul.

Se auzi o bătaie în uşă.

– Am murit, spuse ea.

Zoe intră.

– Eu puţin mai demult.

Şi cu asta avea dreptate. Arăta îngrozitor. La prima vedere părea că încercase să ascundă cu make-up câteva contuzii şi răni, dar efectul era aproape nul, ca şi cum ar fi vrut să aducă o maşină de fier vechi într-o stare excelentă doar prin câteva pensule de vopsea. Avea un ochi vânăt, buza spartă, iar la marginea decolteului Rosa văzu strălucind o bucată de bandaj alb care îi ţinea umărul.

– Vai de mine, cum arăți!

Rosa dădu să sară, dar nu se dovedi o idee bună. Genunchii îi cedară și se așeză imediat pe marginea patului.

– Dar tu? întrebă Zoe.

– Tu ești rănită, eu doar nebună. Deci începe tu.

Zoe zâmbi stingherită.

– Am fost afară ieri-seară.

Ezită pentru că, în mod evident, nu știa dacă Rosa o urmărise sau dacă se afla doar din întâmplare în pădure. Cu siguranță presupunea care era adevărul, dar nu discută despre asta.

– Am fost să mă plimb, continuă ea. Ceva m-a atacat. Un câine sălbatic, probabil. Sau o haită întreagă. Mai multe nu știu, totală rupere de film. Paznicii m-au descoperit. De altfel îți datorez ție asta – dacă nu ai fi alergat prin fața lor în sus pe munte și dacă nu ar fi cercetat toată zona, nu m-ar fi găsit atât de repede.

Rosa o examină pătrunzător.

– Poate că e mai bine să lăsăm treaba asta cu plimbarea la o parte.

Zoe îi ținu piept privirii.

– Probabil.

Cât din calmul acesta era jucat? Și cât din el era adevărat *coolness*?

– Ce e cu umărul tău? întrebă Rosa.

– Arată mai rău decât este de fapt. O rană de la o mușcătură. Doctorul din Piazza Armerina m-a

vaccinat. A fost în noaptea asta aici. Te-a examinat şi pe tine.

Rosei i se puse un nod în gât.

- Nu îmi aduc aminte de absolut nimic.

- Ţi-a făcut o injecţie ca să te calmezi, aşa spune Florinda. Când te-au găsit la marginea pădurii, erai destul de ameţită. Te-au dus în pat şi i-au lăsat pe paznici să se împrăştie. Când a urcat din nou la tine, dispăruseşi. Ai fost somnambulă şi ai ajuns întinsă în sera de palmieri, spune ea. În acelaşi timp a ajuns şi doctorul şi el te-a adormit mai întâi.

Rosa nu putu spune nimic, însă privirea ei trebuia să fi exprimat tot.

Zoe interpretă greşit.

- Medicii care se implică în treburile familiilor nu ezită prea mult. În mod normal au de-a face cu lucruri mult mai grave decât câteva zgârieturi şi muşcături. Ei fac pur şi simplu ceea ce trebuie făcut şi nu scot apoi niciun cuvânt. E mai bine pentru toţi cei implicaţi şi sunt bine plătiţi pentru asta.

- Legea tăcerii, şopti Zoe.

- Asta este Sicilia. *Omerta* face parte din viaţă precum fumul peste câmpurile în flăcări şi gunoiul în şanţurile străzii.

- Cât de poetic!

Zoe se legănă de pe un picior pe altul. Încercând, poate, să distragă atenţia că totuşi arăta nesiguranţă, se duse spre geam şi privi afară.

Rosa aşteptă să vadă dacă sora ei avea de gând să-i spună ceva din proprie inițiativă. Dar stătea doar acolo, se uita afară şi tăcea. Rosa îşi încreți fruntea.

– Mai e ceva, nu-i aşa?

Zoe oftă, se întoarse şi vru să se aşeze pe pervaz până când îşi dădu îndurerată seama că în starea ei mai bine renunța la ideea asta. Îi era în mod evident greu să vorbească din nou, dar asta nu avea legătură cu rănile ei.

– A fost ieri aici, spuse ea.

Rosa se aştepta la cu totul altceva şi pe moment fu foarte iritată.

– Cine?

– Alessandro Carnevare.

– Aici în casă?

După acțiunea excesivă de salvare a Florindei de pe Isola Luna nu putea face nimic mai stupid decât să apară acolo.

– În casă ar fi fost exagerat, spuse Zoe. În fața uşii.

– Cum a trecut de paznici?

Zoe ridică din umeri.

– A cerut jos la interfon permisiunea.

– Şi Florinda l-a lăsat înăuntru?

– Chiar l-a invitat în mod expres, susține ea. Ca să îi spună verde în față că va rupe concordatul dacă nu îşi ia mâinile murdare de pe proasta, naiva şi nerecunoscătoarea ei nepoată. Cuvintele ei, nu ale mele.

Rosa sări, iar de data aceasta, spre surprinderea ei, reuşi.

– Asta s-a întâmplat atunci când eram în pădure, corect?

Zoe dădu din cap în semn că da.

– Şi era singur? Sau era şi Tano cu el?

O umbră se aşternu peste faţa surorii ei.

– Florinda a vorbit doar de el.

– Ce voia? La naiba, Zoe! Doar n-o să-ţi scot fiecare cuvânt cu cleştele!

– Ce să vrea? Să vorbească cu tine.

– Şi Florinda a ameninţat că îl omoară?

Privirea Rosei căuta, fără să atragă atenţia, mapa de plastic, care stătea lângă patul ei, pe noptieră. Se uitase cineva înăuntru? Oricine ar fi aşezat-o în pat, Florinda, doctorul sau unul dintre paznici, trebuie să fi dat mapa şi cartea la o parte.

Documentele Gaiei erau încă acolo, dar cartea cu fabulele lui Esop lipsea. Sau nu, era puţin mai departe, în stânga, pe podea, deschisă lângă plintă. Ca şi cum ar fi fost aruncată acolo.

În mod clar cuiva nu îi plăceau poveştile despre animale.

Zoe urmări privirea Rosei, îşi încreţi fruntea şi se duse uşor şchiopătând către volumul micuţ. Gâfâi de durere când se aplecă şi îl ridică. Rosa ar fi pus pariu că Zoe, care până acum doi ani locuise în SUA, nu auzise niciodată de un sclav grec pe nume Esop. Dar

acum o privire pe furiş asupra titlului era suficientă pentru a o scoate din sărite.

– Alessandro ţi-a dat asta?

Rosa îşi strânse pumnul în aşternut.

– Asta nu vă priveşte nici pe tine, nici pe Florinda.

– Se joacă cu tine!

– Făcându-mi cadou o *carte*?

Zoe azvârli micul volum de piele către ea pe cuvertură, scutură vehement din cap şi se îndreptă şchiopătând către uşă.

– Ce înseamnă toate astea? răcni Rosa către ea.

Zoe se opri cu clanţa deja în mână şi se uită la ea.

– Se amestecă în lucruri care nu îl privesc. Şi să nu-ţi închipui că face asta de dragul tău.

Deschise uşa şi se opri din nou, de data aceasta cu spatele la Rosa, ca şi cum ar fi aşteptat o altă izbucnire.

Vocea Rosei deveni ca de gheaţă.

– Poate Carnevarii scufundă cadavre în lacuri, spuse ea încet, dar voi ce faceţi de fapt acolo în pădure?

Zoe înţepeni, păru că voia să se întoarcă, dar rămase pe loc. Secundele curgeau.

Rosa privi fix spatele lui Zoe, apoi spuse:

– Trebuie să mă ajuţi.

– Aşa?

– Am nevoie de maşina ta.

Zoe pufni tăios.

– Cheia e în contact, şopti ea plecând.

Folosind GPS-ul, ajunse la Genuardo, unde intenționa să întrebe care era drumul spre Castello Carnevare, dar se dovedi inutil. Fortăreața clanului se înălța pe un deal deasupra satului, un colos medieval din ziduri de piatră brun-gălbui, care de afară părea cam tot atât de confortabilă ca o grămadă de pietroaie.

Strada urca în serpentine strânse. Încă de pe drum, dinainte să ajungă în sat, îi săriseră în ochi agenții de pază. Un motociclist la marginea şoselei, care se prefăcea că-şi verifica țeava de eşapament. Un bărbat aşezat pe capota maşinii într-o parcare, chipurile urmărind păsări pe stânci cu binoclul. Probabil că şi adolescentul care-şi plimba cățelul la intersecția şoselei cu drumul spre fortăreață şi vorbea la telefon studiindu-i maşina pe furiş. Cu siguranță că pe alții îi ratase. Dar n-o oprise nimeni.

Îndreptă maşina lui Zoe, un Porsche decapotabil, spre poarta cetății. Nici de aici fațada nu părea mai atrăgătoare decât de la poalele dealului, dar îşi dădu seama că zidurile istorice induceau în eroare. Acoperişul era construit din țigle glazurate. În zidurile străvechi fuseseră montate ferestre moderne. Poarta de intrare din fier era înzestrată cu mai multe

camere de luat vederi, astfel că nimeni nu putea intra neobservat. Era deschisă, ceea ce demonstra că Rosa era aşteptată.

Intră în curte cu viteza melcului şi roţile maşinii trecură de două ori, hurducăindu-se, peste dispozitivele cu ţepi din oţel care la nevoie puteau fi ridicaţi în poziţie verticală. Alte camere de luat vederi se rotiră pentru a o urmări în timp ce maşina rulă în curtea interioară a cetăţii.

Curtea spaţioasă era decorată cu palmieri, orhidee şi trandafiri căţărători. Buxuşi uriaşi erau tunşi în forma unor animale aşezate. În primul moment, Rosei i se păru că reprezentau câini, dar, uitându-se mai atent, îşi dădu seama că erau de fapt pisici de înălţimea unui om. Se aşteptase la o reşedinţă sumbră, cu aspect de decor de film horror. Dar se regăsi într-o grădină îngrijită, cu fântâni arteziene care clipoceau în soare şi o volieră plină de păsări cântătoare în cealaltă parte a curţii.

În semiîntunericul garajelor deschise sclipeau caroseriile unor maşini de epocă lustruite. Printre ele văzu furişându-se un câine negru. Sarcasmo! O recunoscu şi dădu din coadă – apoi se întoarse dintr-odată atât de brusc de parcă cineva din umbră l-ar fi chemat. Poate Fundling, dar Rosa nu-l văzu nicăieri.

Pe balcoanele cu balustrade din piatră şedeau mai mulţi bărbaţi cu ochii ascunşi îndărătul

ochelarilor de soare. Rosa era sigură că toți se uitau în jos la ea.

Opri motorul şi dădu să coboare din maşină; în clipa aceea se deschise un portal în capul unei scări din marmură şi Alessandro păşi afară, în tenişi, blugi decolorați şi un tricou cu emblema unei trupe rock. Părea furios. Se întoarse scurt şi mai aruncă o privire în interiorul clădirii, apoi scoase o exclamație pe care Rosa nu o înțelese şi se grăbi să coboare scara. Se aplecă spre ea peste uşa din dreapta ei.

- Nu opri motorul, spuse fără să o salute.

Rosa puse din nou mâna pe cheie, dar nu o roti. Dădu să răspundă, dar Alessandro făcu un salt peste uşă, pe scaunul de lângă ea, cu o mişcare atât de uşoară încât sprâncenele Rosei se ridicară de la sine de uluire.

- Sunt colosal de impresionată, spuse cu o ironie menită să ascundă cât de impresionată era de fapt.

- Dă-i drumul!

Rosa mai aşteptă o clipă, privi în întunericul de dincolo de portalul deschis şi observă că bărbații de pe balcoane se ridicară ca la comandă, de parcă i-ar fi manevrat un păpuşar invizibil de pe acoperiş. De abia acum îşi dădu seama că toți aveau căşti în urechi.

Porni motorul şi întoarse maşina.

- Ce-i cu poarta?

- Stai liniştită! Sunt cu tine.

Răspunsul era *atât* de nepotrivit, încât ea rămase fără glas. Fu cât pe ce să frâneze şi să-l arunce din maşină, doar că ceva din tonul vocii lui îi spunea că nu erau vorbe goale. Era cu adevărat convins că tocmai prezenţa lui o ferea de tot ce putea fi mai rău.

Rosa oftă.

- Haide, spune: n-ar fi trebuit să vin încoace.

- N-ar fi trebuit să vii.

O privi dintr-o parte şi rânji:

- Dar mă bucur că totuşi ai venit.

Rosa se îndreptă spre ieşire, aşteptându-se ca ghearele de fier să iasă din asfalt. Roţile trecură săltând uşor peste prima barieră. Se apropiau de cea de-a doua. Camerele de luat vederi urmăreau maşina cu ochi întunecaţi. Din curtea din spatele lor se auzeau voci. Privind prin oglinda retrovizoare, Rosa văzu un bărbat apropiindu-se de balustrada scării de marmură, sprijinindu-se de ea cu ambele mâini şi urmărindu-i cu privirea. Maşina se hurducă trecând de cea de-a doua barieră şi Rosa nu reuşi să-l recunoască.

- Cesare? întrebă.

Alessandro încuviinţă în tăcere.

Ieşiră pe poartă şi trecură de camerele de luat vederi şi de microfoanele din exterior. Odată ajunşi pe şoseaua cu serpentine, Rosa acceleră mai mult decât necesar, iar Alessandro păli când trecură în goană de prima curbă. Rosa zâmbi satisfăcută.

– Mătuşa ta avea dreptate, spuse el.

– Sunt sigură că nu.

– Ba da, a fost bine că te-a adus de pe insulă. Tano a avut o grămadă de belele când a aflat Cesare că ai fost la noi şi că el nici măcar nu... te-a speriat puţin.

Alessandro fusese cel care o speriase când se schimbase în timpul luptei lui cu Tano. Sau când i se păruse ei că se schimbase.

Tânărul zâmbi.

– O să ne prefacem că m-ai luat într-o excursie.

– Dacă acum spui „hai s-o luăm de la început" să ştii că încep să ţip. Mi-am făcut plinul de scene de film prost de când cu prietenele în costum de baie ale lui Tano.

Alessandro râse şi îi atinse uşurel mâna de pe schimbătorul de viteze, atât de rapid încât Rosei i se păru că de abia o atinsese o boare de aer cald.

– Cum te simţi?

– Nu vrei doar să fii politicos, aşa-i?

Rosa ridică din umeri.

– Sora mea s-a transformat azi-noapte într-un şarpe uriaş. Iar văru-tău Tano...

– Văr de-al doilea.

– Era şi el acolo, în chip de tigru. L-am recunoscut după ochi. El şi şarpele s-au luptat, pe urmă eu am leşinat.

Îi aruncă o privire piezişă.

– Cum îți sună?

– A fabulă de Esop. Aia cu şarpele şi tigrul.

– Chiar există fabula asta?

Alessandro râse.

– Nu. Dar s-ar potrivi.

– O altă posibilitate ar fi ca eu să-mi fi imaginat toată chestia.

Continua să meargă prea repede, chiar şi după ce trecură de indicatorul cu numele localității.

– Fac asta uneori, îmi imaginez chestii.

– În orice caz, radarul e cât se poate de real.

Rosa frână brusc şi reuşi să coboare viteza la 50 de kilometri pe oră.

– Cine instalează radare în satul vostru?

Privirea tânărului căzu asupra mapei de plastic cu documente, care zăcea pe jos, în fața scaunului din dreapta şoferului.

– Ai adus-o!

– Nu pentru asta ai venit ieri la noi?

– Voiam să vin la tine.

Fata se încruntă.

– Eu zăceam în sera mătuşii, în plin delir după ce medicul mi-a injectat ceva, şi vedeam chestii demente. Crede-mă, n-aş fi vrut să le ratez nici dacă mă vizita universul însuşi.

– Ce ți-au făcut?

– Păi ce faci cu una care vede şerpi uriaşi şi tigri? În pădure. Pe-ntuneric. M-au calmat.

Alessandro o cercetă încruntat şi în cele din urmă trase adânc aer în piept.

- E-n regulă, spuse Rosa, mi se întâmplă des să visez chestii demente, de obicei reuşesc chestia asta şi fără injecţii.

- Am impresia că ai ceva experienţă.

- O grămadă.

Traversară piaţa inundată de soare din centrul satului. Maşina alunecă lin prin umbra unei statui reprezentând un sfânt. În faţa barului se aflau vreo zece bărbaţi în vârstă care-i urmăriră în tăcere cu privirile.

După ce părăsiră localitatea, Alessandro se aplecă şi scoase mapa de sub scaun.

- Te-ai uitat la ele?

- Nu, spuse ea, nu mă interesează.

- Serios?

Rosa ridică din umeri.

- Ce-i cu Iole?

Alessandro scoase documentele şi le răsfoi rapid.

- Am vorbit cu Cesare despre ea. Se ocupă el.

Rosa se întoarse spre el, uluită.

- Asta-i tot?

- Oficial trebuie să facă ce-i spun. Au fost destui de faţă când am vorbit cu el, aşa că nu-şi poate permite să nu se supună.

- Să se supună?! Voia să te omoare, în caz că ai uitat!

– E complicat, spuse el şi puse hârtiile înapoi în mapă.

Vocea Rosei deveni glacială.

– Nu vorbi cu mine pe tonul ăsta, de parcă aş fi prea tâmpită să pricep.

– Toată treaba e pe butuci. Cesare şi Tano şi tata, chiar dacă e mort, şi...

– Mama ta, adăugă ea cu intenția de a-l răni.

– Da, răspunse el încet, şi ea.

– Familia ta a pierdut conducerea de când a murit tatăl tău, constată ea în mica tăcere care se lăsase între ei.

– Clanul e împărțit. Unii îl sprijină pe Cesare, ceilalți pe mine. Niciunul din grupuri nu poate risca să-l bruscheze pe celălalt.

Rosa ridică din sprâncene.

– Pentru că imperiul mafiot atotputernic al familiei Carnevare s-ar sparge-n bucăți?

– Asta ar fi varianta bună. Varianta rea ar fi ca unul sau altul să decidă să caute la procuratură protecția pe care înainte le-o oferea tata. Nu mai e ca pe vremuri, când toți erau strâns uniți şi se considera dezonorant să te duci la poliție. Azi fiecare trepăduş îşi vede doar interesul personal. Doi, trei ani la puşcărie, cu televizor şi drept la vizite sună mai bine decât să-ți rişti viața într-un război între doi *capi*.

Rosa înțelese acum ce însemnau toate astea.

– Prin urmare, nici tu, nici Cesare nu vă puteți bate pe față. Și pentru că în câteva luni o să-ți iei în primire moștenirea, Cesare păstrează aparențele și te ascultă.

– Cel puțin în chestiile neimportante.

– Fata asta e închisă *de șase ani*! izbucni ea lovind cu mâna în volan.

– Neimportante pentru *el*, se corectă Alessandro.

Rosa se întoarse și-l privi drept în ochi. În fundal se perindau dealuri pleșuve.

– N-ai încredere în mine, constată el.

Fata râse cu amărăciune.

– Bineînțeles că nu.

– Pentru că te-am luat pe insulă?

– Pentru că nu mi-ai spus adevărul despre motivul pentru care m-ai dus pe insulă.

– Ai fi venit dacă ți-aș fi spus?

– Poate că da, spuse ea meditând câteva secunde, da, aș fi venit.

Simțea că el continua să o urmărească din priviri, dar trebuia să se concentreze asupra șofatului pentru că reapăruseră serpentinele.

– Vrei să tragi pe dreapta, te rog? o rugă el.

– De ce?

– Vreau să-ți arăt ceva.

– Alte secrete.

– Nu e nimic foarte secretos. Promit.

– *Tu* ești secretos.

– Eu? întrebă el zâmbind.

Rosa aprobă din cap şi-şi dădu la o parte o şuviţă de păr pe care vântul i-o aruncase pe faţă. Însă nu spuse nimic şi coti la dreapta la prima intersecţie. Ajunseră foarte curând la o barieră plină de praf, construită din cruci din lemn bătute-n cuie. Alessandro îi făcu semn să o ocolească; urmară alte două bariere, le ocoliră şi pe ele. Nu se vedea ţipenie de om în zona aceea aridă acoperită de câmpuri arse şi măslini sălbatici. Un nor lung de praf se ţinea după ei. Cactuşii de pe dealuri îşi ridicau braţele spre cer.

În faţă le apăru accesul spre autostradă, doar că nu existau niciun fel de marcaje, nici măcar indicatoare. Şi cu atât mai puţin vreun alt vehicul. Cu toate acestea, şoseaua ducea într-o buclă strânsă spre o bandă lată de asfalt care se întindea în linie dreaptă spre orizont. Şi aici lipseau marcajele sau semnele de circulaţie. Rosa estimă că era suficient spaţiu pentru patru benzi, dar totul era acoperit cu praf şi pământ adus de vânt.

Niciun semn de viaţă. Doar ei doi, maşina şi o şosea uitată în ţara nimănui.

– Unde duce? întrebă ea.

– La capătul lumii, răspunse el.

Avea dreptate.

Capătul drumului

Rosa nu putea merge pe cât de repede ar fi dorit. Asfaltul era plin de gropi, pe alocuri se umflase pentru că o singură plantă descoperise o deschizătură prin care se putea înălța spre lumină, trăgând alte sute de plante după ea. Era ceva neliniștitor în certitudinea că viața trepida dedesubtul asfaltului cenușiu, nerăbdătoare să răzbată în libertate.

– Ce-i asta? întrebă Rosa.

– O autostradă care n-a fost terminată. Urma să fie o legătură între A19, care traversează interiorul insulei, și A20, care este sus, pe coasta din nord. Tata a atras lucrarea asta aici în zonă pentru a-și folosi firmele de construcții, dar pe urmă un alt guvern de la Roma a oprit toată treaba.

– Și acum a rămas pur și simplu așa?

– Păi dacă ar fi distrus partea deja finalizată, i-ar fi costat cât toată autostrada. Provinciile siciliene nu au bani. Acum câțiva ani au fost niște acțiuni de protest, dar organizatorii au plecat la un moment dat, la un alt scandal, o altă construcție neterminată căzută-n ruine care a îmbogățit pe cineva.

– Nu pe cineva. Pe voi.

Alessandro nu se uită la ea.

– Familia mea, da.

Rosa se concentră din nou asupra şoselei, privind la construcţia urâtă şi inutilă care se întindea în faţa ei, şi dintr-odată îşi dădu seama că-i plăcea aici. Probabil pentru că nicăieri altundeva nu mai exista aşa ceva, iar farmecul se găsea tocmai în unicitatea absolută a acestui loc. Bineînţeles că şi prin alte părţi puteai da de şosele abandonate. Însă în faţa ochilor ei se întindeau kilometri şi kilometri de asfalt, pe unde nu trecea aproape nicio maşină. Un uriaş copil născut mort care o făcea să se înfioare.

– Şi dedesubt? întrebă.

– La ce te referi?

– E doar o autostradă de care nimeni nu are nevoie, sau a servit şi pentru a ascunde ceva dedesubtul ei?

Rosa era convinsă că Alessandro o înţelesese imediat şi faptul că ezitase, ruşinat, să vorbească despre această latură a afacerilor de familie pleda în favoarea lui.

– Despre asta nu ştiu nimic, spuse el, şi e adevărul adevărat.

– V-am văzut lacul. Digul.

Alessandro făcu un gest de dispreţ.

– Povestea asta? Nu e nimic adevărat în ea.

– Aşa ţi-a spus tata?

Tânărul strânse buzele şi tăcu.

– Noi, copiii clanurilor, spuse în cele din urmă, suntem minţiţi din prima zi a vieţii noastre. Atunci

când mamele şi taţii noştri ne creează iluzia unei vieţi de familie normale şi fericite – asta e prima mare minciună şi urmează multe altele. Sentimentul ăsta pe care ni-l dau – că totul e ca la alţii, ca la alte familii. Dar *nimic* nu e ca la alţii.

Se foi neliniştit pe scaun.

– Şi apoi, când ajungem şi noi bătrâni şi avem copii şi nepoţi, continuăm să dăm de lucruri pe care nu le-am crezut posibile. De...

Ezită.

– Crime, propuse Rosa ridicând din umeri.

– Afaceri. Cu toate consecinţele necesare şi care depăşesc tot ce ne putem imagina. Iar pentru copiii şi nepoţii noştri va fi la fel – pentru că până atunci vom fi pierdut orice măsură a propriilor noastre acţiuni şi nu ne vom da seama că nu suntem cu nimic mai buni decât taţii şi bunicii noştri.

Rosa reduse viteza şi-l privi.

– Şi credeam că *eu* sunt o pesimistă.

– Ne naştem în viaţa asta. În clanuri şi-n ordinea lor. Nu noi ne-am ales unde să ne naştem, nu?

– Aş fi putut rămâne în Statele Unite, spuse ea, şi tu la fel.

– Nu cred că poveştile legate de Giuliana şi de lacul de acumulare sunt adevărate, spuse calm, dar bineînţeles că nu am de unde să ştiu cu certitudine. Şi nici nu ştiu ce e posibil să descopăr la un moment

dat, poate pur întâmplător, în vreun dosar vechi sau altundeva.

Rosa căzuse pe gânduri. Apoi orizontul se apropie dintr-odată. Înjură cu voce scăzută, luă piciorul de pe accelerație și frână. Mașina se opri la nici douăzeci de metri înainte de sfârșitul lumii. Alessandro coborî.

– Ei, ți-am promis prea mult?

Înconjură mașina și îi deschise ușa, fără galanterie exagerată, în timp ce Rosa continua să privească uluită deasupra volanului.

– Uită-te de aproape.

– De aproape? șopti ea. Dar nu e nimic. Absolut nimic.

– Trebuie să te uiți cu atenție. Și o să găsești ce căutai.

Vorbea de parcă ar fi vrut să o ajute să găsească magia bizară a acestui loc. Iar Rosa înțelese că și el se gândise la același lucru ca ea. Prima dată când parcursese acest drum spre nicăieri, și poate de fiecare dată când se întorsese aici. Poate că toți căutau ceva de care se puteau agăța atunci când ajungeau într-o asemenea pustietate. Alessandro poate chiar mai mult decât alții. În ultimele minute îi păruse mai gânditor și mai dornic de răspunsuri decât ar fi crezut că era posibil. Îi venea greu să nu-l privească pe el, ci ceea ce se întindea în fața lor.

Banda de asfalt pe care creșteau buruieni se sfârșea într-o margine cu vârfuri ascuțite – părea că o

gură uriaşă ar fi muşcat din şosea. După marginea şoselei se deschidea o prăpastie adâncă, de o sută de metri sau chiar mai mult – un hău de stâncă în ai cărui pereţi abrupţi se căscau nenumărate crăpături. La început i se păru un moft al naturii, o structură ciudată în roca poroasă. Apoi îşi dădu seama că erau peşteri.

– Morminte, spuse Alessandro, câteva sute. Au cam trei mii de ani. Au fost construite de siculi, unul dintre vechile popoare siciliene. Au fost exterminaţi cândva de arabi şi au rămas doar necropolele, unde şi-au îngropat morţii. Mai sunt şi altele pe insulă, asta de aici nici nu e cea mai veche. Râpa Pantalica din sud e...

– Vrei să taci un moment?

Rosa nu intenţiona să-l ofenseze, iar el nu se supără. Dar acum nu voia să audă nimic, doar să ia în stăpânire acest loc cu propriile-i priviri înainte de a asculta explicaţii. Se apropie de margine, impresionată, nu şi speriată de înălţime şi de curenţii de aer care se ridicau de jos. Pe fundul râpei zăceau mormane de beton. Prăpastia părea să aibă o lăţime de o jumătate de kilometru, poate chiar mai mult, iar marginea opusă părea la fel de abruptă ca şi cea pe care se aflau ei acum. Pe fundal se ridicau stânci şi se întrevedeau văi pline de praf, iar undeva dincolo de orizont se aflau cu siguranţă urme de civilizaţie. Dar în acel moment Alessandro şi ea păreau a fi singuri pe lume.

– Podul peste râpă era ultima bucată care trebuia finalizată, întrerupse Alessandro tăcerea. Dar după ce lucrările au fost oprite, guvernul a ordonat ca podul să dispară. Firmelor tatei li s-a cerut să distrugă ceea ce tocmai construiseră. Dar administrația provinciei Enna nu a mai avut bani să ia resturile de aici, aşa că au rămas ca şi cum ar fi căzut din cer. Mii de tone de beton, în mijlocul necropolei siculilor.

Vorbea cu un respect care o ului. O surprindea mereu şi Rosa se văzu nevoită să admită că-i plăcea asta. Se aşeză turceşte pe asfaltul fierbinte, fără să se sinchisească de rochia mini care-i alunecă în sus. Marginea prăpastiei era la nici o jumătate de metru de ea şi simțea curenții puternici de aer care se ridicau de jos ca pentru a o trage după ei. Se simțea suficient de puternică pentru a rezista tentației.

Alessandro se aşeză lângă ea şi atinse asfaltul cu degetele desfăcute. Părea să simtă dedesubtul lui inima acestui loc misterios. Şi dintr-odată o simți şi ea, bătând asemenea propriei ei inimi.

– Nu crezi cu adevărat că a fost un vis, aşa-i? o întrebă el pe neaşteptate.

– Şarpele şi tigrul?

Alessandro încuviință în tăcere.

– Şi să fi fost nu înseamnă nimic.

– Nu înțeleg.

– Am făcut aproape un an de terapie.

Ce uşor îi venea să vorbească despre asta! Poate pentru că de abia îl cunoştea.

– Îţi bagă-n cap că nimic din ceea ce vezi şi auzi nu e real. Niciuna din toate chestiile alea interesante. Că nu contează ce crezi sau nu crezi, că totul e oricum doar în capul tău. Asta ţi se spune. Că totul e doar pentru că eşti nebună.

– Dar tu nu eşti nebună, spuse el.

– Aş putea fi nebuna lumii şi tu nu ai avea habar. Aş putea fi aia care omoară cu securea. Fucking Freddy Krueger din coşmarul tău cel mai sinistru.

Se întoarse încet spre el şi-l cercetă. Faţa lui frumoasă şi deschisă, care în doar o clipă se putea închide, întunecându-se. Curbura buzelor. Ochii verzi a căror privire îi pătrundea până-n suflet fără ca ea să se poată apăra.

Ar fi putut fi atât de simplu. Însă ea era ea, iar simplu era în cazul ei să stea într-un loc de pe cealaltă parte a Pământului. Undeva după Australia, la Polul Sud.

Avea probleme cu apropierea de alţii. Şi nu mai avea încredere nici măcar în ea însăşi, cu atât mai puţin în ceilalţi. Evita întâlnirile şi discuţiile fără să ştie de ce. În interiorul ei era atât de răsucită şi încâlcită precum măslinii sălbatici de pe insulă.

Ea era un coşmar, propriul ei coşmar, şi toată fiinţa sa îi cerea să ridice imediat zidurile de apărare şi să baricadeze porţile. Ar fi fost corect să spună toate

astea. Să-i arate pe loc, cât se putea de limpede, că ea era afurisitul de Titanic, pe care vârtejul avea să-l tragă în jos dacă nu se grăbea să sară în barca de salvare şi să dispară. În loc de asta se aplecă în faţă pentru a-l săruta. Aşteptă, ezită. Apoi îşi retrase capul înainte ca buzele lor să se atingă. Preţ de o bătaie de inimă, Alessandro păru ofensat, apoi zâmbi, clipi în soare şi spuse:

– Când va fi să fie, vreau să particip.

– Când va fi să fie ce?

– Când n-o să te mai uiţi la toată lumea de parcă ţi-ar fi declarat război. Şi când o să-ţi dai seama – făcu un semn spre prăpastie – că uneori pare că a venit sfârşitul lumii, dar lumea continuă pe partea cealaltă. Poate că nu e nevoie decât de un pas mai mare ca să ajungi acolo.

– Pe moment sunt destul de mulţumită de fiecare pas mic pe care reuşesc să-l fac fără să mă împiedic, spuse Rosa încet, de parcă ar fi vorbit doar cu ea însăşi, de aceea am venit în Sicilia. Mi-a ajuns cât am stat.

Alessandro o privi şi dădu din cap, gânditor. Ştia când era mai bine să tacă, iată un alt motiv pentru care-l plăcea.

– Schimbăm subiectul? propuse ea.

Se părea că el anticipase deja ce urma.

– Iole?

Rosa încuviinţă, sări în picioare şi îi întinse o mână.

- Rezolvăm noi chestia asta. Doar tu şi cu mine. O scoatem de acolo.

Alessandro îi strânse degetele, însă nu pentru a o ajuta să se ridice, ci doar pentru că dorea să o atingă. Şi ea voia acelaşi lucru, mult prea mult. Iar apoi el se ridică şi rămase faţă-n faţă cu ea, prăpastia era lângă ei, iar ea îi simţea mirosul pielii şi al părului şi îşi desprinse mâna dintr-a lui, deşi de fapt ar fi vrut altceva.

- Acum? întrebă el, iar ea dădu din cap în semn că da.

Umbrele ploii

Isola Luna se ridica din mare, învăluită în ceață albăstrie. Primele stele se aprinseră pe cer; cei doi tineri şedeau de ceva timp la prora iahtului fără să facă altceva decât să caute punctele luminoase pe cerul întunecat. Din când în când privirile li se întâlneau scurt, însă doar pentru a rătăci iarăşi spre orizont.

Rosa începuse să povestească din nou. Despre New York în timpul primelor ploi de toamnă şi despre frunzele răscolite pe străzile din jurul parcurilor. Despre mamele care-şi plimbau la Belvedere Lake copiii înfofoliți cu fulare şi căciuli cu glugi căptuşite. Apoi spuse:

- Acum un an mi-am ucis fiul.

Nu ştia sigur de ce începuse să vorbească despre asta. Pentru a-l provoca? Pentru a trezi una din reacțiile obişnuite, spaimă sau compasiune sau nesiguranță bâlbâită? Pentru a-l putea clasa după aceea în categoria *celorlalți?*

Alessandro privea spre stânca din partea de nord.

- Cum îl chema?

Nimeni n-o întrebase asta vreodată. Copiii avortați nu aveau nume. Nu aveau de fapt nici sex.

Pentru că nu erau decât țesut și mucus roșu în tuburi și cilindri de sticlă.

- Nathaniel, spuse.

- Un nume destul de neobișnuit, nu-i așa?

- Voiam să-i dau ceva special. Ceva care să-l deosebească de ceilalți care... care trebuie să rămână în clinică.

În pântecele *Gaiei,* motorul mormăia încet și regulat. Valurile îi împroșcau cu stropi minusculi de apă, iar zgomotele monotone aveau ceva nespus de liniștitor.

- Au spus că e decizia mea.

Își zgârie cu arătătorul unghia degetului mare, din nou și din nou.

- Mi-au spus: trebuie să știi ce faci. Vorbea cu voce foarte liniștită. Dar eu nu știam nimic. Mi-era teamă că nimeni nu avea să se bucure împreună cu mine odată ce venea copilul. Credeam că o să fiu cu atât mai singură dacă-l aveam și pe el. Dar nu alții decid dacă te simți singur sau nu, doar tu însuți. Numai că atunci nu știam chestia asta. Și de aceea Nathaniel e mort.

Alessandro tăcu. Insula se apropia de ei, la fel ca întunericul.

- Chestia asta cu numele m-a ajutat, spuse ea, și să-mi imaginez cum ar fi arătat mai târziu. Pentru că, în felul acesta, a devenit un om și oamenii te pot

ierta când ai făcut o greşeală. Indiferent cât de gravă ar fi, te pot ierta.

Insula semăna cu o poartă neagră în întunericul care se lăsa peste mare, o poartă spre care iahtul se îndrepta fără ezitare. Rosa întoarse capul până ce nu-l mai văzu pe Alessandro nici cu coada ochiului.

– Dar la un moment dat ai luat o decizie, spuse el.

– Există doar roşu sau negru.

– Roşu sau negru?

– Ca la ruletă. Nu se pune problema că una e corectă şi cealaltă nu. Oricât te-ai gândi ce culoare câştigă, n-o să te ajute deloc. Te tot frământi, dar până la urmă nu contează absolut deloc.

Alessandro ezită puţin.

– Dar dacă te gândeşti doar la tine, nu la el – regreţi?

– De atunci mă gândesc *doar* la mine.

– Asta e bine sau rău?

– Este aşa cum este, pur şi simplu. Nu se poate judeca.

Trase acum totuşi cu ochiul spre el şi-l văzu dând uşurel din cap. Din nou o năpădi sentimentul că-l lăsa să se apropie prea mult de ea.

– Şi tatăl? întrebă el.

– Habar n-am.

Îi dădu timp, aşteptă, până ce ea continuă în cele din urmă.

– Eram la o petrecere, spuse ea, cineva mi-a pus ceva în cocktail. Mai multe nu ştiu. Foarte nespectaculos, nu?

Pentru prima dată Alessandro reacţionă deschis şi Rosei îi făcu bine să vadă că era furie. Furie în stare pură, care se asemăna atât de mult cu a ei.

– Te-a violat.

– Unul. Mai mulţi. În orice caz nu a fost o imaculată concepţie... Nu s-au găsit urme de spermă decât de la unul singur. Dar nu-mi amintesc nimic. Cineva m-a găsit pe trotuar şi a chemat salvarea. Asta mi-au spus după. M-am trezit într-un pat şi totul era curat şi steril, mama mă ţinea de mână şi bocea.

Zâmbi cu amărăciune.

– Ştii la ce m-am gândit atunci? Că sigur am stat în comă mai mulţi ani, ca în filme, când oamenii se trezesc şi toţi cei pe care-i cunosc au îmbătrânit cu douăzeci de ani şi China a cucerit America. Mama chiar arăta al dracului de bătrână. Dar pe urmă am priceput că i se trăgea de la bocit şi că nimic nu se schimbase. Trecuseră doar câteva ore şi totul era ca înainte. Cu singura şi minuscula deosebire din burta mea.

– Cine te-a sfătuit să avortezi copilul? Mama ta?

– Şi ea. Pe urmă doctoriţele. Psihologa. *Sigur că e decizia ta,* spuneau, dar li se citea pe faţă „dar"-ul ăla cât casa. Numai că nimeni n-o zicea pe faţă... Singura care mi-a propus altceva a fost Zoe: *Cel mai*

bine ar fi să vii încoace şi să laşi lucrurile să se întâmple. Era deja de un an în Sicilia.

– Nimeni nu lasă lucrurile astea să se întâmple, aşa pur şi simplu.

– Dar aşa e Zoe. Şi cred că în locul meu exact asta ar fi făcut: ar fi aşteptat până ce decizia se lua de la sine şi n-ar mai fi avut încotro şi ar fi trebuit să nască.

Îşi ciupi pieliţa unghiei de la degetul mare, deşi sângera deja.

– Dar eu nu sunt Zoe. Am făcut ceva şi a fost greşit.

– Nu cred.

I se părea o dovadă de curaj din partea lui s-o spună. Vorbise cu mult prea puţini oameni ca el, cu oameni care spuneau ce gândeau. Indiferent dacă era nepoliticos sau lipsit de tact. Toţi voiau doar s-o consoleze şi să o liniştească. Voiau să rămână împachetată în vată pentru totdeauna, astfel încât să nu aibă niciun motiv să dea cu pumnul în masă şi să ţipe şi poate să-şi piardă puţin minţile.

Alessandro făcu o mişcare ca şi când ar fi vrut să-şi aşeze mâna pe mâna ei, dar apoi se aplecă doar în faţă şi îşi încleştă mâinile pe balustradă.

– Nu cred că ai greşit.

Rosa aşteptă. Îl urmărea. Însă el privea doar fix spre insulă.

– Poate că niciunul dintre noi n-ar trebui să aducă pe lume copii, spuse el abătut, absolut niciunul dintre noi.

Când ajunseră la destinație începu să plouă. În jurul vulcanului stins de pe Isola Luna se adunau nori de furtună tot mai amenințători. Căpitanul *Gaiei* încercă să-i rețină, dar nu-l ascultară.

Iahtul înconjurase insula pe jumătate şi acostase în partea de nord. Aici nu trebuiau să ancoreze în larg, ca în golful nisipos, ci la un debarcader din beton cenuşiu. Prin ploaia poleită de lumina farurilor de pe iaht, Rosa văzu o clădire butucănoasă cu acoperiş plat, ghemuită între stânci, în apropierea debarcaderului. Arăta ca fundamentul unui far smuls de acolo.

Rosa şi Alessandro coborâră pe uscat. Iahtul nu avea echipajul complet: în afara căpitanului, la bord se mai aflau doar trei marinari. Rămaseră cu toții pe navă pentru că aşa le ceru Alessandro.

Rosa şi el purtau haine de ploaie din goretex închis la culoare, de pe care apa se prelingea ca nişte picături de mercur. Două lanterne puternice aveau suficientă baterie pentru câteva ore. În afară de asta, Alessandro luase, la insistențele căpitanului, un pistol cu gloanțe luminoase. Căpitanul, povesti el, făcea parte din acea jumătate a clanului Carnevare care-i era credincioasă lui. Pe fostul căpitan, unul din oamenii lui Cesare, îl dăduse afară; cel de acum comanda iahtul doar de o săptămână.

Capătul debarcaderului la care ancorase *Gaia* era blocat de un grilaj înalt. Alessandro deschise

o clapetă rectangulară amplasată într-o parte și introduse un cod. Lacătul de siguranță se deschise cu un clic.

În fața clădirii se afla un loc asfaltat de la care pornea o stradă îngustă care urca apoi printre stâncile haotice ale versantului vulcanului. Despre această stradă vorbise Alessandro când vizitaseră prima dată insula. Vila nu putea fi văzută de aici.

În depărtare se auzeau tunetele şi fulgerele scăpărau albe pe partea de jos a norilor. Silueta neagră a vârfului vulcanului părea de trei ori mai mare şi mai neospitalieră. Lumina lanternelor trecu peste fațada clădirii de pe plajă. La parter se vedea o poartă mare şi larg deschisă în ciuda vremii proaste.

– Pe vremuri, acolo se țineau utilaje pentru curățarea plajei şi a malului, spuse Alessandro cu apa şiroindu-i de pe glugă, era acolo şi o barcă cu motor pentru excursii în jurul insulei. Şi echipamente pentru scufundări şi zboruri cu parapanta.

Se aflau la o distanță de aproximativ treizeci de metri de clădire şi Rosa îndrepta lumina lanternei spre locul liber din fața ei. Reuşi să vadă un zid golaş din beton cu o deschizătură joasă care ducea în interiorul clădirii.

– Pare goală, spuse încet.

– În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, aici a fost un post de apărare împotriva germanilor, explică el, mama şi-a dorit mereu ca tata să demoleze

hardughia asta, dar el spunea că era utilă pentru a adăposti maşini şi alte vehicule. În orice caz, face față oricărei furtuni.

Rosa îşi dădu seama de ce anume îi amintise clădirea tot timpul: de vechile buncăre pe care le văzuse la televizor. Sau, mai degrabă, de partea de suprafață a buncărelor. Ideea că sub această clădire se putea afla o rețea de încăperi şi coridoare o făcu să se înfioare.

– Crezi că Iole e acolo? întrebă.

Alessandro negă.

– Nu poate părăsi vila de una singură. Şi nu-mi vine să cred că au adus-o aici, îi mărturisi, întorcându-se spre ea. Ascultă, e foarte important ce-ți spun acum: trebuie să rămâi lângă mine, cât se poate de aproape. În niciun caz să nu încerci să umbli pe aici de capul tău.

– Credeam că nu e nimeni pe insulă în afară de Iole.

– Aşa ar trebui să fie. Insula e în cea mai mare parte a timpului nepăzită.

– Ciudat, nu? Adică țin aici o *ostatică*.

– Nimeni care cunoaşte coasta în zona asta nu îndrăzneşte să acosteze aici.

– Hai să mergem la vilă! propuse ea. Cu cât ajungem mai repede, cu atât putem pleca mai repede.

Poarta deschisă a vechiului post de apărare părea să nu-i dea pace lui Alessandro. Însă apoi zâmbi şi

o porniră la drum. Traversară locul din fața clădirii şi o luară în sus pe strada îngustă.

Rosa nu uitase ce-i spusese Iole – că animalele veneau noaptea până sub ferestrele vilei. În minte i se înfipse priveliştea unor ochi de tigru. Ochi de om. Ochii lui Tano. Tot mereu îndrepta lanterna în întunericul de la marginile drumului asfaltat. În stânga, terenul cobora abrupt până la malul mării al cărei vuiet se ridica până la ei şi le era greu să vadă ceva prin ploaie şi întuneric. Iahtul nu mai putea fi recunoscut decât după punctele luminoase ale hublourilor. Iar buncărul dispăruse şi el în beznă de parcă l-ar fi revendicat din nou trecutul.

Furtuna făcea ravagii pe partea cealaltă a dealului şi ploua fără oprire. Tunetele se rostogoleau cu zgomot asurzitor, iar fulgerele luminau în succesiuni rapide cerul de dincolo de vulcan.

Se luptau să urce pe drumul plin de curbe când, pe neaşteptate, Rosa rupse tăcerea.

– Şi tu crezi că o să o omoare, aşa-i?

Alessandro oftă încetişor.

Rosa se opri şi îi lumină din spate gluga ridicată. Alessandro se întoarse şi clipi în lumină, dar ea îi cercetă fața preț de câteva clipe înainte de a lăsa lanterna jos.

– De aceea ai fost gata să vii încoace, spuse.

– Cred... începu el, apoi făcu o pauză şi îşi căută cuvintele. Probabil că a fost o greşeală să vorbesc

cu Cesare despre asta. Trebuia să îmi dau seama că nu e o idee bună. Îl cunosc şi ştiu cum rezolvă el problemele. Tot ce pot să sper e că pe moment are alte chestii-n cap şi că reuşim să ajungem la timp.

Şi dacă în vilă aveau să găsească doar cadavrul lui Iole? Era ciudat că nu se gândise la asta până acum. Simţi crescând în ea un neobişnuit simţ al răspunderii.

– Haide să mergem, spuse cu voce slabă.

Alessandro se adaptă ritmului ei şi rămase lângă ea. Mâinile li se atinseră de câteva ori, dar de cele mai multe ori doar mânecile hainelor de ploaie. Strada era mai abruptă decât păruse de jos şi era tentant să scurtezi drumul pe serpentine luând-o printre stânci. Dar probabil că i-ar fi costat prea multă energie şi, în ultimă instanţă, mai mult timp.

În cele din urmă cotiră pe ultima serpentină. În faţa lor se ridica vila. În succesiunea rapidă a fulgerelor, complexul părea încă şi mai alambicat decât la lumina zilei. În felul lui era o relicvă din alte timpuri – la fel ca buncărul de beton de jos. Geamurile uriaşe reflectau fulgerele şi multiplicau stropii de apă. Însă în clipa în care lumina se stingea, se lăsa un întuneric profund.

Alessandro deschise poarta cu grilaj din fier. O închise imediat în urma lor, îndreptă fasciculul de lumină al lanternei printre gratiile de fier, asupra spaţiului din faţa porţii şi a versantului, apoi se grăbi

alături de Rosa spre casă. Apa de ploaie şiroia de pe
ei. Uşa se închise cu un clămpănit sonor.

Rosa îşi scoase haina de ploaie şi o lăsă să cadă
pe pardoseală.

- Iole? strigă ea, observând de abia acum că singura lumină era cea a lanternelor cu care veniseră ei.

Alessandro se apropie de întrerupătorul de lângă
unul din coridoarele care duceau la camere şi apăsă
de mai multe ori pe el. Casa rămase cufundată în
întuneric.

- Funcţiona când am fost aici data trecută? întrebă
suspicios, dar părea să-şi adreseze întrebarea în
primul rând sieşi.

Rosa îşi şterse apa de ploaie de pe frunte.

- Era soare afară. Nici n-am aprins lumina.

Alessandro păşi prin holul spaţios spre celălalt
întrerupător şi încercă din nou. Nimic. Prin sticla
mată a lămpilor nu se vedea dacă becurile erau arse
sau fuseseră îndepărtate. Înjură şi încercă din nou,
în camera alăturată, cu acelaşi rezultat.

Răpăitul monoton al ploii părea să vină din
toate direcţiile în acelaşi timp. Şiroaiele de apă de
pe sticla geamurilor desenau umbre mişcătoare în
încăperi.

Rosa plimbă fasciculul de lumină prin toată
încăperea.

- Iole? strigă din nou, mai tare. Noi suntem, Rosa
şi Alessandro!

Dintr-odată nu mai era sigură dacă îi spusese vreodată fetei cum se numeau. Nu primi niciun răspuns şi încercă să-şi amintească în ce direcţie dusese lanţul legat de glezna lui Iole. Nu spre salonul cu scara care urca la etaj, ci într-una din camerele aflate pe partea dreaptă a holului.

Alessandro era deja acolo. Îşi scoase din mers haina de ploaie şi ţesătura rigidă din cauciuc căzu pe covorul cu modele galbene şi roşii, rămânând ghemuită acolo ca un gnom cocoşat.

– Poate se ascunde.

Rosa îi aruncă o privire înnegurată.

– Poate.

– Cesare n-ar fi trimis niciodată pe cineva atât de repede aici.

– Dar Tano?

Imagini ca nişte străfulgerări. Tigrul cu ochi de om. Puf gălbui pe spinarea lui Tano în timpul luptei de pe plajă. Negrul care se aşezase peste trupul lui Alessandro. Pupilele sale uriaşe.

Nu avea să părăsească această insulă până ce el nu-i va fi spus adevărul.

Alessandro îi susţinu privirea cercetătoare.

– Nu ştiu ce s-a întâmplat aici. E posibil să o fi luat pe Iole. Poate chiar ceva mai grav. Sau se ascunde undeva prin casă.

– Era legată cu un lanţ. Cât de greu poate fi s-o găsim?

Rosa se puse în mişcare, nerăbdătoare. Nici gluga nu reuşise să-i ferească părul blond de ploaie. Enervată, îşi dădu la o parte o şuviţă udă care i se lipise de frunte. Începuse să-i fie frig pentru că şi ciorapii negri pe care-i purta la fusta mini erau complet uzi. „Important e că-s îmbrăcată bine", îşi spuse laconic.

– Lasă-mă s-o iau înainte, spuse Alessandro trecând pe lângă ea. Ştiu de unde trebuie să începem.

– Ar fi trebuit să începem prin a-i scoate afurisitul ăla de lanţ.

– Fără unelte?

– Ştiu. Dar... N-ar fi trebuit s-o lăsăm aici.

– Hai s-o căutăm!

Rosa îl urmă, luminând în toate ungherele pe lângă care treceau. Căuta mai ales pe podea. Lanţul era subţire, dar nu atât de subţire încât să poată fi trecut cu vederea. Iole nu se putea ascunde în spatele unor mobile sau în vreun colţ fără ca aceste cătuşe argintii s-o trădeze.

Traversară mai multe saloane şi camere de primire, toate burduşite cu mobilier dizgraţios din anii şaptezeci, de la saci de şezut grosolani şi canapele din material sintetic transparent până la lămpi în formă de lavă încremenită.

Toate încăperile aveau ferestre uriaşe, de la podea până-n tavan, în spatele cărora se întindea noaptea străbătută de şiroaiele de ploaie şi de fulgere răzleţe.

Umbrele se scurgeau de pe pereți peste duşumele, în direcția ferestrelor.

Rosa observă o mişcare afară. În primul moment crezu că era imaginea ei oglindită în geam. Apoi își dădu seama că era ceva în spatele ferestrei, ceva aplecat. Nu mic, doar ghemuit. În patru labe.

Instinctiv aruncă o privire în jur, înapoi prin uşile deschise ale încăperilor care se înşirau una după cealaltă şi descoperi în depărtare gnomul negru cu glugă.

– Rosa!

Vocea lui Alessandro răsuna înspăimântător de îndepărtată. Nu observase că fata se oprise, iar lumina lanternei îi arătă Rosei că Alessandro ajunsese deja la două camere distanță de ea. Nu-l mai vedea, doar lumina neliniştită a lanternei mai ajungea până la ea.

– Aici! îl auzi strigând, hai să vezi ceva!

O cămăruță la parter. Poate singura din toată casa care nu avea ferestre, doar un oberliht ferecat. Încăperea se afla în spatele bucătăriei spațioase pe care Rosa o traversase adineaori și cândva fusese probabil cămara. Acum era o celulă de închisoare.

Lângă un perete se afla un pat cu pătura răscolită şi o față de pernă murdară. Aşternutul nu mai fusese schimbat de mult. Rosa simți o împunsătură în piept, pentru că de atâtea ori se simțise singură, însă de abia acum înțelegea ce însemna să fii cu adevărat singur.

Pe jos erau risipite câteva reviste. Nişte cărți, într-un teanc ordonat. Haine mototolite care arătau identic, de parcă cineva ar fi luat dintr-un magazin toate piesele de acelaşi fel şi de aceeaşi mărime. Rochii simple pe care prizoniera şi le putea trage peste cap, dat fiind că piciorul îi era legat de pat cu un lanț.

Cu cât se uita mai mult la cameră, cu atât observa mai multe detalii. Alessandro era lângă ea, cu pumnul strâns şi buzele albite.

Două inele din fier erau fixate în peretele de lângă uşă. Lanțul zăcea într-o grămadă argintie pe jos. Cătuşa de gleznă se ivea din ea ca un cap de şarpe.

- A plecat, şopti Rosa.

Alessandro privea năucit lanţul.

- Sau e moartă, murmură ea.

Nu i se mai întâmplase ca două cuvinte să se prelingă atât de vâscoase dintre buze.

- Îl omor, şopti Alessandro.

- Asta n-o ajută cu nimic pe Iole.

- Ce jeg de om!

Alessandro se întoarse brusc, trecu pe lângă ea în bucătărie şi deschise mai multe sertare. Erau toate goale.

- Nu cred că e acolo, spuse Rosa.

Alt sertar. Apoi dulapurile. Toate goale, în afară de unul, în care se îngrămădeau pachete cu mâncare de-a gata pentru cuptorul cu microunde.

- Ce cauţi?

De afară răsună un lătrat animalic.

- Un cuţit, spuse el, pentru tine.

Din doi paşi era lângă el şi-l înşfăcă de umăr.

- Ce se întâmplă aici?

- Ai auzit şi tu, nu?

- Nu sunt surdă.

- De ceva timp dau târcoale casei.

- Cine?

Rosa se strădui să alunge gândurile la Iole şi să se gândească din nou doar la ea însăşi. Era ceva la care chiar se pricepea. De ce nu reuşea acum?

- Animale, spuse el, feline de pradă.

Rosa îl strânse mai tare de umăr, trebuia că l durea, dar Alessandro nu încercă să se elibereze din strânsoare.

– Tano? întrebă ea cu voce slabă.

– Nu cred. Nu.

Rosa se lupta să-şi înăbuşe furia, să combată oribilul sentiment de neajutorare.

– Ce dracu' se întâmplă, Alessandro? De ce avea tigrul ăla ochii lui Tano? N-a fost doar în imaginaţia mea, aşa-i?

– Speram să-ţi explice mătuşa ta. Sau sora ta.

Din nou se auzi urletul, urmat imediat de un răspuns, de data asta de mai aproape, de sub ferestrele bucătăriei. Rosa încercă să vadă ceva, dar ploaia care lovea în geamuri acoperea totul.

– O să-ţi spun totul, o asigură Alessandro, îţi promit. Dar mai întâi trebuie să ne cărăm de aici.

– Unde? Acolo afară? Cum să nu, răspunse ea pe un ton muşcător.

Un zgomot prelung se rostogoli de la mai multe camere distanţă până la ei.

– Asta a fost una dintre uşile de sticlă, şopti Alessandro. Rahat! Ştiam eu.

– Ce?

– Că mai e cineva pe insulă. Cineva care ţine animalele încuiate peste zi şi le dă drumul noaptea. Cineva care le hrăneşte şi le atrage în cuşti. Un fel de supraveghetor.

– Ce-i asta?

Rosa își luă mâna de pe umărul lui. I se părea că brațul îi cântărea cât plumbul.

– Un fel de grădină zoologică privată a familiei tale?

– Mai degrabă un fel de șerpărie a mătușii tale. Numai că fără șerpi.

Alessandro alergă la ușă.

– Nu știam. Pe vremuri erau în altă parte. Nu credeam că Cesare va îndrăzni să-i aducă pe insula mamei mele...

Amuți în clipa când își dădu seama că nu mai era nicio ușă pe care să o închidă. Rosa își aminti că nu văzuse decât coridoare deschise în toată casa. Cineva scosese toate ușile.

– Vino! șopti Alessandro.

Rosa ar fi vrut să se opună, dar îl urmă totuși; ceva din vocea lui îi inspira o încredere totală.

Îi. Inspira. Încredere. Totală. Avea să se gândească la asta mai târziu, dacă i se mai oferea ocazia.

Existau o mulțime de motive pentru care n-ar fi trebuit să se încreadă în el. Faptul că îi ascunsese atâtea, că probabil o mințise. Și totuși era primul om, după mai bine de un an, căruia îi povestise de bunăvoie despre Nathaniel – și îi făcuse bine să vorbească despre el. Însă acum regreta.

Urletele răsunară din nou. De data aceasta în casă.

– Le-a dat drumul înăuntru.

Alessandro se opri într-o poziție ciudată și asculta atent. Ușor aplecat înainte, cu urechile ciulite. Ca un animal care adulmeca. Rosa se înfioră, cuprinsă de un tremur aproape incontrolabil.

– Nu știu cine se ocupă de animale, dar e în orice caz unul din oamenii lui Cesare, șopti el, probabil că l-a sunat și i-a spus că suntem aici.

– Iar Cesare i-a ordonat să asmută fiarele asupra noastră?

– Poate ca să te sperie. Sau ca să ne omoare pe amândoi.

O privi întrebător.

– Ai telefonul la tine?

– Nu.

Îl lăsase dimineața pe pat.

– În cazul ăsta, nu va mai veni niciun elicopter să te scoată de aici.

– Ce vrei să...

Amuți când începu să bănuiască adevărul.

– Crezi că *de aia* știau că eram la voi?

– Pun pariu că telefonul a fost un cadou. Este? Pe care l-ai primit imediat ce ai ajuns aici.

Pufni cu amărăciune în timp ce făcu un semn spre scara care ducea la etaj și o luă la goană într-acolo.

– Hai cu mine!

– Au... Vrei să spui că în telefon e un *emițător*?

– Bineînțeles.

Se întoarse, o prinse de mână și o trase spre scară.

– Nu e nimic neobişnuit în familiile noastre. Copiii clanurilor sunt de multe ori răpiţi sau încearcă să fugă de acasă. Unii părinţi le implantează copiilor mici emiţătoare sub piele ca să-i poată găsi la nevoie.

Preţ de o clipă îl urmă ca în transă. Casa scărilor se rotea în jurul ei. Se simţea trădată de Zoe, de Florinda. Şi de el? Rosa îşi înţelegea tot mai puţin propriile sentimente.

Alessandro se opri la primul etaj şi duse degetul la buzele care formară cuvintele *nu vorbi.*

Se aflau într-un coridor strâmt. Prin uşile deschise pătrundea un semiîntuneric cenuşiu. Ploaia lovea în geam.

Ceva se mişcă la capătul coridorului, dar Rosa nu putea distinge decât o siluetă întunecată. Era imposibil să-şi dea seama ce anume era. Un tigru. O leoaică. De parcă ar fi avut vreo importanţă *ce anume* avea să o sfâşie în bucăţi. Felina ciuli urechile. Coada lungă i se mişca alene, semn că era foarte încordată.

Rosa şi Alessandro nu se clintiră din loc. Probabil că răpăiala ploii irita animalul care încă nu vedea în ei o pradă. Acum se puse din nou în mişcare. Venea de-a lungul coridorului, cu o eleganţă uşoară şi silenţioasă, pe cât de majestuoasă, pe atât de ucigătoare.

Alessandro îi dădu drumul la mână Rosei. Animalul dispăru într-una din încăperi, dar era limpede că nu avea să rămână acolo dacă nu descoperea

nimic. Alessandro îi făcu Rosei un semn, dar ea o şi pornise pe coridor în direcţia opusă. Tânărul o urmă în încăperea care se dovedi a fi o cameră de oaspeţi cu uşa de la baie lipsă. Ciudat era că uşile fuseseră îndepărtate şi în dormitoare. Rosa se gândi fără să vrea la anumite construcţii din grădinile zoologice. Un loc de joacă pentru animale, în care să se ascundă şi să vâneze. Oare acesta fusese scopul acestei case înainte ca Iole să fi fost adusă aici?

– La geam, şopti Alessandro şi o luă înainte.

Rosa se aştepta ca fereastra să nu se poată deschide. Însă tânărul răsuci doar un mâner şi se deschise. Ploaia se revărsă în încăpere, odată cu mirosul de pietre ude. Se găseau într-o aripă laterală a vilei, iar dedesubtul ferestrei Rosa văzu fragmente de rocă vulcanică. Un zid asemenea celui din partea din faţă nu se vedea; probabil că era la o distanţă mai mare, ascuns în întuneric.

– Poţi să sari de aici? o întrebă el încet.

Rosa aruncă o privire înapoi. Întunericul ascundea până şi umbra unui animal care s-ar fi apropiat pe coridor pe labe de catifea. Încuviinţă, cuprinsă de panică. Se aflau la primul etaj, jos nu era decât piatră golaşă. Dar fereastra ajungea până aproape de duşumea, iar distanţa până jos nu putea depăşi trei metri.

– O să sar eu primul şi încerc să te prind, propuse Alessandro.

Gândul că ar fi putut ateriza în brațele lui, ca o prințesă speriată, i se păru atât de stupid, încât aproape că zâmbi. Dădu din cap în semn că nu, escaladă fereastra, scrută zona în căutarea unor animale de pradă și sări.

Aterizarea se dovedi mult mai dură decât se temuse. Își pierdu echilibrul, căzu în față, se sprijini în mâini și ateriză pe genunchi. Roca vulcanică tăioasă pătrunse prin ciorapi și îi juli pielea. În primul moment nu simți nimic, apoi arsura o săgetă până-n creier și își dădu seama, fără să se uite, că sângera. Odată ce animalele aveau să adulmece sângele, nimic nu le mai putea opri.

– E totul în regulă? șopti Alessandro de sus.

Rosa se ridică anevoie, cu fața schimonosită de durere, se clătină preț de o clipă, apoi rămase în picioare. O dureau picioarele, șoldurile, totul. Făcu prima mișcare prudentă și realiză ușurată că nu-și rupsese ori luxase nimic.

Se uită în sus, clipind, și făcu un pas într-o parte. Alessandro privi în spatele lui și dintr-odată păru să se grăbească foarte tare. Își luă avânt, ridică puțin picioarele, întinse brațele în jos – și ateriză în patru labe, cu genunchii trași sub el. Nici nu tresări când se ridică, zâmbi doar când îi văzu privirea incredulă. O prinse de mână, dar degetele ei ude de ploaie îi scăpară și Rosa îl urmă cu dinții strânși. Cel puțin era în stare să meargă.

Trecură în fugă de-a lungul fațadei vilei, printr-un fel de șanț mărginit într-o parte de zidul casei, iar în cealaltă de o stâncă. Undeva în noapte o felină urlă din nou, iar altele două îi răspunseră. Cel puțin una dintre ele era în libertate și părea foarte aproape.

Ajunseseră la capătul aripii laterale. Roca vulcanică din stânga lor nu mai era aici atât de abruptă. Rosa se apropie prudentă de colțul clădirii și își dădu seama că se aflau în fața acesteia. La zece metri distanță de ei se ridica zidul care împrejmuia terenul. Poarta de fier era deschisă, deși Alessandro o închisese când ajunseseră acolo.

Rosa îl privi în ochi. Părea nesigur și fata se întrebă dacă reacția acestuia nu era cauzată de vederea rănilor deschise de pe genunchii ei. De sângele cald care picura prin ciorapul rupt. Alessandro ridică o mână. Înainte ca Rosa să poată tresări speriată, tânărul îi dădu la o parte o șuviță udă de pe frunte, se aplecă și o sărută pe gură. De abia o atinse, iar fata nu protestă.

– Îmi pare rău, șopti el.

Rosa crezu că se referea la sărut, dar Alessandro continuă:

– Că te-am adus aici.

– *Voiam* să vin, răspunse ea cu voce slabă. Ce e cu Iole? Crezi că mai e aici?

Alessandro dădu din cap în semn că nu.

– Dacă mai trăieşte, au luat-o. Poate că m-am înşelat şi Cesare s-a ţinut de cuvânt. Ar fi o noutate, dar nu imposibil.

– Ar fi cam aiurea să fi venit aici ca să ne rupă-n bucăţi javrele lui Cesare.

– N-or să ne rupă. Crede-mă.

Părul lui, ud de ploaie, părea din nou negru ca smoala, iar ochii i se întunecaseră.

Rosa făcu un semn spre poartă.

– Ăsta e singurul drum?

– Cel mai rapid. Trebuie să rămâi pe şosea. Fugi şi nu te uita înapoi!

– Dar tu?

– Eu o să vin după tine.

– Dar de ce...

– Te rog, spuse el insistent, ia-o înainte. Trebuie să reţii codul porţii de la debarcader.

Îi spuse un număr din şase cifre, iar după câteva clipe, Rosa îşi dădu seama că putea fi data zilei de naştere a mamei lui. Se potrivea.

Apoi o luă la fugă, părăsind adăpostul oferit de zidul casei şi ieşind în spaţiul gol dintre vilă şi zid; ploaia îi biciuia faţa, iar urletele creaturilor se înteţeau. O clipă mai târziu, ceva din interiorul vilei se izbi cu un zgomot infernal de geamurile blindate de pe latura din faţă.

– Mai repede!

Alessandro nu se mai sinchisea că putea fi auzit de departe. Ieşiră în goană prin poarta deschisă, traversară mica piaţetă din faţă şi cotiră pe şoseaua cu serpentine. La urcare, distanţa i se păruse Rosei nesfârşită, dar acum reuşea să vadă prin ploaie şi întuneric malul mării. Debarcaderul era mai departe, la nord, la câteva sute de metri distanţă. Serpentinele nenumărate îngreunau şi ele drumul, iar urmăritorii probabil că aveau să aleagă calea scurtă direct peste câmpuri.

Alessandro rămase câţiva metri în urmă, deşi putea alerga mai rapid decât ea. Genunchii o dureau şi avea o senzaţie ciudată în picioare. Ar fi putut s-o depăşească fără niciun efort. Însă rămânea în urma ei, îi auzea paşii şi se gândi la ce-i spusese: *nu te uita înapoi!*

Privirile i se întoarseră fără voia ei. A-i cere să nu facă ceva fusese dintotdeauna calea cea mai sigură de a obţine de la ea exact contrariul.

Alessandro privea el însuşi înapoi, chiar şi în acele clipe. Ceva îi urmărea de la vreo zece-cincisprezece metri în urma lor pe şosea, o umbră ştearsă în şiroaiele de ploaie, dar mult mai rapidă decât ei. Avea să-i ajungă din urmă dintr-o clipă într-alta.

Rosa se concentră din nou asupra şoselei. Trebuia să rămână pe drum şi să se străduiască să nu alunece pe asfaltul ud. Când se uită din nou în spate, Alessandro dispăruse.

Pe şosea erau risipite haine rupte. Priveliştea o izbi drept în moalele capului, se clătină, dar reuşi să nu cadă şi se opri.

– Alessandro?

Urmăritorul rămăsese şi el îndărătul ultimei curbe, ascuns de stâncile ascuţite. Preţ de o clipă i se păru că până şi ploaia amuţise. Rosa se opri în mijlocul străzii şi privi cu ochii mijiţi în susul dealului. Nu auzea nimic altceva decât bătăile propriei inimi şi şuieratul respiraţiei ei precipitate. Picăturile păreau să cadă cu încetinitorul din cerul întunecat şi Rosa avea senzaţia că ar fi putut-o culege pe fiecare cu vârfurile degetelor.

Îşi aţinti privirea fixă asupra şoselei. Asupra hainelor care zăceau în ploaie. Căută alte urme, sânge amestecat cu apă.

La urechi îi ajunse atunci un mârâit adânc, neaşteptat de aproape. În nări îi pătrunse mirosul respiraţiei fierbinţi de animal de pradă. Mai sălbatic decât fusese tigrul din pădure.

Întoarse încet capul într-o parte. Privi în susul stâncii care se ridica la nici trei metri de ea pe marginea şoselei şi văzu un leu uriaş cu coama şiroind de apă. Muşchii puternici se conturau pe sub blana care lucea udă. Ochii îi ardeau ca nişte tăciuni încinşi. O cerceta, adulmecând mirosul sângelui cald, cu gura pe jumătate deschisă pentru a-i arăta cu ce avea s-o sfâşie în clipa următoare.

Rosa se întoarse şi continuă să alerge, deşi ştia că nu avea niciun rost. Fugi cu toată viteza de care era capabilă şi privi înapoi de abia când îşi dădu seama că nu o ataca nimic.

Întunericul nopții se coagulase într-un trup puternic şi agil care gonea mârâind în susul stâncii şi se aruncă asupra leului. Acesta scoase un urlet, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi într-o parte. Îşi înfipse colții în atacator şi-l trase după el. Leul se prăvăli, mârâind furios, pe şosea, iar cea de a doua felină de pradă ateriză deasupra lui şi îşi înfipse adânc colții şi ghearele în el, sfâşiindu-i blana şi carnea. Apoi făcu un salt peste trupul leului, se întoarse cu viteza fulgerului şi pară contraatacul leului care părea înnebunit de durere şi furie.

În lumina stridentă a unui fulger, Rosa reuşi să vadă mai bine cel de-al doilea animal. Imaginea lui continua să-i danseze în fața ochilor în timp ce alerga în jos pe deal, amețită şi năucă. O panteră, neagră ca noaptea, aproape la fel de mare ca leul, dar mai suplă şi mai agilă. Gura deschisă lăsa să se vadă colții strălucitori.

Imaginea şi sunetele celor doi prădători luptându-se o însoțiră în timp ce continua să coboare dealul în fugă. De abia vedea şoseaua de sub picioare, iar debarcaderul şi poarta cu grilaj de fier le recunoscu după ce ajunse la ele.

Un bărbat îi bară calea, dar, după ceea ce abia văzuse, nu o mai putea surprinde nimic. Îl lovi cu toată forța cu umărul în piept, reuşi să treacă pe lângă el fără să fie prinsă şi ajunse la malul mării. Valurile înalte de cel puțin un metru se loveau de stâncă.

În spatele ei, mai sus pe deal, pantera şi leul îşi continuau lupta. Bărbatul strigă ceva după ea, dar Rosa nu înțelese nimic. La capătul debarcaderului luceau luminile ambarcațiunii *Gaia* în perdeaua de ploaie.

Între Rosa şi iaht nu se afla decât poarta cu grilaj de fier, pe care o putea deschide cu combinația de cifre – dacă reuşea să ajungă la timp. Poarta, scăldată în ploaie, părea din oțel lichid.

Bărbatul din spatele fetei strigă din nou ceva. Paşi grei se apropiau de ea. Rosa mai auzi şi altceva prin ropotul ploii – urletele mai multor feline de pradă.

Privi înapoi. O siluetă se apropia de ea, iar din masa întunecată a stâncii se desprinseră trei umbre.

Rosa găsi clapeta şi o deschise. O luminiță roşie lumina tastele.

Codul a fost şters, îi apăru pe micul monitor, *tastați noua combinație.*

Bărbatul modificase blestematul de cod, barându-i astfel drumul către iaht. Rosa se întoarse înjurând, reuşi să evite mâinile urmăritorului care se întindeau spre ea şi le văzu pe cele trei feline de pradă apropiindu-se în goană. Singura cale de ieşire care-i

rămăsese era pe la vechiul amplasament de apărare. Alergă prin poarta largă de intrare în încăperea golaşă din beton şi se strecură prin deschizătura strâmtă din zidul din spate.

Un miros ascuțit de animale de pradă o învălui imediat.

Cuştile

Din tavanul cenuşiu se revărsa o lumină rece de neon. Un bec clipea şi zumzăia mai tare decât celelalte. De sticla lui se loveau insecte.

Rosa aruncă o privire în jur, respirând greu după efort. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, o durea capul şi vedea ca prin ceață.

Duhoarea din dreptunghiul de beton era cumplită. Podeaua fusese acoperită cu paie şi în pereți se vedeau mai multe uşi cu gratii, care duceau în cuştile individuale. Patru dintre ele erau deschise, două erau încuiate. În caz că în acele cuşti se afla vreun animal viu, prefera să stea ascuns. În anticameră se aflau o troacă de apă mare şi nişte castroane uriaşe cu resturi de carne uscată lipită de margini.

Rosa privi înapoi, prin deschizătura către anticameră. Cele trei feline de pradă traversaseră spațiul din fața clădirii şi se apropiau acum fără grabă, calme şi sigure de ele. Trecură pe lângă bărbat fără să-i dea atenție. Îl cunoşteau: el le hrănea şi se îngrijea de ele. Rosa nu reuşi să vadă din el decât o siluetă cu căciulă din lână.

Deschizătura prin care intrase în anticameră alcătuia un tunel scurt care străpungea zidul masiv din beton, cu o lungime de aproximativ doi metri, prin

care nu putea trece decât un singur animal odată
Exista o uşă cu gratii care închidea tunelul, dar aceasta se afla afară; de unde se găsea ea acum nu putea ajunge acolo fără să se îndrepte practic spre animale. Ar fi fost sinucidere curată, pentru că toate trei tocmai intrau în încăpere. Aveau să ajungă la ea în doar câteva clipe.

Rosa aruncă o privire panicată în jur. Uşa de fier de pe partea cealaltă a încăperii părea să servească drept cale de acces acces îngrijitorului când venea să hrănească animalele şi să schimbe paiele de pe podea. Se grăbi într-acolo, alunecând pe excrementele de pe jos. „Frumos fel de a muri, se gândi. Cazi în fund în rahatul de animale şi bestia îţi smulge capul."

Unul dintre animale scoase un urlet. Cu siguranţă că era deja în tunel. Rosa întinse braţul şi ajunse cu mâna la uşa de fier. Clanţa nu se mişca, deşi trase de ea cu ambele mâini. Scoase un ţipăt furios şi lovi cu piciorul în uşa care nici nu se clinti. În spatele său se auzea foşnet de paie.

Cuşca din dreapta era deschisă. Fără să mai stea pe gânduri, intră în ea şi trase uşa cu gratii care se lovi cu zgomot puternic de cadrul de fier, balansând la loc în poziţie deschisă. Rosa o trase din nou, mai încet de data asta, şi acum uşa se închise.

Privi gâfâind printre gratii, cu gura uscată şi ochii arzând. Din partea cealaltă o fixa cu privirile o leoaică albă. Avea blana udă şi murdară, iar noroiul

aproape îi înnegrise labele. Se apropie mârâind, ridică laba şi lovi în uşa cuştii. Rosa se dădu înapoi, clătinându-se, şi de abia acum îşi dădu seama că nici nu ştia dacă această închisoare în care intrase de bunăvoie era goală. Aşteptându-se la ce era mai rău, se întoarse dintr-un salt.

Cuşca era luminată de o lampă de neon fixată de tavanul din beton. O parte din podea era acoperită de paie, cealaltă de nisip. Pe zidul din spate, la nivelul ochilor, se deschidea o fantă orizontală care probabil că odinioară servise pentru trageri. Fusese acoperită din exterior cu spumă poliuretanică ce se revărsase apoi ca o tumoră în interior. Din ea ieşea o ţeavă de apă care ajungea până la troacă.

Leoaica izbi din nou în uşă. Rosa se cutremură. Mai târziu, când avea să-şi facă apariţia îngrijitorul cu cheile, nu mai era în siguranţă aici. Dar nu exista cale de ieşire. Intrase singură în capcană.

De afară se auzi strigătul unui om. Prin zidurile de beton pătrunseră mârâieli şi urlete înfundate. Leoaica se plimba agitată încoace şi-ncolo, apoi se decise să-şi ajute camarazii şi dispăru prin tunel.

Rosa trase adânc aer în piept, simţind o nevoie imperioasă să vomite. Nu doar din cauza duhorii. Prin minte i se perindară mai multe imagini, dar nu reuşi să reţină niciuna dintre ele. Leul de pe stâncă. Pantera care-i venise în ajutor. Hainele lui Alessandro risipite prin bălţile de pe şosea. Înţelegea

foarte bine ce însemnau toate astea şi mintea ei nu se mai opunea evidenţei.

Dar nu cumva bănuise de mult? Tigrul cu ochii lui Tano. Rănile lui Zoe şi minciunile ei. Şi totuşi era o mare diferenţă între a-ţi imagina că oamenii se puteau transforma în şerpi uriaşi şi a-i vedea făcând asta aievea.

De afară se auziră urlete şi schelălăituri, urmate de strigăte răguşite. Apoi linişte. În cele din urmă, schelălăitul unui animal care se îndepărta. Poate erau chiar două. Cineva strigă ceva, apoi gemu de durere.

Rosa se dădu îndărăt, pas cu pas, până ce nu mai văzu decât o mică parte a anticamerei. O fâşie cu paie, uşa de fier încuiată. Se lovi cu picioarele de troacă şi rămase acolo nemişcată. Trase de ţeava de apă care ieşea din perete, dar era fixată bine. Altceva ce ar fi putut fi folosit pe post de armă nu exista în cuşcă.

Transpira şi în acelaşi timp îi era cumplit de frig. Privirea îi căzu asupra antebraţelor pe care venele se conturau albastre într-o reţea clară, de parcă cineva i-ar fi înlocuit sângele cu cerneală. Avea pielea uscată şi acoperită cu un fel de eczemă albicioasă.

Ceva se întâmpla cu ea. Mai simţise asta odată, când se trezise în seră, în starea aceea ciudată între transă şi percepţia extrem de ascuţită a mediului în care se afla. Tremura, transpira, avea lacrimi în ochi.

Îi era greață, dar se ținea în continuare pe picioare, cu o mână încleștată pe țeava de apă și cealaltă pe fustă. Simți nisip curgându-i în ochi, dar când se șterse, văzu că era de fapt o mătreață albă care i se cojea de pe frunte, se lipea de nas și de pomeți și îi intra în ochi.

– Nu poți controla asta, auzi o voce de lângă intrare.

Alessandro purta acum o pereche de blugi mult prea largi, iar torsul gol îi strălucea de apa de ploaie amestecată cu sânge.

– Trebuie să înăbuși chestia asta. E mai bine pe moment.

Dar cum să reușească, dacă nici măcar nu știa ce era și din ce cauză i se întâmpla?

Alessandro încercă mai multe chei de siguranță și, după a treia încercare, ușa se deschise.

Rosa se clătină, sprijinindu-se cu mâinile întinse de zidurile aspre de beton. Capul îi căzu pe piept și ochii i se ațintiră asupra podelei fără să vadă de fapt nimic. Încercă să se concentreze asupra respirației. Era în continuare greu, dar își imagină că aerul care-i pătrundea în piept alunga de acolo frigul înghețat, îl scotea pur și simplu din ea. Așa se și întâmplă în cele din urmă.

Două mâini i se așezară cu blândețe pe umeri, mâini din care parcă se revărsa o căldură care i se răspândi prin tot corpul. Tremurul cedă.

Vârfurile degetelor lui îi palpară cu grijă coastele, coborâră şi îi cuprinseră talia. O ţinea strâns de tot, lipindu-se de spatele ei şi îngropându-şi faţa în părul ei ud. O încălzi până ce Rosa încetă să tremure. Fiorul care o cuprinsese avea altă cauză de care se temea aproape la fel de tare.

Au rămas mult timp aşa, ea cu spatele lipit de pieptul lui, şi Rosa nu întrebă ce se întâmplase afară pentru că nu reuşea să articuleze niciun cuvânt. Singurul sunet pe care era în stare să-l producă era un sâsâit care o îngrozea în primul rând pe ea.

Rosa şi Alessandro şedeau, înveliţi în pături, în salonul de pe puntea superioară, între ornamente aurite şi lambriuri din lemn exotic. În şemineu dansau flăcări artificiale, iar din instalaţii ascunse privirilor se revărsa un aer blând şi cald cu aromă de lemn de pin.

- N-am văzut în viaţa mea ceva mai oribil, spuse Rosa – şi nu se referea la cuştile de pe insulă.

- Nu-şi poate permite oricine, răspunse Alessandro, aşa că trebuie să fie ceva special. Cel puţin aşa credea tata.

Se cuibăriseră în câte-un fotoliu mare din faţa şemineului. Iahtul porni spre portul de pe coasta de nord a Siciliei şi avea un drum de mai bine de două ore în faţă. Marea era agitată, dar furtuna se oprise.

Rosa purta un halat de baie pufos şi mult prea mare şi papuci din blană. Hainele ei ude erau într-un uscător de pe puntea de jos. Se ghemuise în fotoliu cu genunchii acoperiţi cu plasturi traşi la piept şi cu pătura până la bărbie. În continuare îi era frig, dar probabil că acum din cauza oboselii.

- Deci? spuse pe un ton aproape poruncitor.

Alessandro purta puloverul cu model norvegian al unui membru al echipajului şi o pereche de blugi vechi pe care-i găsise într-o cabină; cei ai supraveghetorului pe care-i luase pe insulă erau din nou la proprietarul lor de drept, închis acum undeva sub punte. Alessandro se învelise şi el într-o pătură şi îşi încălzea mâinile de o cană de ceai aburindă. Rosa ura ceaiul.

– Chiar nu ştii nimic despre toate astea? întrebă el.

Rosa îl privi pe deasupra păturii şi dădu din cap în semn că nu. Încetul cu încetul începea să-şi piardă răbdarea.

– Cartea *Fabulele lui Esop*, spuse el, ţi-am dat-o pentru că voiam să ştiu cum reacţionezi. Ca să aflu ce ţi s-a spus deja. Dacă ştiai despre ce-i vorba, ai fi spus ceva. Te-ai fi trădat în vreun fel.

– De unde ştii? Nu mă cunoşti.

Alessandro rânji.

– Am văzut în avion de ce eşti în stare.

Rosa oftă.

– În fabule e vorba de animale cu însuşiri omeneşti. Iar noi toţi – familia ta, familia mea, mulţi dintre ceilalţi – suntem ceva similar. Sau exact opusul, depinde din ce unghi priveşti.

Rosa se gândi să se prefacă proastă, ca să-l audă spunând-o pe faţă: oameni care se transformă în animale. În tigri şi şerpi şi pantere.

– Ai auzit vreodată de Dinastiile Arcadiene?

Rosa dădu din cap că nu şi se gândi că acum vorbea Alessandro cel care învăţase arta retoricii în şcoala internat din Hudson Valley.

– În miturile greceşti apare mereu un tărâm numit Arcadia. Există şi azi o provincie din Grecia care se numeşte aşa, dar acolo a fost preluat doar vechiul nume. Arcadia *de demult*, cea din poveştile vechilor greci, a fost un regat insular în Mediterana. Pe parcursul mileniilor a avut şi alte denumiri.

– Asta v-au învăţat la Hogwarts?

– Una din denumirile astea e Atlantida.

Rosa îl privi dojenitor.

– Panterele, Alessandro. Şi leii. Nu omuleţii verzi.

Alessandro sorbi din ceai, se strâmbă şi apoi continuă:

– În legendele vechilor greci, doar zeii se puteau transforma în animale – niciodată oamenii. Dar asta s-a schimbat atunci când Zeus a făcut o vizită în Arcadia, unde domnea un rege pe nume Lycaon, care era un criminal.

– Cum suntem noi, constată ea cu amărăciune.

– Lycaon nu era doar un tiran, era şi canibal. L-a invitat pe Zeus la masă şi i-a servit carne pe ţepuşe mari, Zeus a gustat şi şi-a dat imediat seama de adevăr. A fost cuprins de furie şi scârbă şi a blestemat toată Arcadia, dar mai ales pe rege. L-a transformat pe Lycaon într-un lup, pentru ca toţi să vadă imediat ce bestie era şi din ce se hrănea.

– Nu te grăbi, avem tot timpul din lume, spuse Rosa pe un ton muşcător. Ia-o liniştit de la dinozauri – totul e să ajungi în final la neamurile Carnevare şi Alcantara.

– Ai răbdare. Lycaon a devenit un om-fiară. Era om şi lup în acelaşi timp. Blestemul lui Zeus a cuprins toată Arcadia, iar când insula s-a scufundat în mare, locuitorii supravieţuitori s-au risipit în toate vânturile. Însă în ultimă instanţă erau tot greci, iar în epoca aia Grecia era cel mai puternic stat de la Marea Mediterană. Marinarii greci fondaseră colonii pe toate coastele. Arcadienii supravieţuitori au fost primiţi peste tot, s-au stabilit în Europa şi Asia şi mulţi dintre ei au devenit personalităţi recunoscute în noile oraşe-stat. Ai văzut ruinele de pe insulă? Sicilia era pe atunci unul dintre cele mai importante capete de pod ale grecilor în Mediterana.

Aerul cald care venea dinspre şemineu ar fi trebuit să-i inducă somnul, dar Rosa era cât se poate de trează. Încuviinţă în tăcere.

– Arcadienii au devenit destul de rapid foarte puternici. Familiile lor şi-au însuşit tot mai multe proprietăţi, au dat guvernatori sau au influenţat deciziile. În cele din urmă grecii au fost alungaţi de cartaginezi şi mulţi arcadieni şi-au negociat drepturile cu noii stăpânitori. Se aşezaseră mult prea confortabil în cuibul gata făcut pentru a renunţa pur şi simplu la Sicilia. Asta a fost acum două mii

cinci sute de ani şi nu s-a schimbat mare lucru de atunci.

– Adică în toată perioada asta se transformau la lună plină în mâţe şi şerpi şi...

– N-are nicio legătură cu luna plină, o întrerupse el zâmbind, putem controla fenomenul, cel puţin cu ceva exerciţiu. Dar uneori ne transformăm ca urmare a unor sentimente foarte puternice. Furia, ura sau dragostea ne pot face să pierdem controlul şi atunci se întâmplă pur şi simplu.

Rosa îşi frecă ochii cu ambele mâini şi constată că mătreaţa aceea ciudată dispăruse. Schimbările se opriseră, fruntea îi era netedă şi aproape neatinsă, ca după o uşoară insolaţie.

– La tot ce mi s-a întâmplat anul trecut... Nu crezi că am avut sentimente destul de puternice?

Îşi dorea să vorbească cu dispreţ, pentru că asta era metoda ei verificată de a depăşi nesiguranţa. Dar cu el nu prea îi reuşea.

– Se întâmplă doar atunci când trupurile noastre sunt pregătite, spuse el, ştiu cum sună... de obicei apare când devenim majori, chiar dacă nu exact în ziua în care împlinim optsprezece ani. Probabil că la tine mai durează puţin.

Aşeză cana de ceai pe masă şi se aplecă spre ea.

– Auzi, mătuşa ta te-a invitat aici, sau a fost ideea ta să vii?

– De fapt a fost ideea lui Zoe.

Chiar când pronunță cuvintele înțelese ce voia el să spună.

– Crezi că Florinda a convins-o?... Desigur! Florinda şi Zoe au fost tot timpul în contact – acum doi ani Florinda a venit cu ideea ca Zoe să vină aici. Iar apoi, când eram pregătită, a convins-o pe Zoe să mă...

Gemu, furioasă.

– Florinda a pus totul la cale. Ca să ne aibă lângă ea.

Alessandro încuviință.

– Aici e mai simplu să ții totul ascuns. În Sicilia s-a băgat atâta gunoi sub preş în ultima sută de ani, că oamenii locului au foarte multă experiență cu chestia asta.

Se încruntă şi gropițele i se adânciră.

– Îți poți imagina cât de greu a fost să țin secretă transformarea asta într-un internat din America?

– Nu te-a avertizat nimeni?

– Ba da. Tano. Dar nu l-am crezut. Când mi s-a întâmplat prima dată, eram căpitanul echipei de atletism. Îmi rupsesem piciorul şi nu puteam participa la nu mai ştiu ce concurs. În timp ce echipa mea era la campionat, eu eram în pat şi mă enervam... Nu te uita la mine, aşa e în afurisitele astea de internate!... În orice caz, aş fi fost încă şi mai bulversat dacă Tano nu mi-ar fi spus despre chestia asta.

Rosa căzu pe gânduri şi-şi răsuci absentă o şuviță udă de păr în jurul degetului.

– Arcadienii, spuse rar, există aşadar peste tot?

– În alte regiuni şi ţări, dinastiile au dispărut sau s-au dat la fund. Clanurile urşilor din Rusia; Hundingas, capetele de câine la vechii germani; chiar şi familiile vulpilor din China se trag din Arcadieni. Aici, în Sicilia, le-a fost mai uşor să menţină puterea dinastiilor şi legăturile dintre clanuri. Familia Carnevare face parte din Pantera – feline de pradă de toate tipurile, nu doar pantere – iar voi, cei din neamul Alcantara, sunteţi Lamia. Femei-şerpi. Dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, la voi doar femeile sunt afectate, niciodată bărbaţii.

Oare de ce nu era o surpriză pentru ea?

– Mi s-a povestit, continuă Alessandro, că băieţii din neamul Alcantara apucă rareori să se maturizeze. Dacă totuşi unul dintre ei ajunge adult, la el nu se manifestă fenomenul transformării.

– Asta înseamnă că mor de tineri? Ori că... sunt omorâţi?

– Nu ştiu, spuse el pe un ton evaziv care n-o convinse.

Rosa nu voia deloc să accepte ideea. Tatăl ei murise de tânăr. Iar propriul ei copil, fiul ei... Refuză să ducă gândul la capăt.

– Şi Mafia, întrebă pentru a-şi distrage atenţia, este în realitate doar o mascaradă? Pentru a da Dinastiilor Arcadiene un fel de chip oficial?

Alessandro dădu din cap în semn că nu.

– Nu. Mafia a luat naştere în secolul al nouăsprezecelea din uniunile secrete ale latifundiarilor sicilieni. Arcadienii au ajuns să participe oarecum din întâmplare, pe baza istoriei lor. Mulţi dintre ei făceau parte din vechea nobilime latifundiară – familia ta, de exemplu, a mea şi alte câteva, şi aşa au devenit parte din ceva ce iniţial chiar respinseseră. Se temeau că o cercetare mai amănunţită a actelor şi documentelor ar fi scos la iveală mai multe lucruri decât doar nişte afaceri ilegale. Dar până la urmă dinastiile şi-au dat seama cât de uşor era să folosească Cosa Nostra în scopuri personale – şi că altminteri erau în pericol de a-şi pierde influenţa asupra politicii şi societăţii siciliene în favoarea clanurilor mafiote. Au trecut trei sau patru generaţii de când Dinastiile Arcadiene s-au contopit întru totul cu Cosa Nostra. Doar câteva clanuri mafiote sunt Arcadieni, dar toţi Arcadienii sicilieni fac parte din Mafie.

Iahtul fu cuprins de un val puternic şi aproape că o aruncă pe Rosa din fotoliu. Fata se ghemui mai adânc în pătură.

– Leii şi tigrii de pe insulă erau...

– Nu, sunt animale obişnuite, o întrerupse el, exact ca şerpii din sera mătuşii tale. Pe vremuri, dinastiile credeau că sufletul unui arcadian se întrupează după moarte într-un animal din aceeaşi specie. Aşa că ţineau exemplare vii pe post de totem. Erau venerate şi li se aduceau sacrificii.

Rosa nu era sigură că voia să ştie despre ce sacrificii era vorba.

– Mulți, mai ales cei bătrâni, cred în continuare că spiritele arcadienilor decedați continuă să trăiască în animale. Când un animal moare, sufletul arcadianului trece mai departe în puiul nou-născut. Dacă ar fi adevărat, toți urmaşii lui Lycaon ar mai exista undeva pe lumea asta în vreun animal.

– Lycaon însuşi ar mai fi în viață.

– Unii aşa cred. Sau s-ar fi născut din nou pentru a-şi supune toate dinastiile.

Rosa îşi aminti vag de ceva ce-i spusese Fundling când o dusese prima dată cu maşina la portul de iahturi.

– Omul Flămând, murmură.

Alessandro clipi.

– Deci ai auzit de el? Aşa era numit Lycaon, nu în timpul vieții, ci mai târziu, când mitul regelui canibal din Arcadia a ajuns să se transmită din generație în generație.

– Iar dinastiile se tem de întoarcerea lui?

Fundling vorbise şi despre asta. Era şi el un Arcadian? De aceea fusese primit de familia Carnevare printre membrii ei?

– Trebuie să distingem, spuse Alessandro, între legenda de origine a Omului Flămând şi ceea ce s-a făcut ulterior din ea.

– Adică?

– Din Dinastiile Arcadiene din Sicilia provine de mulți ani și *capo dei tutti capi*, șeful șefilor – căpetenia supremă a Mafiei. Iar precursorul celui de acum se numea pe el însuși Omul Flămând, era un fel de titlu onorific pe care-și fundamenta pretenția de a conduce Dinastiile și întreaga Cosa Nostra.

Un alt val o lovi pe *Gaia*. Alessandro își schimbă poziția în fotoliu.

– Poliția l-a arestat acum aproape treizeci de ani. E la închisoare și acum, dar nu în Sicilia, ci pe continent, continuă tânărul, ridicând din umeri. De ceva timp circulă zvonul că va fi grațiat de guvernul de la Roma. Tocmai de asta se tem majoritatea familiilor: că Omul Flămând se va întoarce în Sicilia să preia puterea. Nimeni nu știe câți susținători mai are, câți sunt în secret de partea lui și îl vor susține odată ce pune piciorul pe insulă. S-ar putea ajunge nu doar la o luptă pentru putere în interiorul Mafiei, ci la un adevărat război între Dinastii.

Rosa dădu pătura la o parte și își trase halatul de baie peste genunchi. Nu-i mai era frig, acum i se făcuse cald. Privirile lui Alessandro se opriră asupra picioarelor ei goale.

– E o singură problemă, continuă el, toate astea, originea Dinastiilor... sunt doar un *mit*. Miturile nu spun întotdeauna adevărul. În ele găsești ceea ce oamenii au crezut timp de milenii că ar fi *posibil*. Nu mai mult... Tu crezi în Dumnezeu?

– Ce legătură are?

– Nu crezi, aşa-i? Nici eu. De ce am crede atunci că a existat Zeus? Sau blestemul pe care l-a aruncat asupra Arcadiei?

Rosei îi era suficient că trebuia să accepte existența unor oameni-animale. Dar bineînțeles că Alessandro avea dreptate. Una era să crezi în ceva absolut dement, dar pe care l-ai văzut cu propriii ochi; cu totul alta era să iei de bune poveştile despre zeii antici.

– Dar dacă povestea despre pedeapsa lui Zeus e doar o legendă, spuse el, ce anume s-a întâmplat *cu adevărat*? Cum au apărut Dinastiile Arcadiene?

– Dacă tu nu ştii...

– Nu am habar, admise el clătinând din cap, şi nu cunosc pe nimeni care să fi găsit vreodată o explicație.

Rosa dădu din cap. Era prea mult. Nu putea decât să asculte şi să asimileze tot ce i se spunea. Oricum exista o altă problemă, mult mai urgentă.

– Ce s-a ales de Iole? întrebă încet fata.

Prea târziu pentru regrete.

Prea târziu pentru a se urca în primul avion şi a se întoarce în America.

Prea târziu pentru a înapoia în magazinul-cu-vieţi-noi viaţa nouă pe care sperase să o găsească în Sicilia.

Se hotărî a doua zi, în schimb, să treacă la ofensivă. Nu făcu însă ceea ce părea de bun simţ: anume să le confrunte pe Zoe şi pe Florinda cu ce se întâmplase. Încă nu era pregătită pentru asta. Oricum i-ar fi putut spune orice – cum făcuse şi Alessandro, dacă era să fie sinceră faţă de ea însăşi –, adevărul, o minciună sau o combinaţie din cele două, orice ar fi putut-o linişti.

Dar singurul lucru care ar fi putut s-o liniştească într-adevăr erau răspunsurile. Avea dreptul să afle mai multe despre originile ei, despre familie. Despre ceea ce avea să i se întâmple în următoarele săptămâni sau luni.

Ajunsese la Palazzo Alcantara dimineaţa devreme, obosită moartă, se furişase în camera ei şi încuiase uşa. Cu toate astea, nu trecuse neobservată şi pe coridor se crease inevitabila agitaţie. Florinda, care se enervase într-un mod cât se poate

de adecvat. Zoe, care încercase să-i facă morală prin ușa închisă – *Zoe*!

Rosa blocase clanța cu un scaun și-și trăsese o pernă peste cap. După care dormise adânc și fără vise.

Se trezi târziu și constată că micul dejun o aștepta pe o tavă în fața ușii. Un bilețel scris de Zoe o anunța că Florinda plecase din pricina unor afaceri neprevăzute cu avionul la Lampedusa, o insulă între Sicilia și Africa de nord. Zoe însăși avea o întâlnire și urma să se întoarcă de abia după-amiaza din Catania. Desenase lângă text un *smiley* cu coroană de raze solare.

Totul fusese, așadar, uitat și iertat? Greu de imaginat. Rosa coborî cu tava în bucătărie, își mai făcu o cafea care l-ar fi băgat în apoplexie și pe Fundling și tocmai se pregătea să mănânce o a doua bucată de prăjitură când prin minte îi fulgeră o idee.

După ce făcu duș, își reînnoi plasturii de pe genunchi și îngropă telefonul de aur în străfundurile noptierei, apoi o luă la picior în pădure.

Continua să se simtă ca trasă pe roată, dar ciudat de euforică, în timp ce urca dealul de deasupra proprietății. Soarele răzbătea printre crengi, iar un vânt călduț adia plăcut. Mirosea a rășină și ace de pin.

Chiar și când trecu de locul în care o amenințase tigrul simți doar o ușoară neliniște. Oare Tano intenționase s-o ucidă, luând în calcul o încălcare a

concordatului? Sau dorise doar s-o sperie pentru ca ea să se întoarcă rapid de unde venise?

Alungă gândurile la Tano, la Alessandro şi chiar cele la Iole când ajunse la râpa din pădure şi o luă spre est, de-a lungul marginii stâncoase.

Îndărătul copacilor se ivi casa ţărănească dărăpănată. Zidurile gălbui se aflau în umbră, iar anexa fusese năpădită de scaieţi şi tufe. La lumina zilei ruina arăta mai rău decât noaptea. De abia când se uită mai atent, descoperi că jumătate din acoperişul lăsat fusese probabil proptit. De asemenea, văzu că obloanele ferestrelor fuseseră închise şi nu căzuseră de mult din balamalele ruginite, ceea ce indica faptul că existau totuşi nişte locuitori. Mai era şi cablul electric care-i sărise în ochi încă de data trecută.

Nu se strădui să treacă neobservată, se îndreptă hotărâtă spre intrare şi bătu în uşă, sperând că nimeni nu avea să-i zboare capul cu o puşcă cu alice. Dar uşa rămase închisă. Nu răspunse nimeni. Încercă din nou.

Lemnul pătat era neted şi stabil. Tratat cu ceva pentru a părea vechi şi ros de vreme.

– Bună ziua, Rosa, se auzi dintr-odată o voce, nu dindărătul uşii, ci dintre copacii din dreapta ei.

Se întoarse foarte încet, fără mişcări bruşte. Nu voia să facă nicio mişcare prea grăbită. Puşca pe care o crezuse îndărătul uşii se iţi acum din umbră. O ţeavă dublă, retezată. Mâini cu pete de bătrâneţe,

uscăţive şi străbătute de vene întunecate, cu pielea subţire ca pergamentul. Un pulover de lână maro deşirat la marginea mânecilor şi la tiv. Pantaloni din stofă murdari, ghete grosolane cu şireturi.

Avea părul alb, prins într-o coadă la ceafă. Bărbaţii bătrâni cu coadă de cal îi fuseseră dintotdeauna suspecţi, chiar dacă nu aveau armă. Acesta mai avea şi un ochi acoperit, ca un pirat, şi Rosa se trezi întrebându-se dacă acest echipament era la fel de fals ca uşa îmbătrânită artificial şi ca ruina în care-şi făcea veacul.

– Mă cunoaşteţi, constată.

– Eşti Rosa. Sora lui Zoe.

Rosa purta blugi, tricou şi una din jachetele de piele ale lui Zoe. Probabil că o recunoscuse şi trăsese concluzia corectă. Dar ceva îi spunea că nu fusese necesar. Nu doar că o cunoştea după nume, îi recunoştea şi faţa şi Dumnezeu ştia ce altceva. Dintr-odată se simţi ca dezbrăcată sub privirile scrutătoare ale singurului său ochi.

– Vreţi să mă împuşcaţi?

– Nu, spuse el fără să lase puşca jos, tu nu te temi de asta. E bine. După tot ce am auzit despre tine, eram sigur că eşti o adevărată Alcantara.

– N-ar fi fost suficient să-mi cereţi buletinul?

Bătrânul lăsă puşca jos, se apropie de ea şi îi trase o palmă răsunătoare. Rosa ridică mâna pentru a da înapoi, dar el o prinse de încheietură şi o ţinu strâns.

Avea mâna surprinzător de puternică şi strânsoarea ei îi provocă durere. Rosa îşi simţea obrazul în flăcări, dar mai mult de furie decât din cauza loviturii.

– Te rog să mă scuzi, spuse el şi îi dădu drumul.

Rosa făcu un pas în spate. Bărbatul zâmbea şi nu mai părea deloc ostil. Avea trăsăturile uscăţive şi ridate. Rosa îi estimă vârsta la peste şaptezeci de ani, poate chiar mai mult.

– Pentru ce a fost palma? întrebă calmă.

– Mi-am cerut deja scuze.

– Nu sunt surdă.

– Nu accepţi scuzele?

– Aşa se procedează aici? Mai întâi loveşti, după aia îţi ceri scuze?

– Doar când se justifică. Ai fost obraznică faţă de *capo*. Trebuie să înveţi că e grav. Dar, în acelaşi timp, trebuie să ştii că nu sunt ranchiunos, cu atât mai puţin faţă de o Alcantara. Şi în ultimul rând: nu e un semn de slăbiciune să-ţi ceri scuze. Cum nu e nici să accepţi scuzele.

– *Nu caut un prieten,* cită ea cercetându-i chipul brăzdat de riduri, *caut un maestru Jedi.*

Bărbatul o privi mirat.

– Poftim?

– *Hamlet.*

Rosa îi întinse mâna.

– Eu sunt americanca proastă din casa de după deal. Sunt sigură că numele Alcantara din paşaport

e doar o coincidență. Probabil că am fost schimbată după naştere şi părinții mei adevărați au fost turişti în trecere. E prima dată că mă aflu în Europa. Fără plan, cu un ghid ferfenițit şi totul e foarte nemaipomenit. În realitate, sunt moştenitoarea unei tarabe de gogoşi din Taylor, Arizona.

Bătrânul se holbă la ea, uluit. Dar apoi expresia dură de pe chipul său se relaxă şi izbucni în hohote de râs. Făcu un pas spre ea, ridică din nou mâna şi o mângâie pe păr.

– Sora ta nu m-a făcut niciodată să râd.

Rosa coborî vocea şi spuse pe un ton conspirativ:

– Este o criminală. În Cosa Nostra nu se râde niciodată.

– Mai mult decât crezi, draga mea. Mai mult decât crezi.

Scoase o cheie şi deschise uşa.

– Pari cam flămândă. Am nişte pâine, salam şi brânză. Mătuşa şi sora ta se îngrijesc bine de mine.

Era o casă în altă casă. Un tavan nou fusese montat sub acoperişul pe jumătate prăbuşit, la o înălțime de aproximativ doi metri. În spatele zidurilor exterioare dărăpănate fuseseră ridicați pereți noi care strâmtau unica încăpere a casei, dar o şi izolau. Avea o masă grosolană din lemn, două scaune, un pat nefăcut şi un scrin vechi cu mânere din alamă coclită. O oglindă crăpată. O chiuvetă minusculă cu robinet demodat. Câteva fotografii de familie îngălbenite pe

pereți. Bărbații și femeile din poze arătau de parcă ar fi trăit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, poate chiar înainte; scene țărănești pe câmpuri arate și în ulițe strâmte de sat, câteva fotografii de grup montate în fața unor tapete înfățișând peisaje bucolice.

În aer plutea un miros de rânced și Rosa spera că nu provenea de la salamul uscat și de la șunca atârnate de tavan.

Cărți nu se vedeau nicăieri. Exista însă un televizor micuț a cărui antenă de satelit fusese probabil ascunsă pe undeva prin ruinele acoperișului. Alături de el, un frigider cu un ceas radio pe el. Telefon și chiar calculator nu văzu pe nicăieri.

Nu părea centrala de comandă a unui superbandit. Și totuși nici n-ar fi fost nevoie ca bătrânul să pronunțe cuvântul *capo* pentru ca Rosa să-și dea seama cine era.

– Sunteți *capo dei tutti capi*, spuse ea aruncând o privire în jur.

Șeful șefilor. Căpetenia Mafiei siciliene.

– De asta îi urăsc atât de mult celelalte familii pe cei din neamul Alcantara? Pentru că Florinda și Zoe sunt curierii dumneavoastră?

Bărbatul trânti arma pe masă, deschise frigiderul și scoase o tavă de lemn cu brânză. O așeză lângă pușcă. Aduse salam și o pâine albă.

– Stai jos! spuse şi făcu semn spre unul din cele două scaune.

Rosa se aşeză pe scaunul mai apropiat de uşă, ceea ce bărbatul înregistră cu un zâmbet, apoi luă loc pe celălalt scaun şi scoase un briceag. Foarte calm, tăie salamul în felii groase de un deget. Rosa îl urmărea cum trăgea lama ascuţită prin carnea densă cu o grijă relaxată, o dată şi încă o dată şi încă o dată.

– Eu sunt Salvatore Pantaleone, spuse el fără să ridice privirea. Dacă te-ai duce la poliţie şi le-ai spune numele ăsta, pădurea s-ar umple imediat de mai mulţi carabinieri decât are copaci. Mă caută de aproape treizeci de ani şi în tot timpul ăsta am locuit în multe din ruinele astea. Sper ca asta să fie ultima.

Dacă ceea ce se afla îndărătul vorbelor era melancolie, o ascundea foarte bine. Vorbea mai degrabă ca un om care aştepta din clipă-n clipă triumful.

– Am rugat-o pe sora ta să te trimită la mine, spuse.

– N-a făcut-o.

– Ba da, desigur. Crezi că întâmplător a trecut de fiecare dată pe sub geamul tău când venea încoace?

– De ce nu m-a adus chiar ea?

– I-am interzis.

– Dar...

– Ai curaj. Ai o voinţă puternică. Speram că aşa stau lucrurile, dar voiam să fiu sigur. Zoe mi-a relatat ce s-a întâmplat în noaptea asta. Despre atacul

tigrului, acestei bestii de Carnevare. Cu toate astea, te-ai întors. Îmi place.

– Zoe a fost doar momeala?

– A îndeplinit şi alte sarcini. Ai spus-o chiar tu: e curierul meu, la fel ca Florinda şi alţii. Trebuia să dispar repede din raza vizuală a autorităţilor şi de atunci neamul Alcantara e legătura mea cu lumea exterioară. Mi-am încredinţat viaţa familiei tale, Rosa. Până acum nu m-a dezamăgit.

– Pachetele pe care le-am văzut la Zoe erau scrisori către celelalte familii? Cu instrucţiuni?

Pantaleone dădu din cap în semn că da.

– Nu sunt primul *capo dei capi* obligat să trăiască ascuns. Lumea s-a schimbat, tehnologia s-a dezvoltat, dar există lucruri care nu-şi vor pierde valoarea niciodată: hârtia şi cerneala. Cu toate chestiile astea, noi mergem mai repede, dar oricine pricepe câteva rânduri scrise pe un bilet, fie el *capo* al unui clan sau ţăran din cine ştie ce sat de munte. Chiar şi cel mai prost dintre proşti ştie în ziua de azi să scrie şi să citească, dar nu oricine poate mânui un calculator. În afară de asta, datele de pe un computer pot fi găsite, pe când o foaie de hârtie...

Rosa se gândi cât de uşor îi fusese să-şi ia adio de la propria ei existenţă online, de MySpace şi Facebook. Dacă i-ar fi scris unuia din prietenii ei digitali o scrisoare pe hârtie, majoritatea ar fi crezut că glumea.

– Voiați să mă cunoașteți? De ce?

– Ești o Alcantara. Vei fi cândva o personalitate importantă.

Rosa râse.

– Da, cum să nu.

– Ești moștenitoarea Florindei, nu știai? Ea nu are copii, nu are alte rude mai apropiate. Neamul Alcantara dispare și cine să le-o ia bărbaților în nume de rău?

Zâmbetul lui o înfioră pe Rosa.

– Nu mai existați decât Florinda, sora ta și tu. Și un imperiu de firme menținut în viață de câțiva oameni de încredere și de niște veri îndepărtați.

– Cel mai târziu peste câteva săptămâni mă întorc în State. Asta a fost.

– Mă îndoiesc, spuse el și îi întinse o farfurie cu felii de salam și brânză. Mănâncă!

Rosa nu se atinse de nimic.

– Toate astea nu au de-a face cu mine. Sunt aici doar...

– Pentru că ai pierdut un copil. Știu.

Zoe. Bineînțeles.

– Nu vă privește, șuieră și nu se dădu înapoi când el se apleca peste masă, dacă mai încercați să mă loviți, o să mă apăr.

Bărbatul rânji.

– Ai dreptate. Nu mă privește.

Rosa nu-l crezu.

– Îți cer pentru a doua oară scuze, spuse omul amabil.

– O să plec acum.

– Mănâncă!

Un singur cuvânt, foarte calm şi fără insistență.

Rosa ezită. Nu-i ieşea din cap ceva ce-i spusese Alessandro: că toți *capi dei capi* proveneau din Dinastiile Arcadiene. Salvatore Pantaleone era unul dintre ei, dar Rosa nu-şi putea imagina cu niciun chip ce animal zăcea în el. Nici nu ardea de nerăbdare să afle. Cu atât mai puțin acolo şi atunci.

Rupse o bucată de pâine albă şi începu să mestece la ea fără chef.

– Salamul e bun, spuse el.

– Sunt vegetariană.

Pantaleone era, dincolo de toate, un sicilian care-şi petrecuse viața la țară. Ideea că cineva ar fi ales de bunăvoie să nu mănânce carne părea să-l irite.

– Atunci mănâncă nişte brânză. Eşti prea slabă.

– Moştenire de familie.

Bărbatul oftă.

– Da, aşa e.

Pentru a-i face pe plac, Rosa luă o bucată din brânza care era chiar bună, dar ea nu avea deloc poftă de mâncare. Bărbatul o urmărea în timp ce ea mânca; îşi proptise coatele pe masă şi îşi încrucişase mâinile pătate sub bărbie.

– Nu aveți prea des musafiri, constată Rosa.

– Doar sora ta mai vine. Nici Florinda n-a mai fost de mult. I-am interzis.

– Interzis?

– Pierdeam timpul cu ea. Nu ea e viitorul. Tu eşti.

Rosa dădu să-l contrazică iar, dar ceva o opri. Privirea lui cercetătoare, tonul hotărât. Părea să fie foarte sigur pe el.

– Să nu uiţi ce eşti, spuse el. Voi, cei din neamul Alcantara, sunteţi vocea mea şi uneori ochii mei. Eu îmi ţin mâna deasupra voastră şi vă protejez. Nimeni nu îndrăzneşte să se atingă de voi atâta timp cât sunteţi sub protecţia mea.

– Se pare că Tano Carnevare are altă părere.

Bărbatul lovi cu pumnul în masă.

– Băiatul ăsta habar n-are ce a făcut! Tot clanul Carnevare e o plagă. Vezi să nu te apropii de ei.

Ei, cel puţin despre *asta* Zoe nu-i spusese nimic.

– Baronul era un pămpălău care nu asculta decât de ce-i băga-n cap consilierul lui. Dumnezeu ştie ce planuri cloceşte Cesare. De mult aş fi dat ordin să fie exterminată toată şleahta aia, dacă influenţa lor pe continent nu ne-ar fi fost atât de utilă.

Acesta era momentul să-i pună întrebarea care-i stătea de mult pe limbă.

– Cine păzeşte concordatul? Dumneavoastră?

Pantaleone pufni uşor.

– Concordatul care protejează Lamia e prea vechi să-l mai încalce cineva.

– Dar cine veghează ca pacea să fie menținută? Şi cine-l pedepseşte pe Tano Carnevare în caz că nu respectă înțelegerea?

– Ştii mai multe despre Dinastiile Arcadiene decât îşi imaginează Zoe şi Florinda. Cine ți-a spus toate astea?

– Eu... am tras cu urechea. Credeau că dorm, dar am stat să ascult şi am prins câte ceva.

Privirea lui deveni sfredelitoare. „Nu mă crede, îşi spuse ea. Simte că mint." Pantaleone se ridică brusc.

– Poate că ar fi bine să pleci acum.

Rosa aşeză restul de pâine pe masă şi se ridică la rândul ei. Se îndreptă foarte calmă spre uşă.

– Acolo, scrisorile – spuse el arătând spre pachetul de pe podea, lângă uşă – ia-le cu tine. Transmite-i lui Zoe să nu mai vină. Vreau ca pe viitor tu să preiei sarcina asta.

Rosa ar fi vrut din tot sufletul să-i arunce-n față unde putea să-şi bage scrisorile şi ordinele. Dar se aplecă, fără un cuvânt, ridică pachetul şi deschise uşa.

– De ce aveți încredere în mine? întrebă.

– Eşti una dintre noi.

– Şi ceilalți sunt. Chiar şi Tano.

Bărbatul zâmbi.

– Dar eu îți cunosc destinul. Şi nu în America te aşteaptă, ci aici.

Rosa îl fixă cu privirile, apoi trase uşa după ea şi se îndreptă spre casă.

Roma

Rosa nu era sigură ce anume o surprinsese mai mult: faptul că sora ei avea o cea mai bună prietenă ori că Zoe n-o menționase până acum nici măcar o dată.

Lilia era frumușică, roșcată – și drogată. Și Zoe era neobișnuit de euforică și se prefăcea că în noaptea precedentă nu se întâmplase nimic. Nu pomeni nimic despre circul din fața ușii Rosei. Nici măcar nu voia să afle unde petrecuse aceasta o zi și o noapte având pe mână mașina ei.

- Vii și tu, nu?

Era a treia oară când o întreba, deși Rosa se declarase deja de acord să le însoțească la Roma. Zoe și Lilia plănuiau o excursie de două zile în capitală, pentru shopping și chefuri, și Rosa știa că aveau s-o piseze la nesfârșit să meargă cu ele.

Și chiar îi surâdea ideea de a întoarce spatele Siciliei, cel puțin pentru un timp. Avea nevoie de un respiro. De timp să se gândească. De haine noi. Erau sute de lucruri despre care voia să vorbească cu Zoe. Însă nu atâta timp cât sora ei se agita prin cameră ca un titirez scăpat de sub control. Și cu atât mai puțin în prezența acestei Lilia. Poate că pe drum avea să se ivească ocazia de a discuta cu Zoe între patru ochi.

Lilia cea cu părul roşu ca focul, frumoasa, drogata Lilia, bătu din palme când o auzi pe Rosa întrebând:

– Când plecăm?

– Acum, imediat, exclamă Zoe încântată şi izbucni în râsete, acompaniată de Lilia, de parcă cineva ar fi făcut o glumă irezistibilă.

– În starea asta vreți să mergeți la aeroport?

Zoe extrase cu greu trei bilete din poşetă.

– Ta-daaa! Totul e rezervat. Elicopterul ne duce la Catania, iar Catania ne duce...

Se întrerupse, schimbă o privire uluită cu Lilia şi țipă apoi din nou de râs.

– Deci, nu Catania, avionul... deci, din Catania, avionul ne duce din Catania la Roma. După ce elicopterul ne...

– Da, interveni Rosa, ai mai spus asta deja.

– Chiar?

Zoe păru sincer surprinsă, apoi chicoti din nou.

– Fă-ți bagajul şi ne cărăm!

– Florinda ştie?

– Nu se întoarce din Lampedusa până la noapte. I-am scris un bilet.

Medită câteva secunde, apoi reluă:

– Oare i-am scris?

– Da, i-ai scris, spuse Lilia, dând din cap viguros.

Zoe o trase pe Rosa în brațe.

– Ce mă bucur că vii şi tu!

– Bine, bine.

– *Pe bune*!

– OK. Mă duc să-mi iau lucrurile.

Zoe o prinse pe Lilia de mână şi o trase după ea, ţipând de bucurie.

„Majorete în extaz", îşi spuse Rosa.

ꕤ

Aterizară seara târziu la Roma, luară un taxi şi se cazară într-un apartament la Grandhotel, nu departe de Panteon. Era unul din hotelurile acelea vechi, încărcate de pluş, pe care Rosa le ştia doar din poze, cu saloane înalte, multă stucatură, ornamente aurite şi draperii grele din catifea de culoarea vinului roşu.

Zoe fusese de mai multe ori aici. Recepţionerii o salutară familiar, strângându-i mâna şi spunându-i pe nume, iar Rosa acceptă bosumflată să fie prezentată unor oameni străini drept *sora mea mai mică*. Ca să se răzbune, îi şterpeli recepţionerului un stilou de aur, dar pentru că nu ştia ce să facă cu el, îl vârî într-un ghiveci de flori din faţa liftului.

În timp ce Zoe şi Lilia se aranjau în baie, Rosa se întinse nemachiată pe pat şi ascultă *My Death*. După un timp încercă să-l sune pe Alessandro, dar îi intră căsuţa vocală. Ezită câteva secunde, apoi închise telefonul.

Zoe şi Lilia ieşiră din baie pline de bună dispoziţie şi învăluite în nori de fum cu aromă dulceagă. Era

un apartament pentru nefumători şi aveau noroc că nu se declanşase detectorul de fum. Asta mai lipsea: o evacuare a întregului hotel pentru că două fete nu rezistau zece minute fără joint.

– Gata? întrebă Zoe.

Rosa rămase pe pat. În fața ochilor o vedea pe Iole şi preț de o clipă se simți chinuită de remuşcări. *Dolce vita* pentru ea la Roma, în timp ce Iole – de fapt, ce era cu Iole? Era moartă? Sfâşiată de animale de pradă?

Se ridică împotriva voinței ei.

– Gata. Nu se vede?

– Nu ți-ai aranjat nici măcar părul.

– Mergem la masă sau la parada modei?

– La ambele, spuse Lilia, îi lăsăm să se uite, nu şi să pună mâna.

Mâncară într-o micuță *trattoria* din apropiere. Rosa nu vorbea mult, dar o cercetă tot timpul pe Zoe. Julituri le şi vânătăile acesteia dispăruseră surprinzător de repede; Rosa se întrebă cum îi explicase Liliei toate acele zgârieturi.

Lilia.

De la un moment dat încolo, Rosa se concentră în întregime asupra Liliei, căutând indicii privind o eventuală apartenență a fetei la una dintre Dinastiile Arcadiene. Dar nu avea habar despre ce indicii ar fi putut fi vorba de fapt.

Părul roşu îi cădea Liliei în bucle viguroase pe umeri. Purta o jachetă de piele neagră, un maiou

foarte strâmt, o fustiță scurtă şi balerini. Nu era machiată atât de tare cum se aşteptase Rosa după ce ea şi Zoe petrecuseră o oră întreagă în fața oglinzii.

După masă, Zoe şi Lilia o cărară după ele într-un club exclusivist din apropiere de Scările Spaniole. Trecură pe lângă coada de oameni de la intrare şi Rosa nu prea se simțea în apele ei sub privirile celor care îşi aşteptau rândul. Zoe o luase înainte cu mers de regină, îl sărută pe agentul de pază pe obraz şi se aruncă prima în întunericul zgomotos din spatele uşii grele de fier. Rosa le urmă pe amândouă până jos în subteran, unde era chiar mai întunecos, mai aglomerat şi mai zgomotos decât la intrare. Nu voia să bea nimic, dar Zoe îi aduse totuşi ceva de la bar, un pahar cu mai multă gheață decât băutură şi atât de colorat, încât Rosa presupuse că Zoe îl alesese datorită modului în care era decorat.

Reuşi să găsească un loc pe un scaun cu spatele la perete şi, cu toate că îşi păzea cu mare atenție paharul, după scurt timp nu mai îndrăzni să bea din el. Nimeni nu se apropiase suficient de mult încât să-i poată pune ceva în băutură, dar Rosa nu se simțea în siguranță. Ştia că nu avea să scape niciodată de această teamă.

După un timp, başii bubuitori şi lumina slabă o ameţiră mai mult decât ar fi reuşit cocktailul. Se ridică şi se îndreptă încet spre ringul de dans. De la petrecerea de acum un an evitase mulțimile de oameni.

Aglomerația de la aeroport i se păruse aproape insu portabilă când sosise în Sicilia. Înghesuiala din club era de coșmar, dar de data asta se lăsă pur și simplu înghițită de ea și dansă până ce hainele-i erau ude de transpirație, iar ea însăși era beată de căldură, de zgomot și de tot ceea ce evitase atâta timp. Oscila între panică și euforie, inima-i bătea în ritmul muzicii și foarte repede începu să se simtă ca într-un cazan clocotitor din care diferite chipuri ieșeau tot mereu la suprafață, doar pentru a dispărea apoi din nou.

O singură dată se opri, le căută din priviri pe Zoe și pe Lilia și le descoperi la bar, înconjurate de alte tinere. Apoi se cufundă din nou în mulțime. Zgomotul era tot mai intens, căldura tot mai mare. În jurul ei se roteau fețe strâmbate în hohote de râs pierzându-și contururile, iar trupurile se contopeau într-o masă incoloră. Uneori i se părea că distingea sunete care nu erau voci și nici parte a muzicii, mai degrabă un fel de urlete și zbierete, apoi vedea ochi aprinși între toți ceilalți, vedea blană pe chipurile de oameni și colți ascuțiți, vedea siluete care se aplecau în toată acea aglomerație și o luau apoi la goană în patru labe. Mâinile se transformau în gheare, nasurile în boturi, urechile se întindeau și se ascuțeau, ochii străluceau galbeni și verzi și roșii ca focul.

Cineva o prinse de braț și o trase deoparte. Rosa se sperie, încercă să se apere, se lovi de perete și înțelese că ajunsese la marginea ringului de dans.

– E destul, spuse Zoe. Hai să plecăm!

Lilia era lângă ea şi amândouă păreau serioase şi treze. Încetul cu încetul, Rosa îşi veni în fire. Privind înapoi, peste umăr, nu mai văzu decât oameni care dansau. Animalele de pradă şi colţii fioroşi dispăruseră. Doar ochii continuau să strălucească aprins în luminile fosforescente.

Începu să simtă o durere pulsândă în coşul pieptului, apoi în şolduri. Aşa se anunţa durerea-fantomă din burtă. Trebuia să iasă de aici cât mai repede şi deodată îşi dădu seama că Zoe înţelesese asta de mult. Şi Lilia părea îngrijorată.

Zoe şi Lilia o manevrară prin mulţime şi o împinseră în sus pe scară până ce ieşiră afară, la aer curat. Rosa reuşi să ajungă la primul colţ, unde nu mai putea fi văzută de oamenii care aşteptau la intrarea în club, apoi se sprijini de un zid şi fu cuprinsă de unul din acele accese de plâns pe care nu le putea nici explica, nici controla.

Zoe şi Lilia rămaseră cu ea, îi dădură timp să-şi revină cât de cât, apoi o conduseră la hotel, o băgară în pat şi şezură lângă ea până ce Rosa adormi.

ꕥ

Se trezi devreme şi contemplă răsăritul soarelui deasupra acoperişurilor Romei. Apartamentul era la ultimul etaj al hotelului. De pe balcon privi lumina

care curgea roşie-aurie peste terasele şi frontoanele înghesuite, pătrunzând printre ţigle şi proiectând pe acoperişuri umbrele antenelor asemenea unor schelete carbonizate.

Îmbrăcată doar într-un tricou care-i ajungea până la genunchi, Rosa se sprijinea de balustrada balconului în timp ce imaginile din seara trecută i se perindau din nou prin minte. Nu era sigură ce se întâmplase cu ea. Trecuse prin destule ore de psihoterapie pentru a-şi putea analiza comportamentul şi a bate câmpii despre *compensare emoţională* şi *confruntare liber aleasă*. Dar, în ultimă instanţă, toate astea erau prostii. Avusese pur şi simplu o prăbuşire nervoasă cu mult înainte să iasă din club. Şi, în loc să cadă, se aruncase în mulţime, lăsându-se dusă de val.

Ceva ce fusese ascuns în străfundurile memoriei ieşise din nou la suprafaţă. Nu se însănătoşise încă, nicidecum, o parte din ea continua să sufere şi avea să sufere şi în viitor.

Zoe şi Lilia o tratară cu mănuşi la micul dejun. De abia după ce înţeleseră că Rosa nu avea să explodeze la prima remarcă prost plasată, se mai relaxară şi îi expuseră planul lor de a o iniţia în misterele oraşului şi, mai ales, în cele ale magazinelor. Rosa le mai temperă entuziasmul, explicându-le că dorea să rămână la hotel până la prânz. Nici feţele lor lungi şi nici obiecţiile lor raţionale nu reuşiră să o facă să se răzgândească.

După ce Zoe şi Lilia plecară, Rosa se adânci într-o hartă a oraşului pe care o găsise printre broşurile din cameră. Nu avea deloc de gând să rămână în apartament. Dar o tură de shopping cu Zoe şi Lilia era ultimul lucru de care se simţea în stare. Avea să o pornească singură pentru a explora cartierul şi a hoinări prin zonă.

Tocmai se pregătea să plece când auzi bătăi în uşă.

- Rosa Alcantara?

- Cine e?

O scurtă pauză, apoi o a doua voce.

- Poliţia, spuse o femeie, te rugăm să deschizi uşa.

În mod ironic se gândi mai întâi la stiloul furat şi de-abia apoi la afacerile familiei. Dar în loc să coboare de pe balcon pe o scară improvizată din cearşafuri, întinse mâna ca o somnambulă şi deschise uşa.

Uşa de abia crăpată îi aminti de vizor şi de faptul că oricine putea să afirme că era de la poliţie. Închise uşa la loc.

- *Signorina*, ce-i asta?

Se ridică pe vârfuri şi se uită prin vizor. Văzu un bărbat şi o femeie, amândoi în jachete de piele, a ei scurtă şi strânsă pe talie, a lui largă şi cu buzunarele burduşite. Nu purtau uniforme. Amândoi erau tineri, nu păreau să aibă mai mult de treizeci de ani.

- Îmi arătaţi legitimaţiile?

Cei doi schimbară o privire, apoi scoaseră nişte mape mici şi le ridicară desfăcute la vizor. Rosa nu putea vedea decât fotografiile. Puteau fi la fel de bine abonamentele de metrou.

– O să sun la recepţie, spuse pentru a trage de timp.

– Te rugăm să nu suni. N-ar face decât să stârnească agitaţie inutilă.

– Dar *sunt* agitată.

– Nimeni nu vrea să-ţi facă rău. În orice caz, noi nu intenţionăm aşa ceva.

Trasul de timp funcţiona în filme, dar aici şi acum i se păru o tactică infantilă.

– Bine, spuse în cele din urmă şi deschise uşa.

– Mulţumesc, spuse bărbatul întinzându-i din nou legitimaţia.

– Antonio Festa. Ea e colega mea, Stefania Moranelli. Te rog să ne urmezi.

– Unde?

Femeia, brunetă şi slabă, cu aer oriental, făcu un semn spre coridor.

– La câteva camere de aici, nu te teme.

Într-adevăr, Rosa reuşi să vadă o uşă deschisă din care lumina se revărsa pe coridor.

– Am nevoie de un avocat sau ceva de genul?

Bărbatul care se prezentase drept Antonio Festa zâmbi. Avea nasul atât de mare, încât Rosei i se păru că-l vedea în continuare prin vizor. Deşi colţuros, era

chiar atractiv. Avea părul tuns periuță şi o cicatrice subțire îi traversa una din sprâncene. Poate chiar era polițist. Sau poate era un asasin plătit.

– Nu ți se impută nimic, spuse el cu un zâmbet strâmb, poate cel mult furtul unor ciocolate, al unei brățări şi al unui stilou de aur care a fost descoperit într-un ghiveci din holul hotelului.

Rosei îi stătu inima-n loc.

– De când mă urmăriți?

– De când ai ajuns în Italia. Dar stai liniştită, doar când eşti în spațiul public. Sfera privată ți-a fost respectată în tot timpul şederii.

– Sunt cetățean american.

– Ştim că ai două paşapoarte. Iar legile noastre sunt valabile şi pentru turişti.

Femeia, Stefania Moranelli, interveni din nou.

– Uite ce e, nimeni nu vrea să te înfunde pentru ceva. Pe moment, superiorii noştri nu vor decât să stea de vorbă cu dumneata. Promit că nu va dura mult. După aceea te poți întâlni în oraş cu sora dumitale şi cu Lilia Dionisi, dacă asta vrei.

– Aveam doişpe ani când am fost interogată prima oară, spuse ea, dacă e vorba de familia mea, ştiu exact ce drepturi...

– Vino cu noi! spuse polițista. N-ar trebui să discutăm aici pe coridor.

Rosa scoase din fantă cartela camerei şi închise uşa în urma ei. Covorul i se păru tot mai moale şi mai

adânc pe măsură ce se apropiau de camera deschisă. Bărbatul o luase înainte. Femeia se opri în fața ușii, deschise și îi făcu Rosei semn să intre, apoi aruncă o privire în toate direcțiile și o urmă, închizând ușa după ea.

O altă femeie stătea la fereastră, cu spatele la ușă, și se întoarse în clipa în care Rosa păși în cameră. Era mai mică decât ceilalți doi, părea să aibă de abia un metru cincizeci. Purta părul castaniu tuns scurt, cu breton ciufulit, și arăta de parcă s-ar fi îmbrăcat cu mulți ani în urmă într-un magazin universal pentru a nu se mai gândi după aceea niciun minut la o eventuală nouă garderobă: pantaloni din stofă bej, pulover negru, lănțișor subțire de argint cu un pandantiv de dimensiunea unghiei de la degetul mare. Rosa se gândi că probabil era unul din acele medalioane în care se lipea poza copilului; al copilului pe care probabil nu-l mai vedea decât la sfârșit de săptămână la fostul soț.

– Mă numesc Quattrini, spuse femeia și îi întinse o mână micuță, judecătoarea Quattrini. Eu conduc investigațiile legate de mătușa dumitale Florinda Alcantara.

– Mă arestați pentru ciocolata furată? Sau pot să plec?

– Știu multe despre dumneata.

– Ce vreți?

Judecătoarea avea o aluniță neagră pe obrazul stâng. În jurul ochilor se întindea o încrengătură de riduri mici, ca şi cum ar fi suferit de o lipsă cronică de somn.

– Vreau să te rog să lucrezi pentru mine.

Rosa aproape că se înecă.

– Vreți să-mi spionez mătuşa pentru dumneavoastră? Sunteți dusă.

– Nu, declară Quattrini zâmbind cu acreală. Nu pe mătuşa. Despre ea ştiu mai mult decât suficient. De fapt, tocmai asta e parte din tranzacția pe care ți-o propun. N-o să folosesc dovezile pe care le dețin împotriva Florindei Alcantara dacă accepți să lucrezi pentru mine.

– N-am idee ce vreți.

– Persoana despre care vrem să aflăm mai multe nu este mătuşa dumitale.

Judecătoarea făcu un pas spre ea. Rosa nu era înaltă, dar o depăşea cu jumătate de cap.

– Altcineva mă interesează. Din câte ştiu, îl cunoşti bine. Se numeşte Alessandro Carnevare.

Două surori

Avionul de la Roma ateriză în Catania la nouă seara. Nu mult după aceea, Zoe, Rosa și Lilia goneau într-un Mercedes negru prin întuneric pe șoseaua 417 spre sud-vest; Florinda folosea elicopterul, așa că de la aeroport le luase limuzina familiei Alcantara. O lăsară pe Lilia la Caltagirone, un orășel cu străduțe întortocheate cocoțat pe un deal, în al cărui centru istoric locuia cu tatăl și fratele ei.

O jumătate de oră mai târziu, când se apropia de ora unsprezece, limuzina intră pe aleea largă care ducea la Palazzo Alcantara și opri la picioarele scării duble din piatră din curtea interioară. Șoferul scoase din mașină bagajul care la Roma crescuse considerabil în dimensiuni. Zoe făcuse cumpărăturile pentru amândouă și acum dădea indicații cum să fie repartizate în camerele lor diversele plase de la magazinele de firmă. Rosa o urmărea în tăcere.

Șoferul dispăru cu prima tură de plase în casă, și atunci Rosa o atinse pe Zoe pe braț.

– Vrei să facem o plimbare prin jurul casei? Trebuie să-ți spun ceva.

– Dacă e vorba despre ce s-a întâmplat la club...

– E vorba de familie.

Zoe o privi uimită, ca şi cum până atunci ar fi uitat de unde proveneau toţi banii pe care tocmai îi cheltuise pe Via Condotti din Roma.

- Nu poate aştepta până mâine, nu?

- Mâine se întoarce Florinda şi o să mă certe ore-n şir pentru că am ieşit cu Alessandro.

- Cu maşina mea.

- Care n-are nici măcar o zgârietură.

Dintr-odată Zoe o privi serioasă.

- Nu mă interesează zgârieturile pe maşină. Dar ce e cu surioara mea?

Rosa zâmbi.

- Mai spune-i o dată aşa şi o să-ţi scoată ochii.

O porniră din curtea interioară prin poarta din faţă. Înaintea lor se ridica fântâna secată în lumina reflectoarelor. Bazinul din piatră era şi acum plin de cuiburi goale de păsări. Crengile copacilor foşneau.

- Şoareci, spuse Zoe.

- Sau şerpi, răspunse Rosa.

Zoe tăcu. Trecură de latura de vest a clădirii, pe sub terasa uriaşă. Un vânt răcoros adia în susul dealului, aducând parfum de lavandă şi lămâi. De fiecare dată când intrau în raza unui detector de mişcare, se aprindeau alte lămpi; unele din ele erau montate în palmierii înalţi care flancau proprietatea pe această latură.

– Am vorbit cu bătrânul, spuse Rosa, puteai să-mi spui pur şi simplu că voia să mă vadă, în loc să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea în pădure.

– El a vrut aşa, spuse Zoe cu voce slabă, şi aici te supui dacă Salvatore Pantaleone dă un ordin. Ţi-a spus cine e?

– *Capo dei tutti capi.*

– Unul dintre oamenii cei mai căutaţi din toată Italia – poate din toată Europa. Dealul e păzit de oamenii noştri. El însuşi e... e ultimul din clanul lui. Toţi ceilalţi Pantaleone au murit într-un fel sau altul. E un privilegiu pentru familia Alcantara că ne-a ales ca intermediari între el şi celelalte familii. Ne tratează ca şi cum am fi familia lui.

– Parcă ai recita ceva învăţat pe de rost.

Zoe oftă.

– Florinda mi-a băgat chestiile astea în cap, luni de zile după ce am ajuns aici. Pantaleone a insistat ca eu să preiau treaba asta de curier – presupun că acum te vrea pe tine.

– Ţi-a spus el?

– Nu. Dar e curios. Faptul că eşti aici, în Sicilia...

– A fost ideea lui?

– Cu mine n-a vorbit nimic despre asta. Florinda a propus să vii, după ce a aflat ce păţiseşi, şi mie mi s-a părut o idee bună. Dar, între timp, cred că ordinul iniţial a venit de la el.

Zoe se opri.

– Ți-aş fi spus, Rosa, dar…

Dădu din cap cu amărăciune.

– Aici nimic nu e simplu. Există reguli pe care trebuie să le respecți, chiar şi față de propria soră. Probabil că acum ai o părere foarte proastă despre mine, dar…

– Sus în pădure mi-ai salvat viața.

Zoe grăbi pasul, ca şi cum n-ar fi vrut s-o privească în ochi.

– Tano… Nu ştiu dacă într-adevăr voia să te omoare. În mod normal, niciun clan nu îndrăzneşte să intre atât de mult pe teritoriu străin. Alții nici n-ar fi trecut de pază.

– Un tigru, da.

Zoe merse mai încet şi privirile li se încrucişară.

– Cum ai aflat? De la Alessandro?

– Aş fi preferat să-mi spui tu.

– Asta şi voiam. Cel mai târziu, după ce a apărut cartea aia idioată cu poveşti despre animale. Mi-era clar de ce ți-o dăduse Alessandro. Exista pericolul să afli de la el. I-am spus Florindei că trebuie să i-o luăm înainte şi să-ți spunem adevărul. Dar nici n-a vrut să audă. Zicea că oricum n-o să crezi până nu te transformi şi tu…

– Într-un şarpe?

– Tu ce crezi, *eu* cum am aflat?! M-am trezit într-o noapte în seră, printre toți şerpii, şi din cauza panicii s-a întâmplat pur şi simplu.

Se strâmbă.

– Când te gândeşti că eram convinsă că *urăsc* şerpii...

– De aceea m-a dus Florinda acolo în noaptea aia?

– Voia să afle dacă erai pregătită.

– Nu eram.

– Nu te temeai de şerpi. Dar n-au funcţionat pe post de declanşator... Te-am urmărit.

– Cei doi şerpi mari dintre copaci eraţi voi două, nu?

– Da.

Zoe părea jenată. Rosa ar fi vrut să fie supărată pe ea, dar nu reuşea. O ascultă şi, încet-încet, firele tuturor evenimentelor începură să se lege.

– Eram atât de agitată că transformarea s-a produs de la sine, continuă Zoe, asta s-a întâmplat cam la trei luni după ce am ajuns aici. Dar pe tine totul te-a lăsat rece.

– Ba nu, cu siguranţă că *nu*.

– Dar a fost prea puţin pentru a produce prima transformare. E nevoie de o furie incredibilă sau de frică.

– Mi-era atât de frig, încât mi-a îngheţat sângele.

– Aşa începe, spuse Zoe, te-ai... Începuse deja. Dar pe urmă s-a oprit şi erai iar om.

Nimic din toate astea n-o zdruncina cu adevărat. I se părea fascinant, simţea furnicături fine în adâncurile ei.

– Mama ştia?

Zoe ridică din umeri.

– Cu mine n-a vorbit niciodată despre asta.

– Trebuie să fi avut un motiv atunci când a plecat imediat în America după moartea tatei. Când s-au căsătorit, au...

– S-au căsătorit în secret. Ştiai?

Rosa se holbă la ea.

– În secret?

– Au fugit împreună. Familia Alcantara nu voia ca el să se însoare cu o americancă. Oricum era altfel decât ceilalţi şi...

– Pentru că-l lăsaseră în viaţă în loc să-l omoare imediat după ce s-a născut?

– Să nu crezi tot ce se vorbeşte. Nu e chiar aşa. Nicio femeie din neamul Alcantara nu şi-a ucis vreodată fiul.

– Ba da, spuse Rosa, una a făcut-o.

Zoe o luă de mână.

– Rosa, nici măcar nu ştii dacă ar fi fost băiat... Era prea devreme...

– Am simţit. Ştiam exact că era băiat.

Zoe îşi dădu seama că nu era bine să insiste în această direcţie, aşa că spuse doar:

– Nu l-ai omorât.

– Nu, doctoriţa l-a omorât. Dar ea şi-a făcut doar treaba şi asta ar fi trebuit să fac şi eu – trebuia să-l aduc pe lume.

Rosa îşi căuta cuvintele potrivite.

– Ştii, nu e deloc adevărat că-mi doream un copil. Adică un copil, Doamne Sfinte... Dar aş fi putut să-l dau spre adopție sau ceva de genul. Nu să-l... Of, nu ştiu ce ar fi trebuit să fac. În orice caz, să nu ascult de alții. Cu siguranță, nu de mama.

– Nu poți să dai vina pe ea.

– Ştii ce mă tot întreb de când ştiu despre chestia asta cu şerpii? Dacă mama voia să dispară copilul ca să nu se mai nască încă unul din neamul nostru? Încă un Alcantara. Încă un...

– Arcadian?

Rosa dădu din cap în semn că da.

– După moartea tatei trebuie să se fi temut de ei ca de dracu'. De Florinda.

– Dacă Florinda ar fi vrut să i se întâmple ceva mamei, ar fi făcut ceva din capul locului.

– Poate chiar a vrut. Şi pe urmă o fi renunțat din cauza noastră. Pentru că altfel n-ar fi existat moştenitori. A spus vreodată că nu poate avea copii? M-am gândit la asta toată noaptea şi mi se pare că n-are niciun sens... A lăsat-o pe mama în pace pentru că fără noi n-ar mai exista niciun clan Alcantara... Şi pentru ea a fost foarte comod că mama s-a ocupat de noi până când am ajuns la o vârstă la care puteam veni aici.

Pufni cu dispreț.

– În sânul familiei.

– Dar toate astea de aici, Rosa... sunt bune pentru noi! Aici e locul nostru. Suntem parte din asta. Suntem din neamul Alcantara.

– Şi de aceea nu mi-e permis ca eu şi un Carnevare să...

– Să vi-o trageţi?

– Să vorbim.

– Ai văzut ce se întâmplă. Apare Tano şi e cât pe ce să încalce concordatul. Pe insulă aproape că s-au omorât din cauza ta. Iar chestia asta de ieri, că nu ştiu ce aţi făcut de fapt...

– Nu am *făcut* nimic!

– Creează doar probleme.

Îşi continuară plimbarea în tăcere, de-a lungul faţadei de nord, trecând pe lângă seră. Lumina verzuie se strecura prin geamurile aburite.

– Odată ce te-ai obişnuit, spuse Zoe, o să-ţi placă.

– Să mă târăsc prin mizerie?

Zoe se opri şi ochii îi scăpărară de mânie. Preţ de o clipă, Rosei i se păru că ochii surorii ei erau ochi de şarpe.

– Acceptă lucrurile aşa cum sunt, Rosa! Nu suntem ca oamenii obişnuiţi, suntem ceva special... Suntem oameni *şi* Arcadieni. Suntem o specie superioară. Strămoşii noştri au guvernat Arcadia. Au stăpânit Mediterana şi toate ţările de pe ţărmurile ei.

– Acum doi ani nici măcar nu ştiai unde e rahatul ăsta de Mediterana.

Zoe pufni zgomotos şi începu să meargă mai repede. Rosa ținea pasul cu ea, de la un cerc de lumină la următorul. La marginea pădurii foşneau castanii, iar cicadele îşi începuseră concertul nocturn.

– Ce se întâmplă când o să se întoarcă Omul Flămând în Sicilia? întrebă Rosa după câteva minute.

– Pantaleone spune că s-ar putea isca lupte între Dinastii.

– Toți se tem de el.

– Chiar crede că el e regele renăscut? Lycaon?

– Cel puțin unii dintre ceilalți sunt convinşi că e.

– Trebuie să fie destul de bătrân.

– Cam ca Pantaleone. Şaptezeci şi ceva, aş spune.

– Cât de grozav poate fi să aparții de... de o *specie* care ar ucide doar pentru că aşa-i ordonă un moş?

– Nimeni nu ştie ce planuri are. Sigur e doar că are aliați foarte puternici.

– Dar Mafia a influențat dintotdeauna guvernul, nu?

– Pentru a-l elibera pe unul ca el trebuie să faci presiune la cel mai înalt nivel.

Zoe tăcu deodată când ajunseră din nou în fața intrării.

– Deocamdată nu sunt decât vorbe şi zvonuri. Nimeni nu ştie exact de ce sau când va fi eliberat Omul Flămând. Ce se întâmplă în culise. Dar *capi* sunt neliniştiți, iar Pantaleone... ei bine, unii spun că nu mai e suficient de puternic pentru a feri Dinastiile

de privirile din afară, pentru că el însuşi trăieşte ascuns de zeci de ani.

– Poate că cineva împrăştie zvonurile tocmai din motivul ăsta – ca să slăbească influența lui Pantaleone şi să pregătească terenul pentru întoarcerea Omului Flămând.

Zoe râse fără pic de umor.

– Crezi că eşti prima căreia i-a dat prin cap? Florinda vorbeşte întruna despre asta, iar Pantaleone pare că nu ştie ce să creadă. Ar fi mult mai simplu dacă jumătate dintre familii nu s-ar duşmăni unele pe altele. Dar aşa?

Dădu din cap. Rosa se sprijini de zidul care înconjura fântâna şi trase adânc aer în piept.

– Trebuie să-ți mai spun ceva.

Zoe o privi, mai degrabă neliniştită decât curioasă.

– La Roma, în hotel, începu Rosa, când tu erai cu Lilia la cumpărături...

Se mai opri o dată, apoi îi povesti totul despre întâlnirea cu judecătoarea Quattrini. Zoe strânse buzele.

– Te-a întrebat despre familie?

– Da. N-am spus nimic şi până la urmă m-a lăsat să plec, răspunse Rosa privind-o. Au încercat şi cu tine?

Zoe dădu din cap în semn că nu.

– Nu atât de pe față. Uneori, la început, când mai ieşeam, mi se părea... că oamenii se apropie prea

ostentativ de mine, aşa-zişii noi prieteni. La început mi-am zis că e din cauza banilor şi i-am spus Florindei. Ea m-a avertizat în privinţa poliţiştilor, de agenţi sub acoperire care ar căuta să afle una-alta de la mine. Dar ca un judecător să abordeze pe cineva atât de deschis şi asta atât de curând... Chiar nu i-ai spus nimic?

– Absolut nimic.

Rosa nu-i mai povesti că în camera de hotel fusese vorba mai ales de Alessandro şi de familia Carnevare. Se temea că Zoe avea să-i spună Florindei, care cu atât mai mult ar fi făcut totul pentru a împiedica orice contact între nepoată şi Alessandro.

– A tot încercat să mă convingă, mi-a spus cât de important e să lupţi împotriva Mafiei, mă rog, tot programul. Comerţ cu droguri şi crime şi aşa mai departe.

Zoe îi luă mâna.

– Trebuia să te pregătim pentru situaţii din astea.

– Părea că ştie o grămadă despre afacerile familiei Alcantara. Şi n-a vorbit doar de turbinele eoliene.

– Nu, spuse Zoe încet, sigur că nu.

– Drumurile Florindei la Lampedusa... judecătoarea a spus că e vorba de trafic de carne vie.

– De refugiaţi din nordul Africii care vin de bunăvoie în Europa, spuse Zoe oftând, încearcă să traverseze Mediterana în bărcuţe minuscule şi, dacă au noroc, ajung la Lampedusa. Cine pune piciorul

pe insulă nu mai poate fi trimis înapoi. Acolo există o tabără mare de refugiaţi. Iar Florinda are grijă ca o serie întreagă dintre oamenii ăştia să aibă parte de o şansă reală să...

– Aiurea, o întrerupse Rosa. Florinda îi alege pe bărbaţii cei mai puternici şi îi vinde pe şantiere din toată Europa, unde muncesc pe salarii de nimic până crapă.

Zoe îi evită privirea.

– Ştiai că eolienele nu sunt singura noastră sursă de venit.

Aşa era. Ştiuse şi nu se simţise niciodată ca o criminală; cineva care ar fi văzut apartamentul modest din Brooklyn nu ar fi putut afirma că ea sau mama ei profitaseră de averea Alcantara. Dar astăzi era aici, în acest Palazzo somptuos, avea la dispoziţie maşini elegante şi în cameră o aşteptau pungile pline de la Roma.

Zoe o privi deconcertată.

– Doar n-a reuşit, nu-i aşa? Să te facă să ai mustrări de conştiinţă. Dumnezeule, Rosa, înainte n-aveai probleme cu chestia asta.

– I-am spus să se ducă dracului şi să mă lase în pace. Asta-i tot. Vreau să-mi promiţi ceva, anunţă, privindu-şi sora adânc în ochi.

Zoe înjură încet. Ştia ce urma.

– Să nu le spui Florindei şi lui Pantaleone nimic despre asta, zise Rosa, niciun cuvânt. Să nu creadă

că aş reprezenta un risc pentru ei. Nu vreau să mă trimită înapoi acasă.

Zoe privi în jos. Rosa o prinse de braț şi o sili să se uite la ea.

– Promite-mi, Zoe.

– Asta...

– Îmi datorezi asta. Ştiu despre emițătorul din telefon. A fost o mizerie şi ştii foarte bine.

Zoe îşi muşcă buza de jos, apoi reuşi să spună:

– Florinda a...

– Mi se rupe. Şi e OK. O dată e OK. Dar nu din nou. Nici n-ar fi fost nevoie să-ți spun tot ce ți-am spus. Dar eşti... eşti sora mea.

Zoe dădu din cap, încă bosumflată, dar fără să mai ocolească privirea Rosei.

– Ştiu să-mi țin gura când e cazul.

– Juri?

– Haide, Rosa, doar nu vrei să scuip în aer, să mă rotesc de trei ori şi...

– Vreau doar să fii de partea mea. Atât.

Zoe înghiți un nod, apoi o îmbrățişă.

– N-o să spun nimănui nimic, jur... Şi mă bucur că eşti aici. Mi-a fost dor de tine.

Rosa o îmbrățişă la rândul ei.

– Şi mie.

Mai rămaseră câteva minute lângă fântână, strâns îmbrățişate şi fără să vorbească, până ce limuzina părăsi curtea prin poarta mare de intrare,

îndreptându-se spre garaj, iar lumina farurilor trecu peste ele şi zgomotul motorului acoperi sunetele nopții siciliene. De abia atunci se desprinseră una de cealaltă şi intrară împreună în casă.

În acea noapte, Rosa visă pentru prima dată sărutul panterei.

Din prima clipă ştiu că era un vis.

Era întinsă pe pat, iar patul se afla în mijlocul unei jungle. Umezeala se scurgea de pe frunzele cărnoase, orhideele înfloreau în semiîntuneric, ochii aprinşi ai florilor o urmăreau. Păstăi uriaşe pulsau în umbră asemenea unor plămâni, se umflau de aer şi se goleau imediat. Un curent de aer fierbinte îi mângâia părul care se revărsa pe umerii goi.

Ceva lipsea şi de abia după câteva secunde îşi dădu seama ce anume. Sunetele animalelor. Domnea o linişte aproape deplină în această junglă. Doar păstăile umflate foşneau şi gemeau, în timp ce printre frunze răzbătea un scârţâit şi piuit delicat; îi luă iar câteva secunde până să-şi dea seama că erau orhideele care vorbeau despre ea.

Dincolo de copacii din faţă părea că se mişcă ceva, o umbră neagră se plimba prin vegetaţie, silenţios, cu labe moi. Rosa o urmărea, o aştepta pentru că ştia că pe ea o căuta.

Când se apropie, o uimi graţia ei elegantă. Se desprinse ca o pată de culoarea cernelii din umbră şi în lumină se contură silueta unei pantere. Aplecată, după felul felinelor de pradă, se furişă în jurul patului, apoi se opri la picioarele ei şi aşeză o labă neagră

pe cearşaful alb ca laptele. Orhideele şuşoteau de zor, cuprinse de agitație.

Ea se aşezase în capul oaselor, cu plapuma ca un nor mare şi alb peste a cărui margine de abia reuşea să vadă. Ochii panterei sclipeau, iar blana sa neagră avea un luciu argintiu. Rosa percepu totul cu o acuitate deosebită: mustățile tremurânde, nasul catifelat şi vârful roz al limbii care se ivea când îşi arăta colții.

Cu o mişcare elegantă, sări la ea pe pat şi se vârî la picioarele ei sub pernă; plapuma deveni dintr-odată mult mai mare, avea cu siguranță douăzeci de metri, iar pantera se mişca dedesubtul ei ca o cocoaşă nu prea mare în acest cer alb. De abia acum observă că jungla dispăruse şi că patul era chiar mai mare – atât de mare, încât se întindea în toate direcțiile până la orizont. Cocoaşa se apropie, era acum la zece, poate o sută de paşi distanță de ea, un val care nu mai avea mult până să-i atingă picioarele goale.

Respira mai repede şi gemetele răguşite ale plantelor erau acum ale ei, calde şi ritmice. Se sprijinea pe palme cu brațele întinse. Părul blond i se revărsă pe omoplați când îşi lăsă capul pe spate, cu ochii pe jumătate închişi, aşteptând atingerea panterei. O simțea apropiindu-se pe sub plapumă, simțea salteaua cutremurându-se uşor, mare cât lumea întreagă, iar simțuri despre care nu bănuise nimic se treziră în ea.

Nu mai îndrăznea să se uite spre capul patului de teamă să nu se trezească. Se temea că avea să dispară dintr-odată, lăsând-o singură. Dar tremurul așternutului continuă, se intensifică în timp ce pantera își croia drum spre ea.

Ajunsese acum la picioarele ei, o simți atingând-o ușor pe tălpi, apoi pe glezne, apoi urcând pe gambe. Era atât de aproape de ea, iar plapuma se ridică mai sus, ajungând aproape de raza ei vizuală, deși ea se uita în sus cu ochii pe jumătate închiși.

Se luptă cu impulsul de a da plapuma la o parte pentru a vedea prădătorul ce se urca pe ea mârâind. Blana îi mângâia pielea, umplând-o cu prezența lui.

Pantera radia o căldură intensă care o învăluia și îi tăia respirația. Fruntea i se acoperi de transpirația care i se scurse apoi în ochi. Își simțea buzele sărate, mușchii și tendoanele gâtului erau întinse la maximum. Respirația panterei îi atinse șoldurile, se întinse fierbinte pe abdomen, apoi peste coaste, îi atinse sânii, clavicula, apoi gâtul.

Închisese ochii de multă vreme, percepea pantera doar prin atingere. Labele îi mângâiară pulpele, ghearele sfâșiară cearșaful.

Foarte încet coborî din nou capul și privi de-a lungul pieptului ei până la capătul plăpumii. Marginea se ridicase, formând deasupra sânilor ei o intrare întunecată de peșteră. Din care luceau ochii felinei.

Pantera îi dezmierdă corpul cu limba aspră, caldă şi flexibilă, îi linse sudoarea de pe piele până sus la umeri şi apoi în jos. Îi simţea linsul animalic de pisică pe buric, pe fiecare coastă, pe sfârcuri.

Îşi mută greutatea pe o mână şi începu să-i atingă pe sub plapumă blana moale şi mătăsoasă dintre ochi. Ridică braţul şi dădu deoparte plapuma; pantera se ghemuise deasupra ei cu eleganţa ei impresionantă, o umbră devenită animal de pradă cu ochi aprinşi.

Felina îşi ridică urechile, păru să aştepte preţ de câteva bătăi de inimă. Apoi îşi lăsă în jos capul de panteră, linse pielea albă de om de parcă ar fi fost lapte şi dezgoli solzii aurii ai trupului ei de şarpe.

– Iole e în siguranță, strigă Alessandro sărind din Ferrariul roșu în curtea interioară a vilei, cel puțin deocamdată.

Rosa coborî în goană scara de piatră. Era ușurată și în același timp surprinsă de sosirea lui neașteptată.

– Ce faci aici? se răsti la el, dacă află Florinda...

Alessandro se opri pe prima treaptă de jos.

– Știe. Oamenii voștri i-au spus la intrarea pe domeniu.

– Nu se poate. Florinda nu e aici. Se întoarce azi, cândva.

Alessandro ridică din umeri.

– Au sunat și cineva le-a spus să mă lase să intru. Dacă nu tu...

Deasupra lor se deschise o fereastră. Rosa privi în sus și o văzu pe Zoe.

– Grăbiți-vă! le strigă ea. Dacă apare Florinda și vă vede împreună, o să fie de rău.

Rosa îi zâmbi.

– Mulțumesc.

Zoe îi făcu cu ochiul și închise fereastra. Cerul senin se oglindea în geamuri și Rosa nu-și dădea seama dacă sora ei îi urmărea în continuare.

– Drăguț din partea ei, remarcă Alessandro.

– În orice caz, reuşeşte să te surprindă mereu.

Rosa îl privi în ochi.

– Ce-i cu Iole?

– E la noi în castel. Cesare a dat într-adevăr ordin să fie luată de pe insulă, cu puțin timp înainte să ajungem noi acolo. Ştie ce s-a întâmplat. E furibund, dar tot nu îndrăzneşte să facă ceva împotriva mea.

– Ai vorbit cu Iole?

– Doar puțin.

– Tano nu i-a făcut nimic?

– Se pare că Cesare îl ține din scurt. Pe moment e mai prudent decât oricând. Sunt sigur că Cesare cloceşte ceva, dar până atunci nu vrea să se ajungă la un conflict între susținătorii mei şi ai lui.

Rosa se simțea groaznic. După ce se trezise, de abia reuşise să se scoale din pat. Îşi simțea pielea fierbinte şi iritată şi avea febră musculară. În afară de asta îşi muşcase buza de jos şi rana începea să o doară.

– Arată ca herpesul, dar nu e, spuse jenată când îl văzu uitându-se la gura ei.

– Ai visat urât, constată el.

Pentru a schimba subiectul, Rosa făcu un semn spre poartă.

– Hai să dispărem de aici. Cu două maşini, ca să nu trebuiască să mă aduci înapoi. Lasă-mă în fața garajelor şi vin după tine.

– Unde?

– La capătul lumii, spuse Rosa zâmbind şi mirându-se de ea însăşi.

Dar înainte să se poată răzgândi, Alessandro îi deschise deja uşa Ferrariului. Rosa se adânci în scaunul tapiţat cu piele neagră. Coborî în faţa garajelor. Un băiat din sat trecea regulat pe acolo pentru a spăla şi lustrui cele şase maşini sport. Niciuna nu era nouă, se părea că interesul Florindei pentru acest hobby costisitor scăzuse în ultimii ani. Rosa nu se prea pricepea la maşini, aşa că alese un Maserati negru cu patru uşi; era singura maşină, în afară de Porsche-ul lui Zoe, cu schimbător de viteze. Băiatul de la garaje o urmărea puţin nervos în timp ce-i întinse cheia şi păli în clipa în care motorul porni cu un urlet.

Trei sferturi de oră mai târziu părăseau A19 prin Agira şi se îndreptau pe şoselele laterale prăfuite spre nord. De data asta, Rosa făcu efortul de a ţine minte drumul. Trecea printre dealuri pustii, iar după o jumătate de oră ajunseră la intrarea părăsită spre autostrada abandonată. Acolo cele două maşini rulară una lângă cealaltă – toate cele patru benzi ale şoselei erau libere – iar Rosa adaptă viteza Maseratiului la cea a Ferrariului lui Alessandro.

Tocmai le apăruse în câmpul vizual râpa stâncoasă cu necropola antică, în faţa căreia se sfârşea autostrada; Alessandro opri în mijlocul şoselei. Erau cam la un kilometru de podul prăbuşit, dar tânărul

opri motorul şi coborî din maşină. Rosa părăsi şi ea Maseratiul şi privi înspre el prin căldura care vibra deasupra capotei încinse.

– Hai să mergem ultima bucată pe jos! propuse el.

Rosa privi în jur, nu descoperi nici ţipenie de om cât vedeai cu ochii şi totuşi încuie maşina cu cheia. Maşina era prea veche pentru a avea telecomandă şi preţ de o clipă se întrebă dacă nu cumva o folosise cândva şi tatăl ei. Ideea o emoţionă mai mult decât ar fi fost dispusă să admită.

După câţiva paşi Alessandro se aplecă să culeagă o păpădie care îşi croise drum prin asfaltul crăpat.

– N-o rupe, îl rugă Rosa, s-a străduit atât de mult să ajungă la lumină.

Alessandro dădu din cap, întinse mâna cu grijă şi ridică un gândac din umbra florii. Îl aşeză cu blândeţe în mijlocul palmei. Carapacea de chitină a insectei strălucea în toate culorile curcubeului în timp ce antenele explorau pielea tânărului.

– Uite, spuse el, nu se teme deloc de mine.

Rosa ridică ochii şi îi întâlni privirile. Alessandro întrebă:

– Tu de ce te temi?

– Ce vrei să spui?

– Încerci să-mi ascunzi ceva. Ce anume – Alessandro zâmbi – am încercat să ghicesc.

– Poate ai ghicit greşit.

– Atunci?

– Toate astea – locul ăsta, insula, tu, eu cu tine aici – mă nelinişteşte. Dar nu e vorba de teamă.

Cu nespusă grijă, Alessandro aşeză gândacul înapoi pe asfalt şi îl privi cum se refugie înapoi în umbra păpădiei singuratice. În clipa aceea, un nor răzleţ acoperi soarele şi peisajul deluros de culoarea ocrului de pe ambele părţi ale autostrăzii îşi pierdu dintr-odată puterea de strălucire. Rosa şi Alessandro se plimbau pe asfalt, prin umbra cenuşie a norilor, dând deoparte pietricelele cu picioarele. Şopârle minuscule se refugiau din calea lor.

– M-am uitat prin documentele din atelier, spuse el, notiţele mamei, actele şi toate alea.

– Şi?

– E aşa cum credeam. Ştia exact că Cesare l-a înşelat pe tata. Se pare că a şi încercat să-i spună tatei, de mai multe ori.

Vocea tânărului deveni amară.

– Dar el nu a ascultat-o. Nu a permis nimănui să spună ceva împotriva lui Cesare şi s-a încrezut toată viaţa în el. Mama n-a vrut să mă trimită în America la internat. Dar Cesare i-a băgat tatei în cap că e important pentru viitorul meu de *capo* al familiei Carnevare să primesc o educaţie potrivită în State. În felul ăsta nu-i mai stăteam în cale şi Cesare nu trebuia să se mai ocupe decât de mama.

Rosa îl urmărea dintr-o parte – profilul perfect, mersul elegant. Îi amintea de visul din noaptea precedentă şi de data asta nu se mai ruşină de el.

– La sfârşit trebuie să se fi retras aproape de tot pe Isola Luna, a petrecut tot mai mult timp singură în vilă. Tatei nu-i păsa. Mama a scris că el i-ar fi reproşat că îşi pierduse minţile dacă îl considera pe Cesare o ameninţare. Idiotul nu voia să creadă! Pur şi simplu n-a vrut să vadă că Cesare a jucat ani de zile la două capete.

– În cele din urmă, mama ta a renunţat?

– Nu. A încercat până-n ultima zi să-l convingă. La sfârşit adunase suficient material cât să-l înfunde pe Cesare definitiv. Dovezi pe care nici măcar tata n-ar fi putut să le ignore! Copii ale unor contracte secrete, chiar şi protocoalele discuţiilor purtate de Cesare cu politicieni la Roma şi Bruxelles... Cu puţin timp înainte să moară a scris în jurnal că l-a sunat pe tata şi l-a rugat să vină la ea pe insulă. Cred că în ultimele săptămâni s-a temut să plece de pe Isola Luna. S-a baricadat în vilă – pe el l-a durut în cot!

Rosa îi atinse mâna cu vârfurile degetelor.

– Îmi pare rău.

– Dar pe ultima pagină scrie şi că tata a fost de acord să vină la ea şi să se uite la materiale. Doamne, mama era atât de mândră că-l convinsese! Era sigură că o s-o creadă până la urmă şi că n-a fost totul degeaba...

– Dar în locul tatălui tău s-a dus Cesare pe insulă.

– Trebuie că mama a bănuit ceva. A ascuns documentele cele mai importante în tablourile ei şi a plasat câteva hârtii inofensive în seif pentru ca Cesare să le găsească acolo. Dar despre asta n-a mai scris nimic. Ultimele ei fraze sună...

Alessandro înghiţi cu greu şi continuă cu voce gâtuită:

– Sună de parcă ar fi fost fericită, ştii? În ciuda a toate, a continuat să-l iubească pe tata şi a scris că pe mine... că ea...

Glasul i se frânse. Se opri şi îşi întoarse faţa de la ea. Rosa aştepta. Îşi dorea nespus de mult să-l îmbrăţişeze şi să-l consoleze. Dar apoi văzu fâşia de blană neagră care urca pe ceafa lui Alessandro şi ezită.

După câteva clipe, tânărul reuşi să-şi controleze din nou emoţiile. Îi dărui un zâmbet ezitant şi o luă de mână.

Norul trecu de soare şi lumina orbitoare se revărsă din nou asupra peisajului arid şi a autostrăzii părăsite. În depărtare, asfaltul se topea la marginea prăpastiei într-o licărire argintie.

– Nu pot să fac nimic, spuse el după o tăcere scurtă, dacă se porneşte, în anumite condiţii...

Rosa ştia la ce se referea. În clipa aceea înţelese totul. Ceva din vocea lui. Senzaţia pe care i-o trezea mâna lui. Perii fini pe care-i simţi dintr-odată cu degetele.

Nu-l privi.

– Nu e grav, spuse încet, nu e deloc grav.

Alessandro vorbea altfel acum, de parcă i-ar fi fost greu să articuleze cuvintele.

– Nu e... din cauza mamei, reuşi să spună cu greu, sau din cauza lui Cesare.

Rosa privea fix în faţă. Nu era în stare să se uite la el. Nu ştia nici ea de ce. Dar pur şi simplu nu putea. Nu în timp ce se întâmpla.

– Doar din cauza ta, şopti el cu voce spartă.

„Şi atunci de ce nu se întâmplă cu mine? se întrebă ea amorţită. Şi eu simt la fel, fir-ar să fie. De ce nu mă transform şi eu?"

Mâna lui se desprinse de a ei. Perii fini îi mângâiară cu delicateţe o ultimă dată degetele.

Capătul şoselei se apropia de ei, se contura în lumina orbitoare a arşiţei, pe fundalul spălăcit al râpei.

Alessandro rămase în urma ei. Se auzi foşnet de haine, când îşi scoase blugii şi tricoul înainte ca transformarea să rupă toate cusăturile şi fibrele materialelor. Rosa auzea totul, dar nu se întoarse să vadă. Continua să meargă încet înainte.

Zgomotul labelor pe asfalt. Paşi uşori pe patru labe, care se accelerară, rămânând totuşi în urma ei, suficient cât ea să nu-l vadă. Dar îl simţea, îl auzea, chiar îl mirosea.

Ajunse la acostamentul spart al şoselei, se aşeză şi-şi lăsă picioarele să atârne în jos, privind răscolită şi tremurândă în hău.

De ce eu nu? se întrebă. Nu e suficient? Nu-l plac *suficient* de mult?

Sau mai era ceva ce-l chinuia? Teama de ceva? Ura față de Cesare? Poate un sentiment de culpă care să fi provocat transformarea?

Din spatele ei se apropiau labele. Pantera torcea aproape de ea. Blana i se frecă de spate, de brațe. Mirosul fierbinte, animalic, de sălbăticiune. Muşchii flexibili jucându-se sub blana neagră ca smoala. O eleganță care o cutremura.

Se aşeză lângă ea, foarte aproape, şi îşi rezemă capul frumos de panteră de umărul ei.

Călătorie în noapte

După ce duse Maseratiul înapoi în garaj, se îndreptă ca în transă spre vilă. În spatele castanilor şi pinilor se ridica faţada barocă, ferestrele înalte, fântânile arteziene, stucatura împestriţată de muşchi verzui.

Dinspre aleea de acces se apropia zgomot de motor, huruind prin livada de măslini situată în josul dealului. Părea o maşină de tuns gazonul. Dar era un scuter şi pe el se afla Lilia. Opri Vespa lângă Rosa, chiar în faţa fântânii arteziene, îşi scoase casca şi îşi dădu părul roşu pe spate, o vâlvătaie aprinsă pe jacheta de piele neagră. Preţ de o fracţiune de secundă, Rosei i se păru că printre şuviţe se vedea un tatuaj pe ceafă.

– Ciao! spuse Lilia cu toată faţa strălucind.

– Ciao!

Rosa se strădui să zâmbească la rândul ei. Era melancolică, dar mai ales confuză. I se părea că mirosul blănii calde de panteră continua să o însoţească. Lilia se încruntă.

– Ce s-a întâmplat?

– Eu... am fost cu maşina, atâta tot. Cu Maserati. A fost destul de tare.

– Îmi imaginez. L-ai zgâriat sau lovit?

Rosa dădu din cap în semn că nu.

– Era maşina tatălui tău. Ştiai?

Rosa oftă.

– De ştiut, nu, nu ştiam.

– Mi-a povestit Zoe. O foloseşte şi ea uneori. Pentru că voi, americanii, pur şi simplu nu sunteţi în stare să vă descurcaţi cu un schimbător de viteză, rânji ea.

– Ştie că eşti aici?

Lilia dădu din cap în semn că nu.

– Am venit s-o iau, să facem o plimbare prin jur. Facem chestia asta destul de des, mai ales la asfinţit. I-ai văzut Vespa?

– În garaj nu e.

Lilia bătu cu palma pe şaua lată din spatele ei.

– Hai să ţi-o arăt!

Rosa urcă pe motoretă şi îşi puse braţele în jurul taliei Liliei. În clipa următoare fu deja aruncată în spate pentru că Lilia acceleră mult prea puternic şi Vespa se îndreptă spre curtea interioară a vilei. Acolo claxonă de câteva ori, descrise un cerc în jurul stratului neîngrijit de flori din mijloc şi opri în cele din urmă în faţa unei uşi înguste de pe latura de est a clădirii. Părea o intrare în pivniţă. Rosa se gândi că încă nu inspectase subteranele palatului.

Lilia aruncă o privire nerăbdătoare în jur.

– Unde o fi?

Rosa ridică din umeri şi coborî.

– Habar n-am. Azi-dimineață era aici, spuse arătând spre fereastra de la etajul întâi.

– Poate că s-a întors Florinda și a luat-o la întrebări.

Lilia își scoase telefonul.

– Să vedem.

Curtea interioară era cufundată în liniște. Nu se vedea mișcare la nicio fereastră. Lilia dădu din cap și băgă telefonul înapoi în buzunarul jachetei.

– Intră doar căsuța vocală.

– O fi ieșit cu Florinda.

Lilia sprijini motoreta de cric și coborî din șa. Se îndreptă hotărâtă spre ușă și trase zăvorul vechi. Mai aruncă o privire deasupra umărului.

– O invidiez pentru o chestie, să știi.

Apoi deschise ușa și Rosa își dădu seama că se înșelase. Nu era intrarea în pivniță, ci o debara întunecată, plină de unelte de grădinărit. Mirosea a pământ. Lilia apăsă pe un întrerupător plasat lângă ușă și se aprinseră mai multe becuri. Într-un colț foșni ceva, dar rămase ascuns după o grămadă de mături și greble.

Lilia îi arătă o motoretă lustruită ca oglinda și acoperită cu folie de plastic transparentă. Trase prelata deoparte și dezveli un vis din crom și aur. Suprafețele luceau ca niște oglinzi.

– Numai tunarea a costat o avere.

Rosa se apropie și ea, mai mult din datorie.

– Frumoasă, spuse fără strop de entuziasm.

– Hai, nu-mi strica plăcerea, stai pe ea.

Rosa se dădu înapoi.

– Nu, lasă.

– Haide!

– Mă omoară Zoe.

– Sigur. Dar numai dacă află, spuse Lilia rânjind, şi nu văd de la cine ar putea afla.

Rosa luă loc pe şaua moale, prinse ghidonul cu o mână şi cu cealaltă trasă conturul elegant al unei oglinzi retrovizoare. Cheia era în contact.

– Şi? întrebă Lilia. Ce zici?

– Despre ce?

– De o tură scurtă. Oricine poate conduce o chestie din asta. Şi tu.

Mersese odată cu o motocicletă veche, doar câteva runde pe un teren de baschet din Brooklyn. Motocicleta aparţinuse unui băiat pe care de abia îl cunoştea, dar care dorise neapărat să se dea mare cu motorul. Se descurcase mai bine decât se aşteptase şi în cele din urmă îi dăduse voie să facă o tură de-a lungul străzii. Îi aduse motocicleta după două ore. Băiatul o înjură cu sete, dar meritase. Pe el nu-l mai învrednicise niciodată cu o privire, dar la motocicletă se gândise des.

– Deci, spuse Lilia. Ce zici?

– Ar trebui măcar s-o întreb.

– Zoe n-o să fie de acord.

Rosa ridică o sprânceană.

– Asta ar trebui să mă convingă?

– Doar o oră, poate două. Peisajul de aici e splendid la apus. O să-ți arăt nişte locuri de rămâi fără suflare.

Poate că asta era exact doza de risc de care avea acum nevoie. Chiar un fel de jaf. Zâmbi. De ce nu?

Lilia ieşise deja, îndreptându-se spre Vespa ei. Rosa porni motoreta şi o urmă încet în curtea interioară. Mai aruncă o privire în sus spre ferestre, apoi făcu două runde de probă în jurul stratului de flori din centrul curții. Mergea foarte bine.

Pentru prima dată se simți bine pe proprietatea mătuşii ei. Probabil pentru că avea s-o părăsească imediat.

ꕥ

O luară pe drumul plin de serpentine 124 în direcția Caltagirone. Soarele se pregătea să apună. La marginea drumului apăreau tot mereu câini vagabonzi; Rosa aproape că dădu peste unul din ei care apăru tacticos de după o curbă şi reuşi să-l evite în ultimul moment. Încă din timpul plimbării cu maşina observase câinii slăbănogi care dădeau târcoale containerelor de gunoi. Îi fusese milă de ei; cu atât mai mult, după ce văzuse primele animale călcate de maşini zăcând pe marginea şoselei. I-ar fi frânt inima să lovească unul din ei. Reduse viteza şi încercă să fie foarte atentă la fiecare curbă.

Lilia încercă la început s-o provoace să țină pasul cu viteza ei, dar văzând că Rosa nu era interesată de o cursă, o luă şi ea mai încet. La jumătatea drumului spre Caltagirone o coti la dreapta pe o şosea strâmtă care şerpuia spre nord.

Aici nu mai erau case, iar dealurile erau acoperite cu livezi de măslini sălbatici şi cactuşi. Întunericul urca din vale şi din râurile secate ca o ceață neagră. Într-o intersecție trecură din nou pe lângă un indicator, *Mirabella 5*, apoi Lilia coti la dreapta. Timp de o jumătate de oră Rosa nu mai văzu niciun indicator rutier.

Mergea fără cască, iar Lilia o agățase pe a ei de ghidon. Simțeau în nări parfum de măslini şi de lămâi, părul lung al Rosei îi dansa ca o coamă sălbatică între omoplați. Observă din nou tatuajul de pe ceafa Liliei, acum i se păru că vede un cap de şarpe ridicându-se pe sub gulerul jachetei de piele şi ajungând până la păr.

Rosa acceleră până ce o ajunse din urmă. Mergea acum pe banda din stânga, era sigură că putea să vadă din timp orice vehicul care ar fi venit din sens opus; începea să se lase întunericul şi lumina farurilor era vizibilă de la distanță.

– Ce fel de tatuaj ai pe ceafă? strigă.

– L-am făcut la Gela, jos pe coasta de sud. Un oraş oribil, dar cu mulți marinari.

– Marinari!

Lilia râse.

– Nu te gândi la prostii. Unde sunt marinari, sunt şi studiouri foarte bune de tatuaj... dacă e să numim aşa văgăunile alea.

– De ce un şarpe?

– Şi nu o ancoră?

Lilia îi aruncă un zâmbet ştiutor din învolburarea roşie de meduză a părului.

– Ştiu care-i treaba, Rosa. Ştiu despre familia voastră. Despre ce sunteţi.

Privirea ei îi spuse Rosei că nu vorbea despre Mafie.

– Ţi-a povestit Zoe?

– Să zicem că au fost necesare nişte explicaţii în dimineaţa în care m-am trezit cu un şarpe lângă mine.

– Oh!

– *Despre asta* nu ţi-a spus Zoe nimic?

– Nu ştiam că voi două...

– Florinda nu trebuie să afle. Ar lua-o razna.

– Eşti sigură că nu bănuieşte nimic?

– Despre faptul că moştenitoarea averii Alcantara preferă femeile? Crede-mă, s-ar deschide toate porţile iadului.

Lilia îşi dădu la o parte buclele de pe faţă.

– Dar m-ai întrebat de tatuaj... Am făcut-o pentru Zoe. Nu sunt ca voi, dar... Aş *face-o,* dacă aş putea, înţelegi?

Râse din nou, de data asta cu nervozitate.

– Dacă ar fi un afurisit de vampir, m-aş lăsa muşcată de ea ca să fiu ca ea. Dar la voi nu funcţionează aşa. Aşa că mi-am făcut tatuajul cu şarpele, pe jumătate din corp, ca să-i arăt că... Of, la dracu', Rosa, ştii ce vreau să spun.

Ridică din umeri.

– Prostii sentimentale, reluă ea.

– Nu, deloc.

– Să ştii că te arunc de pe şosea dacă-mi spui că ţi se pare romantic.

– Dar e romantic!

Lilia râse şi se apropie de ea, dar Rosa acceleră puţin şi o luă înainte în noaptea care cobora peste dealuri. Primele stele se aprinseră timide şi din când în când se vedea câte un liliac care zburătăcea peste stâncile ascuţite.

Era mişcată, chiar dacă crezuse că asemenea lucruri nu o puteau emoţiona. *Prostii sentimentale,* desigur – dar nu ceea ce făcuse Lilia, ci mustrările de conştiinţă pe care le simţea Rosa.

Lilia făcuse ceva important pentru a-i arăta lui Zoe că ţinea la ea. Rosa dispreţuise dintotdeauna declaraţiile de dragoste sub forma tatuajelor, dar ce făcuse Lilia era mai mult decât un gest, mai mult decât un nume pe antebraţ. Lilia încercase, cu mijloacele pe care le avea la dispoziţie, să devină pentru Zoe un şarpe. Atât de mult o iubea. Lilia îşi eternizase pe

trup un simbol al sentimentelor ei; o dovadă pe care cu siguranță că Zoe nu i-o ceruse niciodată şi pe care totuşi Lilia i-o oferise de bunăvoie.

„Hai, boceşte", gândi Rosa cu dispreț, furioasă pe ea însăşi. Însă apoi se trezi zâmbind când o singură lacrimă stupidă i se prelinse peste obraz; se bucura că Lilia nu avea cum s-o vadă din spate. Dacă se putea transforma, asemenea celorlalți din neamul Alcantara, de ce nu fusese suficientă acea furtună de senzații şi emoții când se aflase lângă Alessandro? De ce nu se transformase atunci? Şezuse lângă el la marginea prăpastiei, păstrându-şi înfățişarea de om, prizonieră a propriei neputințe, simțindu-se cumplit de neajutorată.

În cele din urmă se ridicase şi plecase. Pur şi simplu, îl lăsase pe Alessandro singur la capătul lumii şi sperase că el avea să înțeleagă şi că ştia ce anume o chinuia pe ea.

– Rosa!

Vocea Liliei o smulse din gânduri. Mai multe faruri se apropiară de ele în întuneric, dispărură după o curbă, apoi apărură din nou. Patru faruri aparținând unor motociclete mai rapide decât motoretele lor se apropiau de ele în viteză.

Ceva o alarmă, fără să ştie ce anume. Acea intuiție ciudată care o nelinişte a şi pe Lilia.

– Ştii cine-s ăia? strigă Rosa.

– Nu.

Dintr-odată, Lilia își pierdu calmul.

– Şi dacă-i lăsăm pur şi simplu să treacă?

Lilia dădu din cap în semn că nu. Acceleră şi o luă înainte.

– Vino după mine! Bagă viteză!

După următoarea curbă, Lilia coti pe un drum asfaltat, suficient de lat pentru o singură maşină, care şerpuia în curbe strânse pe deal în sus. Lăsară măslinii în urmă, pe ambele laturi ale drumului creştea Macchia sălbatic de înălţimea unui stat de om.

Motocicletele trecură mai întâi de intersecţia şoselei cu drumul lor, cotiră apoi pe şosea şi le urmară în susul dealului.

– Lilia, cine dracu-s ăştia?

– Tu ce crezi?

Drumul deveni încă şi mai abrupt şi Lilia se văzu nevoită să se concentreze.

– Le place să vâneze în haită.

– Carnevare?

În clipa următoare, Tano le ajunse din urmă.

Amfiteatrul

Se apropie de Rosa aplecat în față pe motocicleta lui de curse, îmbrăcat în piele neagră, cu cască neagră. Rosa îl recunoscu după ochi când se întoarse spre ea.

Nu avea cum să scape. Nu exista nicio posibilitate să iasă de pe drum. În dreapta, dealul cobora într-o râpă abruptă, în stânga era Tano. În spate, ceilalți trei, toți în piele neagră, cu fețele ascunse de căștile strălucitoare. Zgomotul motoarelor era infernal. Părea că se distrau accelerând tot mereu.

Lilia se afla în continuare în fața ei, urcând dealul. De mai multe ori întoarse capul şi privi în spate, peste umăr, cu fața împietrită. Cu motocicletele lor, celor patru din neamul Carnevare le-ar fi fost foarte uşor să le împingă la marginea drumului şi de acolo în râpă. Dar nu le atacau, le urmăreau doar şi Rosa îşi dădu seama că Tano râdea şi savura puterea pe care o avea asupra ei.

Mâinile i se încleştară pe ghidon. În coşmaruri retrăise de mii de ori ceea ce i se întâmplase atunci, după petrecerea de la vilă, în timp ce zăcuse fără cunoştință într-un loc despre care nu ştia nici acum nimic. Îşi imaginase fețe de bărbat schimonosite, trupuri transpirate, râsete groase şi gemete răguşite.

Dar în secret credea că de fapt lucrurile se întâmplaseră cu totul altfel. Adolescenți care se plictisiseră la o petrecere. Poate o probă de curaj sau un ritual de inițiere. Doar câțiva băieți din vecini. Şi dintr-odată nu mai ştia ce era mai rău: că aceştia patru aveau să-i facă ce-i făcuseră şi necunoscuții din New York sau că Tano avea s-o sfâşie cu ghearele lui de tigru.

„Nu vrea decât să te sperie. La fel ca în noaptea din pădure. Asta-i tot. Nu vrea decât să te sperie ca să dispari din viața lui Alessandro."

Apoi îi văzu din nou ochii cu sclipirea lor lacomă şi recunoscu privirea animalului de pradă. Ar fi trebuit să oprească acolo, să se sfârşească mai repede. Dar Lilia mergea înainte, iar Rosa nu era nici ea gata să renunțe pur şi simplu, oricât de lipsit de sens ar fi fost ce făcea. Nu aveau nicio urmă de şansă şi fiecare metru pe care-l parcurgeau nu făcea decât se amâne inevitabilul.

Drumul se bifurcă din nou. În stânga ducea mai sus, în dreapta dispărea într-o curbă largă pe cealaltă parte a dealului. Lilia o luă la dreapta şi Rosa o urmă. Tano rămase lângă ea şi de fiecare dată când Rosa arunca o privire în direcția lui, îi vedea ochii reci şi fără urmă de milă.

În fața lor apăru un zid înalt din piatră de culoarea nisipului, cu un singur măslin în față, cocoşat şi aplecat înainte.

Goniră pe lângă zid şi măslin şi deodată în faţă li se deschise o întindere largă scăldată în lumina lunii. În stânga, Rosa reuşi să recunoască nişte trepte amplasate semicircular în susul unui deal.

Un amfiteatru antic.

Una dintre numeroasele ruine greceşti din Sicilia; majoritatea fuseseră restaurate şi erau deschise turiştilor, dar unele, cum era aceasta de aici, erau căzute în paragină şi uitate. Buruienile năpădiseră băncile de piatră, iar tufele înalte se legănau în vânt asemenea unor privitori curioşi.

Lilia goni până la rândul cel mai de jos, frână brusc şi dădu să urce scările pe jos pentru a scăpa pe acolo. Dar una din motociclete îi tăie calea. Praf şi pietricele săreau de sub roţi. Lilia înjură.

Rosa strânse din dinţi, trase adânc aer în piept, îl ignoră pe Tano şi se îndreptă în plină viteză spre motocicleta care-i bara calea Liliei. În ultimul moment frână, dar Vespa avea suficientă putere pentru a zvârli motocicleta într-o parte. Bărbatul de pe ea scoase un urlet când se trezi strivit sub motorul greu. Şi Rosa se trezi aruncată cât colo, îşi juli coatele, dar se ridică imediat.

Lilia profită de ocazie şi o luă la goană pe scările de piatră. Rosa dădu s-o urmeze, dar Tano şi unul dintre ceilalţi o ajunseră din urmă. Îi barară calea, iar Tano îşi propti motocicleta în cricuri şi se dădu jos. Hainele de piele îi scârţâiau când se apropie

de ea şi o prinse de braţ. Purta în continuare casca, asemenea celorlalţi.

– Lăsaţi-o în pace! urlă Lilia, care ajunsese la jumătatea scării, o pată întunecată în mijlocul rândurilor de bănci din piatră.

Cel de-al patrulea motociclist coborâse şi el şi se luă după ea, dar Tano îl chemă înapoi.

– Aia nu contează.

Îşi ridică viziera, o răsuci pe Rosa de braţ şi îi adulmecă sângele de pe cot.

– Am prins-o pe micuţa curvă Alcantara, e suficient.

Rosa îl lovi cu bocancul între picioare, cu toată puterea de care era în stare. Tano făcu un pas înapoi, înjură în gura mare şi îi dădu drumul. Rosa se întoarse pe călcâi şi o luă la fugă – dar îi ieşi în cale cel de-al doilea motociclist. Acesta o lovi în piept. Se prăbuşi pe spate cu un ţipăt, dar al patrulea individ o prinse. O strânse de coşul pieptului cu ambele braţe, tăindu-i respiraţia. Rosa se apără, se lovi cu ceafa de coiful bărbatului, dădu din picioare şi-l lovi în genunchi, dar înţelese că pierduse. Era cu un cap mai mare decât ea, mult mai puternic, iar casca îi proteja faţa şi ochii. Panica o strângea de gât, dar reuşi să se controleze suficient cât să nu se mai mişte şi să-şi cruţe puterile pentru o ocazie mai bună.

Lilia făcea gesturi de ameninţare dintre scaunele amfiteatrului părăsit, dar nimeni nu-i dădea atenţie.

Tano Carnevare îşi făcu din nou apariţia în câmpul vizual al Rosei. Îşi scosese casca şi jacheta din piele. Tricoul era ud de sudoare şi ateriză imediat în praful arenei. La fel de repede îşi scoase şi pantalonii şi rămase în faţa ei în şort.

Era mai înalt şi mai antrenat decât Alessandro. Muşchii lucraţi îi luceau în lumina lunii. Când Rossa îl întâlnise prima dată, la înmormântarea baronului, purta ochelari. Acum nu-i avea, pentru că ochii lui de felină vedeau mai bine decât ai oamenilor. Erau galbeni precum chihlimbarul. Şi părul îşi schimbase culoarea, devenise mai deschis şi mai aspru. Fâşii de puf galben, cafeniu şi alb îi urcau de pe şolduri pe torsul gol.

Rosa nu-i întoarse privirea plină de cruzime şi se uită drept în faţă, în peisajul întunecat. Vârfurile dealurilor se contopeau la est cu întunericul. Pe cer se aprinseseră mai multe stele. Rosa începu să le numere.

Atunci se auzi un bubuit asurzitor, urmat de un ecou aproape la fel de tare.

– Luaţi-vă labele de pe ea! urlă Lilia. Am o armă!

Transformarea lui Tano era deja prea avansată. Valurile de adrenalină îi pompau ultimele urme de umanitate din trup, în timp ce oasele şi muşchii se deformau, torsul îi căzu în faţă şi bărbatul ateriză în patru labe. Încheieturile îşi schimbară poziţia, membrele se scurtară şi blana acoperi ultimele

petice de piele în clipa în care labele de tigru atinseră pământul. Fața era cea a unui tigru, cu bot, colți şi ochi aprinşi.

Lilia mai trase un glonț în aer şi urlă un avertisment. Coborâse scările.

Puterea de percepție a Rosei era alterată, ca şi cum cineva i-ar fi ținut capul sub apă. Corpul i se răcise, sudoarea care-l acoperea era rece ca gheața. Însă tot mai era ceva care împiedica şarpele din ea să iasă la iveală. Se simțea ca anesteziată, dominată de panică, de teama că se mai putea întâmpla o dată ce se întâmplase atunci. O parte din ea recunoscu situația, chiar dacă în acea noapte nu fusese conştientă. Era din nou singură, lipsită de apărare şi înconjurată de nişte bărbați care urmau să facă cu ea ce aveau ei chef.

Tigrul o pândi şi apoi făcu un pas spre ea.

Dintr-odată îşi simți brațele libere. Cei doi bărbați care o ținuseră se dădeau înapoi. Cu siguranță că nu de teamă; doar fuseseră de multe ori martorii acestei transformări.

Un al patrulea foc de armă răsună în amfiteatru. Cineva din spatele Rosei scoase un țipăt şi unul dintre indivizi se prăbuşi la pământ. Celălalt scoase un urlet de furie şi o luă la fugă, iar cel de-al treilea se îndepărtă şchiopătând. Era cel pe care Rosa îl lovise cu Vespa. Intenționau s-o prindă pe Lilia într-un cleşte.

Tigrul se lingea pe bot, mârâind amenințător. Azvârli tricoul lui Tano cât colo. Rosa tremura de frig şi încercă să-şi inducă transformarea prin forța voinței. Dar panica o paraliza, îi paraliza şi acea parte din ea pe care n-o cunoştea, care fusese dintotdeauna în ea, dar care îi rămăsese străină.

Alt foc de armă. Din nou un țipăt. Cineva se rostogoli urlând în jos pe treptele de piatră.

Tigrul mârâi furios, Rosa îi simțea în nări respirația de felină de pradă, care era altfel decât cea a panterei, fierbinte ca un val de foc, iar apoi observă altceva.

Accesul la amfiteatru se scufundă brusc într-o lumină albă, stridentă. Umbra măslinului cocoşat se târî pe pământ, se încovoie şi deveni compactă. Apoi apărură farurile.

Tigrul întoarse capul brusc.

Se pregăti să sară.

De data aceasta, focul de armă răsună atât de aproape de urechea ei, încât preț de câteva secunde Rosa simți că asurzeşte. În lumina farurilor o văzu pe Lilia, cu ochii lărgiți de groază, iar în spatele său, o siluetă care se aruncă asupra ei – şi văzu tigrul.

Lilia țipă. Bărbatul care o aruncă jos, la fel.

Rosa reuşi să se mişte din nou şi se dădu înapoi clătinându-se.

Tigrul – Tano – se prăbuşi la pământ. Glonțul îi lovise fruntea şi îi sfâşiase o parte din față.

Se aprinseră mai multe faruri, vechile tribune se scufundară în lumină. Uşi de maşină care se deschideau, bărbaţi care urlau.

Cel mai tare urla Cesare Carnevare când se repezi la tigru şi se prăbuşi lângă el în genunchi.

Cineva îi smulse Liliei micul pistol din mână şi arma ateriză la picioarele Rosei. Cu mişcări de somnambulă se aplecă şi îl ridică.

Cesare urlă iar, nu mai avea nimic de om în el, era doar bestie; sări peste cadavrul fiului său, costumul i se rupse, iar el, un leu uriaş, se aruncă asupra Liliei.

Leul o aruncă pe Lilia la pământ, rămase aplecat asupra ei preț de o veșnicie, cum i se păru Rosei, apoi își înfipse colții în ea, mușcând și sfâșiind înnebunit.

Lilia încetă să se mai apere și după câteva secunde trupul ei nu se mai mișca decât atunci când leul își îngropa, iar și iar, colții în carnea ei și îi zgâlțâia membrele lipsite de viață.

Rosa simțea că se sufocă în timp ce era obligată să asiste la ceea ce făcea Cesare cu Lilia. Se dădu înapoi, cu arma în mână, ținti tremurând și trase. Glonțul trecu pe lângă leul uriaș și se înfipse lângă el în praf. Pășind înapoi, Rosa se împiedică de motociclistul împușcat, dar se redresă la timp și mai trase o dată. Arma scoase un clic, o dată, de două ori. Cele șase gloanțe fuseseră trase.

În clipa următoare, cineva o înșfăcă și o răsuci cu brutalitate. Pistolul îi zbură din mână. Dintr-odată arena se umpluse de bărbați în costume închise la culoare, care vociferau, de siluete alergând încoace și-ncolo în lumina farurilor. Mai multe vehicule se plasaseră în semicerc, cu farurile îndreptate spre tribună.

Leul îşi continua măcelul, dar Rosa n-o mai vedea acum pe Lilia, capul îi era țintuit de pământ, iar motociclistul mort acoperea spectacolul. Însă auzea sunetele provocate de atacurile lui Cesare, iar în clipa următoare Rosa vomită. Omul care-i ținea capul îi dădu drumul, scârbit. Rosa mai reuşi doar să întoarcă privirea într-o parte.

Ca prin ceață văzu doi bărbați aplecându-se deasupra tigrului mort. Unul din ei dădu din cap. Încetul cu încetul, animalul se transforma înapoi în om.

Bărbatul de lângă ea scoase un strigăt. Fu aruncat într-o parte cu o lovitură de pumn în cap, apoi un bocanc îi izbi coastele. Mai multe voci şi urlete, întreaga arenă fu cuprinsă de agitație. Cineva o înşfăcă de braț şi o trase pe picioare.

– Alessandro? gâfâi ea.

Tânărul o prinse cu brațul de talie şi o lipi strâns de el.

– Lasă-mă pe mine!

Mai mulți bărbați se apropiau amenințători de ei. Încă nu-şi îndreptaseră armele asupra lui Alessandro, dar li se citea pe fețe că erau gata de orice şi aşteptau doar un prilej potrivit. Dar acum se apropiară de ei şi alți bărbați cu pistoale.

Leul se opri, îşi dădu pe spate capul imens şi scoase un urlet înspăimântător. Avea botul năclăit de sânge.

– A încălcat concordatul, strigă bărbatul care îngenunchea în continuare lângă cadavrul lui Tano, cu o mână sub jachetă, pe pistolul de pe umăr.

– E adevărat, încuviinţă un altul.

Spre groaza ei, Rosa descoperi că era unul dintre bărbaţii care îi protejau pe ea şi pe Alessandro de ceilalţi.

– Fata a tras. O Alcantara a vărsat sânge de Carnevare.

Nu e adevărat, voia să strige Rosa. Nu e adevărat! Dar în ultimă instanţă nu mai avea nicio importanţă. Lilia îl ucisese pe Tano pentru a o salva pe ea. Era ca şi cum Rosa ar fi apăsat ea însăşi pe trăgaci.

Leul se întoarse, lăsând în urmă resturile de om sfâşiate, şi îşi aţinti privirea asupra Rosei şi a lui Alessandro. Oamenii lui Cesare îi făcură loc când uriaşa felină îşi croi drum printre ei şi se opri la nici trei metri de Rosa şi Alessandro.

Alessandro privea bestia cu ochii reci.

– Să nu îndrăzneşti, Cesare! Ai văzut la fel de bine ca mine că nu ea a tras!

Rosa nu înţelegea ce căuta Alessandro acolo. Tot trupul o durea, toate vânătăile şi juliturile încasate pe Isola Luna îşi făceau din nou simţită prezenţa, iar lor li se adăugau cele noi.

Leul se apropia. Dar Alessandro nu se dădea înapoi, ci continua să o ţină pe Rosa cu un braţ, gesticulând cu celălalt în direcţia oamenilor lui.

– Rosa Alcantara nu a tras! le strigă.

Unul din oamenii lui Cesare scuipă cu dispreț.

– O aperi pe una dintre ei? Taică-tău te-ar fi omorât!

Alessandro îi aruncă o privire furioasă.

– Tatăl meu v-a fost *capo* pentru că știa să se controleze și nu se lăsa târât să facă prostii din furie sau durere! În câteva săptămâni, eu voi fi cel pe care voi o să-l urmați. Și n-am de gând să-i terfelesc reputația lăsându-l pe Cesare să ucidă o nevinovată!

– Are dreptate, spuse unul din cei loiali, am văzut și eu. Cealaltă a tras.

– O cunoșteam, interveni omul de lângă cadavrul lui Tano, era mereu cu Zoe Alcantara. E una dintre ei, așa că nu contează cine a apăsat pe trăgaci. Pe Tano l-a ucis neamul Alcantara. Doar asta contează.

Din gâtlejul leului răsună un răget cumplit în care se amesteca strigătul de furie al unui om. Trăsăturile felinei începură să se modifice, trupul să-și schimbe proporțiile și să se ridice în două picioare. Corpul îi era încă acoperit cu blană deasă și coama se retrase și ea doar treptat.

Undeva în întuneric se trânti capota unui portbagaj, iar imediat după aceea își făcu apariția un bărbat într-un halat de baie alb ca zăpada. Poate că acesta era cel mai bizar moment – cel în care Cesare Carnevare se lăsă învelit în halatul de baie de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-o baie de sânge.

Cesare îl dădu pe bărbat deoparte şi se apropie la distanţa unui braţ de om de Rosa şi Alessandro. Muşchii feţei îi zvâcneau. Sângele îi acoperea trăsăturile precum acoperea masca de război chipul unui samurai.

– Concordatul nu mai e valabil, reuşi să articuleze cu greu, ca şi cum corzile vocale încă nu-şi recăpătaseră caracteristicile umane. A fost încălcat unilateral şi ne este permis să contracarăm cu toate mijloacele necesare.

O bănuială cumplită începu să încolţească în mintea Rosei. Oare Cesare făcuse în aşa fel încât Tano să provoace încălcarea tratatului de pace? Oare Cesare îi ceruse să o facă? Întâlnirea din seara aceasta cu Tano şi ceilalţi trei nu putea fi o simplă coincidenţă.

Alessandro îi apăsă talia cu degetele, simţind că Rosa se pregătea să răspundă. Poate că avea dreptate şi era mai bine să tacă.

Nu că ea s-ar fi sinchisit cu adevărat de asta.

– Aţi planificat asta de la bun început, se răsti la Cesare. L-ai sacrificat pe Tano ca să ai un motiv să-mi ataci familia.

Lovitura veni cu viteza unui fulger, dar Alessandro se dovedi mai rapid. Opri pumnul lui Cesare cu o mână, fără să-i dea drumul Rosei, şi-l împinse. Cesare se clătină scurt, pentru a-şi recăpăta echilibrul, şi deschise gura cu gestul de ameninţare al unui prădător care încă nu-şi dădea seama că redevenise om.

Oamenii care stăteau de partea lui Alessandro strânseră rândurile. Dar Rosa le citi pe fețe că începeau să aibă nişte dubii. Nu erau puțini cei care puneau la îndoială puterea de judecată a lui Alessandro, oricât ar fi respins pretențiile de conducător ale lui Cesare. Probabil că Alessandro tocmai îşi rata toate şansele de a fi vreodată acceptat drept urmaş al tatălui său.

Cesare era o apariție absurdă în halatul alb de baie în mijlocul acestor purtători de costum înarmați. Îşi ştersese mâinile de frotirul moale, împestrițându-l cu urme roşii. Preț de o clipă nesfârşită se uită la Alessandro şi la Rosa, fără să scoată un cuvânt, apoi se întoarse încet şi se apropie de cadavrul fiului său. Le întoarse spatele când se apleca şi mângâie cu blândețe blana care redevenea, cu încetul, piele de om.

– Vino, îi şopti Alessandro Rosei, să plecăm de aici.

Rosa dădu să obiecteze, dar făcu doar un semn în direcția Liliei, iar apoi îl lăsă să o ia de acolo şi să o conducă la maşină. Câțiva dintre bărbați le acopereau spatele, după cum îşi dădu Rosa seama auzindu-le paşii, dar nu se întoarse.

Din pieptul lui Cesare se desprinse un strigăt chinuit al cărui ecou se pierdu în întinderea văii. Alessandro şi Rosa ajunseră la un Mercedes negru, Alessandro îi deschise uşa şi i-o luă înainte şoferului care se pregătea să ia loc la volan.

– Conduc eu, spuse scurt, urmează-mă cu una din celelalte maşini. Spune-le să ne dea două minute avans.

Rosa privi acum prin geamul maşinii, văzu cele două grupuri faţă-n faţă, neştiind ce să facă, îl zări pe Cesare aplecându-se deasupra cadavrului lui Tano.

– Ce-o să se întâmple acum? şopti în timp ce Alessandro închise portiera şi porni motorul.

– N-o să permit nimănui să-ţi facă rău.

– Ce-o să facă el?

– O să-i instige pe ceilalţi împotriva mea. Asta e ocazia lui să pună mâna pe putere.

– Pentru că tu ai protejat o Alcantara?

Alessandro nu răspunse.

– L-aş fi împuşcat pe Tano, spuse ea încet, chiar dacă asta ar fi însemnat să încalc afurisitul de concordat.

Maşina părăsi arealul amfiteatrului, ieşind pe drumul strâmt de munte.

– Tano a primit ce-a meritat. A fost un porc şi Cesare ştia. N-am venit aici la întâmplare. Cineva i-a spus lui Cesare ce intenţii are Tano. Dar n-ai dreptate să-i reproşezi lui Cesare că el a planificat totul. În realitate s-a luat după Tano ca să-l oprească.

– Şi tu?

– Eu mă temeam că se va întâmpla ceva de genul ăsta.

– Dacă nu te mai acceptă drept *capo*, ce...

– O să vedem când o veni vremea, răspunse el.

Rosa descoperi un puf negru pe mâna lui, dar de data aceasta tânărul se controlă. Privea încruntat prin parbriz în întunericul de afară.

– Nimeni nu se va atinge de tine. Jur!

Rosa ridică mâna, tremurând, şi i-o puse pe picior.

– Cât timp mai avem?

– Ce vrei să spui?

– Cesare se va folosi de ocazia asta. O să-şi trimită oamenii la mine acasă... la Zoe şi Florinda. Dacă a existat vreodată un moment potrivit să-mi extermine familia, ăsta e, nu?

Alessandro n-o privi.

– Nu pot să te duc acasă.

– Ce?

– Nu eşti în siguranţă acolo.

– Trebuie să-mi avertizez sora!

Tânărul scoase telefonul din buzunar.

– Sun-o. Spune-le ce vrei. Dar eu acolo nu te duc.

Rosa se aplecă spre el pentru a-l putea privi în faţă.

– Ba sigur că aşa o să faci!

– Nu!

Rosa îşi căută cu greu cuvintele, dar dintr-odată răbufni din ea toată mânia pe care şi-o reţinuse până atunci. N-o interesa că ceea ce se întâmplase nu era din vina lui. Nici că o salvase şi că sacrificase mult pentru a o putea face. Era un Carnevare. Era unul

dintre ei. Şi n-o lăsa să-şi ajute sora atunci când avea nevoie de ea.

– Fata asta pe care a omorât-o Cesare... se numea Lilia... O iubea pe sora mea. Înțelegi asta? Zoe tocmai a pierdut omul care poate însemna cel mai mult pentru ea. Iar Lilia s-a sacrificat pentru mine! Cum poți să crezi că eu...

– Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru, o întrerupse el calm, şi eu aş fi murit pentru tine acolo sus pe deal.

Cuvintele lui o lăsară fără replică. Îşi pierdu până şi capacitatea de a articula ceva, fie şi o singură silabă. După câteva secunde nesfârşite spuse bâlbâindu-se:

– Prostii!

– E adevărul.

Alessandro se întoarse spre ea.

– M-am îndrăgostit de tine, Rosa.

Fata ezită, luptându-se să-şi vină în fire.

– La naiba! şopti.

Alessandro zâmbi cu tristețe.

Tăcură apoi până ce ea îi luă telefonul şi tastă numărul lui Zoe.

Iole

Nimeni nu răspunse la telefon.

Rosa lăsă un mesaj în căsuța vocală și încercă să nu se gândească la Lilia; nu putea să-i dea lui Zoe vestea printr-un mesaj în căsuța vocală. În loc de asta exprimă un avertisment confuz și agitat despre Carnevare, care ar încerca să se răzbune pentru moartea lui Tano. Nu-i spuse lui Zoe cine trăsese cu adevărat. După aceea încercă de mai multe ori să sune la Palazzo, dar nici acolo nu răspunse nimeni.

Alessandro privea fix în față, mușcându-și buza inferioară, și gonea cu Mercedesul mult prea repede prin noapte.

– Nu răspunde nimeni, spuse ea în cele din urmă, trebuie să mergem acolo. Paznicii de jos de la poartă trebuie avertizați.

– Paznicii voștri așteaptă de ani de zile ca oamenii noștri să facă primul pas, o întrerupse Alessandro, n-au nevoie să fie avertizați. E jobul lor să fie pregătiți. Oftă încetișor. În afară de asta, nu prea cred că Cesare pornește acum într-acolo...

– Dar l-ai văzut! Ți s-a părut că o să mai stea să mediteze în liniște la ce să facă?

– Exact asta va face. Pe moment și-a potolit setea de sânge. Trebuie să se calmeze – oamenii

nu-l urmează la nesfârşit pe un nebun în plin delir şi el ştie asta. Singurul avantaj pe care-l poate obţine de pe urma morţii lui Tano este să arunce o parte din vină pe mine. Asta e şansa de care se va folosi.

Rosa se holbă la el, incredulă.

– Dar nu e vorba de tine! A ucis-o pe Lilia şi va face la fel cu sora şi cu mătuşa mea.

Alessandro nu lăsă să se vadă dacă vorbele ei îl răniseră sau nu.

– De abia după ce s-a asigurat că tot clanul Carnevare îl sprijină. Şi că restul familiilor sunt şi ele de părere că a fost încălcat concordatul. Cesare se va strădui să obţină o legitimare a ceea ce va face, pentru că altminteri se poate întâmpla ca toţi să se întoarcă împotriva lui. Aşa că va convoca un tribunal care să decidă...

– Cu privire la mine, asta vrei să spui, replică ea cu răceală.

– Va prezenta lucrurile în aşa fel încât să reiasă că tu ai tras.

În timp ce se uita la mâinile lui de pe volan, la blana neagră care se subţia acum tot mai mult, dispărând în cele din urmă, Rosa îşi aminti că aceste mâini fuseseră primul lucru care i se întipărise în minte. Degetele lui încordate în momentul când avionul aterizase.

Alessandro goni printr-o intersecție singuratică pierdută în noapte. Niciun alt vehicul cât vedeai cu ochii.

– Dacă reușește să coalizeze oamenii împotriva mea…

– Încetează! strigă ea. Dacă doar de asta îți pasă – de rahatul tău de șefie, fă bine și oprește să cobor.

Acum își dădu seama cu toată claritatea că-l rănise.

– Nu voi permite ca noul *capo* al clanurilor să fie Cesare, spuse el încet, fără să se uite la ea, dar cu vocea dură și înverșunată.

– Lilia e moartă, izbucni ea furioasă, incapabilă să înțeleagă cum de moartea cumplită a Liliei îl lăsa rece.

– La fel ca mama.

Rosa închise ochii, dar și prin pleoapele coborâte putea vedea lumina farurilor prin întuneric. Când deschise ochii din nou, observă grămezile de gunoaie de pe marginea șoselei. Un cadavru de animal în șanț păli ca o nălucă.

Își apăsă ambele mâini pe față, rezemă capul de speteaza scaunului și încercă să respire regulat. În orele de psihoterapie învățase tehnici de respirație pentru situațiile de stres, dar desigur că aici nu aveau niciun efect. Respirația i se transformă în hohote de plâns și simți lacrimile prelingându-se printre

degete. Însă de abia după câteva clipe realiză că plângea.

– Hei, spuse Alessandro cu blândețe, reducând puțin viteza și întinzând mâna spre ea.

Rosa se dădu înapoi.

– N-am nevoie de milă.

– N-ai auzit nimic din ce ți-am spus până acum?

Ce să-i răspundă? Nu găsi altceva mai bun decât tăcerea. Genunchii îi zvâcneau și simțea o nevoie acută să fure ceva. Își luă mâinile de pe față și le lipi de genunchi pentru a sta liniștită, apoi se urî pe sine însăși pentru că simțea că buza de jos îi tremura. Nu reuși să răspundă, îi aruncă doar o privire lungă printr-un văl de lacrimi. În lumina albastră și rece a tabloului de bord, Alessandro arăta ca o stafie.

– Unde mergi? întrebă în cele din urmă.

– Într-un loc în care nu te vor căuta.

Făcu un semn înspre noaptea de afară. Un vârf de deal acoperea stelele.

– Te duc la Iole.

Rosa bănuise încă înainte să apară în depărtare cetatea de pe deal. Castello Carnevare.

– Nu-i va da prin cap că poți fi aici, chiar sub nasul lui, spuse Alessandro.

În clipa aceea, Rosei îi era absolut indiferent ce avea să se întâmple cu ea. În timp ce Mercedesul urca serpentinele spre cetate, Alessandro aruncă o privire jos în vale.

– Se țin după noi.

Rosa își șterse ochii, dar continua să vadă steluțe dansând în jurul coloanei alcătuite din perechi minuscule de lumini, jos pe câmpie.

Alessandro reduse luminile și întunericul din fața capotei se apropie imediat.

– Nicio grijă, pe strada asta conduc și orb dacă e nevoie.

Rosa fu cuprinsă de niște dubii în momentul când el întoarse brusc de volan și o coti la dreapta. Mașina rulă peste pietriș înconjurând jumătate de deal, până ce ajunseră pe latura din spate a fortăreței. Aici opri și Alessandro făcu un semn spre treptele cioplite în piatră care urcau pe stâncă.

– Reușești să urci pe întuneric?

Rosa încuviință, amețită, fără să se gândească.

– Nu e departe. Treptele duc la o ușă mică din lemn. E una din vechile căi de ieșire din cetate. Așteaptă acolo până îți deschid din interior.

Rosa mai dădu o dată din cap, dar nu coborî din mașină.

– Trebuie să ajung cu mașina în curtea cetății înaintea lor. Și toată lumea care e acolo trebuie să vadă că sunt singur.

Rosa deschise uşa. Alessandro o prinse de braţ.

– Rosa…

Fata se întoarse, ezitând.

– Vorbeam serios ieri. Mi-e clar că nu e deloc momentul potrivit, dar…

Nu-şi mai găsi cuvintele şi înjură în şoaptă, lăsând ochii în jos.

– Că te-ai îndrăgostit de mine? întrebă ea.

– Că aş muri pentru tine.

– Vrei să fii şeful clanului tău, îi aminti ea cu un zâmbet trist, *asta* e ceea ce vrei.

Alessandro o privi cu amărăciune.

– Nu-l pot lăsa pe Cesare să câştige, Rosa. Nu vreau să rămână cu ce a obţinut ucigând-o pe mama.

– Pentru mine nu trebuie să moară nimeni, spuse ea şi coborî din maşină.

Părul îi flutura în vântul răcoros de noapte; spera că rafalele îi mai aeriseau şi creierul înceţoşat.

Alessandro tăcu un moment, apoi întrebă:

– Mă aştepţi sus, da?

– Unde altundeva să mă duc?

Rosa aruncă o privire asupra stâncii. De unde stăteau ei nu se vedea capătul scării; trebuia să se grăbească, pentru că urmăritorii lor aveau să ajungă foarte curând la cetate.

– Bine, spuse el.

Rosa închise portiera. Privirile i se îndreptară asupra peisajului nocturn golaş. Pământurile Carnevare.

Pietrişul ţâşni de sub roţile maşinii când Alessandro întoarse şi o luă în jurul dealului pentru a reveni pe stradă. De abia după ce nu-i mai văzu farurile din spate se întoarse şi Rosa. Îşi şterse ochii şi-şi dădu părul pe ceafă.

Se îndreptă prin întuneric spre scară şi începu să urce.

ꙮ

Număra treptele pentru a se linişti puţin. Din când în când trăgea adânc aer în piept, apoi expira din nou, concentrându-se asupra răcorii din plămâni.

Uşa din capul scării era larg deschisă. O singură lumânare îşi arunca lumina neliniştită asupra unei bucăţi din cadru. Cineva şedea acolo, pe stâncă, învelit într-o pătură şi o aştepta.

– Ştiam că o să vii, spuse Iole cu vocea ei de copil, ştiam de când am văzut lămpile alea de la maşină. Nu erau foarte luminoase. Nu aşa de luminoase ca de obicei.

Rosa îşi trase nasul, îşi şterse ultimele lacrimi şi se lăsă jos lângă Iole.

– Nu ţi-a dat decât o lumânare pentru lumină?

– Alessandro?

Iole zâmbi, mult prea veselă pentru o noapte ca asta.

– Lumânarea am găsit-o eu. Şi chibrituri. Mi s-a părut mai frumos decât cu lanterna.

Rosa zâmbi şi ea, fără să vrea.

– Nu ți-e frică de întuneric, aşa-i?

– Aici nu sunt animale ca pe insulă, răspunse Iole ridicând din umeri.

Părul ei negru, tuns scurt, mirosea a şampon cu aromă de măr. Purta blugi şi un pulover pe gât prea mare pentru ea. Şi tenişi decolorați. Într-o mână ținea o doză de Cola.

– Vrea să te ascundă şi pe tine aici? întrebă.

– Alessandro?

Rosa rânji, dându-şi seama că şi ea accentuase numele la fel ca Iole cu câteva clipe înainte.

– Da, aşa cred.

– Se străduieşte mult. E foarte drăguț.

– Uneori.

– Îți place de el.

Rosa tresări.

– Serios?

– Mi-am dat seama imediat. Încă de pe insulă, când ați fost la mine. Înainte să vină să mă ia.

– Unde te-au dus?

Poate că era o idee bună să schimbe subiectul.

– Într-o casă de țărani, nu prea departe de aici. Alessandro m-a scos de acolo şi m-a adus aici. Spune că mă caută ceilalți.

Coborî vocea, pe un conspirativ:

– Nu cred că-i place că stau singură aici.

– Acum nu mai eşti singură.

– Aşa-i.

Nu era decât cu doi ani mai mică, avea cincisprezece ani, dar Rosei i se părea că vorbea cu un copil.

– Vine încoace? întrebă Iole.

– Imediat.

– Ceilalţi bărbaţi nu trebuie să ştie că suntem aici.

– Mai bine nu.

– Dar până la urmă o să ne găsească, spuse Iole cu atât calm că Rosei i se făcu pielea de găină, până la urmă te găsesc întotdeauna. Alessandro spune că de data asta nu, dar eu ştiu mai bine. M-am ascuns de multe ori de ei.

– În curând nu va trebui să te mai ascunzi.

– Altă promisiune?

Rosa se simţi crispându-se în interior.

– Altă promisiune pe care n-o pot ţine? Asta vrei să spui?

Iole ridică din umeri.

– Alessandro mi-a povestit că v-aţi dus a doua oară pe insulă ca să mă luaţi.

Rosa dădu din cap în semn că da. Imaginile casei părăsite, fără uşi, şi a felinelor agresive se întorseseră. Voia să le alunge, dar nu reuşea.

– Animalele erau acolo. Exact aşa cum vă spusesem eu.

– A fost o prostie că nu te-am ascultat.

– Dar v-ați întors pentru mine.

Era o constatare, nu o întrebare. Iole zâmbi și rămase pierdută-n gânduri, cu privirile ațintite asupra cerului nocturn.

– Voi doi vă plăceți și v-ați întors pentru mine. Ce frumos!

Își încrucișă brațele pe piept și își frecă umerii, zgribulită.

– E foarte, foarte frumos.

Pe fundul mării

O jumătate de oră mai târziu intrară toți trei în ascunzătoarea lui Iole din subsolul cetății. Era un mic apartament, fără ferestre, dar curat, cu multe lămpi şi mobilat ca o cameră de hotel, chiar dacă părea puțin uzat. Prin uşa deschisă de la baie se întrezăreau dalele de marmură cenuşie şi armăturile argintii.

Sub tavan erau montate două camere de supraveghere. Cablurile fuseseră tăiate.

– Ce-i asta? întrebă Rosa.

– Uneori se poate întâmpla ca membri ai familiei să fie obligați să dispară pentru un timp, răspunse Alessandro, pentru ca poliția să nu-i găsească. Din cetate se ajunge aici prin două uşi secrete. Se spune că acum mulți ani s-ar fi ascuns aici şi Omul Flămând. Trebuie să fi fost chiar înainte să fie arestat.

– L-au arestat aici la voi?

Alessandro dădu din cap în semn că nu.

– Din câte ştiu eu, la Gela. Dar asta a fost una dintre ultimele lui ascunzători.

– Deci voi ați fost oamenii lui de încredere.

– Am fost ce sunt acum cei din familia Alcantara pentru Salvatore Pantaleone.

Părea puțin jenat de acest răspuns. Rosa începu să înțeleagă.

– Nu e de mirare că Cesare ne urăşte. Familia Alcantara le-a luat celor din neamul Carnevare statutul special de aliați ai lui *capo dei tutti capi*.

– Nu e singurul motiv.

Rosa aşteptă, dar Alessandro nu mai continuă.

– Dacă ați fost oamenii lui de încredere, de ce vă temeți de el la fel ca toți ceilalți? întrebă ea în cele din urmă.

– Pentru că ne-a acuzat că ar fi fost arestat din cauza noastră. Crede că un Carnevare l-a trădat.

Alessandro se strâmbă.

– Dacă e adevărat că s-a întors şi că aliații din clanuri i-au rămas fideli, avem o problemă. Alta.

Iole se trânti pe pat, trase genunchii şi îi încercui cu brațele.

– A mea! anunță, de parcă cineva ar fi contestat acest lucru.

Păru să nici nu observe că de fapt schimbase doar o închisoare cu alta. Alessandro remarcă privirea Rosei şi coborî vocea.

– Voiam s-o duc de aici, dar nu ştiam unde. Există o ultimă rudă supraviețuitoare şi dacă aflu unde se ascunde, pot s-o duc acolo. Până atunci n-avem încotro, trebuie să rămână aici.

– Şi poliția? N-o poate ajuta?

– Cesare ar afla. Mituieşte poliţişti pe toată insula. Şi n-ar permite ca Iole să fie liberă şi eventual să vorbească cu judecători şi procurori. Oamenii lui o caută şi acum în parcul natural Madonie. Au ascuns-o acolo într-o cabană după ce au luat-o de pe insulă.

– Tu ai scos-o de acolo?

Iole i-o luă înainte.

– El singur. A fost foarte curajos.

Rosa se uită la el cu capul plecat pe umăr.

– Da, într-adevăr.

Alessandro îi ocoli privirea şi închise uşa apartamentului.

– Pentru siguranţă, am tăiat cablurile camerei, dar n-o să vadă nimeni. A trecut atâta timp de când s-a ascuns cineva aici, că ar fi chiar o coincidenţă stupidă dacă i-ar da cuiva prin cap să controleze spaţiul.

Rosa nu se simţea în apele ei.

– Ştiu că eşti bine intenţionat... Dar nu pot rămâne aici. Înnebunesc dacă nu aflu veşti de la Zoe.

– Aici nu există semnal pentru telefon, spuse Alessandro cu regret, suntem chiar în stâncă şi la etajele superioare zidurile au aproape un metru grosime.

– Minunat!

– Mă ocup eu, promise el, o să încerc să dau de Zoe. Rămâi măcar până aflu ce planuri are Cesare. Cred că vrea să convoace tribunalul cât mai repede.

Înainte, când au ajuns el şi ceilalţi, a trecut pe lângă mine în goană, nici n-a întrebat unde te-am dus.

Rosa se strâmbă.

– Poate nu mai vrea să umble în halat.

– Posibil, spuse Alessandro cu colţurile gurii zvâcnind.

În timp ce Rosa se mai gândea ce să facă, privirea îi căzu asupra fotografiei înrămate de pe noptiera de lângă patul lui Iole. Sticla era crăpată. Se îndreptă într-acolo, dar chipul lui Iole se întunecă, înhăţă fotografia şi şi-o lipi de piept.

– Nu vreau să ţi-o iau, spuse Rosa.

Iole dădu din cap cu un aer vinovat, dar continua să ţină fotografia strâns lipită de piept.

– Sunt părinţii tăi? întrebă Rosa.

Nu recunoscuse decât două siluete pe fundal albastru.

– Tata şi unchiul Augusto.

– Cel care a colaborat cu judecătoarea, nu-i aşa?

Iole încuviinţă. Rosa se aşeză pe pat, lângă ea, dar privea la Alessandro care rămăsese în picioare, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

– El e ruda pe care voiai s-o găseşti? întrebă cu reproş în glas. Un om care trăieşte în programul de protecţie a martorilor? Cu nume fals, Dumnezeu ştie unde?

– Nu va fi foarte simplu, admise el.

– Şi până atunci Iole rămâne *aici*?

– Ai o idee mai bună? Ştiu şi eu că nu e soluţia ideală. Dar nici nu putem apela pur şi simplu la poliţie.

– Pentru că Iole ar depune mărturie împotriva familiei tale? îl întrebă Rosa enervată. Şi pentru că ţi-ar periclita moştenirea? Ce naiba, Alessandro! Chiar sunt mai importante astea decât...

– Dacă Iole depune mărturie, o întrerupse el, Cesare va găsi o cale s-o omoare. Chiar dacă ajunge la puşcărie, va însărcina pe cineva s-o ucidă. Asta vrei?

Rosa trase adânc aer în piept. Era sfâşiată între neîncredere şi sentimentul că spusele lui aveau sens. Se întoarse din nou către Iole.

– Îmi dai voie să văd?

Fata îi întinse, ezitând, fotografia.

– Mulţumesc.

Rosa o luă cu grijă şi puse degetul pe bărbatul din stânga.

– Este tatăl tău?

– Celălalt.

– Ruggero Dallamano, spuse Alessandro în timp ce se lăsa pe vine lângă marginea patului, *capo* din Siracuza. A... a murit acum câţiva ani.

– Familia ta l-a ucis, spuse Iole atât de calmă că Rosa simţi fiori pe şira spinării.

Bărbaţii din fotografie purtau costume de scafandru pe care străluceau picături de apă. Pe fundal se vedea marea. Probabil că erau deja pe punte. Ruggero Dallamano îşi scosese masca de scafandru

şi râdea plin de veselie. Fratele său Augusto, trădătorul, tocmai îşi scotea cu mâna aparatul de oxigen care-i acoperea partea de jos a feței. Dar se vedea după ochii din spatele ochelarilor de scafandru că şi el râdea. Părul îi era acoperit de gluga costumului de neopren, exact ca al fratelui. Fotografia fusese probabil făcută după ce se întorseseră din apă pe puntea vasului. Rezervoarele de oxigen le aveau încă montate pe spate.

– Dacă în toate pozele se vede atât de puțin din unchiul tău, n-a fost prea greu pentru el ca să dispară, remarcă ea cu scepticism.

– Au fost şi poze mai bune, spuse Iole, dar pe asta n-am luat-o pentru că e el aici, am luat-o pentru că e tata în ea. Nu apărea prea des în poze. Nu râdea mult. Doar în poza asta.

Mângâie cu vârful degetului fotografia, apoi spuse cu vocea de abia şoptită:

– Doar în asta.

– L-ai iubit foarte mult, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, nu?

– Aveam nouă ani atunci. Cum să nu-l iubesc?

Rosa clipi uşor, de parcă aşa ar fi putut vedea mai multe detalii ale bărbatului cu masca de scafandru.

– Făceau deseori scufundări împreună?

Puse întrebarea doar pentru că dorea să mai amâne puțin momentul în care avea să i se adreseze din nou lui Alessandro pentru a discuta cu el cum

anume aveau să procedeze pe mai departe. Sau cum avea să procedeze *el*, dacă lucrurile continuau aşa.

– Erau scafandri de meserie, spuse Iole.

Rosa se încruntă.

– Aşa?

Alessandro interveni:

– Fraţii Dallamano aveau cea mai mare companie de construcţii acvatice. Poate că nu s-au scufundat ei înşişi prea des, dar erau familiarizaţi cu marea. De la instalaţii portuare, poduri şi până la platforme de foraj din Atlantic au realizat tot felul de construcţii, bineînţeles cu...

– Subvenţii de la stat, continuă ea.

Alessandro încuviinţă.

– În final, proiectele de genul ăsta nu prea mai erau posibile fără ei. Dar se spune că au existat încercări de a li se sparge monopolul.

– Aţi întors-o bine, răspunse ea sec.

Alessandro ignoră remarca.

– Firmele au fost desfiinţate. Niciunul din ceilalţi *capi* nu s-a străduit să le preia – îi aruncă o privire fugară lui Iole – din cauza trădării. Japonezii au preluat o mare parte din tehnologie, cred. Restul... cine ştie.

Rosa era pe punctul de a-i înapoia lui Iole fotografia, dar atunci observă ceva.

– Ce-i asta? întrebă arătând spre o dungă îngustă de pe marginea din stânga a fotografiei.

Alunecase cu unul sau doi milimetri în ramă. Iar îndărătul ei mai era ceva.

– Altă fotografie, spuse Iole.

– Una în care unchiul tău se vede mai bine? Poate că asta-l ajută pe Alessandro – Rosa îi aruncă tânărului o privire – să-l găsească pe Augusto.

Alessandro se strâmbă şi pe faţă i se aşternu o expresie de şi-tu-pe-mine care-i plăcu Rosei. Îi plăcea mai mult când era gata de atac, nu atât de plin de îndoieli. Atitudinea defensivă nu i se potrivea.

Se întoarse din nou spre fotografie.

– Pe poza aia nu se vede deloc, spuse Iole.

– Dar cine e în ea?

– Nimeni. Doar o statuie veche de piatră.

Alessandro încrucişă braţele pe piept şi ridică sceptic din sprâncene. Rosa observă cu coada ochiului că se uita doar la ea, nu la fotografie.

– Îmi dai voie să văd? o întrebă ea pe Iole.

Fata încuviinţă şi, cu grijă, desfăcu partea din spate a fotografiei. Într-adevăr, acolo era o a doua fotografie în spatele celeilalte. Iole nu reuşi s-o apuce cu unghiile ei roase, iar cele ale Rosei nu arătau cu mult mai bine. Alessandro se aplecă peste ele şi scoase poza apropiindu-i marginile cu degetul mare şi cu arătătorul. Ochii lui verzi se întunecară când o întoarse.

– Ce-i asta? întrebă Rosa.

Alessandro făcu un pas în spate şi ţinu poza în lumina becului din tavan.

– Alessandro?

Iole începu să vorbească precipitat.

– Mi s-a părut frumoasă, de asta am luat-o. Era pe biroul tatei, printre multe altele, iar când au venit oamenii lui Cesare, am luat poza asta cu tata şi o alta din teanc. Ei n-au văzut şi am ascuns-o aici... adică mai târziu, când nu se uita nimeni. Atunci am ascuns-o în spatele ăsteia.

Ar fi continuat să vorbească dacă Alessandro n-ar fi privit-o atât de serios şi îngrijorat. Rosa sări în picioare şi se apropie de el. Prinse fotografia cu grijă de margine şi o întoarse spre ea pentru a arunca o privire.

Era, într-adevăr, o statuie, cum spusese Iole. O statuie din piatră poroasă, luminată de un far sau o lanternă care o smulgea din întunericul unui peisaj submarin auster. Prin lumină pluteau roiuri de particule, iar la margine se vedea un peşte argintiu. Pe fundal se ridicau neclare nişte siluete colţuroase, poate stânci, poate ruine pe fundul mării. Doar statuia luminată se putea vedea clar.

Reprezenta o felină de pradă care se ridicase pe labele dinapoi de parcă se pregătea să sară. Trupul îi era înconjurat de o spirală solzoasă, trupul unui şarpe uriaş la fel de gros precum gâtul musculos al felinei. Pantera – era, fără îndoială, o panteră, nu

un leu sau un tigru - avea gura închisă şi privea ca hipnotizată capul şarpelui aflat chiar în fața capului său. Felina şi reptila se priveau în ochi, dar niciuna nu părea agresivă. Scena, care la prima vedere păruse reprezentarea unei lupte, se dovedi a fi de fapt altceva: cele două animale se observau unul pe celălalt şi comunicau în tăcere. Deşi încolăcit în jurul felinei, şarpele nu o strangula.

- E o îmbrățişare? şopti Alessandro.

Inima Rosei bătea să-i spargă pieptul şi o simțea pulsând în tâmple. Bătăi tot mai puternice, dar de abia după câteva clipe îşi dădu seama că le auzeau şi ceilalți. Doar că acum nu mai veneau din pieptul ei. Cineva bătea la uşa ascunzătorii.

TABULA

– Deschide, Alessandro!

Vocea lui Cesare se auzea destul de slab prin uşă, dar fără să-şi piardă nimic din caracterul imperativ.

– Ştiu că sunteţi acolo!

Şi, după câteva secunde:

– Toţi trei.

Alessandro se întoarse dintr-un salt şi dădu drumul fotografiei. Rosa o băgă în buzunar. Iole se ghemui pe pat, cu spatele de perete, şi strânse poza tatălui la piept. Alessandro schimbă o privire îngrijorată cu Rosa.

– Cineva te-a trădat, spuse ea încet, acum sunt toţi de partea lui.

Muşchii feţei lui Alessandro zvâcniră de mânie. Se apropie de uşă cu paşi rapizi.

– E în continuare casa mea, Cesare!

– Oamenii s-au decis împotriva ta. N-ar fi trebuit să-i iei apărarea micii vrăjitoare Alcantara.

– Tano ar fi emoţionat să ştie cât de mult l-ai plâns.

Preţ de o clipă domni tăcerea, apoi se auzi lovitura puternică a unui pumn izbit de uşă.

– Ascunzi aici o duşmancă a propriului tău clan, băiete!

– Nu e ea vinovată de moartea lui Tano, ştii asta la fel de bine ca mine.

– Va decide tribunalul.

Rosa îi atinse umărul.

– Tribunalul ăsta... mă va asculta şi pe mine?

– Cesare va aduce o mulţime de martori care vor jura pe viaţa mamei lor că tu eşti responsabilă de moartea lui Tano. Şi cel mai rău va fi că vor crede ei înşişi povestea asta. În final, nici nu va mai conta cine a apăsat pe trăgaci.

Alte bătăi în uşă, apoi voci de bărbaţi consultându-se.

– Chiar vrei să sparg uşa? întrebă Cesare. Dacă mai vrei să-ţi salvezi onoarea, după tot ce s-a întâmplat, nu te ascunde în gaura asta ca un laş.

În clipa aceea, Rosa decise ea în locul lui Alessandro. Răsuci cheia în broască şi deschise uşa. Cesare venise însoţit de cinci dintre oamenii săi. Rosa îi recunoscu, cu toţii fuseseră alături de el şi în amfiteatru.

Cesare purta acum un costum cenuşiu elegant, cu batistă la buzunarul de la piept. Avea părul încă ud, dar sângele de pe faţă dispăruse. Doar sub ochiul stâng i se păru Rosei că vede o pată întunecată, care înainte nu se aflase acolo, cam de mărimea unei gămălii de ac. Un strop de sânge uscat, o minusculă amintire a Liliei. Stomacul i se strânse.

– Putem rezolva totul în mod civilizat, spuse el.

Aceste cuvinte, venite de la un om care cu nici două ore în urmă ucisese în plin delir o femeie, o iritară.

– Sau nu.

Alessandro dădu să se posteze în fața Rosei pentru a o proteja, dar ea făcu un pas într-o parte şi rămase lângă el. Împreună blocau accesul la uşă. În spatele lor, Iole începu să scâncească.

– Lasă vorbăria, spuse Alessandro, şi spune-mi ce vrei de fapt.

– Pe mine, spuse Rosa, doar e evident.

Colțurile gurii lui Cesare se mişcară, dar nu zâmbi.

– Ce să fac eu cu tine, Rosa Alcantara? Tribunalul dinastiilor va decide soarta ta.

Făcu un semn în spate.

– Poți să pleci. După ce sentința va fi fost pronunțată, vei fi găsită oriunde ai fi, aşa că nici să nu încerci să te ascunzi. Dar, până atunci, niciun Carnevare nu se va atinge de tine.

Rosa îi aruncă o privire fugară lui Alessandro.

– Le-am promis oamenilor o vânătoare, continuă Cesare, şi o vânătoare am de gând să le ofer. Cu o pradă pe care şi-o doresc de mult.

Iole hohoti disperată.

– Nu poți permite aşa ceva! se răsti Rosa la Alessandro.

În clipa aceea, cei cinci bărbați îşi croiră drum în cameră. Patru se năpustiră asupra Rosei şi a lui

Alessandro, cel de-al cincilea se repezi la Iole. Rosa scoase un țipăt furibund şi-l lovi pe unul dintre bărbați în față, pe celălalt îl izbi cu piciorul în genunchi. Durerea nu-i făcu mai amabili.

Adversarii lui Alessandro erau şi ei mai înalți şi mai puternici decât el şi reuşiră să-l copleşească. O smulseră pe Rosa de lângă Alessandro şi de lângă uşă. Cesare nu-i aruncă nicio privire, continuând să fixeze patul cu un chip lipsit de expresie.

Iole se lipise de perete, cu genunchii traşi şi ținând strâns fotografia. Lacrimile îi şiroiau peste față.

Frigul acela tulburător pe care Rosa îl simțise deja de câteva ori începu să-i urce de jos, prin gambe, apoi pe pulpe, revărsându-se în abdomen. Dintr-odată simți pe piele fiecare fibră a hainelor pe care le purta. Materialul începu s-o irite şi s-o gâdile şi nu-şi mai dorea decât să scape de el. Privirile i se încrucişară cu cele ale lui Alessandro, ale bestiei care avea să izbucnească din el în orice moment dacă umbra de blană neagră avea să i se întindă în continuare peste trup.

O surprinse o împunsătură la gât, nici măcar foarte dureroasă, şi văzu că o canulă îi fusese înfiptă şi lui Alessandro în muşchii din ceafă. Era una din acele seringi mici cu care bolnavii de diabet îşi puteau injecta singuri insulina. Nu ştia ce se afla înăuntru – doar că îi pătrunse cu viteza fulgerului în sânge, alungând frigul.

– Efectul ține cam un sfert de oră, spuse Cesare, timp în care rămâneți ce sunteți acum.

Fusese întreruptă şi transformarea lui Alessandro. Dar el continua să se comporte ca un animal captiv, în timp ce bărbații îl imobilizau cu mâini de fier.

Cel de-al cincilea bărbat o înşfăcă pe Iole, îi smulse fotografia înrămată din mâini şi o aruncă pe jos. Sticla se sparse. Iole scoase un țipăt, dar nu avea cum să se apere când bărbatul o trase de pe pat şi o târî spre uşă. Cesare îi lăsă să treacă, privi câteva clipe în urma lor şi apoi i se adresă din nou lui Alessandro.

– Cunoşti tradiția, spuse, o vânătoare în cinstea noului *capo*. Oamenii o aşteaptă.

– Dar nu puteți s-o ucideți! urlă Rosa.

– Ba putem încă mult mai mult decât atât şi familia ta va simți asta pe pielea ei, cât de curând. Şi atunci va afla toată lumea ce înseamnă să te vinzi TABULEI.

– N-o amesteca în asta, şuieră Alessandro.

Un pumn îl izbi drept în față, amețindu-l. Rosa tresări de parcă s-ar fi aşteptat s-o lovească pe ea. Însă cuvintele lui Cesare îşi nimeriră ținta.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Nu mai face pe nevinovata!

– Dă-i drumul lui Iole şi fac tot ce vrei!

Alessandro gemu.

– Ea nu ştie, spuse gâfâind.

– Nu i-ai spus?

Alessandro nu răspunse şi Cesare se întoarse din nou către Rosa.

– Nu ţi-a spus nimic? pufni el cu dispreţ.

– Chiar n-ai habar despre ce a făcut familia ta? Cu cine s-a aliat împotriva celor de-o seamă cu ea?

Rosa îl scuipă în faţă, dar gestul o făcu să se simtă şi mai neajutorată. Cesare îşi şterse saliva cu mâneca sacoului elegant şi dădu din cap.

– Crezi că fac tot ce fac doar pentru că vreau puterea, aşa-i? Dar te înşeli. Nu pentru *asta* a murit Tano.

– Tano a murit, strigă ea, pentru că era un rahat de om care a primit ce merita.

Din punct de vedere tactic, o remarcă foarte stupidă, dar care venea din inimă. Privirea lui Cesare se răci cu câteva grade, dar se stăpâni, ceea ce avu darul s-o înfurie şi mai mult.

– Plec de la premisa, spuse el, că cineva ţi-a spus măcar puţin despre dinastii. Ceva tot trebuie să ştii.

– Las-o în pace, Cesare! gemu Alessandro.

Tânărul respira cu dificultate, unul din cei doi îl ţinea din spate de gât pentru a-l putea controla mai bine.

– TABULA, repetă Cesare savurând fiecare silabă, nu-ţi spune nimic?

Rosa îl fixă cu privirile şi nu răspunse. Cesare oftă.

– Explică-i tu! îi ceru lui Alessandro.

– Există o organizație, spuse tânărul după o scurtă ezitare, un grup internațional care se interesează cumva de Dinastiile Arcadiene. Îşi spun TABULA. Nimeni nu ştie mai multe despre ei. Joacă diverse roluri, de miniştri, politicieni şi procurori.

Rosa îl asculta, dar îi venea greu să se concentreze.

– TABULA încearcă de ani de zile să afle mai multe despre Dinastiile Arcadiene, continuă Alessandro, inițial toată lumea credea că era vorba doar de afacerile clanurilor, de lupta obişnuită împotriva Mafiei. Dar de la un timp circulă zvonul cum că una dintre dinastiile din Sicilia colaborează cu oamenii ăştia şi le transmite informații.

– De ce ar face cineva aşa ceva? întrebă Rosa cu vocea slabă.

– Promisiuni. Bani, putere, habar n-am.

Cesare interveni din nou.

– Nu e un zvon. Unul din clanuri colaborează cu ei. Clanul tău, Rosa! Familia Alcantara e trădătoarea care s-a vândut grupului TABULA.

– E doar o bănuială, spuse Alessandro, nu există dovezi.

– N-o să mai am nevoie de nicio dovadă după ce se va fi pronunțat sentința asupra neamului Alcantara, spuse Cesare, problema se va rezolva de la sine.

– Chiar că a fost la țanc moartea lui Tano, spuse Rosa.

Cesare făcu un pas rapid spre ea. Ochii îi luceau în lumina becului precum cei ai unei pisici.

– Tano a fost *fiul* meu! strigă el, apropiindu-şi fața la un lat de palmă de a ei. Cineva a murit deja pentru ce i-a făcut. Vor mai muri şi alții. Nu va rămâne picior de Alcantara şi vor dispărea şi cei care v-au urmat. Veți plăti pentru moartea lui Tano şi pentru trădarea voastră. Nu există bun mai de preț decât acoperirea sub care trăiesc dinastiile de sute de ani, iar eu nu voi permite cuiva s-o pericliteze. Eu apăr tradiția. Ocrotesc siguranța noastră, a tuturor. Şi îi pedepsesc pe cei care încalcă legile Arcadiei!

Amuți. O venă i se zbătea pe tâmplă. Tremura din tot corpul, dar reuşi să se controleze. În cele din urmă scoase calm un telefon foarte plat din sacou, tastă ceva şi i-l ținu Rosei în fața ochilor.

– Uită-te! îi porunci.

Pe monitorul minuscul, nu mai mare decât un pachet de țigări, apăru o imagine. O înregistrare video. Camera se deplasa clătinându-se pe lângă gratii, ieşi pe un coridor care ducea de-a lungul unor cuşti îngrămădite una peste cealaltă. Din difuzorul aparatului se auzeau sunete de respirație, sâsâieli, mârâieli şi şuierături. Oricine ar fi ținut camera, era evident că se temuse cumplit să nu fie descoperit.

În cuşti erau ghemuite animale. Rosa recunoscu în semiîntuneric mai multe feline de pradă. O vulpe neobişnuit de mare. O pasăre uriaşă, mai mare decât

o barză sau un cocostârc. Un varan. Câțiva câini-lupi şi o hienă. Apoi camera trecu peste ceva ce tremura şi nu putea fi distins în întuneric, dar care avea prea multe picioare pentru a fi un mamifer. Apoi tigri şi lei, un mistreț cu colți îndoiți, un şobolan mare cât un om cu blana ciufulită. Toate erau prizoniere în şirurile interminabile de cuşti. Subnutrite, înnebunite de frică, unele se mutilaseră singure în accese de panică.

– TABULA, şopti Cesare şi se părea că acest cuvânt îi inspira o groază nemărginită, iar asta e doar o parte din ceea ce fac. De asta îi urăsc pe cei din neamul Alcantara. De asta veți muri cu toții. Dar până atunci – expiră cu un şuierat – faceți ce vreți.

Băgă telefonul înapoi în buzunar, îi mai aruncă o privire scurtă lui Alessandro şi părăsi încăperea. Mergea încet, cu umerii încovoiați, ca şi cum el ar fi suferit o înfrângere.

– Țineți-o aici câteva ore, le strigă oamenilor lui, până când se va linişti. După aia îi puteți da drumul. O vom găsi după ce va fi pronunțată sentința.

Aliații

Rosa lăsă jos telefonul. Peisajul sicilian gonea pe lângă ei în lumina lăptoasă a dimineții.

– Cu cine ai vorbit?

Alessandro ținea volanul strâns cu ambele mâini. La viteza asta, orice neatenție cât de mică îi putea costa viața.

Rosa șterse ultimul număr din meniu și puse telefonul în torpedo.

– Poți să mă duci la Catania?

– Credeam că vrei acasă.

– Schimbare de plan.

– Rosa, cu cine ai vorbit la telefon?

Fata nu răspunse. Avea un motiv întemeiat să tacă. Mai multe motive, la drept vorbind.

– Tot nu ai încredere în mine, constată el.

Rosa își ațintise privirile asupra cerului în flăcări care pătrundea prin geamul parbrizului.

– N-a fost vorba de o vânătoare, niciodată! Și de ce nu mi-ai spus că familia mea lucrează cu... cu TABULA?

– Cesare e convins de asta, o întrerupse el, *eu* nu. La dracu', Rosa... Nu știu la drept vorbind nimic despre TABULA. Cine sunt, ce vor... Nimeni nu știe, nici Cesare. Îi capturează pe Arcadieni și îi bagă-n

cuşti. Se pare că dispun de nişte mijloace pentru a ne ține captivi în celălalt trup al nostru. Fac experimente, se spune, dar dacă asta e tot…

– Ce a fost chestia aia pe care ne-au injectat-o oamenii lui Cesare? întrebă Rosa pe un ton glacial. Scuză-mă, te rog, că sunt *puțin cam* sensibilă când e vorba de injecții pe care nu le-am cerut.

– Doar un fel de calmant. Rețeta e foarte veche, se spune că provine din Antichitate… Nu ştiu dacă e adevărat. Poate că sunt doar vorbe goale. Mi-am injectat-o şi eu o dată. Nu face rău, totul e să nu exagerezi.

– Cine spune?

Alessandro îi aruncă o scurtă privire.

– Tot ce ştim despre noi şi despre ce suntem ni s-a spus. S-a transmis din generație-n generație. Dacă ne apucăm să punem toate informațiile astea la îndoială, o să sfârşim prin a nu ne mai încrede în nimic.

– Dar aşa ai făcut tu însuți. Povestea despre regele Lycaon care a fost pedepsit de Zeus… Ai spus că nu crezi în ea.

– E un mit. Probabil. Dar substanța asta am încercat-o pe pielea mea, şi nu doar o dată. Împiedică timp de cincisprezece sau douăzeci de minute transformarea. Aveam câteva fiole la mine când am fost în America.

Rosa dădu din cap, resemnată.

- Nu că ar mai avea vreo importanță... Ce e cu Iole? Când vorbea de vânătoare, chiar se referea la...

- Da.

- Şi nu ți s-a părut important să menționezi chestia asta?

Alessandro acceleră furios.

- Ce voiai să spun? Ah, apropo, atunci când se instalează un *capo* nou, tradiția cere să vânăm oameni o noapte-ntreagă?

Rosa se holbă la el, fără cuvinte.

- Eu n-ar fi trebuit să fac asta, continuă el, pentru că sunt moştenitorul tatălui meu. Dacă moare un *capo* şi fiul lui îi ia locul, se ține doliu şi nu se celebrează nimic. Dar dacă altul devine *capo*, nu moştenitorul direct, e un triumf care le garantează adepților lui bunăstare şi influență poate pe mai multe generații - iar ăsta e motiv pentru petrecere.

- Iar o petrecere, spuse Rosa cu glas slab, înseamnă să mergi la vânătoare de oameni? Să vânezi o fată de cincisprezece ani şi s-o omori, o fată care a trecut prin lucruri pe care de abia reuşim să ni le imaginăm? Asta numeşte familia ta *petrecere*?!

- Nu am făcut eu regulile.

- Dar nici nu le conteşti! Şi-mi reproşezi că n-am încredere în tine!

Încheieturile mâinilor lui Alessandro se albiseră, iar vene albăstrii îi brăzdau pielea.

- Mereu ți-am spus adevărul.

– Dar e vorba despre ce nu mi-ai spus, replică ea cu vehemență, apoi continuă după o scurtă pauză: Cât timp mai avem?

– Vor fi nişte alegeri la care se adună membrii de rang superior din clan. Imediat după aceea, Cesare va depune jurământul de *capo* în cadrul unei ceremonii. Toate astea durează, mai ales dacă va vrea să convingă tribunalul că tu eşti vinovată de moartea lui Tano.

– Când au de gând s-o omoare pe Iole?

– Vânătoarea are loc imediat după depunerea jurământului. În două zile, aş spune.

– Eşti sigur că nu mai devreme?

Alessandro lovi volanul atât de puternic, încât maşina aproape că-şi pierdu direcția.

– De unde dracului să ştiu exact?

Se speriaseră amândoi, dar Alessandro reuşi să redreseze maşina. Continuă cu voce şoptită:

– Nu cred că va reuşi mai repede să mă discrediteze în ochii celorlalți.

– Pentru că m-ai apărat pe mine?

Tânărul încuviință.

– Până atunci cred că Iole e în siguranță.

– Şi n-ai idee unde ar putea s-o ducă?

Alessandro dădu din cap în semn că nu.

– Cred că Cesare a organizat vânători de oameni pe Isola Luna. Sunt sigur că de aia erau animalele

ţinute acolo. I-a plăcut dintotdeauna să vâneze-n rând cu leii şi tigrii adevăraţi.

Rosa gemu, scârbită.

– Poate că tot acolo va fi şi acum. Pe insulă.

– Nu cred. De obicei, la depunerea jurământului sunt invitaţi şi *capi* ai altor clanuri. Iar ăia se suspectează reciproc mult prea mult ca să se ducă după unul ca Cesare pe o insulă pustie. Nu, cred că şi-a ales un loc undeva în Sicilia. Va trebui să aflu unde. După aia pot încerca s-o scot pe Iole de acolo.

– Tu singur?

– E destul să-şi rişte unul din noi viaţa.

– Avem nevoie de ajutor.

– De la celelalte clanuri? Poţi să uiţi.

– Asta am spus?

– Atunci de la cine? De la mătuşa ta?

Rosa dădu din cap. Nici nu ştia unde era Florinda. Şi Zoe? Prefera să nu se gândească acum la ea. Cu riscurile se descurca, dar cu grijile chinuitoare, nu.

– Deci? întrebă el.

Strada din faţa lor se îndrepta direct spre soarele care răsărea.

– Du-mă la Catania! îl mai rugă o dată.

ᘓᘐ

O oră mai târziu părăseau autostrada şi goneau prin zone industriale urâte în direcţia centrului.

Alessandro observă atunci că erau urmăriți. Rosa era la fel de puțin surprinsă ca el. Chiar dacă le dăduse drumul în libertate – foarte probabil, pentru a nu se confrunta cu reproşul că acționase înainte de decizia tribunalului –, nu era un idiot. Era evident că le ceruse oamenilor lui să-i țină sub observație.

După nici zece minute, Alessandro reuşi să scape de urmăritori în traficul congestionat de la acea oră de vârf.

– Unde ai învățat asta? întrebă ea.

– Manhattan. Plecam cu nişte băieți de la şcoală din Hudson Valley jos în oraş. Cine se descurcă acolo se descurcă şi aici.

Nu mai era nevoie să spună de cine scăpase în haosul traficului din New York. Era sigură că Alessandro avea tot atâta experiență cu poliția ca şi ea.

– Pare simplu, remarcă ea în timp ce el se uita prin oglinda retrovizoare, luminându-se la față.

– Asta n-a fost tot.

– Sunt şi alții?

Tânărul dădu din cap.

– Fac pariu că maşina asta e burduşită cu emițătoare.

– Ura!

– Şi cu microfoane.

– Suntem ascultați?

– Nu.

Alessandro îşi scoase cheile din buzunarul pantalonilor şi le zornăi. Printre chei spânzura şi un mic dreptunghi argintiu. În alte circumstanțe, Rosa ar fi zis că era o amuletă; sau un stick USB.

– E un aparat de bruiaj?

– Da.

– De la Q?

– De pe eBay, spuse el zâmbind aproape relaxat. Indivizii n-or să audă decât sunete distorsionate şi foşnete.

Rosa făcu un semn spre buzunarul de la pantalonii lui.

– Mai ai acolo şi alte arme secrete despre care nu trebuia să aflu?

Tânărul zâmbi.

– Spune-mi unde mergem.

Rosa îi spuse numele străzii, nu şi numărul.

– Lasă-mă acolo! Mai departe mă descurc singură.

– Ce ai de gând?

– Cu cât ştii mai puțin, cu atât...

– Haide, Rosa, spuse el dând ochii peste cap.

– E suficient ca unul din noi să facă asta.

Alessandro clipi iritat, apoi programă navigatorul.

– N-ai încredere în mine, dar aştepți să am eu încredere în tine!

– Pentru că eu sunt sinceră.

Rosa îi evită privirile atunci când Alessandro opri la semafor şi se uită la ea.

– Încă o dată: nu te-am mințit. Chiar credeam că Iole e în siguranță. De unde să fi bănuit că...

– Verde.

Oftă și porni din nou.

– O să aflu unde au dus-o. Cesare n-o să aleagă un loc necunoscut. Dacă într-adevăr vrea să invite alți *capi*, va merge la sigur. Iole trebuie să fie într-un loc pe care el îl cunoaște bine.

Mergeau acum prin străzile întortocheate din centrul istoric, trecând pe lângă mici magazine în fața cărora se îngrămădeau paleți cu sticle de apă. Pe lângă farmacii cu ferestre zăbrelite și adolescenți pe scutere. Pe lângă baruri în fața cărora ședeau inevitabilii bărbați bătrâni pe scaune de plastic.

Vocea feminină a navigatorului îi anunță că ajunseseră la destinație. Rosa îi arătă indicatorul stradal de la colțul unei clădiri.

– Cobor aici, spuse.

Alessandro opri mașina, parcă împotriva voinței lui. Își plimbă privirile pe fațade, căutând în zadar un indiciu.

– Ești sigură? Voiai să te întorci neapărat acasă, pe urmă te-ai răzgândit brusc. Ce s-a schimbat?

– Avem nevoie de cineva care să ne ajute. Nu doar pentru Iole. Și pentru Zoe și Florinda. Știi la fel de bine ca mine că Cesare n-o să ne lase niciodată în pace, indiferent de decizia tribunalului.

Tânărul o privi insistent şi atunci Rosa înţelese că el bănuia ce voia ea să facă, poate că bănuise tot timpul.

– Dacă e ce cred eu, eşti pe cale să faci o prostie uriaşă.

– Mai bine proastă decât moartă.

Deschise uşa şi scoase un picior din maşină. Pantoful strivi un ciob de sticlă.

– Vin şi eu, spuse el.

– Nu. Dacă faci asta, îţi pierzi şi ultimii adepţi.

– Şi tu crezi că asta ar schimba ceva? Poate că e mai bine să am grijă de tine.

– E important să merg singură. Ai încredere în mine.

Alessandro tăcu şi rămase privind-o, îngrijorat.

– Fotografia asta, spuse ea, doar şi tu vrei să ştii ce e cu ea. Unde a fost făcută.

– Chiar crezi că fotografia e cheia?

Rosa scoase poza din buzunar şi o privi.

– Poate că e dovada că familiile noastre nu s-au duşmănit dintotdeauna.

– E doar o statuie, Rosa. Un artefact antic de pe fundul mării.

Însă privirile lui spuneau altceva. Părea neliniştit şi în acelaşi timp animat de speranţă, ca şi cum imaginea panterei şi a şarpelui l-ar fi emoţionat mult mai mult decât era dispus să recunoască.

– Nici nu ştim de când e. Sau unde au făcut-o fraţii Dallamano.

– Tocmai asta intenţionez să aflu.

Rosa băgă fotografia înapoi în buzunar şi se strădui în zadar să zâmbească.

– Te sun imediat ce am terminat.

Alessandro o privi insistent.

– Promiţi?

Rosa aprobă din cap. Ochii îi ardeau şi inima-i bătea mult prea repede. Îi luă faţa în ambele mâini şi îl sărută apăsat. Alessandro îi înconjură talia cu braţul.

Rosa se retrase şi el zâmbi cu o hotărâre dulce-amară care aproape că-i zdruncină decizia de a merge mai departe.

– Bine, spuse ea şi zâmbi la rândul ei, acum chiar trebuie să plec.

– Nu trebuie.

– Ba da.

Se desprinse cu un nod în gât din braţele lui şi se strecură afară. De pe trotuar se mai aplecă o dată spre el.

– Pe curând, spuse.

– Ai grijă de tine!

– Şi tu.

Alessandro porni motorul fără s-o mai scape din ochi. Rosa trânti portiera, făcu un pas înapoi şi se lovi de un tomberon de gunoi arhiplin. Când se întoarse

din nou spre stradă, Mercedesul negru se înscrisese deja în trafic.

Trase adânc aer în piept, se orientă după numărul casei în fața căreia se afla şi o porni la drum.

Bărbatul pe care-l căuta se rezema cu brațele încrucişate de un perete mâzgălit cu graffiti chiar lângă magazinul de animale căzut în paragină. Rosa nu se simți în apele ei la vederea cuştilor din spatele ferestrelor murdare.

– Signorina Alcantara, spuse el în semn de salut.

Rosa îl salută cu o mişcare a capului.

– Intră, te rog! spuse o a doua persoană ascunsă în umbră în spatele lui Antonio Festa.

Ochii Rosei se îngustară. Stefania Moranelli îi zâmbea.

– Doamna judecătoare te aşteaptă.

Pactul

– Ai nevoie de ajutor, constată judecătoarea Quattrini, altminteri n-ai fi venit la noi. N-ai fost foarte cooperantă la ultima noastră întâlnire.

Rosa puse picior peste picior. Se aşezase pe un scaun din faţa biroului la care se afla judecătoarea şi simţea în spate privirile celor două gărzi de corp. Festa şi Moranelli se rezemau de perete, în spatele ei; era sigură că îşi aleseseră această poziţie pentru a-i crea ei o stare de nervozitate. Toată situaţia îi amintea de interogatoriile pe care le cunoştea de ani de zile. Sperase că astăzi avea să facă faţă mai bine.

– Ca să fie clar, spuse ea, n-o să vă spun nimic despre Alessandro Carnevare.

Judecătoarea îşi trecu mâna peste părul tuns scurt. La rădăcini se vedeau fire cărunte. Purta aceleaşi haine ca la hotelul din Roma: pantaloni din stofă bej şi pulover cafeniu. Rosa îşi spuse că judecătoarea Quattrini avea probabil un dulap – sau mai degrabă un geamantan – plin cu pantaloni din stofă bej şi pulovere cafenii.

– Ce doreşti? întrebă judecătoarea aşezându-se în faţa Rosei pe marginea biroului.

Era scundă şi de abia atingea podeaua cu vârful pantofilor.

– De ce m-ai sunat?

Rosa se tot gândise ce explicație să dea. Ce să spună despre Cesare sau Iole? Despre propria ei familie? O irita că nu se simțea o trădătoare, deşi era pe cale să comită păcatul de moarte al mafioților – să vorbească pe ascuns cu o reprezentantă a legii. Mii de oameni fuseseră executați pentru asta, de-a lungul istoriei organizației Cosa Nostra, cu gloanțe-n ceafă sau lovituri de cuțit; cadavrele lor fuseseră aruncate în mare sau dizolvate în rezervoare de acid.

Era un joc cu miză mare şi Rosa era conştientă de asta. Dacă voia să afle ceva de la judecătoare, trebuia să ofere la rândul ei ceva.

– În oraşul ăsta, spuse Quattrini, umblă pe străzi vreo şase băieți de vârsta ta însărcinați de *capi* să mă împuşte sau să mă arunce în aer cu o bombă. Avem mai multe apartamente conspirative, cum e şi ăsta, în care pregătim diverse acțiuni şi unde ne ascundem. Sunt în primul rând exact asta: ascunzători – şi cui îi place să se ascundă îndărătul unor draperii trase? În al doilea rând, nu sunt totuşi atât de multe încât să ne permitem să renunțăm la unul dintre ele fără niciun motiv. Dar exact asta va trebui să facem după ce pleci tu de aici. Pentru că şi dacă am suficientă încredere în tine ca să te chem aici, totuşi nu ştiu dacă nu cumva cineva te-ar putea convinge cândva să divulgi această adresă.

Judecătoarea oftă.

– Ce vreau să spun: aventura ta mă costă o adresă conspirativă şi, orice ai avea să-mi spui, ar fi bine să merite. Aşa că te rog să nu ne faci să pierdem timpul cu ce *nu* vrei să-mi spui. De ce ai venit, Rosa?

– Spuneți că aveți încredere în mine. De ce?

– Îți cunosc dosarul din SUA. Am citit toate protocoalele de interogatoriu – al mamei tale, al surorii tale, iar pe cele ale tatălui tău, de mai multe ori. Îți cunosc istoria.

Făcu o mică pauză de parcă ar fi vrut ca Rosa să se gândească.

– Nu ai fost un copil uşor de crescut şi astăzi eşti cu adevărat complicată. Dar asta-mi place. Nu pentru că aş avea vreo pasiune pentru adolescenți rebeli. Ci pentru că majoritatea plozilor din Cosa Nostra cu care am eu de a face sunt nişte prostănaci. Dar tu, Rosa, eşti deosebită. Iar tânărul despre care nu vrei să vorbeşti e şi el deosebit. Doar că el plănuieşte ceva. Ar fi o mare prostie să am încredere în el atâta timp cât face tot ce poate pentru a deveni următorul *capo* al clanului Carnevare.

Rosa zâmbi cu o expresie întunecată.

– Degeaba încercați să mă manipulați. Nu funcționează.

Stefania Moranelli făcu un pas în față.

– De ce eşti aici? întrebă Quattrini din nou.

Rosa îşi drese vocea.

– Vreau să vorbesc cu unul dintre martorii dumneavoastră. Cu un bărbat care trăieşte de şase ani în programul de protecţie a martorilor. În schimb, vă dau informaţii despre afacerile mătuşii mele, Florinda Alcantara.

Quattrini râse.

– Nu ştii nimic despre afacerile ei. Cu siguranţă nu ştii mai multe decât mine.

– Dar, spre deosebire de dumneavoastră, eu pot să intru în biroul Florindei fără mandat de la Roma, să umplu o geantă cu dosare sau să copiez documente şi să le scot din casă.

– Ai face asta?

Rosa dădu din cap în semn că da.

– Sau vă răspund la întrebări dacă pot. Atâta timp cât nu se referă la Alessandro.

– Şi cine-mi garantează că nu mă minţi? Sau că nu te-a trimis Florinda însăşi pentru a-mi servi documente falsificate?

Rosa zâmbi cu răceală.

– Dacă asta vi s-ar fi părut posibil, nu mi-aţi fi dat adresa.

Antonio Festa izbucni în râs şi judecătoarea îi aruncă o privire furioasă.

– Ştiu că vă cer ceva imposibil, continuă Rosa, ştiu ce înseamnă protecţia martorilor. Alte nume, alte feţe. Ştiu că ar trebui să fiţi cam nebună să o lăsaţi pe nepoata unei şefe a Mafiei să ajungă la cineva de genul ăsta.

Acum zâmbi chiar şi judecătoarea, zâmbet care pe Rosa o nelinişti mai mult decât nerăbdarea de adineaori.

– Despre cine vorbim? întrebă Quattrini.

– Augusto Dallamano.

– De ce tocmai el?

– Mă priveşte.

– Din câte ştiu, familia Alcantara n-a avut niciodată de a face cu Dallamano...

Se întrerupse, iar privirile i se luminară.

– Pentru băiat vrei să faci asta? El te-a trimis?

Pe chipul Rosei nu se clinti niciun muşchi.

– În realitate, nu ştiţi nimic despre mine.

Judecătoarea se desprinse de marginea biroului, se apropie de una din ferestre şi dădu la o parte draperia, nu mai mult de un lat de palmă. Una dintre gărzile de corp se apropie imediat de ea, cu o mână pe pistolul de la umăr. Quattrini o trimise cu un gest iritat înapoi la locul ei.

– Îţi plac pisicile? o întrebă pe Rosa.

– Aşa şi aşa.

– Mie-mi plac pisicile. Chiar îmi plac. Dacă aş mai avea o casă şi o familie, ar fi plină de pisici. În toate misiunile la care am participat în anii trecuţi – urmăriri, chiar câteva evadări – am călcat cu maşina şaptesprezece. Şaptesprezece pisici, Rosa. Şi astea sunt doar cele pe care le-am numărat. Zgâlţâirea aia scurtă când sunt prinse sub roţi sau zgomotul

când se lovesc de tabla maşinii. Şi ştii ceva? Nu mi-a părut rău de niciuna dintre ele. Pentru că au murit pentru ceva în care cred. Pentru lupta împotriva Mafiei. Pentru victoria asupra familiei tale şi a tuturor celorlalte. Pentru o Italie în care oamenii să nu mai fie nevoiţi să trăiască în teamă.

– Mă doare-n cot de Italia, spuse Rosa.

– Atunci de ce ai mai venit?

Judecătoarea nu părea nici ofensată, nici impresionată.

– Şi tu simţi, Rosa. Să nu-mi spui că e doar durerea după copilul tău. Sau Alessandro Carnevare. E mai mult şi te ţine aici, în Sicilia. Nu există alt loc ca ăsta.

Lăsă draperia să cadă la loc şi se aşeză pe scaunul de la birou, se aplecă în faţă şi, cu coatele sprijinite de birou, o fixă pe Rosa pe deasupra mâinilor încrucişate.

– Celelalte ţări râd de noi. Nu le interesează decât că la noi sunt cele mai curate plaje, cele mai bune restaurante şi cele mai elegante magazine. Râd de noi pentru că ţara asta e guvernată de nişte indivizi cinici, majoritatea acuzaţi de înşelăciune, fraudă fiscală sau colaborare cu Mafia. Pentru că judecătorii noştri sunt corupţi şi pentru că o dată la câţiva ani se dă o mare amnistie în urma căreia sunt eliberaţi şi despăgubiţi cei mai siniştri criminali. Oameni pe care eu i-am vânat şi pe care i-am adus în faţa justiţiei. Ceilalţi râd de noi pentru că şi politicienii noştri râd

de *noi*. Pentru că fac legi care îmi interzic să folosesc ascultări în cazul familiilor ca a ta şi să folosesc în procese o mare parte din dovezile pe care le-am adunat împotriva voastră. Legi care-mi interzic să vă percheziţionez casele şi proprietăţile atâta timp cât unul din voi nu l-a ucis măcar pe prim-ministru. Iar asta nu e tot. Ceilalţi râd de noi pentru că, la noi, o actriţă porno a fost numită ministru al egalităţii de gen, în timp ce poliţia închide sex shopuri inofensive. Pentru că politicienii noştri stau la coadă la Vatican ca să-i sărute mâna Sfântului Părinte, în timp ce în parlament avem şaptezeci de deputaţi cu condamnări penale.

Judecătoarea trase adânc aer în piept. Fruntea îi lucea de sudoare.

– Toate astea sunt Italia. Şi chiar dacă ceilalţi râd – eu totuşi cred că ţara asta merită să lupţi pentru ea. Că merită toţi morţii şi toate afurisitele de pisici ajunse sub roţile maşinii mele. Iar dacă tu, Rosa, eşti de altă părere, ridică-te şi dispari de aici şi nu mă mai suna niciodată.

Se apleca mai mult peste birou, spre Rosa.

– Dar dacă îmi dai dreptate, cât de puţin, dacă recunoşti că şi tu te-ai îndrăgostit de ţara asta, de insula asta, atunci rămâi şi stai de vorbă cu mine.

Rosa inspiră adânc.

– Augusto Dallamano, şopti, vreau doar să vorbesc cu el. O singură dată. Atât.

– Şi eu cu ce mă aleg din asta? Să nu-mi povesteşti iar de nu ştiu ce acte şi fotocopii din dulapul cu otrăvuri al mătuşă-tii. Nu asta ai venit de fapt să-mi propui!

Rosa clipi. Lumina soarelui se strecura printre perdele. Încercă să vorbească hotărât.

– Salvatore Pantaleone, spuse.

Stefania Moranelli scoase o exclamaţie de uluire, iar Antonio Festa fluieră scurt. Judecătoarea însă nici nu se clinti. Rămase impasibilă, cu ochii ţintă în ai Rosei.

– Şeful şefilor, spuse de parcă ar fi citit dintr-un dosar de tribunal. Trăieşte de zeci de ani ascuns. Conduce Cosa Nostra cu ajutorul biletelelor şi scrisorilor scrise de mână, care apar din când în când şi sunt confiscate, fără să ne fi dus vreodată în apropierea lui. Şi-a schimbat ascunzătoarea în ultimii treizeci de ani de cel puţin o sută de ori, cel puţin aşa presupunem. Şi cu siguranţă e ajutat de o familie care se bucură de încrederea lui – poate chiar de mai multe.

– Vă pot ajuta să-l găsiţi.

– Unde e?

– Mai întâi vreau să vorbesc cu Dallamano.

– E unul din cei mai importanţi martori pe care-i avem.

– Procesele în care a dat declaraţii s-au încheiat de mult. Pentru dumneavoastră nu mai are nicio valoare. Pentru mine, da.

Quattrini dădu din cap.

– Nu e suficient.

– Vi-l dau pe Pantaleone. Mai mult: ați pus ochii pe Carnevare. Pe Alessandro nu-l veți avea. Dar poate vă pot spune câte ceva despre Cesare Carnevare, ceva ce nu știți.

– E doar un contabil.

– Și, curând, noul *capo* al clanului Carnevare.

Judecătoarea ciuli urechile.

– Prietenul tău cel frumușel a căzut în dizgrație?

Mâna Rosei atinse fotografia din buzunar, statuia de pe fundul mării cu Pantera și Lamia.

– Deci? Aranjați o întâlnire între mine și Dallamano?

ഇഗ

Ceva mai târziu, Rosa intră în chioșcul de ziare de alături și cumpără unul din telefoanele folosite pe care vânzătorul le ținea sub tejghea. Afară, la umbra intrării unei case, tastă numărul lui Alessandro.

Încercă să nu arate cât de ușurată era să-i audă vocea. În fundal se auzeau zgomote care semănau cu țipetele de animale.

– Poți să vii să mă iei? întrebă ea. Trebuie să ajungem la aeroport. Într-o oră și jumătate pleacă avionul de Portugalia.

Dormi buştean pe tot parcursul zborului. La Roma, unde aveau escală, de abia mai reuşea să-şi țină ochii deschişi, iar după ce ea şi Alessandro se aşezaseră pe locurile lor, Rosa nu reuşi să mai lupte împotriva oboselii.

O trezi în cele din urmă o turbulență în timp ce avionul se pregătea să aterizeze la Lisabona. În prima clipă, i se păru că nu avea să mai fie niciodată capabilă de o idee limpede. Se simțea mai obosită decât înainte, deşi dormise aproape trei ore. De abia după câteva minute se trezi de-a binelea şi îşi dădu seama că Alessandro îi zâmbea.

– Ai râs în somn, spuse el cu blândețe.

Rosa îşi simțea limba ca o cârpă de şters pe jos.

– Nu cred.

– Ba da.

– Probabil de bucurie că sora mea a dispărut, că iubita ei a fost ucisă şi că şi eu o să fiu foarte curând pe lista de exterminare a Mafiei.

Avionul nu era plin, rândul de scaune din spatele lor şi alte câteva erau libere.

– Ai ratat masa de prânz, spuse el. Uite, ți-am păstrat ceva.

Îi întinse o chiflă buretoasă, care arăta exact aşa cum îşi simţea limba.

– Chiar am râs?

Alessandro dădu din cap în semn că da.

– Sunt atât de sucită.

Remarca aduse un nou zâmbet pe chipul lui.

– Păi altfel n-am fi aici, nu?

Pe genunchi avea fotografia cu statuia subacvatică. O vibraţie uşoară făcea ca şarpele şi pantera să pară iritant de vii. Rosa o luă şi o privi.

– Fraţii Dallamano au aflat ceva despre noi, spuse ea, despre o legătură dintre familiile Alcantara şi Carnevare, de care se pare că ceilalţi nu mai ştiu nimic.

– Sau despre care pur şi simplu nu vorbeşte nimeni.

Rosa continuă în şoaptă:

– Judecătoarea spune că primele crime împotriva celor din neamul Dallamano au avut loc înainte ca Augusto Dallamano să vină la ea. Dacă e adevărat, trebuie că a existat un alt motiv pentru care familia lui Iole a fost masacrată.

– Dar pot fi sute de motive, spuse el. Înşelăciune. Încălcarea teritoriului. Vreo ofensă. Chiar o poveste legată de o femeie, cine ştie? Cosa Nostra n-a fost niciodată prea sensibilă când era vorba de chestii din astea.

Rosa puse degetul arătător pe poză.

– Dar asta nu e o coincidență! O panteră și un șarpe... *hello?!*

Își dădu părul răvășit de pe față.

– Fotografia asta – și altele, similare, cum a spus Iole – era pe biroul tatălui ei. Pozele astea au fost ultimul lucru la care s-a uitat înainte să moară. Dacă le avea pe birou, trebuie să fi fost importante pentru el.

– Dacă erau pe birou, repetă el, și erau atât de importante cum crezi, Cesare le-ar fi luat. Și cu siguranță că nu ar fi permis ca Iole să plece cu una dintre ele.

– Poate că ceva i-a distras atenția. Sau – Rosa ridică mâinile, deconcertată – nu s-a uitat cu atenție. Habar n-am... Of, la dracu'!

Castelul din cărți de joc pe care-și ridicase întregul raționament începea să se clatine. Faptul că Cesare ignorase pozele și nu intervenise atunci când Iole luase una dintre ele era, în mod cert, demn de a fi luat în seamă. Dar trebuia să existe o explicație.

Alessandro se aplecă spre ea și o sărută.

– Te vor ucide dacă află că te-ai dus la judecătoarea asta. Nu există crimă mai mare decât să apelezi la poliție. Dacă până acum Cesare nu avea de ce să vă dorească moartea, acum i-ai oferit tu un motiv. Și nici că noi doi plecăm acum în străinătate nu va plăcea cuiva. Mai ales tribunalului.

– Mâine suntem înapoi în Sicilia. Nu fug de ăia.

– Poate că ar fi lucrul cel mai înțelept.

– Pentru ca Florinda şi Zoe să fie trase la răspundere pentru moartea lui Tano?

Rosa începu să-şi roadă unghiile, se enervă şi lăsă mâna jos.

– Dacă Augusto Dallamano ne poate spune ceva despre locul în care a găsit statuia şi dacă am dreptate când spun că ura lui Cesare împotriva noastră are legătură cu toate astea, atunci poate o să-l putem opri.

ꕥ

Un bărbat cu ochelari de soare întunecaţi îi aştepta la aeroportul din Lisabona; ţinea ridicat un afiş roz pe care nu scria nimic. Purta blugi şi o jachetă din piele, nu vorbea deloc italiana, doar puţină engleză, şi îi conduse la un Peugeot parcat în faţa ieşirii. În drum spre maşină, Rosa observă că omul purta un pistol la umăr.

Câteva minute mai târziu intrară pe autostradă. Înţeleseră foarte repede că nu mergeau spre centru.

– Unde ne duceţi? întrebă Rosa.

– Sintra.

– Ce-i asta?

Nu era sigură că înţelesese bine.

– Un oraş. Treizeci de kilometri. Mult trafic, durează poate o oră.

Alessandro ridică din sprâncene. Era lângă Rosa pe bancheta din spate, o ținea de mână și se uita când la ea, când la șoferul taciturn.

– Sintra e foarte frumoasă, spuse omul.

Rosa se aplecă printre scaunele din față.

– Sunteți polițist, nu?

– Așa ceva.

Rosa dădu din cap de parcă asta ar fi explicat totul.

– Îl cunosc pe Antonio, spuse bărbatul, Antonio Festa. Om bun. Am fost împreună în misiune în Gibraltar. Acum trei ani.

– Foarte bine.

– Cine e Antonio Festa? șopti Alessandro.

Rosa râse încet, temându-se că suna isteric.

– Un vânător de mafioți.

Alessandro strânse buzele, dădu încet din cap și privi pe fereastră, pierdut în gânduri.

ꙮ

O cotiră pe o stradă îngustă mărginită de ziduri înalte și copaci gigantici, foarte bătrâni, ale căror crengi se împleteau deasupra pavajului într-un baldachin.

Una peste alta le luase o oră și jumătate, un ambuteiaj pe autostradă îi întârziase. Începea deja să se lase întunericul când ajunseră în fața unei porți

de fier montate într-un zid înalt de şase metri. Un autobuz îi depăşi şi claxonă. Apoi rămaseră singuri pe stradă.

– Aştept aici, spuse omul, înapoi merge mai repede. Ultimul avion e la zece fără ceva.

Făcu un semn spre două pagini scoase la imprimantă, aflate pe scaunul de lângă şofer.

– Biletele voastre.

– Mulţumesc, spuse Rosa şi coborî împreună cu Alessandro.

Geamul din dreptul şoferului se deschise cu un zuruit şi omul făcu un semn spre poarta din fier şi vila care se ridica pe un deal abrupt îndărătul ei.

– Quinta da Regaleira, spuse el, este o casă ciudată. Închisă la ora asta.

Se uită la ceas.

– Turiştii au plecat acum două ore. Dallamano voia să se întâlnească aici cu voi.

– Poarta e deschisă, constată Alessandro.

– Desigur, spuse portughezul.

Alessandro o luă pe Rosa de mână. Dădură din cap spre bărbat şi schimbară o privire scurtă când acesta porni motorul, deşi le spusese că avea să-i aştepte. Însă nu făcu decât să întoarcă maşina şi să parcheze pe cealaltă parte a străzii.

Rosa o luă înainte, se strecură prin poarta grea de fier şi intră pe domeniul Quinta da Regaleira. De abia acum îşi dădu seama cât de fantastică era

clădirea care se ridica în fața lor. Era un palat din piatră alb-cenuşie, cu trei etaje, decorată cu stucaturi şi turnulețe ascuțite. Se înălța printre copaci, incredibil de romantică, înconjurată de o verandă zidită, de balcoane cu balustrade cizelate şi borduri din piatră bogat ornamentate.

– Dacă s-ar putea croşeta case, şopti Rosa, asta ar ieşi.

Alessandro scruta poteca lungă ce şerpuia în susul dealului. De ambele părți creşteau ferigi bogate, rododendroni cărnoşi şi sălcii plângătoare. Trecură de o căsuță de bilete închisă, ciuliră urechile, dar nu auziră decât foşnetele frunzişului şi ciripit de păsări.

Poteca ducea pe sub copaci umbroşi, pe lângă fântâni arteziene minunate, statui baroce şi nişe în care zâmbeau nimfe delicate din piatră. Pe un zid văzură un diavol cu coarne răsucite. Dintr-un iaz se ridicau brațele suple ale unor sirene din piatră.

– Ce-i asta? şopti Rosa.

Din spatele ei răsună o voce profundă:

– Un alfabet al alchimiei, din piatră. Visul unui mason, ermit şi magician.

Cei doi se întoarseră într-o clipită.

Bărbatul se afla la doar câțiva metri distanță. Statura sa uriaşă ar fi impresionat şi pe cineva mai solid decât Alessandro. Avea părul negru, lung şi încâlcit, şi o barbă mare, neîngrijită, care contrastau în mod bizar cu costumul elegant, în dungi.

– Ştiţi cine sunt şi eu ştiu cine sunteţi voi, spuse el.
Îşi aţinti privirea asupra lui Alessandro.
– Tu eşti un Carnevare.
– Alessandro Carnevare, spuse tânărul, cu ochii sclipind provocator.
– Rosa Alcantara, spuse fata, mulţumesc că aţi venit.
– N-am avut de ales.
– Nepoata dumneavoastră se află în mare pericol, spuse Rosa, şi are nevoie de ajutorul dumneavoastră.
– Voi aveţi nevoie de ajutorul meu. Iole nu mai trăieşte.
– A fost închisă timp de şase ani, ripostă Rosa, a fost răpită şi ţinută captivă în tot acest timp. Şi cred că ştiţi asta foarte bine. I-aţi ascuns judecătoarei o parte din adevăr tocmai ca s-o protejaţi pe Iole.
Dallamano făcu un pas în faţă.
– Am spus ceea ce ştiam. Declaraţiile mele au băgat peste douăzeci de oameni la puşcărie pe viaţă.
Rosa întinse bărbia înainte.
– Dar printre ei nu e niciun Carnevare. Deşi tocmai ei i-au asasinat pe fratele dumneavoastră şi familia lui.
Privirea lui Dallamano se îndreptă spre Alessandro.
– Pentru asta ai fi meritat să mori.

– Alessandro a încercat s-o salveze pe Iole.

– Da, replică Dallamano ironic, cum să nu.

Tăcu preț de o clipă, apoi i se adresă lui Alessandro pe un ton tăios:

– Dispari de aici!

– Nu, se opuse Rosa, rămâne.

Dallamano dădu din cap.

– Quattrini n-a spus nimic despre el. Cu tine urma să vorbesc. Nu cu un bastard Carnevare. Chiar crezi că ți-e prieten?

Scuipă cu dispreț.

– Foarte curând va fi unul din șefii cei mai importanți ai Mafiei siciliene. Nu e prietenul nimănui.

Alessandro se încordă și dintr-odată se lăsă o tăcere neplăcută. După câteva minute care părură o veșnicie, Alessandro spuse:

– N-o s-o las pe Rosa singură cu dumneavoastră.

– Cum vreți!

Dallamano se întoarse și o porni pe deal în sus.

– Stați!

Rosa îi aruncă o privire lui Alessandro. Omul se opri în umbra unui faun dansând, cu trupul acoperit de iederă.

– N-o să-mi facă nimic, îi șopti ea lui Alessandro.

Tânărul se uită la ea, părând că era gata să se ia la ceartă.

– Nu poți să rămâi singură cu el!

– Nu vreau decât să vorbesc cu el.

– Şi el ce vrea?

– Cesare şi tatăl tău i-au ucis toată familia. La ce te aştepţi?

Dallamano strigă:

– Prietenul tău se teme că ţi-aş putea spune anumite lucruri despre el şi clanul lui. Că ai putea afla ce va ajunge el foarte curând, odată ce va fi *capo* peste clanul Carnevare. Nicio promisiune făcută de el nu va mai valora doi bani.

Alessandro nu-l învrednici nici măcar cu o privire. Se uita doar la Rosa.

– Minte.

– Ştiu, răspunse ea cu blândeţe.

– Vrea să ne învrăjbească.

– Vrea să se răzbune. Iar pe moment cuvintele sunt singurele arme pe care le are.

Se ridică pe vârfuri şi-l sărută.

– Iar la cuvinte eu sunt imună, crede-mă.

Se întoarse şi porni în grabă pe poteca lungă ce urca dealul.

– Rosa!

Fata se mai întoarse o dată spre el.

– Să nu crezi tot ce spune. Fii prudentă!

– O să vedem. Stai liniştit!

Dallamano zâmbi când ajunse la el.

– Îţi mănâncă din palmă, este?

– Face ce ar trebui să faceţi dumneavoastră: vrea să vă salveze nepoata.

Privirea bărbatului se întunecă.
- Vino! spuse şi o luă înainte.
- Unde mergem?
Dallamano răspunse cu o voce care suna a zâmbet:
- La fântâna inițierii secrete.

Rosa îl urmă pe Dallamano de-a lungul potecii ce şerpuia la deal; trecură pe lângă o grotă artificială din care se revărsa o cascadă într-un mic lac. Apoi ajunseră la nişte stânci foarte înalte, îngrămădite la umbra unui copac cu coroană uriaşă. Cerul era de un albastru întunecat şi doar lumina unui felinar reuşea să smulgă crengile din semiîntuneric.

– Pe aici.

O conduse la o crăpătură dintre stâncile acoperite cu muşchi. O scară din piatră spiralată cobora în adâncuri. Rosa aşteptă până ce Dallamano coborî o bucată, apoi se aplecă peste parapet. Era un puț adânc, pe pereții căruia scara cobora în spirală îndărătul unei arcade de coloane, ca şi cum, cu mult timp în urmă, un turn fusese îngropat cu totul în pământ. Pe fund se vedea strălucind în lumina slabă o stea cu opt colțuri.

– Vreți să cobor cu dumneavoastră acolo?

– Da.

Silueta lui apăru de după coloane pe partea opusă şi dispăru apoi din raza ei vizuală atunci când ajunse exact sub ea.

– Ai grijă pe unde calci, îi strigă, treptele sunt ude şi alunecoase.

– De ce nu putem vorbi aici sus?

– Puțul ăsta duce la treizeci de metri sub stâncă, răspunse el, acolo nu există semnal radio sau de telefon, aşa că nicăieri nu poți fi mai sigur că nu eşti ascultat.

Rosa făcu primii paşi înspre adâncuri.

– Credeți că am venit cu microfoane?

– Vreau să fiu sigur, asta-i tot.

Ecoul îi amplifica tot mai mult cuvintele.

– Aici a fost cândva un loc al inițierii, cu mult înainte ca vila şi parcul să fie deschise pentru vizitatori. Cine dorea să fie membru al masoneriei trebuia să coboare scara asta, de la lumină la întuneric. Jos avea loc ritualul de inițiere.

Cuvântul *ritual* îi displăcea aici chiar mai mult decât în alte locuri.

– Constructorul a fost un milionar nebun care a făcut avere cu afaceri în Brazilia. La începutul secolului douăzeci a cumpărat de la baronii Regaleira patru hectare de teren şi a însărcinat un arhitect italian să ridice vila, capela şi toate celelalte construcții. În şase ani au realizat tot acest ansamblu cu ruinele artificiale, grotele şi coridoarele subterane. Pe undeva există chiar şi un amfiteatru. Dar pentru mine puțul ăsta a fost mereu locul cel mai fascinant.

În timp ce Dallamano vorbea, Rosa aluneca şi se împleticea pe treptele ude, iar faptul că se întuneca tot mai mult nu era de natură să îmbunătățească

situația. La toate se mai adăuga şi că era în continuare extrem de obosită.

Ajunse pe fundul puțului, unde o aştepta Dallamano în centrul stelei. Lumina slabă care răzbătea până jos se reflecta pe plăcile ude din piatră. Într-un perete lateral se căsca deschizătura semicirculară a unui tunel cufundat în beznă.

Dallamano stătea nemişcat în centrul stelei, privind spre Rosa.

– Vino încoace! spuse. Trebuie să te percheziționez.

– Poftim?!

Rosa era cât pe ce să facă cale întoarsă.

– Îmi pare rău, spuse el, dar nu mă pot baza doar pe ce ai spus. Ai putea fi căptuşită cu microfoane.

– Nu mă atingeți!

Rosa se dădu înapoi până la coloanele scării. Dallamano nu se mişca.

– Bineînțeles că nu te silesc. Nu *trebuie* să vorbim.

Rosa trase adânc aer în piept, strânse din dinți şi se îndreptă încet spre el. Din nou amintirile care poate nici nu erau amintiri: mâini străine pe pielea ei, degete care o cercetau de sus până jos. O puternică senzație de vomă i se urcă în gât şi simți gust amar de fiere pe limbă. Întoarse repede capul şi scuipă.

– Îmi pare rău, spuse el.

Rosa se întoarse din nou spre el şi încercă să pară cât mai calmă. Ridică brațele, ezitând. Îşi ținu respirația, aşteptă să o atingă.

Dallamano procedă rapid şi profesionist, ca un controlor de siguranță la aeroport. În câteva secunde se asigură că Rosa nu avea asupra ei niciun aparat cu care ar fi putut înregistra convorbirea.

– Mulțumesc, spuse şi făcu câțiva paşi îndărăt, până la intrarea în tunel.

– Rămâi acolo dacă vrei sau vino aici, dacă nu vrei să rişti să fii văzută de sus.

Rosa rămase unde era.

– Ce face Iole?

Vocea bărbatului se îmblânzise.

– Destul de bine, având în vedere că a fost închisă timp de ani de zile.

– Ticăloşii!

– A fost ținută pe o insulă, într-o vilă părăsită. Alessandro a luat-o de acolo, el singur. Ea ne-a povestit că mai are o singură rudă în viață – pe dumneavoastră, *signore* Dallamano – iar Alessandro avea de gând s-o aducă pe Iole la dumneavoastră.

– Asta nu-i o idee bună, şopti el.

– Nu vreți s-o vedeți?

Nu-i putea distinge chipul în întuneric, doar conturul părului răvăşit.

– Mi-aş da mâna dreaptă s-o văd. Dar nu se poate. Există oameni care-mi cunosc adevărata identitate... nu mulți, dar nu mai am încredere în nimeni. Doar în judecătoare.

Făcu o scurtă pauză.

– De fapt am murit de mult. Augusto Dallamano nu mai există. Nici măcar nu mai am înfăţişarea lui.

Rosa se gândi la poza cu cei doi bărbaţi în costume de scafandru, râzând pe fundalul mării. Mai întâi îşi pierduse familia, apoi onoarea, numele, chipul şi trecutul.

Dacă aflau clanurile că se întâlnise cu judecătoarea, Rosa avea să-i împărtăşească soarta. Chiar dacă tribunalul o achita şi Cesare nu mai reuşea să-i extermine pe cei din familia Alcantara – chiar şi atunci negocierea cu Quattrini avea să plutească deasupra ei asemenea sabiei lui Damocles. Şi asta pentru tot restul vieţii ei. O trădare a Cosei Nostra era o crimă care nu se prescria niciodată.

– Te temi că ţi se va întâmpla acelaşi lucru, spuse el părând că-i poate citi gândurile, pentru că eşti aici şi vorbeşti cu mine.

Rosa nu răspunse.

Dallamano stătea în continuare nemişcat în dreptul intrării în tunel.

– Amândoi ne asumăm un risc. Nu faci asta doar pentru că vrei să-mi povesteşti despre nepoata mea, aşa-i?

– Iole a fost răpită ieri din nou, spuse ea. Cesare Carnevare a aflat unde o ascunsese Alessandro şi de data asta o va ucide dacă nu-l oprim.

Acum el era cel care o asculta în tăcere. Rosa îi auzea respiraţia precipitată.

– Cesare nu vrea doar s-o ucidă pe Iole, ci şi pe mine şi toată familia mea. Pe Florinda Alcantara, mătuşa mea... O cunoaşteți. Apoi pe sora mea. Probabil că pe toți cei care lucrează pentru noi. Îşi drese glasul. Dacă nu găsim o cale să-l oprim, familia Alcantara va păți ce a pățit acum şase ani familia Dallamano.

– De ce m-ar interesa asta pe mine?

– Dumneavoastră aveți cunoştință de ceva de care Cesare se teme. A răpit-o pe Iole ca să vă şantajeze să nu depuneți mărturie despre lucrul ăsta... Sigur, ați spus o mulțime, dar nu şi lucrul ăla. Şi n-ați spus nimic ce i-ar fi putut înfunda pe cei din clanul Carnevare.

Dallamano nu răspunse imediat. Poate să gândea. Sau poate se lupta să-şi înăbuşe furia. În cele din urmă începu să vorbească cu voce mai adâncă şi mai tensionată decât înainte.

– De ce vrea s-o omoare pe Iole? A avut timp şi n-a făcut nimic.

Ce să-i fi răspuns Rosa? Ştia oare Dallamano despre Dinastiile Arcadiene? Fusese capabil să tragă anumite concluzii legate de secretele ascunse ale unor clanuri mafiote siciliene după ce descoperise statuia pe fundul mării?

– Vrea s-o sacrifice, spuse ea şi apoi îşi aminti de minciuna pe care şi-o pregătise în maşină. Crede că nu mai sunteți în viață pentru că nu v-a găsit în toți

anii ăştia. Acum vrea să le demonstreze celorlalți *capi* că i-a scos din joc pe cei din neamul Dallamano o dată pentru totdeauna. De aceea vrea s-o ucidă pe Iole în fața acestor bărbați şi femei. Ca să arate că e consecvent şi să le câştige respectul. Cesare i-a convins pe cei din clanul Carnevare că e un *capo* mai capabil decât Alessandro şi acum are nevoie de sprijinul celorlalte familii. Iar sprijinul ăsta vrea să şi-l asigure eliminând-o pe ultima Dallamano rămasă în viață.

Oare povestea ei îi părea plauzibilă cuiva care fusese ani de zile membru de rang înalt al Cosei Nostra?

Era rece pe fundul puțului. Din intrarea în tunelul din spatele lui Dallamano trăgea un aer rece. Rosa simți în nări parfumul de aftershave pe care-l folosea în ciuda bărbii şi se miră. În cele din urmă, bărbatul întrebă:

– Care-i planul vostru?

Tot trupul Rosei era încordat ca un arc, chiar şi ochii o dureau.

– Dacă ştiu ce anume vrea Cesare să ascundă neapărat de toți ceilalți, aş putea să-i propun o tranzacție.

– Te va ucide.

– Poate că o să încerce. Dar poate că n-o să reuşească.

– Eşti extraordinar de curajoasă, sau doar groaznic de naivă?

Rosa făcu un pas spre el, se îndreptă de spate şi îi simţi încă şi mai intens apropierea. Mirosea ca un animal, în ciuda aftershave-ului.

– Ce aţi găsit atunci? întrebă.

– Ce aţi descoperit împreună cu fratele dumneavoastră?

Căută cu mâna fotografia din buzunar, dar în bezna din puţ oricum nu avea cum s-o vadă.

– Are legătură cu poza de pe fundul mării, nu-i aşa? Cu fotografiile de pe biroul fratelui dumneavoastră.

Păşea pe gheaţă foarte subţire. Dar acum nu mai exista drum înapoi.

– Ştii, deci.

Dallamano părea obosit, de parcă ar fi dat jos o povară pe care o cărase prea mult cu el. Rosa îşi atinsese ţelul.

– Am văzut statuia, spuse ea, o fotografie cu o panteră şi un şarpe. Iole a luat-o de pe biroul tatălui ei înainte ca oamenii lui Cesare s-o ia de acolo. Mi-a spus că erau şi alte poze.

Omul încuviinţă cu o mişcare slabă din cap.

– Ce altceva mai ştii?

– Nimic, răspunse ea sinceră, doar că dumneavoastră şi fratele dumneavoastră aţi făcut pozele alea.

– Nu era doar o singură statuie.

Rosa simţi o împunsătură de dezamăgire. Dacă pe fundul mării erau statui ale tuturor Dinastiilor Arcadiene, atunci ceea ce părea s-o lege de Alessandro nu era nimic ieşit din comun.

– Ruine, spuse el, rămăşiţele mai multor statui, şerpi şi pantere în poziţii diverse.

– Doar şerpi şi pantere?

Dallamano încuviinţă.

– După scufundare, fratele meu a fost foarte agitat. Era evident că ştia mai multe decât mi-a spus mie. O parte din fotografii, douăzeci sau treizeci, le-a împachetat şi i le-a dus lui Carnevare. Din nu ştiu ce motiv a crezut că descoperirea l-ar putea interesa.

Pufni cu amărăciune.

– A doua zi au venit. I-au ucis pe toţi şi au luat-o pe Iole.

– Pe toţi în afară de dumneavoastră.

– Eram pe mare, pe una dintre navele noastre. Ruggero mi-a trimis veste. Tot ce a putut să-mi transmită a fost numele judecătoarei şi să o contactez – n-ar fi făcut asta dacă lucrurile n-ar fi fost extrem de serioase. Nu m-am mai întors niciodată în Sicilia, am încercat imediat să dispar din peisaj. Am aflat destul de repede ce s-a întâmplat. M-am dus la Quattrini şi m-a băgat în programul de protecţie a martorilor. De abia în detenţie am aflat că Iole mai

trăia. Mi-au trimis poze cu ea în lanțuri și mi-au spus că avea să moară dacă pomeneam fie și un singur cuvânt despre descoperirea de pe fundul mării. În afară de asta, mi-au cerut coordonatele exacte ale locului respectiv. Așa că mi-am retras declarațiile cu privire la clanul Carnevare, dar le-am menținut pe toate celelalte.

– Și coordonatele?

– Nu le-am divulgat. Pentru siguranța lui Iole și a mea.

– Ce s-a întâmplat cu echipajul navei de pe care ați făcut scufundarea? Carnevare nu s-a luat și de ei?

– Era prea târziu.

– Prea târziu?

– A fost primul lucru pe care l-a făcut fratele meu după ce ne-am întors pe uscat.

– I-a... propriii lui oameni?

Dallamano ridică din umeri.

– Și-a trimis câteva gărzi de corp pe navă, chiar în aceeași seară. Echipajul era încă la bord. Unde a și rămas.

După câteva clipe, Rosa spuse:

– Deci nu mai există nimeni în afară de dumneavoastră care să cunoască locul exact? Cu asta i-aș putea salva viața lui Iole.

– Chiar dacă ar fi așa, îți imaginezi că ți l-aș divulga? Ție și lui Carnevare ăla care te așteaptă sus?

– Dar ați spus că știți unde...

– Nu. Am făcut doar în aşa fel încât Carnevare să creadă că ştiu. Adevărul e că doar fratele meu cunoştea coordonatele exacte.

– Deci totul a fost doar un bluf?

– Aproape.

Rosa îşi lăsă capul pe umăr, aşteptând.

– Aveam o lucrare de construcţii atunci, spuse el, cea mai mare pe care o obţinusem vreodată. De o veşnicie existau planurile pentru un pod care să lege Sicilia de partea continentală. Un pod de mai mulţi kilometri, pe piloni uriaşi care să iasă cu cel puţin şaizeci de metri din mare. Noi am obţinut contractul şi am început cu cercetarea fundului mării. A fost în timpul uneia din aceste ieşiri când instrumentele ne-au semnalat mai multe anomalii geologice. Ruggero, eu şi câţiva dintre scafandrii noştri am coborât şi am aruncat o privire.

– Dar marea e atât de puţin adâncă acolo încât te poţi scufunda doar cu rezervor de oxigen?

Dallamano râse încetişor.

– Acolo, unde toţi ceilalţi voiau să construiască un pod, între Messina pe partea siciliană şi Villa San Giovanni pe continent, marea are mai mult de trei sute de metri adâncime – doar un submarin ar putea ajunge la fund. Dar Ruggero avea alt plan: să ridice podul într-o porţiune mai puţin adâncă a mării. Ar fi fost de două ori mai lung, dar mult mai uşor de construit. Aşa că la momentul ăla căutam un

loc mai puțin adânc, mult mai la sud. Există acolo o spinare de stâncă sub apă deasupra căreia marea nu are o adâncime mai mare de patruzeci de metri. Un scafandru sportiv reuşeşte, dacă e bine antrenat, să coboare până acolo.

– Chiar nu cunoaşteți coordonatele?

Dallamano dădu din cap în semn că nu.

– Nu le ştiu pe cele exacte. Şi dacă nu le ştii, poți să petreci zeci de ani căutând pe fundul mării nişte formațiuni stâncoase ciudate. Strâmtoarea Messina e traversată de abisuri abrupte. Fundul mării e extrem de accidentat, cu diferențe de nivel foarte mari. Dacă nu cunoşti coordonatele exacte, nu găseşti nimic. Poate doar din întâmplare – aşa ca noi atunci.

– Deci de aceea nu ați încercat niciodată să încheiați o înțelegere cu clanul Carnevare. În lipsa coordonatelor nu aveați nimic ce ar fi avut vreo valoare pentru ei.

Rosa coborî privirea şi înjură.

– Deci toate astea sunt degeaba. Îi vor ucide pe Iole şi pe familia mea...

– Chiar ai de gând să încerci, nu?

Fata se uită din nou la el, mai suspicioasă decât înainte.

– I-ai propune unui om ca Cesare o tranzacție? Pentru ca lui Iole să nu i se întâmple nimic?

Rosa încuviință sperând că Dallamano vedea gestul chiar şi în întuneric. Bărbatul spuse încet:

– S-ar putea să existe totuşi o cale de a obţine coordonatele. Poate – şi subliniez *poate* – documentele fratelui meu mai există.

– Cesare le-ar fi găsit, replică ea.

Însă îşi aminti de discuţia ei cu Alessandro din timpul zborului şi de întrebarea pe care şi-o puseseră: Cum de reuşise Iole să ia fotografia fără ca Cesare să descopere toate celelalte poze de pe biroul lui Ruggero Dallamano? Şi dintr-odată înţelese care era întrebarea pe care ar fi trebuit să şi-o pună neapărat: unde dracu' se afla acest birou? Undeva în casa familiei Dallamano, într-un loc despre care Cesare nu ştia nimic? Iole însă trebuie să fi fost acolo, şi asta chiar înainte să fie răpită.

În acel moment exista un singur om care i-ar fi putut da un răspuns la această întrebare.

– Credeţi că documentele sunt tot acolo? şopti.

– În vila fratelui dumneavoastră?

– Da. Dar eu nu mă pot întoarce acolo niciodată, m-ar găsi imediat şi m-ar ucide. Crezi că altminteri nu le-aş fi căutat deja?

– Aş putea să merg eu, spuse Rosa, aş putea căuta documentele fratelui dumneavoastră. Şi coordonatele.

– Da, răspunse el după o tăcere îndelungată, cred că ai putea.

Promisiuni

În timpul zborului din Portugalia în Sicilia făcură o escală la Roma, unde aflară că zborul de legătură spre Catania fusese anulat. Controlorii de zbor erau în continuare în grevă şi nu exista nicio posibilitate să se întoarcă în Sicilia în noaptea aceea.

Rosa se trezi în zori pe un scaun din plastic din aeroport. Vocile din difuzoare o smulseră dintr-o suită de vise confuze. Era întinsă pe două scaune, cu genunchii adunaţi şi cu capul în poala lui Alessandro. El dormise şezând, se trezise deja şi îi zâmbea cu cearcăne întunecate. Apoi o sărută cu tandreţe pe părul zburlit şi şopti ceva neromantic despre periuţe de dinţi de unică folosinţă care se puteau achiziţiona dintr-un automat amplasat în toaletă.

Trei ore mai târziu aterizară în Catania; nu mai pierdură vremea căutând în parcare maşina familiei Carnevare, ci închiriară direct o alta. Drumul de-a lungul coastei până la Siracuza nu le luă mai mult de o jumătate de oră, iar acum, după zeci de încercări, Rosa reuşi să dea în sfârşit de Zoe.

Vocea surorii ei suna cumplit, era doar o şoaptă răguşită şi preţ de o clipă Rosa se temu că fusese şi ea răpită de oamenii lui Cesare.

– Eşti bine? întrebă Zoe.

– Ce s-a întâmplat de fapt?

– Sunt bine.

– Alessandro Carnevare e cu tine?

Nu avea sens să mintă.

– Da.

– Lilia e moartă.

Rosa strânse pumnii. Nu reuşi să articuleze niciun sunet.

Un alt moment în timp, alt loc: vorbiseră şi atunci la telefon. Zoe o sunase pe Rosa după ce aceasta părăsise clinica. Îi mărturisise că îi părea nespus de rău, dar că Rosa avea să uite curând durerea şi suferința. Că totul avea să fie bine.

Dar nimic nu mai fusese bine. Rosa îşi urâse sora pentru cuvintele de consolare superficială, aşa cum îi urâse pe toți care încercaseră s-o consoleze. Compasiune. Condoleanțe. Toate astea aveau un gust amar de care voia să-i scutească pe ceilalți.

– Ei spun că l-ai împuşcat pe Tano Carnevare, spuse Zoe.

– Nu. Lilia l-a împuşcat. Pentru mine. De aceea a omorât-o Cesare.

O tăcere lungă.

– Zoe?

Sora ei începu să plângă.

– Lilia mi-a spus totul, şopti Rosa, ştiu despre voi.

Ascultă hohotele de plâns ale lui Zoe şi se blestemă pentru că nu reuşea să spună nimic care s-o consoleze. Apoi simţi degetele lui Alessandro pe dosul palmei şi le strânse cu disperare.

În fundal se auzea vocea Florindei, calmă şi înspăimântător de dură. Zoe reuşi cu greu să-şi recapete controlul de sine.

– Florinda vrea să-ţi vorbească, spuse ezitând, apoi adăugă: Nu trebuie să vii acasă! Tribunalul Dinastiilor va...

Se întrerupse, Rosa auzi un foşnet puternic, apoi vocea Florindei:

– Rosa, eşti bine?

– Da. Avem o vreme splendidă.

– Zoe zice că ţi-a spus totul. Dar crede-mă că nu ţi-a spus deloc totul. Mai e ceva ce trebuie să ştii.

– TABULA, spuse Rosa încet, nu-i aşa?

– Ştiu ce susţine Cesare, răspunse Florinda după câteva clipe de tăcere, de ani de zile aceleaşi reproşuri. N-are strop de imaginaţie în aversiunea lui.

– E adevărat?

– Cesare minte cum respiră. Spune multe – de exemplu, că tu l-ai împuşcat pe fiul lui.

– Aş fi făcut-o dacă arma era la mine, nu la Lilia.

– Unde eşti acum?

– De ce vrei să ştii?

– Unde, Rosa?

– În maşină. Mai am ceva de rezolvat, pe urmă vin acasă.

– Ai mai multă încredere în Alessandro Carnevare decât în mine?

Rosa oftă.

– De câte ori ne-am văzut, Florinda? De trei, patru ori? Le cunosc pe menajerele de la vilă mai bine decât pe tine.

Se aşteptă ca mătuşa s-o întrerupă, dar Florinda tăcea.

– În ce-l priveşte pe Alessandro: mi-a explicat unele chestii pe care ar fi trebuit să le aflu de la tine. Ce zici de asta?

– Nu m-ai fi crezut dacă ţi-aş fi spus totul de la bun început. În afară de asta, nu erai într-o stare...

– Am făcut un avort. Dacă am reuşit să trec peste asta, cred că reuşesc să accept şi că mă pot transforma de la un moment la altul într-un afurisit de şarpe.

Nu suna nici pe jumătate atât de rece cum sperase.

– Nu ai trecut peste avort. Tocmai de asta ai şi venit la noi. Ai uitat?

Rosa închise ochii pentru a se linişti. Răspunse apoi, străduindu-se să fie cât mai detaşată:

– Trebuie să fac ceva. Dar dacă tribunalul ăsta decide că eu am comis, chipurile, o crimă, cred că ar fi mai bine să fiu de faţă.

– Nu, spuse Florinda cu fermitate, asta e treaba noastră, nu a ta. Ascultă-mă acum, Rosa. Influenţa

lui Cesare e limitată. Se va întâmpla aşa: tribunalul ne va achita, deoarece concordatul a fost încălcat de o persoană din afara clanurilor, nu de cineva din clanul Alcantara. Lilia nu era pe lista oamenilor noştri. Cel puţin, nu pe o listă de care să ştiu eu, adăugă ea cu răceală.

Rosa strânse pumnul.

– Doar n-ai spus asta cu adevărat, nu-i aşa?

– Te rog să...

– Ticăloaso!

Florinda trase adânc aer în piept, iar în receptor se auzi un sâsâit periculos.

– Aşadar, nu putem fi trase la răspundere. Cesare nu ştie încă, dar mai mulţi dintre oamenii care au fost de faţă o să dea declaraţii în favoarea ta.

Rosa înţelese ce însemna asta.

– Pantaleone e amestecat în chestia asta.

– E în continuare *capo dei tutti capi*. Şi un prieten al clanului Alcantara.

Alessandro îi puse mâna pe genunchi şi făcu un semn spre parbriz. Maşina coti pe o alee îngrijită, mărginită de stejari. Îndărătul copacilor se vedeau vile baroce, faţade cu sculpturi ornamentale fastuoase. „Ajungem imediat", şopti el şi Rosa dădu din cap. Îi spuse Florindei:

– Totuşi ar trebui să fiu de faţă. Dacă tribunalul n-o să-ţi creadă martorii cumpăraţi...

– Cu atât mai puțin te va crede pe tine. Dar cei doi vor fi foarte convingători. Dincolo de asta, avem dovezi că pistolul îi aparținea Liliei.

– Ce fel de dovezi?

– Explică-i tu, Zoe, spuse Florinda şi îi dădu telefonul fetei.

– Lilia avea un permis de portarmă, spuse Zoe, a cumpărat pistolul legal, cu contract şi toate alea. N-a vrut niciodată să aibă legături cu afacerile noastre.

Vocea lui Zoe începu să tremure.

– Să nu vii deocamdată aici, se auzi din nou glasul Florindei, până ce afacerea asta se va fi încheiat. Tribunalul Dinastiilor se va reuni mâine în zori. Eu şi Zoe mergem acolo şi ne apărăm familia. Cesare o să fie învins, dar tribunalul îi va îndulci înfrângerea cerând familiei Carnevare să-l aleagă drept noul *capo* – ceea ce, dacă e să fim corecți, oricum e deja de ani de zile. Nici baronul, nici prietenul tău n-au fost dispuşi să accepte chestia asta.

– Îl vor declara mâine pe Cesare *capo*? Eşti sigură?

– Aproape sigură.

Dacă era adevărat că în cinstea noului şef aveau să organizeze o vânătoare de oameni, nu le mai rămânea mult timp pentru a o salva pe Iole.

– Trebuie să închid acum, spuse ea.

– Te rog, Rosa, să nu vii aici. Promite-mi!

– Şi ce valoare ar avea promisiunea, răspunse ea pe ton muşcător, dat fiind cât de oneste am fost mereu una faţă de cealaltă?

– I-am promis lui Pantaleone că o să te feresc de pericole. Şi am de gând să procedez exact aşa.

Ce interese legate de ea avea bătrânul din pădure? Ce anume îi spusese? Nu-şi mai amintea, se întâmplaseră prea multe de atunci.

– Bine, spuse încet, dacă aşa vrei, n-o să vin deocamdată acasă.

Florinda oftă uşurată.

– Nu vreau să ţi se întâmple ceva.

– Tu nu vrei – sau Pantaleone?

Închise şi telefonul îi alunecă în poală. Era extenuată.

– Acolo trebuie să fie, spuse Alessandro.

Vila Dallamano se ridica la capătul unei alei de pe un mic deal care se înălţa deasupra coastei şi a Mediteranei ce sclipea în soare. Un drum de acces urca printr-o grădină spre intrarea impunătoare. Palmieri înalţi şi pini îşi aruncau umbra asupra clădirii restaurate în toată opulenţa ei.

Poarta de jos de la stradă era deschisă. Lângă ea era o placă de alamă.

– O bibliotecă ştiinţifică? întrebă Rosa uimită.

– Aşa se întâmplă cu imobilele Mafiei când sunt confiscate de stat, explică Alessandro, de obicei sunt folosite în scopuri publice. Cum n-au mai existat moştenitori, vila Dallamano a fost predată administrației provinciei. O afacere bună pentru ei. Doar terenul trebuie să valoreze o avere.

Doi bărbați mai în vârstă stăteau de vorbă în fața intrării. Unul din ei ținea în mână un teanc de hârtii, celălalt câteva cărți.

Rosa gemu încetişor.

– Ăştia n-or să ne creadă în vecii vecilor că am venit pentru cercetări ştiințifice.

– Atunci ne întoarcem după ce se întunecă. Mai bine bibliotecă decât bancă. Mă gândesc că vila n-o fi foarte securizată.

Rosa îi aruncă o privire sceptică. Alessandro zâmbi.

– Suntem gangsteri, nu? O fi şi ăsta un avantaj uneori.

Întoarse maşina, coborî din nou aleea şi se înscrise în traficul din direcția spre centru. Rosa începu să-i relateze ce aflase de la Florinda despre tribunal şi despre numirea lui Cesare în funcția de *capo* al clanului Carnevare.

– Asta înseamnă, îşi încheie ea povestea, că nu ne mai rămâne timp.

– Mâine noapte, şopti el dând din cap cu o privire furioasă, lui Cesare îi place să vâneze pe întuneric.

– Cum vrei să afli unde are loc vânătoarea?

Alessandro ezită puțin, apoi răspunse:

– Omul de pe insulă, îngrijitorul de animale... E tot la spital. Şi ştiu în care spital.

Rosa ridică din sprâncene.

– N-a fost rănit atât de grav.

– Nu era atunci când căpitanul şi oamenii lui l-au adus la bord.

– Tu le-ai dat ordin să...

– Voia să te omoare.

Pronunță cuvintele cu atâta dispreț că Rosa rămase fără replică.

– Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva pe insulă, aş fi cerut mai mult decât să fie bătut. L-aş fi ucis cu mâinile mele.

Înțelesese de mult ce însemna în Sicilia să fii membru al Cosei Nostra; dar tot nu se obişnuise cu ideea.

– O să aflu unde e, spuse el. Tu ai aflat unde trebuie să căutăm documentele lui Dallamano, iar eu o voi găsi pe Iole.

În centrul Siracuzei opri în fața uneia din ultimele cabine telefonice din apropierea de Piața Domului. O rugă pe Rosa să-l aştepte în maşină.

– Pe cine suni?

– Pe căpitanul iahtului. Vreau să se ocupe de tipul din spital.

– Căpitanul e de partea ta?

Alessandro ridică din umeri.

– Sincer? Habar n-am. Dar încet-încet rămânem fără aliați.

Vorbi la telefon mai mult de zece minute. Rosa îl urmărea gânditoare prin geamul cabinei: chipul lui frumos, acum atât de încrâncenat; părul castaniu ciufulit, profilul marcant. Părea tensionat, dar cu toate astea emana o siguranță de sine care o uluia şi în acelaşi timp o înspăimânta. Nu se temea de el, ci pentru el. Toată viața lui avea să fie înconjurat de duşmani puternici care nu aşteptau decât ca el să facă o greşeală.

În cele din urmă se întoarse la maşină.

– O să aflăm cel târziu mâine-dimineață dacă îngrijitorul de animale ştie unde are loc următoarea vânătoare.

Rosa simți fiori pe şira spinării. Dar îşi ascunse sentimentele şi dădu din cap. Se rezemă de scaun şi aşteptă întunericul, cu inima bătându-i nebuneşte.

Camera ascunsă

După căderea nopții se cățărară peste gardul vilei și se apropiară de casă, ascunși de tufe și sălcii plângătoare. Ferestrele nu erau luminate, ultimul angajat părăsise biblioteca la opt. Nicio altă mașină nu se rătăcise până la capătul aleii de stejari în timpul ultimelor două ore și jumătate.

Traversară în grabă un petic de gazon și ajunseră la palmierii care se ridicau de jur împrejurul vilei. Ocoliră clădirea până la o terasă mare cu vedere spre coasta stâncoasă. Pe mare pluteau luminile unui cargobot la granița invizibilă dintre ocean și cerul înstelat.

Piscina vilei fusese secată cu ani în urmă. În ghivece uriașe din teracotă se vedeau rămășițele unor plante ofilite. Mai multe rafturi vechi erau rezemate de zidul casei. Pe vremuri, când familia încă mai locuia, clădirea fusese probabil păzită; acum nu mai exista nici măcar o instalație de alarmă. Probabil că nimeni nu se aștepta să fie furate enciclopedii și lucrări științifice. Undeva în josul străzii, într-una din curțile vecine, lătra un câine.

Alessandro cumpărase în oraș o șurubelniță lungă, un ciocan din cauciuc și o lanternă. Cu ele

reuşi să scoată din balamale una dintre ferestrele înalte de la parter.

– Nu e prima oară când faci chestia asta, nu?

– Când creşti într-o cetate plină de mafioţi, înveţi o grămadă de chestii bizare.

– Ce practic!

– Mi-ai spus că ştii să spargi maşini.

Rosa ridică din umeri.

– Brooklyn.

Se căţărară în interiorul vilei, iar Rosa închise fereastra în urma ei.

Singurele lumini din casă erau furnizate de indicatoarele ieşirilor de urgenţă. Alessandro aprinse lanterna şi fasciculul de lumină dansă peste rafturile înalte de cărţi, peste frescele de pe pereţi şi peste câteva busturi şi statui pe socluri de piatră.

Cei doi tineri traversară încăperile de la parter în care plutea un miros plăcut de hârtie veche. Urmară cu exactitate drumul descris de Augusto Dallamano, găsiră uşa spre pivniţă şi, la picioarele scării, un coridor către nişte încăperi pline de cărţi, manuscrise prăfuite şi cutii de carton. În lumina lanternei păşiră în cea de a treia încăpere de pe partea dreaptă şi descoperiră rapid scurgerea de canal acoperită cu un grilaj. Alessandro desfăcu grilajul, îl ridică şi băgă mâna în pătratul întunecat. Rosa îl urmări tastând pereţii puţului strâmt, găsind în cele din urmă o deschizătură şi în ea – exact aşa cum le

spusese Dallamano – o pârghie. Pe vremuri existase o telecomandă care acționa mecanismul, dar dispăruse împreună cu restul proprietății familiei. Alessandro înjură încet, pârghia nu se clintea oricât de mult ar fi încercat. În cele din urmă îi dădu prin minte să folosească piciorul şi pârghia se dovedi a fi o pedală pe care o atinse de sus cu vârful piciorului şi o apăsă în jos.

Se auzi un scrâşnet, apoi se trezi la viață un motor ascuns în perete. Câteva clipe mai târziu în peretele din spate, acoperit cu gresie, un dreptunghi de dimensiunea unei uşi se dădu deoparte, deschizându-se spre o încăpere complet întunecată. Fireşte, se aflau sub pământ. De abia când se uită mai atentă la uşa cu miez de oțel, Rosa îşi dădu seama că nu era vorba de o simplă cameră secretă.

Era un buncăr. Un buncăr antiatomic privat, cum îşi construiseră peste tot în lume, în anii cincizeci şi şaizeci ai secolului trecut, numeroşi oameni avuți. Mai târziu, când teama de un război nuclear dispăruse încetul cu încetul, Ruggero Dallamano transformase buncărul într-un fel de birou de unde îşi condusese nu afacerile legale, ci pe cele care-l făcuseră unul dintre cei mai influenți *capi* ai Siciliei.

La nouă ani, când fusese răpită, Iole aflase de existența ascunzătorii. Probabil că se pitise aici în ziua când îi fusese masacrată familia. Rosa nu putea decât ghici cum reuşise fetița să iasă de acolo neobservată

cu cele două fotografii. Poate că îşi imaginase că asasinii părinţilor ei plecaseră deja şi ieşise drept în braţele lor. În orice caz, era limpede că oamenii lui Carnevare nu descoperiseră buncărul, altminteri l-ar fi golit cu siguranţă.

Alessandro îndreptă lumina lanternei într-acolo.

– Mergem?

Încăperea din faţă era plină de fişete cu bibliorafturi din care se revărsau documente, pagini de ziare şi alte acte. Rosa aruncă o privire fugară asupra unora din ele, nu recunoscu niciun nume şi păşi înaintea lui Alessandro în cea de a doua încăpere.

Descoperi pe perete un întrerupător şi aprinse lumina de neon. Mai multe fişete, unele din ele deschise; un fotoliu din piele; pe pereţii lambrisaţi cu lemn, câteva vechi fotografii de familie, una din ele înfăţişând un copil cu ochii mari şi faţa luminată de un zâmbet strălucitor. În mijlocul încăperii se afla un birou mare.

– Se pare că într-adevăr n-a mai intrat nimeni aici de ani de zile, şopti Rosa.

Pe podea zăcea un scaun rotativ răsturnat. Pe birou erau alte fotografii înrămate, cu Ruggero Dallamano şi familia. Ramele erau asemenea celei în care fusese poza cu cei doi scafandri, în spatele căreia Iole ascunsese fotografia statuii. În mijlocul biroului era un caiet gros cu coperţi cartonate, închis, cu capătul unui pix ieşind dintre pagini. De jur împrejur erau risipite fotografii, unele din ele

foarte întunecate şi neclare, altele doar cu pete pe fundal întunecat.

Lămpile de neon pârâiau, apoi amuţiră şi lumina se stinse brusc. Rosa înjură. Alessandro îndreptă lanterna spre uşă. În lumina ei gălbuie dansau particule de praf. Întregul buncăr se cufundase în beznă.

– Siguranţele? şopti ea.

– Aici jos ar trebui să fie un generator. Probabil că nimeni nu l-a mai reparat de ani de zile, altfel s-ar aprinde lumina imediat.

Rosa trase adânc aer în piept şi remarcă de abia acum ce închisă era atmosfera din buncăr. Fără să mai stea mult pe gânduri, adună tot vraful de fotografii de pe birou. Atâta timp cât Alessandro ţinea sub observaţie uşa, fasciculul lanternei nu era suficient pentru a vedea bine pozele.

– Să plecăm de aici, spuse ea, strângând la piept caietul şi fotografiile şi ocolind biroul.

Alessandro o luă înainte, spre uşă, ascultă puţin, apoi ieşi în încăperea din faţă şi părăsi buncărul. Rosa se ţinea după el şi tocmai se pregătea să iasă din pivniţă, când Alessandro se opri şi operă pedala din puţul de scurgere. Uşa buncărului de închise fără zgomot.

– E cineva sus, şopti el.

Rosa auzise la rândul ei zgomotele. Alessandro se lăsă pe vine. Cu mâna liberă aşeză grilajul îndărăt pe scurgere. Nu mai era timp să-l prindă în şuruburi,

aşa că aruncă şuruburile în puţ şi-l acoperi cu o ladă de cărţi.

– Mai mult nu putem acum.

Rosa se gândi dacă să ascundă documentele lui Dallamano undeva în pivniţă, dar apoi se decise să le păstreze. Ardea de nerăbdare să afle ce descoperise pe fundul mării; în afară de asta, avea nevoie de informaţii pentru a negocia viaţa lui Iole. Indiferent cine intrase acum în vilă, nu-l putea opri.

Alessandro stinse lanterna şi o prinse pe Rosa de braţ. Ieşiră pe coridor, în capătul căruia se întrevedea un dreptunghi din fâşii difuze – scările. O lumină palidă se reflecta pe treptele de marmură. O umbră trecu peste ele.

Rosa îşi ţinu respiraţia şi se lipi de perete. Aştepta să se aprindă o lumină îndreptată asupra lor. Dar nimeni nu coborî în pivniţă. Cineva trecuse sus pe lângă scară.

Se furişară mai departe. Alessandro îşi prinse lanterna la brâu şi scoase şurubelniţa cu care desfăcuse fereastra, ţinând-o acum ca pe un cuţit. Rosa ascunse fotografiile între paginile caietului, în aşa fel încât să poată ţine întregul teanc cu o singură mână. Îi luă lui Alessandro ciocanul de cauciuc şi-l cântări în mână. Era mai bun decât nimic.

Tânărul îi aruncă o privire, dar în bezna care domnea aici de abia îl vedea. Începură să urce scările cu paşi prudenţi.

Pentru a ajunge la fereastra prin care intraseră erau nevoiţi să traverseze mai multe încăperi. Lumina lunii arunca umbre întunecate printre rafturile de cărţi. Se auzi un zgomot scurt, ca şi cum s-ar fi aprins şi stins un întrerupător. Cineva îşi făcea de lucru la siguranţe, într-o încăpere învecinată. Probabil că de aceea se stinseseră luminile în pivniţă.

Ajunseră cu bine în camera cu fereastra deschisă. Cine era acum în casă nu intrase pe acolo. Prin fereastră pătrundea briza mării. Rosa puse hârtiile şi ciocanul pe pervazul exterior al ferestrei şi se căţără afară. Alessandro o urmă. O voce, undeva în casă. Apoi un sunet scurt, înfundat. O a doua voce care înjura şi blestema umbrele ce se mişcau.

Rosa gemu.

– A fost un foc de armă?

Alessandro părea mai palid decât de obicei.

– Haide, şopti precipitat, aplecându-se şi luând-o de mână.

Atingerea îi făcu bine, îi transmise căldură în răceala de gheaţă care-i cuprinsese trupul. Dar nu putea alerga, aşa că îşi retrase mâna şi dădu din cap. O luară împreună la goană, trecură de palmierii care nu prea reuşeau să-i acopere şi de-a curmezişul gazonului uscat.

În spatele lor se auziră din nou voci, de data asta afară. Tufele de la marginea grădinii foşniră. Îndărătul lor se întindea un gard cu grilaj.

Şi apoi mai apăru ceva. O siluetă lungă şi neagră care se târa prin iarba pârjolită ca un pârâu din ulei vâscos.

– Lamii! şopti Alessandro.

Zgomotul din spatele casei se repetă. De două ori.

Chiar în fața lor se deschiseră în pământ două cratere mari cât pumnul şi se ridică o învolburare de iarbă şi praf.

– Stați pe loc! spuse o voce de bărbat.

Rosa se întoarse cu viteza fulgerului şi aruncă ciocanul.

Omul purta o mască de schi neagră cu fante pentru ochi. Înregistrase mişcarea Rosei, dar era prea întuneric şi ciocanul prea rapid ca să se mai poată feri. Obiectul dur din cauciuc îl lovi cu un sunet oribil drept în figură, aruncându-l pe spate. Pistolul îi căzu din mână şi omul scoase un geamăt chinuit.

Cel de-al doilea, mascat la rândul său, înjură, trase din nou în iarbă, în fața lui Alessandro, şi se repezi spre cei doi tineri.

– Lasă fata! se răsti la Alessandro.

– Haide odată!

Rosa se gândi că probabil îi zdrobise omului capul cu ciocanul, ori cel puțin nasul. Şi totuşi nu simțea nimic. Toate astea nu se potriveau: umbra fluidă din iarbă, arma îndreptată asupra ei.

Alessandro se postă în fața ei, protejând-o cu trupul său. Nu avea de gând să se supună ordinului.

– Rămâi în spatele meu! îi şopti Rosei.

Ceafa începea să i se acopere de ceva întunecat, ca o blană deasă, neagră de panteră.

– Ce ai aici? întrebă bărbatul.

– Şurubelnițe, mârâi Alessandro.

– Nimic, spuse Rosa în speranța că omul doar blufa şi nu văzuse de fapt nimic.

– Dă-ncoace hârtiile!

– Nu.

Dacă renunța la documentele lui Dallamano, Iole era pierdută. Despre asta era vorba. Nu despre viața ei, nu despre Alessandro – era vorba doar despre acest fir subțire de care atârna soarta lui Iole şi care nu trebuia să se rupă.

Omul rănit care zăcea pe jos îşi atinse fața cu mâna şi scoase din nou un țipăt. Voia să-şi scoată masca de schi, dar se părea că încercarea îi provoca şi mai multă durere.

Celălalt se afla la o distanță de aproximativ trei metri de Alessandro şi Rosa.

– Dă-mi lucrurile, ceru din nou, sau îi trag prietenului tău un glonț în genunchi.

Rosa făcu un pas în lateral şi dădu din cap în semn că nu, iar Alessandro încercă să se posteze din nou în fața ei.

– Nu, spuse.

Din spatele lor, dintre tufe, se auzi un foşnet, urmat de un sâsâit.

Rosa nu întoarse capul, rămase cu privirile ațintite asupra omului înarmat. Foşnetul se auzi din nou. Florinda. Fusese atât de proastă. Mătuşa o ținuse la telefon suficient de mult pentru ca aparatul să

poată fi localizat. Un serviciu făcut de compania de telefonie, nimic deosebit.

– Florinda! strigă ea şi minţi: Ştiu că tu eşti. Şi că ăsta vrea să mă împuşte!

– Nu pe tine, spuse omul rânjind superior. Pe Carnevare, dacă face vreo mişcare!

Rosa păşi în faţa lui Alessandro, care avea în continuare înfăţişarea umană, dar fata simţea că pe sub îmbrăcăminte îi creştea blana, încercând să pătrundă prin blugi şi tricou.

Rosa făcu un pas în direcţia bărbatului, având grijă să rămână în raza armei, între el şi Alessandro. Îi întinse calmă caietul.

– Nu-i vei face nimic.

Omul întinse mâna pentru a lua documentele. În spatele lui, celălalt se ridică destul de greoi de pe jos, acoperindu-şi faţa cu ambele mâini.

– Curvo, mârâi înfundat căutând din ochi, printre degete, revolverul.

– Faceţi parte din clanul meu, spuse ea rece, iar Florinda n-o să rămână veşnic la conducere.

Bărbatul îi făcu semn să se apropie. Încă un pas. În spatele ei, Alessandro scoase un urlet animalic. Bărbatul tresări şi Rosa se năpusti asupra lui. Focul de armă porni de la sine. Caietul şi fotografiile se învolburară în aer. Rosa îşi încleştă unghiile pe faţa bărbatului, îl trânti cu greutatea corpului ei pe spate şi îl lovi cu genunchiul între picioare.

Nimic din toate astea n-ar fi fost posibil dacă ar fi vrut într-adevăr s-o ucidă. Dar era evident că avea ordine foarte precise. Urlând de furie şi durere, omul se chirci. Rosa se desprinse de el şi îl izbi din nou cu genunchiul, de data asta sub bărbie. Nu ținti foarte exact, dar lovitura fu destul de puternică pentru a-l face să țipe de durere.

Alessandro trecu în goană pe lângă ea – încă om, dar acoperit cu blană neagră, inclusiv pe față – şi se aruncă asupra celui de-al doilea bărbat. Cu coada ochiului, Rosa văzu că în cădere omul îl trase după el şi pe Alessandro. În clipa aceea se ridică şi adversarul ei şi o lovi cu pumnul în tâmplă, atât de puternic, încât i se făcu negru în fața ochilor.

Îşi reveni câteva secunde mai târziu. Zăcea pe jos, iar bărbatul aduna caietul şi fotografiile risipite. Nu-l vedea pe Alessandro, dădu să se ridice, dar capul o durea cumplit. Auzea zgomote de luptă, apoi din nou foşnete şi sâsâituri, tot mai apropiate.

Alessandro scoase un strigăt alarmat şi Rosa se sili să se ridice pe vine. Omul cu arma reuşise între timp să strângă toate fotografiile, le băgă înapoi în caiet, se întoarse şi o luă la goană.

– Nu! țipă ea.

O cuprinse o răceală de reptilă, din cap până-n picioare. Dar tot nu era suficient! La dracu'!

Privirea îi căzu asupra revolverului primului bărbat care zăcea acum pe spate, complet neajutorat.

Alessandro stătea în genunchi peste el, pe jumătate om, pe jumătate panteră, cu capul dat pe spate şi gura larg deschisă – prea larg, cu mult prea mulţi colţi ascuţiţi! – gata să-i sfâşie beregata.

Rosa îl strigă pe nume, apropiindu-se de el în patru labe şi luând revolverul de pe jos. Sângele prăzii părea să-l înfurie pe Alessandro şi mai mult. Rosa îi văzu tricoul plesnind pe spate.

– Alessandro! Nu!

Nu ştia nici ea de ce voia să-l oprească. Bărbaţii îi ameninţaseră şi trăseseră asupra lui. I se păru drept ca ei să fie ucişi, şi încă şi mai drept i se păru să simtă răceala de şarpe cuprinzându-i şi mintea şi alungând orice simţ moral. Se ghemui pe genunchi, revolverul îi atârna greu în mână. Ţinti acum spre omul cu hârtiile, îl văzu în lumina lunii alergând în direcţia tufelor şi a gardului, exact în raza pistolului.

Degetul de pe trăgaci îi tremura. Răceala care o cuprindea îi anihila scrupulele, dar îi rămăsese un rest de raţiune care-i spunea că nu putea împuşca un om din spate.

Voia să-l ucidă. Pentru a o salva pe Iole şi pentru a-l pedepsi. Pentru lovitură, pentru durere. Pentru ceea ce dorise să-i facă lui Alessandro. Dar mai ales pentru că putea să-l ucidă, în timp ce fiinţa împotriva căreia i se îndrepta de fapt toată furia se furişa, şarpe nevăzut, prin iarbă.

Apoi înregistră pârâitul ierbii uscate pe care se mişca ceva înspre ea şi înțelese că nu trecuseră decât două sau trei secunde şi că şarpele continua să se apropie.

Se întoarse brusc şi îndreptă țeava pistolului între cei doi ochi de culoarea chihlimbarului ai unui uriaş cap de şarpe. Timpul se opri în loc. Rosa încremenise, sângele i se transformase în apă de gheață. Arma nu se clintea nici cu un milimetru. Până şi degetul de pe trăgaci încetase să mai tremure.

Şarpele o fixa cu privirile ochilor oblici şi sclipitori. Limba despicată atingea gura pistolului şi Rosa îşi spuse: pot s-o fac. Pot s-o fac acum şi după aia totul va fi altfel. Dar cu coada ochiului văzu şi altceva. Alessandro îi smulse omului o bucată de beregată cu colții, ridicând-o triumfător. Apoi azvârli cât colo trofeul şi scoase un urlet asurzitor.

Ura şi dorința de a ucide a Rosei dispărură ca prin farmec. Lăsă jos pistolul. Şarpele țâşni cu viteza fulgerului pe urmele celui de-al doilea bărbat şi se contopi cu umbrele.

Rosa se ghemui pe pământ, cu pistolul în poală şi capul aplecat. Nu reuşea să îşi adune gândurile. Poate că trecură mai multe minute în timp ce ea se uita la arma dintre degetele ei albe, aşteptând să-şi regăsească căldura umanității simple şi vulnerabile.

Alessandro se apropie din spate de ea şi o atinse cu blândețe pe umăr. Rosa ridică privirile,

aşteptându-se să-i vadă botul de panteră mânjit de sânge. Însă privi direct în ochii lui verzi şi frumoşi, nespus de trişti şi încărcaţi de un cumplit sentiment de vinovăţie. O trecură din nou fiorii, dar nu de frig, ci de teamă, presentiment şi neajutorare. Era din nou el însuşi, cu tricoul rupt şi buzele pline de sânge.

– Au plecat, spuse el lăsându-se lângă ea în genunchi şi cuprinzând-o cu braţele.

O strânse cu putere şi îi lipi faţa de umărul lui.

– Au luat totul.

Rosa plânse pe tricoul lui rupt, cu lacrimile fierbinţi prelingându-se între obrajii ei şi gâtul lui. Ascultă bătăile inimii lui, rapide şi agitate.

Maşina intră pe aleea care ducea la vila Alcantara. Cei doi paznici de la poartă îl cercetară suspicioşi pe Alessandro, dar apoi o văzură pe Rosa lângă el, cu părul răvăşit, faţa murdară şi o tâmplă care începea să se coloreze în albastru-verde, făcându-le un semn liniştitor cu mâna.

Rosa ţinea în continuare în poală pistolul, a cărui greutate îi dădea un sentiment bizar de siguranţă, amintindu-i în acelaşi timp că trebuia să ia o decizie. Era hotărâtă să recupereze fotografiile furate. Dar până unde avea de gând să meargă pentru asta? Avea să apese pe trăgaci? Ar fi putut să ucidă şarpele, dar totuşi n-o făcuse. Însă dacă evenimentele de acum un an o învăţaseră ceva, atunci era asta: nu trebuia să facă aceeaşi greşeală de două ori.

Nu vorbiseră nimic tot drumul până la vilă. Farurile luminau doar şirurile de copaci, restul peisajului era cufundat în beznă.

Rosa nu ştia ce avea să se întâmple în următoarele ore. Nu ştia nici măcar ce avea să-i spună lui Alessandro, sus în faţa casei, cum să-l roage s-o lase să intre singură.

În continuare înţelegea foarte puţin din ceea ce se întâmplase. Florinda se folosise probabil de

cele câteva ore ale după-amiezii pentru a pleca la Siracuza însoțită de cei doi bărbați. Rămânea deschisă întrebarea cât și ce anume știa mătușa ei despre frații Dallamano și despre descoperirea de pe fundul mării. Exista oare o legătură între lamii și pantere, între clanurile Alcantara și Carnevare, pe care ambele clanuri doreau s-o îngroape în tăcere?

Era tot mai convinsă că trebuia să procedeze cu prudență, pas cu pas. Primul pas era Florinda însăși. Sau – și nu-i era ușor să admită ideea – sora ei. Văzuse o lamia, o membră a dinastiei. Era posibil să nu fi fost Florinda. Și totuși...

– Arde ceva, spuse Alessandro.

Mai sus pe deal ardea un foc, ascuns în spatele copacilor. Mașina ajunse pe platforma din fața vilei. Bazinul fântânii de piatră era în flăcări, un rug care arunca o lumină incandescentă asupra fațadei palatului, trezind la viață figurile din nișe.

Alessandro încetini când trecu pe lângă vâlvătaie.

– Ce-i asta?

– Cuiburi de păsări, răspunse ea cu o voce stinsă.

Alessandro îi aruncă o privire confuză.

– Cine arde așa ceva în toiul nopții? Și de ce ar urî cineva păsările atât de mult, încât să le ia cuiburile din copaci?

Florinda rămânea un mister pentru ea. De la bun început se ridicase un zid invizibil între ele.

Flăcările se ridicau până la înălțimea casei. Cu siguranță că focul era vizibil de la o distanță de mai mulți kilometri. Amândoi se gândiră la același lucru, privind peste măslini spre vest, spre peisajul scăldat în lumina lunii. În depărtare se vedeau luminițele gospodăriilor și ale satelor. Ajunseră la intrarea în curtea interioară și Rosa spuse:

– Cobor aici. Mă aștepți?

Alessandro făcu un semn spre pistol.

– Ce vrei cu ăsta?

Rosa cântări arma în mână, simțindu-se foarte stângace și se gândi să-l lase în mașină. Însă apoi îl băgă cu un gest decis la centura pantalonilor. Atingerea metalului rece pe șold era neplăcută.

– Mă întorc imediat, spuse și coborî.

Mirosea a crengi arse și scânteile zburau prin aer.

– Rosa, începu el și fata bănui ce urma. Nu pot rămâne aici. Ai văzut ce se întâmplă. M-ai văzut. Și la vânătoarea asta vor fi mulți mai răi ca mine. Cesare e doar unul dintre ei.

Clătină din cap.

– Trebuie să mă duc singur.

Rosa inspiră adânc. Se gândi ce putea face pentru a-l opri și știa că Alessandro nu avea să permită să-l rețină. În locul lui poate că ar fi procedat la fel.

Tânărul acceleră brusc și motorul porni cu un urlet. Portiera îi aluneca Rosei de sub mână, praful și pietrișul țâșniră de sub roți. Mașina porni în trombă,

ocoli fântâna şi se îndreptă cu viteză spre ieşire. Rosa rămase privind în urma ei, nemişcată.

Luminile de frână se mai aprinseră o dată, la o distanţă de cincizeci de metri – apoi maşina se opri. Trupul fetei se crispă. Preţ de o clipă se gândi să se ducă după el, dar Alessandro închise doar uşa de lângă şofer, apoi porni din nou.

„O să aflăm cel târziu mâine-dimineaţă dacă îngrijitorul de animale ştie unde are loc vânătoarea", îi spusese la Siracuza. Dar Rosa se întreba acum dacă nu cumva căpitanul iahtului îi spusese deja totul la telefon. Alessandro ştiuse totul şi nu spusese un cuvânt. Pentru a o *proteja* pe ea!

În spatele ei, scânteile se ridicau spre cerul întunecat.

– Idiot prost ce eşti! şopti.

Farurile maşinii dispărură definitiv după măslini. Rosa se întoarse şi alergă prin valurile de arşiţă la poarta prin care intră în curtea interioară întunecată.

– Zoe?... Florinda?

Mirosul de fum se instalase în sălile şi coridoarele vilei împreună cu o linişte apăsătoare. Paşii Rosei răsunau pe dalele încăperilor. Nu era nevoie să aprindă candelabrele, niciodată nu era complet

întuneric în această clădire uriaşă, mereu ardeau lămpi sau aplice pe undeva.

Nu era nimeni aici. Saloanele şi camerele de zi – părăsite. Aripa dormitoarelor – părăsită. În biroul Florindei, doar umbre şi tăcere.

Nici Zoe, nici Florinda nu se întorseseră din Siracuza. Sau poate că amândouă erau deja în drum spre tribunal. Ori poate fusese doar o minciună pentru a o induce pe ea în eroare?

Rosa verifică băile, biblioteca, chiar şi bucătăria cu vatra deschisă. Un curent de aer produse un clinchet printre oalele şi tigăile atârnate de perete. Rosa se sperie, mai puțin din cauza sunetelor, cât mai degrabă de sine însăşi: mâna i se repezi spre pistol, de parcă într-adevăr ar fi fost în stare să-l mânuiască.

În cele din urmă se gândi să arunce o privire în pivnițele încuiate. Însă pe când mai stătea nehotărâtă pe coridorul de la primul etaj, încercând să-şi controleze panica, din spatele ei se auzi dintr-odată sunetul de vibrație al unui telefon.

– Dumneavoastră?

Doar o siluetă, dar îl recunoscu totuşi. De abia când păşi în conul de lumină al unei lămpi de pe o măsuță îi văzu acoperitoarea neagră a ochiului şi părul alb prins în coadă de cal, atârnându-i ca o plasă de păianjen peste umărul stâng.

Salvatore Pantaleone, *capo dei tutti capi*, stăpânul Mafiei siciliene, o rugă cu un gest să aibă răbdare şi vorbi la telefon.

– L-aţi recunoscut?... Nu, faceţi totul exact aşa... Dar notaţi-vă numărul... Da, desigur, exact acela!

Întrerupse convorbirea, băgă telefonul în buzunar şi zâmbi.

– Credeam că nu folosiţi aşa ceva, spuse ea.

– În condiţiile astea, n-am încotro. În momentul ăsta, totul trebuie să meargă foarte repede.

Mişcarea cu care deblocă pistolul arăta clar cât de nefamiliarizată era cu armele.

– Rosa, Rosa, Rosa, spuse el încet, intri în casă cu o armă, dar nu ştii să o mânuieşti. Cauţi prin toate camerele şi coridoarele, dar nu te uiţi în umbre. Şi vii singură, deşi ştii ce a făcut Florinda şi că vrea s-o facă pe Zoe moştenitoarea ei şi să renunţe la tine.

Pantaleone se duse la un fotoliu antic cu picioare aurite şi tapiţerie roşie din catifea şi se aşeză. O cercetă cu o privire ascuţită a singurului său ochi.

– Florinda şi Zoe nu sunt aici, spuse el, sunt de ieri la Siracuza. De acolo vor să meargă la locul de întrunire a tribunalului.

„Amândouă?" se gândi Rosa.

– Le-au uşurat mult treaba, continuă el, Florinda e şireată, după cum sper că ai înţeles şi tu până acum. Iar Zoe, biata Zoe... ea e doar ceară în mâinile mătuşii tale. Florinda v-a ademenit să veniţi în

Sicilia promițându-vă bogății și lux și, cu toate că a aflat multe între timp, tot nu și-a pierdut speranța că banii o vor face fericită. E tragic, nu crezi? Florinda e obsedată, exact cum era tatăl ei, bunicul tău. Dar Zoe, Zoe cea credulă, maleabilă, etern abuzată – ea aleargă doar în urma unui vis de fericire.

Aroganța cu care vorbea îi conferea vocii un ton acid.

– Florinda i-a promis surorii tale să o facă urmașa ei. Dar Zoe nu a înțeles niciodată ce înseamnă să fii șefa unui clan mafiot și a unei Dinastii Arcadiene. E o fată drăguță, nu e proastă, dar e cumplit de naivă.

– Ce vreți de la mine? întrebă Rosa.

– În primul rând, vreau să ai încredere în mine.

– Și credeți că metoda cea mai bună e să mă pândiți pe întuneric și să-mi spuneți lucruri oribile despre sora mea?

– Aceste lucruri oribile, cum le spui... știi și tu că sunt adevărul. Ai înțeles-o de mult pe Zoe, i-ai văzut slăbiciunile, superficialitatea. Tu știi că nu va fi în veci nici măcar o șefă pasabilă de clan! Zoe printre toți *capi* familiilor? Haide, Rosa, la fel de bine am putea s-o aruncăm într-un bazin cu rechini și să vedem ce mai rămâne din ea.

– Florinda știe că nu sunteți de acord cu planurile ei?

– Desigur. Îmi e în continuare fidelă, dar e și arogantă. Nu vrea să înțeleagă că face o greșeală. Crede

că mai are mult timp şi că poate s-o transforme pe Zoe în ceva ce sora ta nu va fi niciodată... Tu, în schimb, Rosa, eşti deja aproape pregătită.

Rosa râse cu amărăciune.

– Ţie nu ţi-e frică. Ai cunoscut părţile întunecate ale vieţii şi nu te-au doborât, te-au făcut mai puternică. Tu eşti perfectă, Rosa! Mai ai multe de învăţat, dar premisele sunt ideale. Semeni cu tatăl tău, mult mai mult decât Zoe, şi probabil că asta-i displace Florindei. Nu l-a iertat niciodată că a întors spatele clanului de dragul mamei tale. Poate se teme că şi tu ai putea face ceva similar.

Fata îşi simţea gura uscată, limba aspră ca şmirghelul. Se simţea bolnavă, la capătul puterilor. Iar el bătea câmpii despre perfecţiune şi putere.

– Sunteţi nebun.

Pantaleone se ridică din fotoliu ca fulgerul şi din doi paşi era în faţa ei. Rosa ţinea în continuare arma în mână, dar ştiau amândoi că nu avea să apese pe trăgaci. La prima lor întâlnire din pădure o lovise, dar de data asta nu mai procedă la fel. O privi doar, cu singurul său ochi.

– E în regulă dacă mă jigneşti. Zoe n-a făcut asta niciodată. Tu ai voinţă, eşti o luptătoare. Vei învăţa şi respectul odată cu multe alte lucruri. O să-ţi fiu un maestru bun.

Era masiv, dar nu mai înalt decât ea şi, în ciuda masivităţii, era bătrân şi epuizat. Nu se temea

de el – atâta timp cât rămânea om. Dar Salvatore Pantaleone era şi el un arcadian şi Rosa se întrebă din nou ce bestie dormea înăuntrul lui.

– A trecut mult timp, spuse el, de când am făcut mai mult decât să trag sforile din ascunzătoare. Am ucis cu mâinile mele, dar e mult de atunci. Mai târziu a fost suficient să dau ordine ca să-i nenorocesc pe alții. Dar ordinele mele i-au îmbogățit pe mulți şi le-au dat putere. Întreabă-l pe oricare dintre *capi* şi va trebui să admită că am dus Cosa Nostra într-o eră nouă şi strălucită.

Rosa încercă să-l lovească acolo unde, spera ea, avea să-l doară cel mai tare.

– Şi atunci de ce unii îl sprijină pe ascuns pe Omul Flămând? De ce-l aşteaptă să se întoarcă din celulă în Sicilia şi să preia din nou puterea? De ce vă urăsc oamenii ăştia atât de mult, încât preferă un bărbat pe care toți îl consideră un monstru?

Pantaleone făcu doi paşi şi se opri în fața unui tablou înfățişând un peisaj sicilian cu oi şi țărani la muncă.

– Aşa ca în tabloul ăsta, spuse el, realitatea nu a arătat niciodată. Nimic nu e ce pare. Dacă ai putea privi dincolo de zâmbetele acestor oameni, ai vedea teama, frica de noaptea care urmează. Şi dacă ai putea vedea dincolo de copaci şi de casele țărăneşti şi de clopotnițele bisericilor, ne-ai vedea peste tot pe noi şi urmele pe care le-am lăsat. Dinastiile

Arcadiene au fost dintotdeauna stăpâne peste Marea Mediterană. De pe coastele ei au plecat în lumea întreagă şi au cucerit regate vechi şi noi. Oamenii ăştia proşti şi caraghioşi de pe câmpuri, cu femeile lor rumene şi copiii murdari – pentru noi n-au fost niciodată altceva decât o pradă.

Se întoarse din nou spre Rosa, însă privirile ei se aţintiseră asupra tabloului de parcă ar fi văzut deschizându-se o fereastră spre trecut.

– Dar timpurile s-au schimbat, continuă el, pe atunci îi vânam în hoarde, le mâncam animalele şi le sfâşiam fiii şi fiicele. Astăzi nu-i mai stăpânim doar prin teamă, ci prin bogăţiile, rafinamentul şi cunoaşterea pe care ni le-am însuşit şi prin slăbiciunile lor. Din toate astea ne luăm forţa şi cine afirmă altceva e nebun... Dar bineînţeles că mereu există indivizi care nu vor să înţeleagă. Nostalgicii trecutului. Omul Flămând e o promisiune întruchipată – promisiunea că ne putem întoarce în timpurile de demult, la obiceiurile antice, la uciderile fără măsură şi la ghiftuirea primitivă. A încercat şi mai demult şi a eşuat, iar în deceniile cât a fost închis, ura faţă de oameni i s-a intensificat. Vrea să le dea ce vor şi cer celor însetaţi după sângele de sclavi, celor care vor să-şi înfigă din nou colţii şi ghearele în carne lipsită de apărare. *De aceea* îi pregătesc pe ascuns întoarcerea, nu pentru că *eu* i-aş fi condus prost!

Pistolul tremura în mâna Rosei. Îl ținea strâns, ca și cum arma i-ar fi putut da forța necesară pentru a nu deveni o victimă a puterii sale de convingere. Voia să-i demonstreze că vorbele lui nu o atingeau, că nimic din ce-i spunea nu avea o importanță pentru ea.

Dar firește că știa că nu era așa. La fel cum știa și el.

Pantaleone întruchipa Dinastiile Arcadiene în forma lor modernă, bogate și puternice în interiorul Cosei Nostra și al altor organizații care-și împărțiseră lumea între ele. Omul Flămând, în schimb, simboliza barbaria trecutului, epoca în care oamenii fuseseră pur și simplu o pradă la cheremul arcadienilor care stăpâniseră la vedere și răspândiseră teroare și groază. O epocă a bestiilor.

– Vrei să fii ca ei? întrebă Pantaleone cu o blândețe ademenitoare în glas, vrei să fii monstrul, coșmarul nopții? Sau vrei să trăiești ca până acum, însă mai bogată, mai bine și mai fericită? Prima ta transformare se apropie – asta dacă n-ai trăit-o deja.

Tonul său insistent se dovedi a fi decisiv.

– Nu trebuie să stau să vă ascult, spuse ea, nu am nicio legătură cu Omul Flămând și cu Dinastiile. Dacă Zoe vrea să rămână, o privește. Pe mine nu mă reține nimic.

– Nici măcar tânărul Carnevare?

Oare Zoe îi spusese totuși despre ea și Alessandro? Rosa își dădu seama, scârbită, că otrava cuvintelor lui deja i se răspândea în creier: nu mai avea

încredere în propria ei soră. Şi asta în situaţia în care tot ce spusese Pantaleone erau doar afirmaţiile lui, nesusţinute de nimic.

– Alessandro are suficient de lucru pentru a deveni *capo* al clanului Carnevare, spuse ea, dorindu-şi să pară indiferentă, detaşată şi rece.

Nu era sigură că reuşea.

Pantaleone zâmbi, dar privirile îi erau dure.

– Clanul Carnevare nu a făcut niciodată altceva decât să-şi mărească puterea şi bogăţia. Asta e natura Mafiei, vei spune, şi totuşi există diferenţe: Cosa Nostra respectă cu stricteţe valori şi legi transmise de-a lungul generaţiilor, familia e bunul nostru cel mai de preţ. Clanul Carnevare însă e altfel. Ei îşi sacrifică aliaţii, ba chiar şi pe cei de acelaşi sânge cu ei, dacă asta le aduce beneficii.

Râse aspru, apoi continuă:

– Nu mă crezi? Îţi spui că vorbesc aşa doar pentru a te îndepărta de băiatul ăsta? Baronul Carnevare a permis ca soţia lui să fie ucisă – de propriul lui consilier! În oricare altă familie, o asemenea crimă n-ar fi rămas nepedepsită. Dar la ei? Baronul a trecut peste moartea soţiei lui, iar ucigaşul Gaiei a rămas omul lui de încredere. Până când Cesare s-a decis că sosise momentul să-l înlăture şi pe baron şi, odată cu el, şi pe fiu, dacă se putea. Nimic nu le e sfânt celor din neamul Carnevare, nici propria familie, nici Cosa Nostra.

Rosa dădu să răspundă pentru a-l determina să tacă, dar Pantaleone făcu un pas rapid spre ea şi continuă:

– Ce ţi-a spus Alessandro? Că te place? Că te iubeşte? Sunt sigur că şi tatăl lui i-a spus asta mamei lui Alessandro, cândva – până când a dat ordin să fie ucisă, doar pentru că aşa l-a sfătuit Cesare. Astea sunt priorităţile în clanul Carnevare. Şi acum spune-mi, Rosa, ce anume ţi-a dat ţie ideea asta infantilă că taman în cazul tău va fi cu totul şi cu totul altfel?

Rosa îşi căuta cuvintele pentru a protesta, pentru a-l acuza de minciună. Doar că nu era atât de simplu. Moartea baroanei era un fapt. Iar în ceea ce privea ambiţia lui Alessandro de a deveni el însuşi *capo*...

– Ştii că am dreptate, spuse Pantaleone cu voce dură, fă-ţi de lucru cu el şi tot clanul va fi pe tine. Nu vei avea parte decât de nenorociri. Cesare va încerca să scape de Alessandro, iar dacă tu i te pui în cale, te va înlătura şi pe tine. Crezi că e o coincidenţă că tocmai acum Cesare pune la îndoială concordatul?

Toate lucrurile astea se întâmplau de mult şi nu era sigură că Pantaleone ştia. Era deja în vizorul clanului Carnevare, iar Alessandro nu-i adusese decât nenorocire... Nu! Nu putea gândi aşa. Pantaleone răsucea lucrurile aşa cum îi convenea lui. În realitate, nu începuse cu Alessandro, ci mult mai devreme: cu un an în urmă, la New York. Cu moartea copilului ei.

Bătrânul făcu un gest generos.

– Desigur, în ultimă instanță e decizia ta.

Mâna ei se încleştă mai tare pe armă. Tot trupul i se crispă, iar în craniu îi explodă o durere care o împiedică, preț de câteva clipe, să gândească limpede.

Decizia ta.

Se întoarse şi plecă.

– Unde te duci? o întrebă el.

Rosa nu răspunse.

– Tribunalul îşi va anunța sentința în zori, strigă el în urma ei. E prea târziu, Rosa! De data asta nu poți decide decât pentru tine – mai multă influență nu ai!

Rosa coborî scara cu paşi grăbiți, părăsi palatul şi o luă spre garaj. Luă Maseratiul tatălui ei şi se îndreptă spre ieşire.

Jos la poartă o opri unul din paznici şi îi făcu semn să coboare fereastra.

– Cineva a lăsat asta pentru dumneavoastră, spuse întinzându-i un plic.

– Cine?

– Un tânăr. A plecat înainte să-l putem opri.

Rosa intră pe şosea, mai merse câțiva kilometri până la ieşirea spre Piazza Armerina, apoi opri maşina pe banda de avarie. Farurile ei erau singura lumină. Aprinse lumina din interior cu degete tremurânde şi deschise plicul, răsturnând conținutul în palmă.

Era un telefon. Pe ecran se vedea o poză verzuie, făcută cu infraroşii: ea şi Alessandro traversând strada în fața Vilei Dallamano din Siracuza.

Rosa se holbă timp de un minut la poză.

Telefonul vibră. Trase adânc aer în piept şi răspunse.

Transfug

Recunoscu imediat vocea judecătoarei. Quattrini îi aminti Rosei de înţelegerea lor şi o anunţă că fusese urmărită încă de când se întorsese din Portugalia; fireşte că ştia că Rosa şi Alessandro intraseră în Vila Dallamano. N-o interesa ce făcuseră acolo, singurul lucru de care-i păsa era mărturia Rosei împotriva lui Salvatore Pantaleone, care i-ar fi dat judecătoarei posibilitatea să percheziţioneze proprietăţile şi casele familiei Alcantara. Îl voia pe *capo dei capi* şi cu siguranţă nu avea de gând să-i permită Rosei s-o ducă de nas. Aştepta declaraţiile Rosei chiar în acel moment. Fata nu trebuie să se mişte din loc, cineva avea să vină după ea pentru a o duce la Quattrini.

În clipa în care se întrerupse legătura, Rosa văzu în oglinda retrovizoare farurile unei maşini care se apropia. Părea s-o fi urmărit încă de la poarta palatului.

Maseratiul negru se întoarse cu cauciucurile scrâşnind înapoi pe şosea şi Rosa acceleră până ce ajunse la o sută de kilometri pe oră. Şoseaua 117 era bună, cu benzi late – ceva ce nu era de la sine înţeles în Sicilia. Spera că putea ţine sub control maşina, în

ciuda vitezei ridicate. Cu toate astea începu foarte curând să transpire.

Trebuia să-l găsească pe Alessandro. Să-l ajute s-o salveze pe Iole. Judecătoarea putea aştepta, Pantaleone nu pleca nicăieri. În ciuda întregii situaţii, nu se simţea în largul ei ştiind că-l trăda. La urma urmei, era chiar o dublă trădare: faţă de Cosa Nostra şi, în acelaşi timp, faţă de judecătoarea care avea încredere în ea. Dar nu se putea altfel. Nu putea renunţa la Alessandro. Tot ceea ce spusese bătrânul era adevărat în privinţa baronului, dar nu şi în privinţa lui Alessandro.

Drumul era pustiu la acea oră din noapte. O singură dată văzu ceva alergând pe asfalt şi îl evită în ultimul moment. Apoi acceleră din nou. Serpentinele erau suficient de dese pentru a justifica limita de viteză de nouăzeci de kilometri. Rosa conducea cu o sută patruzeci, apoi o sută cincizeci.

Farurile din oglinda retrovizoare rămâneau la o anumită distanţă. Trebuia să părăsească şoseaua cât putea de repede. Dacă oamenii lui Quattrini cereau întăriri, aveau să-i taie calea mai devreme sau mai târziu. Nu era sigură de câţi oameni dispunea judecătoarea. Quattrini conducea o echipă specială care se ocupa de Mafie, compusă probabil dintr-o mână de poliţişti aleşi pe sprânceană. Dacă includea şi alţii, exista pericolul ca unii dintre ei să fie mituiţi de Cosa Nostra. Quattrini nu putea risca să fie avertizat Pantaleone.

Probabil că nu avea s-o dea pe Rosa în urmărire generală. Dacă reuşea să scape de urmăritori, avea o şansă. Avea nevoie doar de o singură zi. Apoi voia să se prezinte singură în fața judecătoarei.

Îl blestemă pe Alessandro pentru că nu-i divulgase locul unde urma să se desfăşoare vânătoarea. Cum să afle la timp unde să se ducă? Şi ce să-i ofere lui Cesare la schimb pentru Iole? Fotografiile şi documentele fraților Dallamano fuseseră furate de Florinda şi ajutoarele ei. Oare exista altă posibilitate de a negocia cu Cesare? Şi care era planul lui Alessandro?

Volanul vibra. De câteva ori fu cât pe ce să piardă controlul într-o curbă. Maşina derapă şi reuşi cu greu s-o redreseze.

Rosa rămase pe şoseaua principală. La intrarea într-un sat reuşi cu greu să treacă de un sens giratoriu pe care nu-l văzuse. Nişte insecte plesniră pe parbriz, una din pete era cât pumnul. Rosa acționă ştergătoarele, dar nu reuşi decât să agraveze problema: substanța vâscoasă gălbuie se întinse pe tot geamul, acoperindu-i vederea.

O sută şaizeci.

Mult prea repede.

Sudoarea i se prelingea în ochi. Îşi încleştă mâinile pe volan şi se aplecă puțin pentru a putea vedea pe sub pata de murdărie de pe parbriz. Simțea că această cursă nebunească avea să sfârşească prost.

Dar cel puțin nu-l mai vedea pe urmăritor decât la foarte mare distanță.

Descoperi lumini de far în fața ei și depăși un Porsche din care doi tineri se holbau increduli spre ea. Apoi se luară după ea într-o cursă dementă în noapte. Rosa încetini, iar Porsche-ul se apropie, se postă lângă ea și rămase acolo preț de câteva sute de metri. Rosa zâmbi chinuit, apoi acceleră din nou. Porsche-ul încercă să o prindă din urmă, rămânând pe banda din stânga.

Rosa luă din nou piciorul de pe accelerație. Tinerii zbierară ceva, iar unul din ei făcu un gest obscen. Apoi Porsche-ul acceleră și se pierdu în noapte.

Rosa se uită în oglinda retrovizoare. Oamenii lui Quattrini dispăruseră după o curbă. Acum sau niciodată. Frână la următoarea ieșire de pe șosea și coti, stingând farurile. Apoi se opri. Un nor de praf se ridică în jurul mașinii. Rosa încercă să se uite prin geamul din spate. Se afla pe un drum îngust de pădure, iar după ce praful se așeză, reuși să vadă printre copaci un fragment din șosea.

Dacă ar avea măcar un dram de noroc, polițiștii nu ar observa manevra. Iar până să-și dea seama că farurile mașinii rapide de pe șosea nu aparțineau Maseratiului Roseo, ea avea șansa să dispară. Coborî puțin geamul din stânga și trase cu urechea. Îi auzi venind. Copacii de pe marginea șoselei se cufundară în lumină albă. Rosa se lăsă jos, instinctiv. Mașina

polițiștilor goni pe lângă ea spre nord, îi văzu farurile din spate clipind de câteva ori printre copaci.

Rosa îndrăzni să respire din nou de abia după ce zgomotul motorului se stinse. Dar încă nu voia să aprindă farurile; întoarse cu grijă pe drumul de pădure cufundat în beznă și o luă cu viteză minimă înapoi spre șosea.

Din nou lumină de faruri.

O a doua mașină se apropia pe șosea. Încetini, rulă liniștită pe lângă ea, frână și dădu înapoi. Apoi se așeză de-a curmezișul drumului de pădure și îi blocă calea.

Rosa privi în jur. La douăzeci de metri în spatele ei se afla o barieră metalică. Drumul în pădure era închis. Era prinsă-n capcană.

Farurile celeilalte mașini se stinseră, dar motorul continua să meargă. Se deschise o ușă, apoi se închise din nou. Cineva se apropia de ea.

În întuneric se contura un chip de om. Rosa deschise ușa cu toată puterea și-l auzi țipând de durere. Omul se prăbuși în spate, în niște tufe înalte. Rosa scoase cheia din contact, se furișă afară și o luă la fugă, fără să se uite în stânga sau în dreapta, cu toată viteza de care era capabilă. Se îndreptă spre mașina cealaltă și deschise ușa șoferului. Era un Mercedes negru. Cu viteza fulgerului se strecură la volan.

O respirație fierbinte, animalică, o lovi în ceafă de pe bancheta din spate.

Închise ochii şi aşteptă colţii de prădător. Dar nu se auzi decât un schelălăit agitat, apoi simţi limba aspră a unui câine lingându-i obrazul.

Rosa se întoarse.

– Sarcasmo!

Câinele de pe bancheta din spate dădea bucuros din coadă.

Omul pe care-l lovise cu uşa se ridicase de pe jos şi se apropia de Mercedes. Rosa nu mai avea decât două sau trei secunde. Blocă rapid toate uşile.

Fundling se repezi la fereastră. Părul negru era mai răvăşit decât de obicei şi îi curgea sânge din nas.

– Lasă-mă să intru! ţipă.

Rosa coborî geamul de-un lat de palmă.

– Ce cauţi aici? întrebă.

– Ce crezi? Pe tine.

– Te-a trimis Alessandro?

Nu credea nici ea, iar el negă imediat.

– Atunci cine? Cesare?

– Nu. La naiba, Rosa! Aproape că mi-ai rupt nasul.

Sarcasmo schelălăi din nou şi îi linse urechea.

– Haide, Rosa, deschide naibii uşa aia!

– Cine-mi spune că pot avea încredere în tine?

– Nu ţi-am făcut nimic.

– Familia Carnevare nu mă are la inimă.

– Cesare nu ştie că sunt aici. Niciunul din ei nu ştie.

– Şi tu ce vrei?

– Am venit după tine.

Rosa ridică geamul şi apăsă pedala acceleraţiei. De abia o atinse şi Mercedesul făcu un salt în faţă, iar apoi se opri pur şi simplu. Era la nici doi metri distanţă de şosea.

Fundling se apropie de maşină. Părea agitat, ca la prima lor întâlnire la aeroport, când îl luase pe Alessandro. Cu o mişcare a mâinii îi făcu semn să coboare geamul din nou. Rosa îl deschise de două degete.

– Quattrini m-a trimis, spuse el încet, cu buzele foarte apropiate de geamul deschis, voia să vin după tine pentru că e de părere că ai mai multă încredere în mine decât în oamenii ei.

Se strâmbă uşor.

– Un plan tâmpit.

Primul impuls al Rosei fu să nege totul. Să pretindă că nu mai auzise niciodată numele Quattrini. Însă apoi întrebă:

– O cunoşti?

– Vorbesc uneori cu ea. Când mă întreabă ceva. La fel ca tine, o informă, privind-o insistent. Dacă află cineva, sunt mort.

„Mare dreptate ai", se gândi ea. Dacă spunea adevărul, însemna că-i spiona pe cei din clanul Carnevare la comanda judecătoarei. Până acum Rosa fusese sigură că-i era fidel baronului pentru că acesta îl luase pe lângă el când Fundling era doar bebeluş. Dar Cesare nu era baronul.

– Ai văzut, îi scăpă Rosei, cum l-a ucis Cesare pe baron. Aşa-i?

Fundling păru luat prin surprindere, dar apoi dădu din cap în semn că da.

– Nu pot să plec de acolo. Cesare ar crede că vreau să-l trădez şi m-ar ucide.

– În loc de asta, l-ai trădat tu pe el, rămâi la el şi faci pe şoferul. Nu eşti prost deloc.

Cu toate astea, nu avea încredere în el. Era un trădător – la fel ca ea, la drept vorbind – şi în trădători nu puteai avea încredere.

– Deschizi uşa? întrebă el nerăbdător.

Sarcasmo gâfâia pe bancheta din spate.

– I-ai dus acolo? întrebă.

– Pe Cesare şi pe ceilalți.

Bărbatul dădu din cap în semn că da.

– Tocmai mă întorceam la castel când m-au prins oamenii judecătoarei. Ei m-au trimis cu telefonul în plic la tine.

– Cealaltă maşină...

– Eram singur, o întrerupse el, habar n-am de cine fugeai, dar nu era nimeni din unitatea ei. Cel puțin aşa cred. Probabil că era cineva care doar trecea întâmplător.

– Unde i-ai dus pe Carnevare şi ai lui?

Fundling ezită.

– Nu te duce acolo, Rosa. Nu e de tine.

Se holbă la el.

– Ştii, nu-i aşa? Ce se va întâmpla acolo? Cu Iole.

– Au făcut asta de multe ori. Baronul era mereu împotrivă, dar Cesare...

Rosa înghiţi un nod.

– Ai dus-o pe Iole acolo?

– Nu. A dus-o cineva din cercul restrâns al lui Cesare. Eu i-am dus doar pe doi dintre oaspeţi. Un văr al baronului din Catania şi nevastă-sa.

Aşadar, se adunau într-adevăr în haită pentru a vâna o fată. Simţi că i se făcea greaţă.

– Unde sunt? întrebă din nou.

– Lasă-mă-n maşină.

Rosa dădu din cap cu vehemenţă.

– Unde, Fundling?

Tânărul lăsă ochii în jos.

– Gibellina. La monument.

– Ce?

– Nu face asta! O să te omoare.

– Alessandro e acolo.

– Nu. El e altfel.

Rosa deschise torpedoul şi găsi mai multe hărţi stradale.

Sarcasmo se făcu ghem pe bancheta din spate. Rosa nu îndrăznea să deschidă o uşă pentru a-i da drumul afară. Cel puţin câinele părea să se simtă în largul lui cu ea la volan.

Fundling începu să zgâlţâie de mâner.

– Te rog!

– Atenție! spuse ea, îi dădu timp o secundă, apoi apăsă pe accelerație.

Mercedesul ieși pe șoseaua întunecată. Cheia Maseratiului era pe scaunul de lângă șofer, lângă telefon. Fundling făcu un salt înapoi și țipă ceva, încercând să acopere zgomotul motorului.

Sarcasmo adormi oftând satisfăcut. Rosa aprinse farurile și goni cu viteză în direcția autostrăzii.

Monumentul

Era deja patru şi jumătate dimineaţa şi Rosa era tot la volan. De o jumătate de oră aştepta ieşirea de pe autostradă. Încă de când părăsise şoseaua care mergea de-a lungul coastei sudice, îndreptându-se spre interiorul insulei, distanţa îi părea nesfârşită.

Mai avea însă doar câţiva kilometri până să ajungă la destinaţie. Rosa îşi frecă ochii. Hotărârea începea să i se înece într-o ceaţă de epuizare şi nervozitate. Oprise într-o parcare, izbucnise în lacrimi şi îi luase mai mult de un sfert de oră până să poată continua drumul.

Telefonul de lângă ea începu să vibreze şi Rosa tresări. Mai vibrase şi înainte, dar îl ignorase pentru că nu putea fi decât Quattrini cu alte reproşuri şi ameninţări. Dar telefonul continua să vibreze şi în cele din urmă Rosa îşi pierdu răbdarea şi răspunse.

– Da?

– Eu sunt.

O voce de bărbat pe care ar fi trebuit s-o recunoască din primul moment, dar în starea în care era acum îi luă totuşi două secunde.

– Pantaleone?! De unde ai numărul ăsta?

Bănuia răspunsul în timp ce pronunța cuvintele. Convorbirea telefonică de la palat. Oamenii de la poartă îl informaseră cu privire la plic şi ei notaseră numărul telefonului. Oare bătrânul ştia de la cine era?

– Paznicii nu l-au recunoscut pe băiat, dar n-a durat mult până să verificăm plăcuța de înmatriculare, spuse el. Data viitoare când tânărul Carnevare îți va trimite ceva, poate să scrie direct numele expeditorului pe plic.

– Ce vreți? întrebă ea repede, înainte ca el să-şi dea seama cât de uşurată era.

– Ai nevoie de ajutor.

– De al dumitale sigur nu.

– Mai e şi altcineva care l-ar putea oferi?

Pe bancheta din spate, Sarcasmo mormăi ceva în somnul lui de cățel fericit, îşi schimbă poziția şi dormi mai departe.

– Vorbesc serios, spuse Pantaleone, acolo unde te duci tu acum ai nevoie de cineva care să-ți fie alături.

– Şi acel cineva vrei să fii dumneata? întrebă ea ironic.

– Ai ajuns deja la Gibellina?

Ar fi trebuit s-o şocheze că-i cunoştea destinația. Dar era mult prea obosită.

– Te duci în gura lupului şi ştii asta foarte bine. Pentru că încă mai ai speranță. Mulți dintre noi am pierdut-o. E unul din motivele pentru care țin la

tine, Rosa. Tu şi cu mine împreună putem conduce clanul Alcantara şi toată Cosa Nostra spre un nou început.

Rosa pufni cu dispreţ.

– Ţi-e frică de Omul Flămând, aşa-i?

– Desigur. Multora ne e frică.

– Ţi-am mai spus. Pe mine nu mă interesează.

– O să te intereseze. Crede-mă.

Rosa dădu să-şi frece din nou ochii, dar nu putea, pentru că ţinea cu o mână volanul şi cu cealaltă telefonul.

– Asta a fost tot?

– Nu închide. O să ai nevoie de ajutorul meu. Fără mine n-o poţi elibera pe fată. Iar tânărul Carnevare va muri.

– Alessandro ştie exact ce...

– Ce face? Nu, draga mea Rosa. Adevărul e: l-au prins de mult şi l-au închis la Gibellina. Exact ca pe micuţa Dallamano de care-ţi pasă atât de mult.

– De unde... de unde ştii?

Rosa îi şi vedea zâmbetul satisfăcut.

– Nu trebuie să mă placi, Rosa, nici măcar să mă respecţi. Dar să nu faci greşeala de a mă subestima. Gata cu vorbăria. O să te conduc la Gibellina. Pe un drum mai bun decât găseşti în hărţile alea vechi de pe vremea tatălui tău.

Rosa tresări. Deci nu ştia că era în Mercedesul lui Fundling.

– Ce vrei în schimb?

– Fidelitate. Să-mi dai cuvântul tău că eşti de partea mea. Şi că mă asculţi – fără să pui întrebări.

– Aş putea să spun da şi să nu mă ţin de cuvânt.

– Dacă spui da, e un pact. Acelaşi pact pe care l-am încheiat cu mătuşa ta şi cu alţii înaintea ei. A-l încălca ar avea consecinţe grave.

Pantaleone făcu o scurtă pauză.

– Deci?

La naiba, chiar că era pierdută.

– De acord, spuse.

– Unde eşti acum?

– Pe A 29, spre nord.

– Următoarea ieşire?

– Salemi. Şi Gibellina Nuova.

– Nu ieşi pe acolo, spuse el hotărât şi apoi o ghidă prin următoarea ieşire de pe autostradă, pe o şosea naţională, în singurătatea lanţului deluros.

La început, Rosa mai văzu câteva indicatoare spre ferme situate departe de drumul principal. Apoi nu mai rămaseră serpentine lungi care urcau. Iar în cele din urmă, strada deveni un drum acoperit cu pietriş pe care maşina se hurduca încontinuu. Din când în când lumina farurilor mai atingea marginile unor vii şi livezi de măslini neîngrijite. O mare parte a terenurilor părea nefolosită.

– Eşti suficient de aproape, spuse Pantaleone la telefon, parchează maşina undeva, cel mai bine în

spatele unor tufe sau copaci, dacă găseşti aşa ceva. Restul drumului va trebui să mergi pe jos.

Sarcasmo se trezise şi şedea acum în capul oaselor pe bancheta din spate. O privea cu nerăbdare pe fată, iar blana neagră şi lăţoasă i se zburlise la ceafă. Rosa coborî toate geamurile şi îi spuse că trebuia s-o aştepte în maşină; pe ea sau pe altcineva, pentru că era posibil să i se întâmple ceva. Era sigură că în acest caz cineva din familia Carnevare avea să găsească Mercedesul şi să elibereze câinele.

– Mai ai pistolul cu care voiai să mă omori? întrebă bătrânul la telefon. Un model interesant, de altfel. Cu încărcător silenţios. Serviciul secret rus foloseşte aşa ceva.

Rosa închise uşa încet.

– Da, îl am la mine.

– Câtă muniţie?

– Habar n-am. Cum îmi dau seama?

Pantaleone îi explică. Rosa pipăi la lumina lunii rotunjimile gloanţelor din încărcător.

– Şase, spuse.

– Ştii să-l foloseşti?

– Nu.

– Dar eşti americancă.

– Ha, ha!

– Dacă faci ce-ţi spun şi eşti cât de cât îndemânatică, să sperăm că n-o să ai nevoie de el. Doar dacă

te intersectezi cu Cesare Carnevare. În cazul ăsta, fii drăguță şi împuşcă-l!

– Şi concordatul?

Pantaleone râse.

– Împuşcă-l doar dacă nu te vede nimeni. Dar dincolo de asta: nu va fi acolo. Tribunalul îl va ține probabil ocupat până spre prânz.

– Unde are loc întrunirea?

– La Corleone. Cu elicopterul e la o aruncătură de băț.... Ai plecat deja?

– Dacă-mi spuneți încotro s-o iau.

– Mergi de-a lungul şoselei, dar fii prudentă. Din partea asta n-ar trebui să vină nimeni pentru că e un ocol şi drumul e prost. Totuşi fii foarte atentă, mai ales la faruri.

Sarcasmo nu scoase niciun sunet când o văzu îndepărtându-se de maşină. Cuminte cățelul!

Pantaleone o ghidă de-a lungul drumului, cam un kilometru şi jumătate sau doi, trecând de mai multe serpentine, până ce în față i se deschise o întindere largă. În dreapta, terenul mai urca o bucată până la poalele dealului, în stânga fusese îngrămădit grohotiş, în spatele căruia se vedea o râpă pietroasă.

Însă exact în fața ei se afla un mic platou, nu mai mare decât o piațetă. Era acoperit cu tufe, iar drumul care-l traversa era asfaltat. Pe partea cealaltă se ridicau contururile unei formațiuni stâncoase bizare.

Deşi ochii i se obişnuiseră de mult cu lumina palidă a lunii, Rosa îşi dădu seama ce era de fapt de abia când Pantaleone spuse:

– Ar trebui să poţi vedea din moment în moment ruinele de la Gibellina.

Bătrânul vorbea acum aproape în şoaptă. Rosa se ascunse îndărătul unor tufe şi privi cu inima bătând în sus spre resturile de ziduri.

– În dreapta ta e monumentul, spuse el.

Rosa nu putea vedea ce se ascundea în spatele tufelor. Se pregăti să se ridice şi să o pornească mai departe, însă chiar atunci Pantaleone şopti:

– Acum trebuie să fii foarte atentă. Vor fi cu siguranţă paznici. Ia telefonul în mâna stângă şi pistolul în dreapta.

– În regulă.

– Trage doar dacă e absolut necesar. Şi dacă eşti sigură că nimereşti. Şase gloanţe sunt puţine dacă ai de a face cu Carnevare şi aliaţii lor.

– E ridicol, şopti ea, nu pot să mă lupt cu nimeni.

– Atunci de ce te-ai dus acolo?

Rosa îşi muşcă buza de jos şi tăcu.

– Deci, spuse el după câteva clipe, odată ce ai început ceva, trebuie să şi termini. Dar încearcă totuşi să nu ucizi pe nimeni. O dată pot să conving Tribunalul să decidă în favoarea celor din familia Alcantara. A doua oară va fi mai greu.

– Ce vreți de fapt de la mine? șopti ea. Mai întâi îmi spuneți să împușc pe cine-mi iese-n cale. După aia, să nu omor pe nimeni. Nu prea mă ajută.

– Nu pot să decid eu în locul tău. Fă ce ți se pare bine. Parcă ți se părea important să procedezi așa, nu?

Rosa nu reușea să scape de impresia că voia s-o pună la încercare.

– Prietenii tăi sunt închiși în ruine. Ce vezi acum în fața ta este doar o parte a ceea ce a rămas din vechea Gibellina. Pe partea cealaltă a dealului sunt mai multe case distruse. Acolo o să găsești ce cauți.

Din depărtare se auzeau urlete agresive.

Rosa mai auzise aceste urlete pe Isola Luna. Lei și tigri. Oare și aici erau în libertate? Arma păru să i se încălzească în mână și palma îi transpira în contact cu metalul.

– Ce-i aici? întrebă.

– Ruinele astea... arată ca un câmp de bătălie.

– Există două Gibelline, explică el nerăbdător, cea nouă, din apropiere de autostradă – și satul vechi de pe deal, acolo unde ești tu acum. În 1968 a fost distrus de un cutremur. N-a mai fost reconstruit, în loc de asta a fost înființată Gibellina Nuova la douăzeci de kilometri mai la vest și supraviețuitorii au fost mutați acolo. Din vechea așezare au rămas doar ruinele. Și monumentul.

Rosa se ridică în picioare şi încercă să arunce o privire prin hăţişul de tufe. Imposibil. Trebuia să iasă pe platou.

– De aici nu se vede, şopti.

– Nu-ţi mai pierde timpul cu el. Nu mai e mult până la răsărit şi o să-ţi fie mult mai greu să te deplasezi fără să fii văzută.

– Mă duc acum la ruine.

– Vitează fată!

Rosa aruncă o privire în jur, mai trase o dată cu urechea la urletele de animale sălbatice din depărtare şi o luă la fugă. Se strecură prin iarba care-i ajungea până la şolduri, căutând tot mereu acoperire în spatele tufelor. Nu se vedea nici ţipenie de om. În dreapta ei se ridica un versant de mai multe zeci de metri. În susul lui se vedea o gospodărie şi Rosa nu-şi dădea seama dacă era şi ea în ruine. De departe părea în paragină, dar locuibilă. În spatele ei, pe următorul lanţ de dealuri, se aflau turbine eoliene nemişcate. Suprafeţele lor albe luceau în lumina lunii ca nişte oase uriaşe.

Îngenunche cu respiraţia tăiată în iarba foşnitoare şi se uită fix spre versant. Monumentul de la Gibellina se întindea la nici o sută de metri de ea, însă la prima vedere nu-şi putea da seama ce era de fapt.

Înţelese imediat motivul pentru care Cesare îşi organiza aici vânătorile de oameni.

Ruinele

Un labirint.

Un labirint uriaş, întortocheat, din beton.

Pe o suprafaţă de dimensiunile a cel puţin două stadioane de fotbal, versantul dealului fusese acoperit cu un strat de ciment - de parcă cineva ar fi întins pe pământ un cearşaf cenuşiu gigantic. Betonul era brăzdat de crăpături înguste care-l împărţeau în pătrate de mărimea unor case.

Respiraţia lui Pantaleone hârâia la urechea Rosei.

- Îl vezi deja, nu?

- Ce e?

- Este planul vechiului sat. Au fost retrasate fostele uliţe şi străzi, iar blocurile de beton dintre ele reprezintă clădirile. Un artist a realizat toată chestia asta în anii optzeci, în memoria localităţii care a dispărut la cutremur, o informă bătrânul, râzând strident. Cu banii băgaţi în prostia asta s-ar fi putut construi în altă parte nişte case ca lumea pentru supravieţuitori.

- La a căror construcţie sigur că Cosa Nostra n-ar fi câştigat nimic, spuse ea pe ton acid, doar sunteţi aşa un altruist.

- Pricepi repede despre ce e vorba, draga mea.

Rosei nu-i plăcea când o numea aşa. Dar se stăpâni, îşi desprinse privirea de pe labirintul de

ciment şi îşi continuă drumul, aplecată, prin iarbă şi hăţişurile de tufe.

Ajunse pe partea cealaltă a micului platou şi înconjură formaţiunea stâncoasă pe care o văzuse deja de departe, atentă la orice zgomot sau mişcare. După câţiva paşi ajunse la o ruină care se ridica în stânga rocilor. Era imposibil de spus ce clădire fusese cândva. Resturile de zid erau acoperite cu graffiti, nu mai existau uşi, nici măcar rame de ferestre. Doar dreptunghiuri negre din care adia un miros pestilenţial de urină şi cadavru de animal.

De jos se auzi din nou urletul unei feline de pradă. Un fior de gheaţă o străbătu pe Rosa. Vântul de pe dealuri era rece şi aducea miros de lemn ars.

– Şi acum?

– Ai ajuns la clădire? întrebă el.

– La ce a rămas din ea, da.

– Pe partea cealaltă se coboară în vale. Pe versant o să vezi risipite mai multe ruine, iar mai jos, resturile unei străzi. Acolo trebuie să ajungi. Este partea din sat care n-a fost acoperită cu... cu opera asta de artă. Totul a rămas aşa cum era imediat după cutremur.

– Cunoaşteţi foarte bine locurile.

– Cesare Carnevare nu e primul care şi-a dat seama că locul ăsta poate fi foarte util.

Rosa închise ochii preţ de câteva secunde, trase adânc aer în piept şi se puse din nou în mişcare. Pe partea cealaltă a stâncilor, tufele creşteau tot mai înalte

şi mai dese, deci era mai uşor să treacă neobservată. Rosa se mişca prudentă, folosindu-se de umbre, până ce terenul începu să coboare. Pistolul parcă i se lipise de mână, degetele se încleştau pe mâner.

Auzea voci apropiindu-se şi se opri. Pe deasupra ierbii înalte reuşi să vadă doi bărbaţi urcând pe o stradă abruptă care odinioară legase partea de jos a satului cu cea de sus. Asfaltul era crăpat, iar din crăpături ieşeau buruieni. Drumul nu mai era practicabil pentru maşinile obişnuite, chiar şi vehiculele de teren ar fi avut dificultăţi.

Bărbaţii purtau jachete din piele neagră şi căşti în urechi. Unul din ei avea un pistol-mitralieră, celălalt o lanternă; pistolul era într-o teacă de umăr.

– Ce s-a întâmplat? mârâi Pantaleone în telefon.

Rosa tresări şi acoperi difuzorul cu mâna.

Unul din bărbaţi aruncă o privire în jur, dar îşi continuă drumul. Cei doi erau la o distanţă de aproximativ zece metri de Rosa şi se apropiau de o cotitură a străzii.

Imediat după ce bărbaţii trecură de cotitură, Rosa se strecură din adăpostul oferit de stânci. Vântul îi răvăşi părul, aruncându-i şuviţe blonde pe faţă. Acum regreta că nu-l prinsese la ceafă.

În josul ei, la o aruncătură de băţ, se ridicau resturile unei case cu trei etaje. Partea din spate se prăbuşise probabil cu totul la cutremur. În peretele lateral, îngust, încăperile pe jumătate căzute se deschideau

privirilor ca într-o casă de păpuşi. Faţada se păstrase însă aproape intactă. La primul şi al doilea etaj mai existau chiar şi balcoanele.

Iar pe unul dintre balcoane şedea cineva în întuneric. Ar fi trebuit s-o vadă pe Rosa. Sau se uita în altă direcţie? Rosa reuşea să distingă o siluetă vagă, nimic altceva.

Alarmată, se lipi de faţadă pentru a nu fi văzută de sus. Dacă voia să-şi continue drumul de-a lungul casei, trebuia să treacă pe lângă uşi deschise şi o fereastră.

Ajunse la prima uşă, apoi la a doua. Cineva mâzgălise cuvintele *Donne* şi *Uomini* cu vopsea pe rame, ca la o toaletă publică.

Pe cea de-a doua uşă ieşi un bărbat şi îi blocă drumul. Rosa ridică pistolul. Omul, îmbrăcat şi el în jachetă de piele şi blugi, ridică mâna stânga cu un gest liniştitor. În mâna dreaptă ţinea un pistol-mitralieră cu ţeava îndreptată în jos. Părul lung, negru, îi cădea pe umeri.

Rosa încă se gândea ce să facă, dar el scutură uşor din cap şi îi făcu semn să-l urmeze.

– Ce...

Bărbatul duse degetul la buze.

– Rosa, se auzi din nou vocea lui Pantaleone.

Aproape că uitase de el.

– Nu acum, spuse cu gura lipită de telefon.

– L-ai întâlnit pe Remeo, presupun, spuse bătrânul cu voce distorsionată şi hârâită.

– Remeo? repetă ea.

Omul cu pistolul mitralieră încuviinţă din cap.

– Taci acum! Şi vino cu mine!

Rosa duse telefonul din nou la ureche.

– Cine e?

– De unde crezi că ştiu ce face Cesare? întrebă Pantaleone.

– Remeo e omul meu în tabăra lui Cesare. Un spion, dacă vrei. De la el ştiu că l-au prins pe Alessandro şi unde-i ţin pe el şi pe fată. Te va duce acolo.

Încă nu avea încredere în Pantaleone, cu atât mai puţin în omul lui, care evident că juca la două capete. Dar nu avea de ales.

Fără să mai dea atenţie armei din mâna ei, Remeo se întoarse şi intră în casă. Rosa îl urmă ezitând. Pantofii scrâşneau pe cioburile de sticlă de pe jos. Coridorul îngust avea un perete în spate, dar printr-o uşă se vedea că îndărătul lui nu era nimic: după un metru, terenul cobora abrupt şi doar o bucată de linoleum vechi atârna deasupra marginii.

Însă Remeo nu alese drumul spre partea din spate, ci coborî o scară care ducea în pivniţă. Rosa îl urmă cu o oarecare reticenţă. Trecură prin mai multe încăperi întunecate, apoi ieşiră din nou în aer liber, dedesubtul clădirii distruse, unde ruinele erau acoperite de tufe dese. Se strecurară printr-o crăpătură, apoi Remeo se opri dintr-odată. Făcu un gest în josul dealului înspre trei case care, la lumina lunii

și de unde erau ei, arătau aproape intacte. Fostele grădini se transformaseră într-o junglă năpădită de vegetație.

– E casa din mijloc, șopti bărbatul, ușa din spate e deschisă. Pe strada din față patrulează mai mulți bărbați. Cel puțin unul e în casă. Probabil că stă în bucătărie, sau în ce a mai rămas din ea. Prietenul tău e la primul etaj, în camera de la capătul coridorului. Nu există lacăt, doar un zăvor pe partea din afară. Dacă te prind și te încuie acolo, nu te mai poate ajuta nimeni.

Nu era mult de ținut minte, dar Rosa își repetă informațiile una câte una în gând.

– Unde e Iole?

– Era cu el în casă, dar au luat-o.

– Unde au dus-o?

Omul ridică din umeri.

Din telefon se auzi din nou vocea lui Pantaleone:

– Poate că trebuie să-l alegi pe unul din ei.

Rosei îi venea să țipe. Chiar și acolo unde se afla.

– Mulțumesc, îi spuse lui Remeo și o luă la picior.

După câțiva pași aruncă o privire înapoi. Remeo fusese înghițit de întuneric.

ജ്ര

Jungla în care se transformase în ultimele decenii minuscula grădină a casei oferea suficientă

acoperire. Remeo spusese adevărul: uşa din spate nu era închisă, iar asta i se datora probabil lui. În apropiere, dincolo de tufe, se auzea un generator electric. Mirosea a benzină arsă şi a petrol.

Rosa se strecură pe vârfurile picioarelor în casă şi păşi cu mare atenţie pe coridorul îngust. O scară fără parapet ducea la etaj. Printr-o uşă deschisă de lângă intrare răzbătea lumina şi se auzea clinchet de pahare sau sticle. O voce de bărbat cânta răguşită un vechi şlagăr italian care tocmai se difuza la radio.

Ţinând în mână pistolul, Rosa se strecură pe scări în sus. Treptele păreau acoperite cu o răşină lipicioasă care îi îngreuna mult mersul, aşa că i se păru că-i luase o veşnicie să urce.

Cântecul se oprise. Rosa dădu rapid colţul la capătul scării. În bucătărie se auzeau paşi, apoi pe coridor.

Se opri, îşi ţinu respiraţia. Trase cu urechea şi aşteptă.

Jos nu se mişca nimic. Liniştea dură atât de mult, încât începu să creadă că nu mai era nimeni acolo. Însă apoi cineva tuşi, radioul fu dat mai încet şi muzica aceea oribilă se porni din nou.

Coridorul de la primul etaj era luminat de un bec golaş. Patru din cinci uşi erau deschise, doar ultima, în capătul coridorului, era închisă. Cineva construise cu ajutorul unei bare din lemn un zăvor cu aspect medieval, atârnat în balamalele fixate

pe uşă şi în zidăria de lângă cadrul uşii. Din tavan atârnau zdrenţele unui tapet cafeniu, ca nişte plase de păianjeni murdare de praf care se mişcau fantomatic în curentul de aer produs de Rosa când trecu pe sub ele.

Auzi vocea lui Pantaleone imediat ce ridică telefonul la ureche.

– Sunt în casă, şopti, chiar în faţa uşii lui Alessandro.

Nu avea încredere în propriile-i sentimente, era sfâşiată între apropierea pe care o simţise când îl văzuse şezând, în trup de panteră, pe marginea autostrăzii părăsite, şi furia care o copleşise atunci când o lăsase la vila Florindei ca pe o proastă pe care o culesese în vreun bar.

Ajunse la capătul coridorului. Bara de lemn era grea şi fu nevoită să aşeze pistolul şi telefonul pe podea pentru a o putea deplasa cu ambele mâini. Zgomotul de frecare a lemnului de lemn se auzi mult prea tare în liniştea de pe coridor.

Cu foarte mare atenţie rezemă zăvorul de perete. Îşi luă din nou pistolul, lăsând telefonul pe jos. Puse o mână pe clanţa învechită.

– Alessandro? şopti, apăsând-o. Eu sunt, Rosa.

Atunci se auzi zgomot de paşi în spatele ei pe scară. Şi apoi, o voce care cânta încetişor.

Curge sânge

Rosa dădu drumul clanței și se întoarse dintr-o mișcare. Ținea pistolul cu ambele mâini, cu brațele întinse, țintind înspre capătul coridorului de parcă ar fi fost foarte sigură de ea. În realitate, tremura ca varga.

Un bărbat urca scările. Ajunse la palierul de sus. În mână ținea un pahar cu lapte fierbinte. Încă n-o văzuse pe Rosa, era prea ocupat să nu verse laptele. Mută paharul fierbinte dintr-o mână în cealaltă.

Ajunsese cam la cinci metri distanță de Rosa și ridică privirea. Paharul îi căzu din mână, laptele se revărsă pe linoleumul murdar.

– Un cuvânt și trag.

Rosa spera să nu observe cât de tare îi tremurau mâinile pe pistol. Omul se apropie.

– Stai pe loc!

Acum o ascultă.

– Ai o armă?

Bărbatul își desfăcu foarte încet jacheta și îi arătă tocul pistolului pe umăr.

– Închide fermoarul jachetei!

Nu îndrăznea să-i ceară să scoată pistolul din toc și să-l pună pe podea. Nu știa cât de rapid era.

– Cu grijă, spuse.

Era cu un cap şi jumătate mai înalt decât ea şi de două ori mai lat.

- Eşti fata Alcantara.

- Închide fermoarul!

- Bine, bine.

O ascultă fără crâcnire. Nu părea deloc antipatic, dimpotrivă, părea chiar un tip cu umor.

În cele din urmă se puse din nou în mişcare, cu braţele ridicate.

- Stai pe loc, am spus!

- Şi apoi?

O întrebare legitimă. Coridorul era prea strâmt pentru ca el s-o ia înaintea ei spre cameră. Nu-l putea încuia în altă încăpere pentru că i-ar fi putut atenţiona pe cei de afară prin fereastră.

- Ştii, spuse el încet, făcând un pas spre ea, nu există decât o singură soluţie. Să mă ucizi.

Rosa îi ţintea faţa.

- Crezi că reuşeşti? întrebă el.

- Trag în burtă. Dacă nu sângerezi până mori, te omoară durerile.

Replica asta o auzise cândva într-un film western.

- În cazul ăsta, n-ar strica să-mi ţinteşti burta.

Omul coborî mâna şi îşi lovi jacheta cu ea. Ochii Rosei îi urmară instinctiv mişcarea şi în aceeaşi secundă înţelese că făcuse o greşeală.

Bărbatul duse cu viteza fulgerului mâna dreaptă la spate şi scoase un cuţit lung de vânătoare pe care

probabil că-l purtase la brâu. Se repezi la ea fără să spună un cuvânt. Rosa apăsă pe trăgaci. Bărbatul se clătină ca şi cum ar fi încasat o lovitură puternică şi se lovi cu spatele de peretele coridorului. Pe umărul stâng începu să i se lăţească o pată lucioasă. Se întoarse spre ea cu faţa schimonosită de durere.

Mâinile Rosei continuau să tremure şi nu reuşea să le stăpânească. Omul se apropie din nou de ea. Cuţitul avea lungimea unui antebraţ, iar lama lucea în lumina becului golaş.

Dintr-odată cineva se postă lângă ea, o mână rece o atinse pe a ei şi îi desprinse cu blândeţe arma dintre degete. Rosa nu se opuse, iar bărbatul aruncă o privire incredulă pe lângă ea.

– Alessandro? şopti ea.

Dar nu era el. Era Iole. Ţinti foarte calmă şi apăsă pe trăgaci. De data asta, focul armei îl aruncă din picioare, trântindu-l cu ceafa şi spatele de podea. Rosa îi văzu gaura de dimensiunea unei monede de pe frunte.

– Aşa, spuse Iole satisfăcută, de parcă ar fi terminat un lucru de mână dificil.

Din telefon se auzi vocea agitată a lui Pantaleone.

– Ce se întâmplă acolo? Rosa? Eşti bine?

Fata nu-i dădu atenţie. În faţa ei era Iole, care lăsase în jos mâna în care ţinea pistolul şi se uita la mort. Purta o rochie albă şi mirosea a săpun şi

şampon. Spălată şi aranjată pentru a fi o momeală drăgălaşă pentru vânători.

Rosa o îmbrăţişă şi simţi mânerul pistolului în spate când Iole o îmbrăţişă la rândul ei. Amândouă aveau lacrimi în ochi, dar nu plângeau.

– Ţi-au făcut ceva? întrebă Rosa.

Iole dădu din cap în semn că nu. Rosa îi luă uşurel arma din mână.

– Tatăl tău te-a învăţat?

– Unchiul, spuse ea, Augusto.

– Alessandro e cu tine?

– Nu.

Rosa aruncă o privire prin uşa deschisă în cameră, dar nu văzu nici urmă de Alessandro. Oare era în altă încăpere? Sau în altă casă?

– Te scot de aici, îi spuse lui Iole, dar nu era prea sigură cine pe cine tocmai salvase de la moarte.

Evită să privească mortul, Iole în schimb făcu doi paşi spre el, îşi lăsă capul pe umăr şi-l privi.

Rosa luă din nou telefonul de jos, continuând să ţină pistolul în mâna dreaptă.

– Pantaleone?

– Ce dracu' s-a întâmplat?

– M-aţi minţit.

– Ai găsit fata?

– Da. Dar nu asta aţi spus dumneavoastră şi amicul Remeo.

Nu voia să se plângă de față cu Iole că o găsise pe ea în locul lui Alessandro. Bătrânul înțelegea foarte bine la ce se referea.

– M-am săturat de minciuni.

– Ai eliberat fata. E suficient.

– E tot un afurisit de test, nu? Ca să vedeți dacă am stofă de şefă a clanului Alcantara.

– Ai trecut testul.

– Spuneați că-l găsesc aici.

– Stai departe de el, spuse el apăsat. Cei din familia Carnevare nu sunt ca tine şi ca mine. Nu-ți va aduce decât durere şi suferință.

– Ce-ar fi să decid eu asta?

Rosa aruncă o privire spre Iole, care se lăsase pe vine lângă cadavru şi îi atingea cu vârfurile degetelor fața lipsită de viață.

– O să faci acum ce-ți ordon eu, spuse bătrânul pe un ton poruncitor, eu sunt *capo* şi tu mi te supui.

– O să mă supun pe dracu' Fă-ți de cap cu Florinda şi Zoe, nu cu mine!

– Uită-l, Rosa! Du fata la maşină şi dispăreți de acolo. Mai aveți o şansă, dar nu mai durează mult până să vadă cineva că micuța a dispărut.

Ezită scurt, apoi adăugă:

– Înainte, când erai ocupată, am primit o veste. Tribunalul a luat o decizie.

– Deja?

Prin uşile deschise se strecura o lumină albăstrie. În curând avea să răsară soarele.

– Cesare i-a surprins pe toţi chiar de la început retrăgându-şi acuzaţia, spuse Pantaleone, sora ta m-a sunat acum câteva minute să mă anunţe. Cesare a declarat că tu eşti vinovată de moartea fiului său, dar că nu ai tras tu însăţi. Le-a luat-o înainte martorilor mei şi a evitat o sentinţă care i-ar fi afectat imaginea. Ar fi fost o mişcare greşită în calitate de *capo* al familiei Carnevare. Aşa le-a demonstrat tuturor că se supune legilor Dinastiilor şi că va purta cu demnitate titlul de *capo*. Tribunalul probabil că le recomandă celor din clanul Carnevare să-l aleagă şef.

– Mai există şi o altă posibilitate, şopti Rosa privind pistolul din mâna ei.

– Da. Există.

– Ştie că o să încerc s-o eliberez pe Iole. Şi că foarte probabil va curge sânge de Carnevare.

– Ceea ce mi se pare că s-a şi întâmplat, remarcă Pantaleone.

– Iar de data asta n-o să creadă nimeni că nu am tras eu.

Trase adânc aer în piept şi se întoarse spre Iole.

– Iole, ştii cine e tipul?

– Dario Carnevare, răspunse Iole, văr de-al doilea cu Alessandro.

Pantaleone gemu.

– A doua încălcare a concordatului pe care ţi-o va arunca-n cârcă. Cine ştie dacă va fi şi ultima, dacă nu pricepi odată că trebuie să pleci de acolo în secunda asta.

– M-a păcălit!

– Posibil.

– Şi ştie că sunt aici. Acum, în momentul ăsta!

– E foarte posibil.

– Iar dumneata ai ştiut că Cesare o să mă momească încoace!

– Am luat asta în considerare, da. Nu te-aş fi lăsat să-i cazi în capcană dacă n-aş fi ştiut că există o cale de ieşire. Aşa că, dacă te grăbeşti, o să reuşeşti. Cesare a făcut totuşi o greşeală: ar fi trebuit să ia în calcul şi o trădare. Să-ţi fie învăţătură de minte, Rosa – trădarea ne însoţeşte tot timpul. Cesare nu bănuieşte că doi dintre oamenii lui din Gibellina sunt de partea ta. Se simte în siguranţă, nebunul.

– Doi oameni? Cine, în afară de Remeo?

– Poate că-l întâlneşti dacă pleci acum imediat la maşină!

Era evident că Pantaleone se săturase de discuţie. Rosa la fel.

– Mai întâi îl scot pe Alessandro de aici.

– Nu mai e…

Rosa puse capăt convorbirii şi după o scurtă ezitare închise telefonul şi-l băgă în buzunar.

– Rosa?

Iole se ridicase şi-şi netezi cu un aer confuz rochia albă.

– Trebuie să plecăm.

Rosa o luă de mână şi o trase peste cadavru spre uşă.

– Rosa, ştiu unde e.

Iole zâmbea, dar părea ciudat de absentă.

– Ştiu unde l-au dus pe Alessandro.

Zece minute mai târziu, Rosa o privea de la marginea monumentului pe Iole, a cărei siluetă se contura albă în amurg. Dacă mergea în direcţia aceea nu avea cum să rateze Mercedesul. Rosa îi explicase unde se afla maşina şi o pusese să-i promită că avea să se ascundă în apropiere de ea şi s-o aştepte. În caz că Rosa nu apărea până când se lumina de ziuă, Iole urma să plece pe jos şi, dacă se ţinea drept şoseaua, avea să ajungă în două ore în cel mai apropiat sat.

Pe moment, Rosa nu putea să facă mai multe pentru ea. Ruta nordică îi părea cât de cât sigură. Cei din clanul Carnevare care urmau să participe la Gibellina la alegeri şi apoi la vânătoare îşi lăsaseră maşinile la sud de satul distrus, în vale; Rosa le văzuse în amurg, parcate la o distanţă considerabilă în josul dealului. Spera că pe drumul dificil şi întortocheat din nord Iole avea să scape neobservată.

Mai mulți bărbați pregăteau vânătoarea pe străzile de beton ale monumentului. Instalau reflectoare și generatoare dispuse în cerc. Rosa se ghemui în tufele înalte și începu să analizeze cea mai bună cale de a-i evita pe oamenii lui Cesare.

Prea mult timp nu mai avea. Soarele se ițea deja de după dealuri și colora cerul în roșu-aprins. Ceața de dimineață se ridica din văile dimprejur și se destrăma apoi la marginile viilor părăginite. Rosa făcu un ocol larg pe latura de vest a labirintului de ciment și urcă dealul, aplecată și protejată de tufe și ruine. Încă nu observase nimeni că Iole scăpase. Era foarte posibil ca Remeo să-i țină spatele.

Deasupra ei se afla clădirea singuratică din piatră cafenie pe care o văzuse de când venise. Trona deasupra monumentului și părea nelocuită.

Până acum descoperise o singură patrulă pe care o ocolise fără mari dificultăți. Toți ceilalți bărbați erau ocupați cu reflectoarele, cu mutarea cablurilor și cu pregătirea mesei festive în spatele stâncii masive de la marginea monumentului, care oferea adăpost de vânt. Cărau lăzi cu sticle de vin, bănci de lemn și scaune pliabile. Patru oameni instalaseră un grătar uriaș, pe care s-ar fi putut găti un vițel întreg. Pe Rosa o străfulgeră o bănuială cumplită legată de destinația țepușei lungi și groase.

Oare așa își păstraseră Dinastiile Arcadiene crudele tradiții antice? Și câte alte barbarii aveau oare să

se reîntoarcă odată ce Omul Flămând avea să preia puterea asupra Dinastiilor şi să reînvie cultul cărnii de om al regelui Lycaon?

În timp ce parcurgea ultimii metri spre casa de pe deal, se gândea din nou la motivele lui Cesare. Era ciudat că nu dăduse ordin să fie căutată. Doar dacă, îi trecu prin minte, dăduse ordinul, dar acesta nu ajunsese niciodată la monument. În acest caz, cel de-al doilea om al lui Pantaleone ocupa o poziție importantă în clanul Carnevare – suficient de importantă pentru a nu transmite mai departe ordinele lui Cesare.

Traversă o stradă îngustă din asfalt crăpat, apoi se regăsi în fața zidului exterior al vechii gospodării. Se aplecă şi se făcu nevăzută în umbră. Din depărtare începu să se audă un zgomot ritmic de başi. Trase cu ochiul după colț. În josul ei se întindea, deprimant, deşertul de beton al monumentului.

În lumina aurie a soarelui care răsărea, un elicopter se apropia.

Spionul

Ateriză pe suprafaţa liberă de la marginea labirintului de beton. Bărbaţii ocupaţi cu pregătirile se opriră pentru a aştepta să se aştearnă la loc praful ridicat de aparatul de zbor.

Rosa se afla la aproximativ două sute de metri mai sus pe deal. De jos nu putea fi văzută. Îşi simţea pulsul în gât, atât de tare îi bătea inima.

Uşa laterală e elicopterului se deschise, iar Cesare Carnevare coborî însoţit de trei gărzi de corp. Cu toţii purtau costume negre. Unul din bărbaţii care lucraseră la monument se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

Rosa se rezemă de zid. Chiar dacă ordinul lui Cesare ca oamenii s-o caute nu ajunsese niciodată la ei, nu avea să mai dureze mult până să-şi dea seama cineva că se întâmplase ceva.

Fata se grăbi să ajungă mai sus, reuşind să se pitească după un colţ al casei ţărăneşti părăginite. În faţadă fuseseră montate ferestre noi.

Două maşini de teren erau parcate în faţa intrării. Nu văzu nicăieri paznici, dar sigură nu avea cum să fie. Cu toate astea, o luă la fugă, ascunzându-se după una din maşini, apoi se grăbi să ajungă la cealaltă. Între ea şi uşa casei mai erau acum zece metri.

Rosa se hotărî să riște și traversă în goană spațiul deschis. Îndărătul uneia din ferestrele murdare ardea lumina. Se lăsă pe vine chiar sub fereastră și auzi din interior bărbați care vorbeau încet. Erau cel puțin doi.

În pistol mai avea patru gloanțe. Nu era sigură ce să facă. Știa doar că Alessandro era ținut prizonier în această clădire.

În casă se auzi un telefon sunând, iar discuția dintre bărbați se întrerupse. Se lăsă o scurtă tăcere, apoi unul dintre ei spuse:

– Nu, totul e în regulă aici. Nicio problemă. Dar Gino o să arunce o privire afară.

– De ce eu? mârâi celălalt, însă imediat după aceea se auzi sunetul picioarelor de scaun pe dușumea.

Rosa o luă la goană. Se refugie îndărătul uneia din mașinile de teren și căută din priviri, panicată, o altă ascunzătoare. În ultima clipă se ghemui sub mașină. Rămase acolo, pe burtă, cu arma în ambele mâini și privirea ațintită asupra casei.

Ușa de la intrare se deschise, iar dinăuntru se revărsă o lumină slabă. Un bărbat ieși ținând într-o mână un pistol-mitralieră și o lanternă în cealaltă.

Rosa nu se mișcă. Încetă să mai respire.

Omul traversă încet curtea. Pantofii dispărură apoi îndărătul unui cauciuc înalt și nu-l mai văzu, deși era la doar un metru și jumătate de ea.

– Ceva în neregulă? strigă celălalt din ușă.

– Nimeni pe aici.

– Aruncă o privire şi-n spate.

– De ce se tem deodată? De poliție?

Omul de la intrare ridică din umeri.

– Au spus să fim cu ochii-n patru. Signore Carnevare o să urce acuşi. Vrea să vorbească cu băiatul.

Gino, cel dintre maşini, oftă.

– OK. Hai că mă duc până-n spate. Lasă-mi şi mie o porție de *cannoli*.

Nici nu dispăruse bine după colțul casei, că o a treia voce strigă de la drumul de acces:

– Toate bune la voi?

Rosa nu-şi crezu urechilor. Omul de la intrare îi lumină noului venit calea cu lanterna.

– Cum să nu? De ce n-ar fi?

Făcu un pas în fața uşii şi întrebă cu voce supărată:

– Ce vrei?

– Mă trimite signore Carnevare. Vrea să-l duc pe Alessandro jos la elicopter.

– Dar tocmai ne-au spus că urcă el încoace.

– Înseamnă că s-a răzgândit.

Pe pietriş se auzi scrâşnet de paşi. Rosa îşi răsuci capul şi văzu tenişi şi blugi.

Cunoştea vocea.

– Eşti singur? întrebă Fundling.

– Gino tocmai controlează partea din spate. Aşteaptă afară, o să sun jos ca să...

– Nu-i nevoie.

Două focuri prin amortizor. Omul de la intrare se prăvăli din picioare fără să mai scoată un sunet. Rosa rămase tot nemişcată. Îl văzu pe Fundling aplecându-se deasupra omului lipsit de viaţă şi târându-l apoi în casă. Mai aruncă o ultimă privire în semiîntunericul de afară, apoi închise uşa.

Poate că reuşise să pornească Maseratiul fără cheie. Sau cineva îl luase şi-l adusese aici. Oamenii judecătoarei? Dar oare n-ar fi intervenit până acum?

Rosa aruncă o privire în direcţia colţului casei. Gino nu apăruse încă. Se rostogoli în grabă de sub maşină, se furişă rapid pe vârful picioarelor până la fereastră şi aruncă o privire prudentă înăuntru, dar nu se vedea nimeni.

Mută pistolul în mâna stângă pentru a-şi şterge dreapta udă de sudoare de pantaloni. Apoi luă arma din nou în mâna dreaptă, se furişă la uşă, trase adânc aer în piept şi o deschise. Îndreptă pistolul cu ambele mâini în interior – spre Fundling.

– Rosa!

Lăsă pistolul în jos, uşurat. Rosa continua să ţintească în interiorul casei şi făcu un pas pe coridor. Închise uşa în urma ei cu piciorul.

– Unde-i Alessandro?

Fundling se postase la picioarele cadavrului.

– Nu-i nevoie să mă ameninţi cu arma.

– Ce faci aici?

Ridică din umeri.

– Mi-ai lăsat Maseratiul.

– Quattrini te-a trimis?

– Te caută pe tine.

Rosa făcu un semn spre mort.

– Ce facem?

– Trebuie să ne grăbim. Până nu se-ntoarce Gino.

Îşi băgă pistolul înapoi la centură şi se apucă să tragă cadavrul de la uşă. Se aflau într-un coridor strâmt. În stânga era camera luminată, uşa din dreapta era închisă. Fundling împinse cadavrul prin cea de a treia uşă din capătul coridorului.

Rosa nu-l scăpa din ochi. Mâinile nu-i mai tremurau atât de tare ca înainte. Era în continuare răscolită, dar se controla mai bine şi aştepta.

Fundling se întoarse în coridor şi închise uşa camerei îndărătul cadavrului. Acum ţinea din nou pistolul în mână. Rosa continua să-i ţintească pieptul.

– Hai să-l căutăm pe Alessandro, spuse el.

– L-ai împuşcat pur şi simplu pe individul ăsta.

– Dar tu ce aveai de gând cu pistolul?

De afară se auzeau paşi apropiindu-se de casă.

Rosa înjură. Sosise momentul să dispară. Se grăbi să intre în camera din stânga ei şi-l văzu pe Fundling îndreptând arma spre uşa de la intrare.

Gino deschise uşa.

– Nu e nimic afară. Nu ştiu ce...

Fundling trase de două ori. Prin uşa crăpată a camerei, Rosa nu-l vedea pe niciunul dintre ei, dar auzi zgomotul produs de trupul greu prăvălindu-se pe duşumea. Fundling trecu în fugă pe lângă uşă. O clipă mai târziu trase cel de-al doilea cadavru în camera din capătul coridorului.

În încăperea în care se afla Rosa, mirosea a prăjituri şi cafea. Pe o masă se aflau două pahare de carton, un termos şi o farfurie de plastic cu fursecuri.

Afară pe coridor se auzi trântindu-se o uşă, apoi Fundling închise şi uşa de la intrare. Remarcă urma de sânge de pe duşumea şi înjură cu voce scăzută.

– Încă o dată, spuse Rosa, ce naiba faci aici?

– Am grijă de tine.

– De mine...

Rosa rămase fără grai.

– Quattrini ştie că sunt aici şi te trimite pe tine? Dar ce eşti tu, practicantul ei?

– Habar n-are ce se întâmplă aici.

Rosa se holbă la el. Dintr-odată îşi aminti la ce se gândise puţin mai înainte.

– Tu eşti cel de-al doilea spion al lui Pantaleone în tabăra lui Cesare?

Fundling încuviinţă surprinzător de deschis, deşi imediat după aceea îi ocoli privirea, ruşinat.

– E destul de confuză treaba.

Rosa se înşelase: cel de-al doilea spion nu avea un rang superior, ci se situa pe treapta cea mai de jos – era curier. De aceea reuşise să oprească mesajele lui Cesare adresate celorlalţi.

Lăsă arma în jos.

– Spionezi clanul Carnevare pentru poliţie şi pentru Pantaleone?

– Îi ajut pe toţi duşmanii lui Cesare. Nu mă interesează ce altceva mai sunt şi vor.

– Pentru că el...

– Din acelaşi motiv ca Alessandro, o întrerupse el, doar că eu am alte mijloace. El vrea să-l omoare pe Cesare, dar să protejeze clanul. Mie nu-mi pasă de clan. Cesare a ucis-o pe Gaia şi l-a ucis pe baron. Lor le datorez mai mult decât viaţa. N-o să permit ca Cesare să ajungă, datorită crimelor pe care le-a comis, unul dintre cei mai puternici *capi*.

– Pantaleone ţi-a cerut să mă ajuţi?

Fundling dădu din cap în semn că da.

– Dar când mi-a spus el, eram deja pe drum. Ce fac aici nu are legătură nici cu Pantaleone, nici cu judecătoarea. O să-ţi spun mai târziu, dacă vrei, dar acum n-avem timp.

– Cesare e pe drum, spuse ea.

– Da. Mai avem cel mult două sau trei minute.

Rosa lăsă pistolul jos, ezitând. Fundling făcu un semn în spate.

– Uşa de la pivniţă.

Uşa de la pivniţă era în spatele ei. Rosa aruncă o privire peste umăr, dar nu îndrăznea încă să se întoarcă la Fundling cu spatele. Aici trebuie să fi fost cândva bucătăria, judecând după soba de gătit din fontă proptită de peretele din spate. Lângă ea se vedea o uşă micuţă.

– E acolo? întrebă ea.

Fundling dădu din nou din cap.

– De ce nu spune nimic? Nu se poate să nu ne audă.

– Probabil că l-au legat şi i-au pus căluş. Poate e în lanţuri. Din cauza transformării.

Rosa alergă la uşă. Cheia era în broască.

– Rosa, spuse Fundling cu blândeţe, aşteaptă.

– Ai spus chiar tu n-avem timp.

– Ştii ce anume eşti pe cale să eliberezi?

– Eu sunt una dintre ei, Fundling. Nu mi-e frică de el.

Băiatul dădu să răspundă, dar în acel moment se auzi pietrişul scrâşnind în faţa casei. O maşină se apropia. Lumina farurilor trecu peste maşinile de teren parcate acolo şi pătrunse pe fereastră într-un val de alb orbitor.

Fundling făcu un salt în faţă, o înşfăcă pe Rosa şi deschise uşa pivniţei. Se năpustiră în întuneric, pe o scară strâmtă şi uzată fără balustradă. Rosa se sprijini cu palma de peretele de piatră. Fundling îi dădu drumul şi se regăsi singură pe trepte. Sub ea

se căsca un hău întunecat. Privi înapoi peste umăr. Fundling se strecura cu abilitate înapoi în bucătărie. Privirile li se încrucişară preț de câteva secunde, apoi tânărul închise uşa de afară. Cheia se răsuci în broască. Rosa era captivă în întuneric.

Urcă din nou trei-patru trepte, împiedicându-se, înjurând şi sprijinindu-se de perete. Ajunse la uşă şi începu să lovească în ea cu mânerul pistolului.

- Fundling! Deschide!... La dracu', Fundling, deschide naibii uşa!

Din faţa casei se auzi zgomot de uşi de maşină trântite. Un motor se opri şi de la depărtare răzbătu sunetul unor voci înfundate.

Rosa respiră precipitat, simţind mirosul de mucegai care domnea în pivniţă. Dacă mai striga şi bătea mult, avea să-i alerteze pe Cesare şi pe oamenii lui.

Se întoarse încet. Sub ea totul era negru, niciun firicel de lumină, oricât de slabă, nu răzbătea de nicăieri. De parcă s-ar fi scufundat într-un butoi cu cerneală neagră.

- Alessandro? şopti.

Ceva se mişca jos. Se auzea un foşnet, apoi zgomotul unui lanţ.

- Alessandro! Tu eşti?

Vocile de afară se amestecau, apoi se impuse cea a lui Cesare, însă Rosa nu reuşi să înţeleagă ce spunea. Păşind cu prudenţă, începu să coboare. Simţea sub degete zidul rece. Nu avea niciun indiciu cu privire

la dimensiunea pivniței. După zece trepte ajunse jos. Zidul din dreapta continua drept înainte şi Rosa se ținu de el, înaintând încet.

– Unde eşti?

Zgomotul spori. Bezna părea să înghită chiar şi sunetele. Era frig în pivnița străveche săpată în stâncă, dar o parte a acestui frig emana din ea însăşi. Picioarele îi tremurau atât de tare, încât se văzu nevoită să se oprească pentru a-şi reveni.

– Unde eşti?

Auzi un mârâit, apoi lanțul zornăi mai tare. Înainte sau mai degrabă în stânga? Rosei îi venea greu să localizeze sunetele.

– Nu văd nimic, şopti, nu te pot găsi decât dacă te aud.

Se ținea în continuare de zid. Zornăitul de lanț venea acum indubitabil din față. Simțea prezența altcuiva în imediata ei apropiere. Întinse mâna. O neliniştea să se desprindă de zid şi să renunțe la orientare. Degetele nu întâlniră nimic. După o scurtă ezitare, se lăsă pe vine. Atinse blană şi-şi retrase mâna, speriată. Dar imediat după aceea atinse din nou şi simți din nou o blană caldă şi netedă ce acoperea un trup viu şi puternic.

Mârâitul se transformă în tors, însă ciudat de înfundat, dovedindu-i că i se pusese într-adevăr un căluş. Poate botniță. Alessandro se mişcă din nou şi din nou se auzi zornăitul de lanț.

– Nu te poți retransforma? îl întrebă încet.

Furia față de Cesare, poate și furia față de el însuși îl țineau captiv în înfățișarea de panteră. Nu-și mai putea controla sentimentele, la fel ca acum câteva zile când șezuse lângă ea, incapabil să redevină om până ce-l lăsase singur. Rosa trebuia să-l liniștească. Să-i ia călușul. Să-i desfacă lanțurile, cumva.

Undeva la parterul casei se sparse ceva. Un foc de armă o făcu să tresară violent. Un foc dintr-o armă fără amortizor. Așadar, nu Fundling fusese cel care trăsese.

Deși tremura ea însăși, mângâie ușurel blana lui Alessandro. Era moale și mătăsoasă. Rosa simțea coastele și coloana vertebrală a felinei. Zăcea întinsă pe o parte, cu spatele la ea. Lanțul era atât de scurt că nu se putea ridica în picioare. Cu cât era mai furios, cu atât mai greu îi era să se retransforme în om. Arcadienii mai în vârstă își puteau controla transformările, dar Alessandro era încă o victimă a propriilor emoții.

Degetele ei îl mângâiară pe spate, până ajunseră la gât. Atingerea blănii era foarte plăcută. Dacă Alessandro ar fi avut acum înfățișarea de om, Rosa s-ar fi sfiit să-l atingă în acest fel.

Capul greu de panteră rămase nemișcat când îl atinse între urechi, mângâindu-l cu delicatețe și atingându-i apoi fața de pisică uriașă. Rosa dădu de o curea, era într-adevăr un fel de botniță. Se grăbi s-o desfacă și să-i elibereze botul.

Alessandro scoase un mârâit prelung, dar se linişti când Rosa se dădu înapoi, speriată. Nu-i spusese niciodată de câte ori se transformase în trecut în panteră; Rosa înțelese acum că nu se întâmplase foarte des. De sus se auzi zgomotul altor două focuri de armă. Cine trăgea în cine? Oare Fundling se baricadase în casă? Toate astea i se păreau foarte departe, de parcă n-ar fi privit-o deloc. O linişte anormală pusese stăpânire pe ea şi în acelaşi timp simțea frigul urcându-i până-n vârfurile degetelor.

– Rămâi întins, şopti.

Pantera torcea ca un motan la gura sobei. Rosa îşi trecu mâinile peste labele din față, musculoase şi puternice, până ce ajunse la cătuşele de fier. Lanțurile cu care era legat nu erau mai groase decât degetul ei mic. Apoi îi atinse labele din spate, aplecându-se peste el. Cu pieptul îi atinse blana şi simți furnicături ciudate pe piele. Se strădui să nu le dea atenție, continuă să-i exploreze labele şi dădu şi acolo peste cătuşele de fier.

– Te-au anesteziat ca să-ți pună chestiile astea?

Pantera îşi frecă capul de genunchiul ei şi Rosa interpretă gestul ca răspuns afirmativ.

Sus în casă se auzea zgomot de sticlă spartă şi cineva începu să strige, dar foarte departe, probabil că afară.

– Mai am patru gloanțe în pistol, spuse ea, pot să încerc să trag în lanțuri.

Capul lui i se frecă din nou de picior.

– Trebuie să pun țeava pe una din zale. Poți să le întinzi mai mult?

Pantera mârâi hotărâtă. Rosa luă pistolul. De sus se auzeau acum alte focuri de armă.

Fără să vadă absolut nimic, bazându-se doar pe simțul tactil, Rosa se răsuci în jurul lui.

– Mai întâi, piciorul stâng din față.

Alessandro îl poziționă în aşa fel încât lanțul care-l lega de un dispozitiv fixat în zid se întinse la maximum. Rosa îi simțea laba uriaşă şi vârfurile ghearelor, numără patru zale – sperând că era suficient pentru a nu-l răni. Îndreptă țeava pistolului asupra metalului şi trase adânc aer în piept.

– Gata?

Pantera mârâi.

– Gata.

Apăsă pe trăgaci şi reculul fu puternic. Proiectilul sparse ceva ce zbură prin beznă.

– Eşti bine? întrebă.

Alessandro îşi mişca piciorul şi Rosa înțelese că era liber. Funcționa! Dacă reuşea să nu fie lovită de niciun glonț ricoşând, îl putea elibera.

La parter urla cineva, altcineva răspunse. Se auzi răpăitul unui pistol-mitralieră şi sticlă care se spărgea.

– Mai repede, icni Rosa.

Îi eliberă al doilea picior din față, apoi unul din spate. Pantera încercă să se ridice, dar Rosa îi puse mâna rece pe piept, dându-i de înțeles să aibă răbdare. Ultima cătușă. Şi ultimul ei glonț.

Focul de pistol sparse zalele lanțului şi acum Rosei i se păru că simte lângă cap curentul de aer produs de proiectilul care ricoşa.

Alessandro sări în picioare, se clătină şi se prăbuşi din nou, îngropând-o aproape sub el. În ultimul moment se răsuci şi frecă labele de podeaua pivniței până ce reuşi să se ridice în picioare. Botul moale de panteră se lipi de gâtul ei şi respirația fierbinte o făcu să se înfioare. I se făcu pielea de găină. Alessandro toarse uşurel, apoi se retrase.

La parter se făcu brusc linişte. Nu se mai auzeau focuri de armă. Alessandro icni şi începu să se retransforme. Foarte curând Rosa îi simți degetele tremurânde căutând-o.

– Mulțumesc, spuse o voce aspră.

Degetele lui erau mult mai calde decât ale ei.

Şi dintr-odată îi simți buzele atingându-i-le pe ale ei, îi simți mâna cuprinzându-i cu blândețe ceafa. Era gol, ştia asta fără să-l vadă, şi-şi dădea seama că se întâmpla ceva cu ea. Ceea ce i se păruse a fi piele de găină, era de fapt altceva: solzi care foşneau la fiecare mişcare. Vârful limbii atinse limba lui şi se despică în două.

De la uşă se auzi scrâşnetul cheii în broască. Rosa se dădu înapoi, fără să fie sigură dacă din cauza zgomotului sau a ceea ce se întâmpla cu ea.

– Mă uit eu, spuse Alessandro.

Fără îndoială că era acum vocea lui, dar suna în continuare ciudat. Transformarea nu era completă. Dar ea ce era oare? Un om cu caracteristici de şarpe? Frigul din interior ameninţa s-o copleşească, pătrunzându-i în fiecare cotlon al trupului.

Apoi îşi simţi limba revenind la forma ei dintotdeauna. Ochii i se lărgiră, dureros, devenind din nou umani. Solzii de pe dosul palmei se neteziră şi se contopiră, devenind din nou piele de om.

– Alessandro?

– Sunt pe scară.

Rosa se puse în mişcare, clătinându-se, de parcă o parte din ea ar fi trebuit să se obişnuiască din nou cu picioarele. Căută cu mâna zidul, cu picioarele treptele. Urcă în urma lui Alessandro şi observă uşurată că o aştepta.

Împreună se apropiară de uşa închisă. De partea cealaltă domnea liniştea.

– Eşti gata? şopti el.

– Deloc.

Îl auzi râzând încetişor şi-şi imagină gropiţa din obraz şi sclipirea ochilor lui verzi.

– Trebuie să-ţi mai spun ceva, şopti el.

În clipa aceea se deschise uşa pivniţei.

Pantera

Rosa clipi, orbită de lumina soarelui de dimineață care se revărsa pe fereastră în fosta bucătărie. În pereți se vedeau găuri de gloanțe și pe jos zăceau trupuri fără viață.

– Ieșiți afară! spuse bărbatul cu păr lung care deschisese ușa.

În mână ținea un pistol automat.

– Remeo?

Le făcu semn, grăbit, să iasă din pivniță.

– Grăbiți-vă! Majoritatea sunt morți, dar nu știu ce e cu oamenii de jos din vale. Poate că unii au rămas acolo.

Rosa se opri în pragul ușii și se întoarse. Îi întinse lui Alessandro o mână. Transformarea tânărului nu se încheiase cu totul. Blana neagră de panteră îi acoperea părți ale trupului, chiar dacă începuse să se rărească deja. Cătușele cu resturile de lanț îi zornăiau la încheieturile mâinilor și la glezne.

Privirea ochilor lui de smarald se desprinse de Rosa și se aținti, clipind, asupra lui Remeo și a armei pe care o ținea.

– Ce s-a întâmplat?

– Lucrează pentru Salvatore Pantaleone, spuse Rosa, făcând un pas înapoi și luând mâna lui

Alessandro. E de partea noastră. Hai să plecăm de aici!

Alessandro nu se clinti din loc. Vorbea cu vocea perfect umană acum, dar tonul lui o irită.

– Pe tine te-a salvat, Rosa. Cu mine are alte planuri. Nu-i aşa, Remeo?

Rosa se întoarse şi se holbă la Remeo, care ridică din umeri. Fața fetei se crispă.

– Ce înseamnă asta?

– Dă-te la o parte, îi spuse Remeo, ție nu ți se întâmplă nimic.

Rosa se postă instinctiv în fața lui Alessandro.

– Bineînțeles, spuse Alessandro din spatele ei, e ocazia cea mai bună de a termina o dată pentru totdeauna cu clanul Carnevare. O să pară că s-a întâmplat în timpul încăierării. Nimeni nu va bănui că şi-a atacat propriii oameni pe la spate, cu atât mai puțin îl va suspecta cineva pe Pantaleone. Totul va fi aruncat în cârca lui Cesare.

Alessandro încercă s-o dea la o parte cu blândețe, dar Rosa nu se clinti. Stătea chiar în centrul uşii, cu spatele la el şi la scările care coborau în pivniță. Chipul lui Remeo rămase neclintit. O măsura din priviri ca pe o marfă pentru a cărei predare se plătise deja prețul.

Rosa îl fixă cu o privire hotărâtă.

– Pantaleone vrea ca eu să conduc clanul Alcantara. Nu va îndrăzni să ucidă pe cineva care se află sub protecția mea.

Blufa, dar trebuia să câştige timp.

– El e şeful şefilor, spuse Remeo, iar tu nu eşti decât un copil. O să-l ierţi. Şi acum dă-te la o parte.

Rosa făcu un salt şi-l lovi drept în faţă. Nu era un atac în stare să-l oprească, dar îl luă prin surprindere. Înjură, o aruncă cât colo şi ridică pistolul. Rosa se lovi de o masă răsturnată. Îndărătul ei se vedeau picioare, partea inferioară a unui trup lipsit de viaţă. Tenişi. Lângă ei un pistol cu amortizor.

Arma lui Fundling.

Remeo trase înspre Alessandro, dar acesta fu mai rapid. Saltul cu care reuşi să iasă din raza glonţului îl catapultă în cameră. Se transformă încă din aer într-o umbră neagră şi ateriză pe patru labe. Remeo trase a doua oară, glonţul îl atinse pe Alessandro şi-l făcu să se clatine.

– Remeo!

Rosa înşfăcase pistolul lui Fundling şi ţintea spre Remeo. Acesta o privi preţ de o clipă, încruntat, apoi îşi îndreptă arma din nou spre Alessandro. Rosa apăsă pe trăgaci.

Pistolul scoase doar un clic. Era gol.

Rosa scoase un strigăt de mânie, se ridică dintr-un salt şi aruncă arma devenită inutilă în direcţia lui Remeo. Acesta se feri fără să scape din ochi pantera. Alessandro sângera dintr-o rană la gât. Primul glonţ de abia îl atinsese. Al doilea îl nimerise de-a binelea.

Pantera se ridică de jos şi Rosa urmări felina uriaşă sărind spre perete, alergând doi metri de-a lungul acestuia şi aruncându-se apoi asupra lui Remeo. Omul întoarse pistolul, dar Alessandro se repezi spre el cu colţii de prădător la vedere. Înainte ca Remeo să apuce să tragă, violenţa atacului îl aruncă pe spate. Alessandro ateriză pe el şi-şi înfipse colţii scrâşnind în faţa lui. Trăsăturile lui Remeo dispărură între fălcile animalului.

Rosa se târî până la trupul nemişcat al lui Fundling, ale cărui haine erau pline de sânge. Pe tâmplă i se vedea o gaură.

În spatele ei, strigătele lui Remeo amuţiră. Alessandro scoase un urlet de panteră, triumfător şi în acelaşi timp disperat. Rosa nu voia să vadă ce-i făcuse lui Remeo. Căută grăbită încheietura lui Fundling, căută pulsul şi nu-l găsi.

Ba da! Simţi sub degete pulsul slab de tot.

Fundling se baricadase probabil în casă pentru a-l ţine la distanţă pe Cesare. Poate că Pantaleone îi dăduse şi lui acelaşi ordin ca lui Remeo. Sau făcuse totul pentru ea, dar în cele din urmă oamenii lui Cesare luaseră cu asalt casa. Nu se aşteptaseră ca în spate să fie alt trădător. Probabil că Remeo ar fi putut să-i lichideze unul câte unul. Un cadavru zăcea chiar la intrarea în cameră, un al doilea afară, pe coridor.

– Fundling trăieşte! îi strigă lui Alessandro. Trebuie să-l ajutăm!

Dar pantera părea să n-o audă. Scoase din nou un urlet, părăsi cadavrul lui Remeo şi se repezi la Rosa!

Fata se ghemui. Deasupra ei, Alessandro se lovi de altceva, la fel de mare şi de puternic cum era el. Violenţa coliziunii îi aruncă pe amândoi la pământ şi îi ratară pe Rosa şi pe Fundling cu doar câţiva centimetri. Rosa se dădu înapoi, clătinându-se, şi în clipa aceea văzu *pe cine* atacase Alessandro.

Un leu cu coama zbârlită îşi înfigea ghearele în blana panterei. Animalele se încleştară unul în celălalt, se rostogoliră pe jos urlând, se loviră de zid, distruseră un scaun şi totuşi continuau să lupte.

Rosa îl prinse pe Fundling de sub braţe şi-l târî spre uşă. Unul din cei doi morţi îi bara calea şi se văzu nevoită să-l tragă deoparte. Pantera şi leul se luptau aprig, fiecare încercând să-i sfâşie celuilalt beregata.

Rosa trăgea tot mai disperată de cadavrul din uşă. Bărbatul era prea greu. Pe coridor zăcea cel de al doilea mort.

Privirea ei căzu asupra pistolului-mitralieră. Dar se temea să nu nimerească doar leul, ci şi pe Alessandro.

În cele din urmă reuşi să-l scoată pe Fundling din cameră, afară în coridor. Acolo descoperi un alt pistol, îl înşfăcă şi se întoarse, clătinându-se, în uşă.

Cele două feline se luptau cu aceeaşi furie în mijlocul camerei devastate. Ochiul stâng al leului

era închis, traversat de o dâră roşie. Rosa încercă să îndrepte pistolul asupra lui, dar animalele se mişcau mult prea rapid. Chiar şi pe o distanță atât de mică se temea să nu-l împuşte pe Alessandro.

Furioasă, băgă pistolul la centura pantalonilor şi se întoarse spre mortul de pe pragul uşii. Cu mare greutate reuşi în cele din urmă să-l mute suficient de mult într-o parte pentru a-l putea trage pe Fundling afară.

Umbre lungi se lățeau peste curte în soarele dimineții. Mai multe trupuri zăceau în praf, lipsite de viață. Unul fusese aruncat peste capota unei maşini de teren. Din radioul unui jeep negru cu uşile deschise se auzea o melodie care-i părea cunoscută. *My Death*. Sau poate totuşi ceva în italiană.

De abia reuşise să tragă picioarele lui Fundling peste prag, că fereastra bucătăriei explodă. Leul şi pantera se prăvăliră în curte, într-o ploaie de sticlă şi aşchii de lemn. Cesare ateriză în patru labe, Alessandro răsucit pe o parte. Între ei erau aproape doi metri. Leul ridică privirea şi o fixă pe Rosa. Fata scoase pistolul şi trase.

Glonțul îl lovi pe Cesare în coaste şi-l azvârli într-o parte. Animalul se clătină, ridică urlând capul uriaş şi o privi pe Rosa cu ură. În ciuda rănii, se repezi la ea cu salturi uriaşe. Alessandro îl prinse, se lovi de el şi-l trânti la pământ. Aterizară din nou în chip de ghem încleştat în praf. O lovitură de labă îi scoase

lui Cesare ochiul rămas. Urlete cumplite răsunară prin toată curtea. Picioarele dinapoi se prăbuşiră şi rămase aşa, lovind neajutorat cu laba, în timp ce pantera îi dădea târcoale.

La urmă, totul se desfăşură foarte repede. Alessandro se aruncă asupra lui, îşi înfipse colţii în gâtul lui şi îi sfâşie beregata. Capul lui Cesare se prăbuşi în praf, coama îi era plină de sânge.

Peste curte se aşternu tăcerea, în timp ce cadavrul începu să se transforme şi leul uriaş îşi recăpătă înfăţişarea de om. Rosa întoarse capul când blana începu să se retragă de pe răni, lăsând la vedere carnea sfâşiată.

Alessandro se ghemui respirând cu greutate deasupra adversarului şi aşteptă ca transformarea să se desăvârşească. Apoi dădu capul pe spate şi scoase un urlet triumfător. Rosa se înfioră.

Voia să meargă la el, dar ceva o reţinu. Pieptul lui Fundling se ridica şi se cobora atât de încet, încât de abia îi simţea mişcările. Avea urgentă nevoie de un medic şi Rosa nu avea de gând să-l lase să moară. Nu după tot ceea ce făcuse pentru ea, indiferent de motivele care-l determinaseră să acţioneze.

Din jeep continua să se audă muzică, melodii dulcege, nostalgice, de parcă imaginea dezolantă a curţii pline de cadavre avea să fie înlocuită imediat cu genericul unui film siropos.

Pantera lăsă capul în jos. Privi spre la cadavru şi Rosa se întrebă dacă Alessandro simţea acum vreo satisfacţie, după ce-şi răzbunase mama.

Îl trase pe Fundling la jeep. Cu ultimele puteri reuşi să-l ridice pe bancheta din spate.

Pantera întoarse capul şi îi aruncă o privire nespus de tristă. Rosa aşteptă, dându-i posibilitatea să vină la ea. Dar Alessandro nu veni.

Mai rea decât toate contuziile şi zgârieturile era durerea din piept care se intensifica la fiecare bătaie a inimii.

– Du-te la oamenii tăi! îi spuse cu o voce stinsă. Ai reuşit. Eşti *capo*.

Cheia era în contact. Rosa o răsuci, muzica amuţi şi reporni apoi imediat. Îi luă câteva minute să stăpânească motorul. În oglinda retrovizoare îl văzu pe Alessandro începând să se retransforme în om – şi poate că văzu şi sfârşitul a ceea ce fusese între ei. Starea lui Fundling nu-i lăsa timp să se lămurească.

Mai jos, pe drumul cu pietriş, îi găsi pe Iole şi pe Sarcasmo. Fata eliberase câinele din maşină şi acesta dormea încolăcit lângă ea într-o tufă, cu capul în poala lui Iole. O luară spre nord fără să scoată un cuvânt.

Mesajul lui Zoe

Rosa şi Iole şedeau pe scaunele de plastic din faţa coridorului care ducea la sălile de operaţie. Tânărul de la recepţia clinicii promisese să se ocupe de Sarcasmo.

Un agent de pază în uniformă le ţinea sub observaţie de la câţiva metri distanţă. Prin difuzoare era chemat urgent un medic în secţia de chirurgie.

Iole purta deasupra rochiei albe un halat de baie roşu pe care i-l dăduse o asistentă medicală. Cineva îl lăsase probabil acolo, era prea mare pentru ea. Îşi ridicase mânecile şi legase cordonul de trei ori în jurul taliei subţiri pentru a nu călca pe el.

– Nu cunosc pe nimeni care să conducă atât de prost ca tine, spuse fără să se uite la Rosa.

– A fost prima oară când am condus o maşină cu schimbător de viteză manual.

Un chirurg trecu în goană pe lângă ele. *Accesul permis doar personalului medical,* scria pe un indicator. Prin uşa întredeschisă Rosa văzu femei şi bărbaţi în halate verzi alergând între sălile de operaţie.

– Crezi că scapă? întrebă Iole.

– Nu ştiu.

– De ce nu e mort, dacă are un glonţ în cap?

– Nu-s medic.

Iole o privi.

- Ce eşti de meserie?

- Acum câteva luni mai mergeam la şcoală.

- Şi după?

- S-a întâmplat ceva şi n-am mai mers.

- Mie mi-a plăcut la şcoală, spuse Iole pierdută în gânduri, dar acum sunt mai proastă decât ceilalţi pentru că-mi lipsesc şase ani.

Rosa îi aruncă o privire.

- Nu eşti proastă.

- Nu ştiu nimic. Doar chestii de la televizor. Cum o cheamă pe asistenta în rochie albastră şi pe aia în rochie roşie şi de ce tipul din programul de dimineaţă nu vrea să meargă cu tramvaiul. De astea.

- Acum eşti liberă. Poţi să recuperezi totul.

Iole se gândi.

- Probabil că o să stau acasă şi o să mă uit la televizor. La asta mă pricep.

- Lasă că-ţi găsim noi altă ocupaţie.

- N-o să pot merge la şcoală. Am cincisprezece ani. Doar n-o să mă duc iar în clasa a patra.

Zâmbi, dar privirea îi rămase foarte serioasă.

- Toată lumea ar crede că am rămas repetentă de şase ori.

Rosa îi înconjură umerii cu braţul.

- Toată lumea ar vrea să audă poveşti captivante despre cum e când te răpeşte Mafia.

- Captivante nu sunt.

– Nu, oftă Rosa.

– Ce s-a întâmplat? Adică de ce nu te-ai mai dus la şcoală?

– Eram gravidă.

– Îndrăgostită?

– Doar gravidă.

– Oh!

Iole păru să mediteze câteva clipe dacă era în regulă să continue cu întrebările.

– Dar unde e copilul tău? Acasă la tine?

Rosa dădu din cap în semn că nu.

– E mort?

– N-a trăit niciodată cu adevărat.

– N-a pierdut prea multe la televizor.

Rosa îi dărui un zâmbet pe care Iole i-l întoarse timidă. Apoi se auzi un semnal şi Rosa spuse, scoţând telefonul din buzunar:

– Scuză-mă, te rog!

După ce ajunseseră la spital o sunase pe judecătoare. Quattrini şi oamenii ei se îndreptau într-acolo, din Catania la Palermo, de-a curmezişul întregii insule. Cu elicopterul nu avea să le ia mai mult de o oră şi jumătate, cel mult două, spusese Quattrini.

Urmările posibile ale acestui apel n-o interesau acum pe Rosa. Ştia un singur lucru: avea să-l dea în gât pe Pantaleone pentru că dăduse ordin ca Alessandro să fie ucis. Asta vorbise cu judecătoarea la telefon.

– Eu am de gând să respect înțelegerea noastră. Vorbim când ajungeți aici. Dar, până atunci, să ne lase-n pace poliția. Puteți aranja?

Quattrini o asigurase că da, cu condiția ca Rosa şi Iole să rămână unde erau.

– OK, spusese Rosa.

– Pot să mă bazez pe tine de data asta?

– Da. Puteți.

– Vreau să juri.

– Aş putea să-mi încrucişez degetele şi nici n-ați observa.

– Jură pe viața mătuşii tale.

– Ce?

– M-ai auzit. Pe viața Florindei Alcantara.

Rosa ezitase câteva clipe, apoi răspunsese:

– Jur. Dacă mint, să fiarbă Florinda în iad… Dar nu vă pot promite că o primesc ăia-n iad.

Acum, o jumătate de oră mai târziu, se uita fix la telefon. Iole îşi dădu seama că ceva nu era în regulă.

– Ce s-a întâmplat?

Rosa nu răspunse. Vârful arătătorului îi plutea deasupra tastaturii, dar nu se putea hotărî.

– Rosa?

– Un sms, spuse ea, de la sora mea. De la Zoe.

– Ce scrie?

– Probabil că-mi va face reproşuri.

– Dar nici n-ai citit.

Rosa se ridică.

– Aşteaptă aici, bine?

Iole făcu un semn spre agentul de pază.

– Oricum nu ne lasă să ne cărăm. Nu poţi să dispari pur şi simplu după ce ai adus un tip cu un glonț în cap la spital.

– Un minut, bine?

Rosa o lăsă pe scaunul de plastic şi o luă în josul coridorului. Agentul în uniformă albastru-închis dădu să-i bareze calea, dar Rosa arătă uşa toaletei şi omul dădu din cap.

Rosa se închise într-una dintre cabine. Era numărul lui Zoe, fără niciun dubiu. Deschise mesajul aproape împotriva voinței ei.

nevoie de ajutor, citi şi reluă din nou şi apoi încă o dată până ce înțelese cu adevărat, *suntem prizoniere nu ştiu unde capăt de autostradă prăpastie.*

La urmă:

nu ne simțim bine suntem singure fără paznici întreabă-l pe Alessandro poate ştie vino şi ajută-ne

Rosa privi ameţită literele negre pe fond alb. Un mesaj ca multe altele.

Oare Cesare le luase pe Florinda şi pe Zoe când se întorsese de la tribunal? Pentru a acoperi încălcarea concordatului, trebuia să le lichideze. Toți care ştiau unde se aflaseră cele două erau morți, cel mai probabil.

Nu avea nevoie de Alessandro pentru a recunoaşte locul. Capătul autostrăzii neterminate. Râpa

adâncă şi stâncoasă. Cesare trebuie să fi planificat să le arunce într-unul din mormintele din necropolă. Nimeni nu le putea găsi acolo. Dar dacă erau încă afară, nu era prea târziu.

N-o putea aştepta pe Quattrini. Nu putea să stea acolo şi să nu facă nimic.

Străduindu-se să nu arate nimic, trecu pe lângă agent şi se întoarse la locul ei. Acolo începu să vorbească încet cu Iole.

Imediat după aceea Iole avu un acces de isterie. Deschise ţipând uşa spre secţia de chirurgie, îl strigă pe Fundling şi se repezi pe coridor.

– Hei! strigă agentul şi se luă după ea, înjurând.

Rosa aşteptă două-trei secunde, apoi sări în picioare şi o luă la goană în direcţia opusă, tot mai rapid. Două minute mai târziu scoase jeepul negru din parcare, o coti pe A20 spre vest şi porni cu viteză maximă spre capătul lumii.

Ajunsese deja aproape la destinație când Zoe îi trimise un al doilea sms.

Florinda moare grăbește-te

Rosa încercă să o sune, dar nu-i răspunse decât căsuța vocală.

Următorul mesaj sosi chiar după ce trecuse de baricade și cotise pe autostrada închisă.

căluș numai degetul e liber au uitat să-mi ia telefonul idioții

Rosa tastă un răspuns: *Poți citi asta?*

Da

Nu e nimeni la voi?

După un timp chinuitor de lung: *nu*

Rosa se gândi dacă să ceară ajutorul judecătoarei Quattrini. Însă nu credea că judecătoarea avea să manifeste prea multă înțelegere pentru ea, din moment ce care dispăruse de la spital. Și dacă și-ar încerca norocul cu Alessandro? În clipa când se gândi la el, în minte i se instala haosul. Iar acum nu mai avea timp de ezitări.

Ce-i cu Florinda?

Rănită, răspunse Zoe în sfârșit, *nu ajung la ea sângerează*

Rosa îşi simţea braţele prea grele pentru a le mai ţine pe volan. Chiar şi menţinerea maşinii pe o traiectorie dreaptă o costa un efort aproape supraomenesc.

Se făcuse amiază. Un strat de nori cenuşii se deplasa, des şi pufos, spre nord, rostogolindu-se asemenea fumului unui foc imens. De parcă de cealaltă parte a Mediteranei toată Africa ar fi fost în flăcări. În straturile superioare de aer probabil că erau furtuni, dar şi aici jos maşina era lovită tot timpul de rafale de vânt puternice.

Ajung imediat, scrise pentru a o linişti atât pe Zoe, cât şi pe ea însăşi. Autostrada neterminată nu i se păruse atât de lungă când mai venise aici cu Alessandro. Acum o vedea întinzându-se până la orizont.

Zoe?

Grăbeşte-te

Quattrini ar fi încercat s-o oprească. De aceea tastă numărul de urgenţă, descrise locul unde se afla şi ceru o ambulanţă. La întrebarea despre câţi răniţi era vorba se văzu nevoită să dea un răspuns mai evaziv: doi, probabil trei. O persoană rănită grav. I se ceru numele, dar Rosa refuză să-l dea. Apoi operatoarea o întrebă dacă nu cumva era vorba de o glumă proastă.

– Nu, fir-ar a dracului de treabă, nu e!

Dacă nu era o glumă, trebuia să-şi dea numele.

– Lilia Dionisi, spuse ea.

Convorbirea se încheie şi Rosa avu dintr-odată certitudinea cumplită că avea să aştepte în zadar orice fel de ajutor. Rămase cu privirea aţintită asupra şoselei, dar nu se putea hotărî s-o sune pe judecătoare. Nu încă.

Te aud, scrise Zoe.

Apoi:

Şi te văd.

Rosa reduse viteza, orizontul se lăsa tot mai jos, iar dintre nori începură să se iţească munţii de pe partea opusă a râpei. În faţa ei se vedea deja marginea autostrăzii. O dungă neagră îndărătul căreia se căsca hăul.

Apăsă din nou pe acceleraţie. Totul se cufundă într-o masă vâscoasă, fără contur – emoţiile şi percepţiile ei, în primul rând.

Apropiindu-se, îşi dădu seama de toate detaliile. Un trup suplu de femeie într-un costum negru strâmt. Ciorapi negri, rupţi. Nu avea pantofi.

Zăcea pe o parte, cu faţa întoarsă spre râpă, cu spatele la Rosa. Părul lung şi blond era împrăştiat pe asfalt. Şuviţele, învolburate de rafalele de vânt care se ridicau din adâncuri, îi dansau ca nişte şerpi de aur în jurul capului.

Florinda, gândi Rosa. Dar unde era Zoe?

În timp ce frâna, privi în jur. De ambele părţi ale şoselei se îngrămădeau mormane de piatră, ruinele fostului pod şi moloz rămas după lucrările de

construcție. Un fel de dig neregulat, cu o înălțime de câțiva metri în anumite locuri, în altele spart şi ciobit. Îndărătul lui se ridicau pereții de stâncă, acolo unde munții fuseseră dinamitați pentru a se croi drumul autostrăzii.

Rosa opri maşina la doar câțiva metri de margine. Florinda zăcea la trei paşi de ea, complet nemişcată. Rosa nu reuşea să-şi dea seama dacă respira sau nu.

Înainte de a coborî îşi ascultă intuiția şi deschise torpedoul. La urma urmei era o maşină de mafioți, trebuia să fie...

Gumă de mestecat. Batiste de hârtie. Dar o armă nu găsi.

Acum formă totuşi numărul judecătoarei Quattrini, puse degetul mare pe tasta enter, dar nu apăsă. Ținea telefonul strâns în pumn când coborî şi alergă la Florinda.

- Florinda?

Dar îşi dădu seama că greşise încă din clipa în care pronunță numele. Era unul din taioarele Florindei. Dar nu era ea cea care-l purta.

- Zoe!

Rosa căzu în genunchi cu un țipăt. Vântul din adâncuri îi răvăşea părul şi îi pătrundea sub haine. Începuse să-i fie cumplit de frig.

Telefonul îi căzu din mână şi Rosa o întoarse pe Zoe pe spate. Şuvițele blonde se întinseră peste

chipul surorii ei, ai cărei ochi erau închişi. În colţul gurii se uscase un firicel de sânge.

Cu mâinile tremurânde îi căută pulsul. Nu-l găsi.

Rosa dădu capul pe spate şi scoase un ţipăt plin de durere. Ecoul reverberă în prăpastie asemenea unui cor fantomatic.

Degetele îi tremurau prea tare pentru a putea găsi pulsul. Era din cauza ei, nu pentru că Zoe ar fi fost moartă. Încercă din nou. La gât. La încheietura mâinii stângi. Apoi la cea dreaptă. Pielea lui Zoe era rece şi albă.

Undeva, în străfundurile minţii, începură să i se ridice dubii, aproape înăbuşite de durere şi disperare: nu vedea niciun telefon. *Zoe nu-i scrisese niciun sms!*

– Bună ziua, Rosa.

Era surprinsă şi totuşi nu era.

Printre mormanele de piatră de la marginea autostrăzii se ivi Pantaleone. Coada de cal albă îi flutura pe umăr. Peticul negru de pe ochi semăna cu o gaură neagră care atrăgea privirile mult mai mult decât ochiul sănătos. Era pentru prima dată când îl vedea la lumina zilei şi acum i se păru mai cărunt, mai încovoiat de griji şi mai epuizat. În mâna dreaptă ţinea telefonul lui Zoe.

– Am mai învăţat câte ceva, spuse el şi privi micul aparat de parcă s-ar fi mirat de el însuşi.

Ridică din umeri, apoi aruncă telefonul cu o forţă considerabilă în prăpastie.

– Dumneata ai făcut asta.

– Era necesar să ne întâlnim undeva unde să nu mi-o aduci pe cap pe prietena aia a ta, judecătoarea.

Rosa sprijinea cu mâna ceafa lui Zoe şi îi ţinea capul uşor ridicat. Acum îl aşeză jos, cu nespusă grijă, mângâie obrazul stâng al lui Zoe şi încercă să-şi înăbuşe durerea. Însă trupul nu voia s-o asculte, părea că se desprinsese cu totul de mintea ei. Avea senzaţia că se urmărea pe ea însăşi şi se sili să-şi îndrepte atenţia din nou spre Pantaleone.

– Dumneata ai ucis-o pe Zoe?

– Am făcut-o pentru tine. A fost necesar şi îmi pare rău.

Rosa simţi un puternic impuls de vomă şi se căzni să-l stăpânească.

– Unde e Florinda?

– Nu-i aici.

– Şi ea e moartă?

– Acum tu eşti noua şefă a clanului Alcantara. Aşa cum am prezis eu. O să colaborăm bine, tu şi cu mine. Poate că va dura puţin până ne obişnuim unul cu celălalt, dar după aceea...

Fiecare cuvânt, fiecare respiraţie erau o luptă.

– Ştii că te-am trădat judecătoarei. Cu toate astea, vrei să lucrezi cu mine?

Pantaleone încuviinţă.

– Mai întâi o să te ajut eu. O să ai nevoie de ajutor. N-ai decât şaptesprezece ani, Rosa. Consilierii şi

directorii Florindei se vor năpusti pe tine ca muştele pe un cadavru ca să te folosească pentru scopurile lor. Pot să fie unul sau doi de încredere, dar restul sunt o haită de hiene fără strop de conştiinţă.

– Dumneata ai pus totul la cale.

Bătrânul dădu din cap şi se apropie de ea.

– Multe din cele făcute de Cesare Carnevare s-au dovedit până la urmă utile. Dar n-au nimic de-a face cu mine. Eu doar m-am folosit de o şansă atunci când mi s-a oferit. Faptul că Remeo era acolo şi a reuşit să facă ce a făcut... Ei, uneori, în afaceri, mai ai şi noroc.

– Zoe şi Florinda... ele chiar au fost la tribunalul ăla? Sau erau deja... altundeva, când ne-am întâlnit la Palat?

– Un cadavru mort de câteva ore arată altfel, copila mea. Bineînţeles că au fost acolo.

Făcu un semn cu bărbia spre Zoe.

– Îmi plăcea sora ta. Un timp am crezut chiar că ea ar putea fi aceea care... dar îi lipseau duritatea ta, spiritul tău combativ, hotărârea. Şi apoi toată povestea aia cu cealaltă fată. Regretabil.

Rosa se sili să continue întrebările în timp ce mintea-i căuta cu disperare o cale de a-l ucide. Aici şi acum, fără armă. Se ridică încet şi acum stăteau faţă în faţă, ea şi Pantaleone, în stânga şi dreapta lui Zoe.

– Şi Florinda? Ea cu ce te-a deranjat?

– Cu amărăciunea ei. Cu furia incontrolabilă. Cu felul ei de a se apropia de afaceri pe cale emoţională

şi de a le face praf. Tatăl tău ar fi trebuit să fie şeful clanului Alcantara, dar a dispărut cu mama ta. Florinda n-a fost niciodată persoana potrivită pentru treaba asta.

– Nici eu nu sunt. Şi nici nu vreau să fiu.

De abia reuşea să articuleze cuvintele. Îşi simţea limba dură şi rece, de parcă ar fi îngheţat.

Pantaleone scutură arătătorul ridicat.

– Nu ştii încă, dar de fapt vrei. Sau nu vrei să accepţi, spuse, făcând un pas spre ea. Tu şi cu mine, noi avem forţa să-l înfruntăm pe Omul Flămând.

– Da, eu! izbucni ea ironică.

Cum să nu!

– Tu şi cu mine, repetă el. Tu vei fi mâna mea dreaptă. Pentru că tu ai în tine o putere care Florindei îi lipsea. Renăscutul Lycaon nu poate fi învins prin cruzime şi brutalitate, el şi adepţii lui sunt ei înşişi suficient de cruzi şi de brutali. Dar convingerea şi un fel de simţ al dreptăţii care nu are nicio legătură cu idealurile stupide ale amicei tale judecătoarea... astea sunt arme preţioase în lupta împotriva lui.

– Vorbe goale, şopti ea şi lăsă vântul să-i poarte cuvintele până la el.

Privi din nou în jos la Zoe şi se lăsă mângâiată de frigul care i se răspândea în trup. Deja nu-şi mai simţea braţele şi picioarele. Senzaţia o bucură.

– TABULA, spuse încet, poate că ei vor ceea ce e bine.

Pantaleone zâmbi.

- O să te învăț și despre ei. Despre TABULA și despre găurile din mulțime. Există răspunsuri, știi? Pe fundul mării sunt răspunsurile la toate întrebările.

Te-ai întrebat vreodată cine merge în găurile din mulțime? Asta o întrebase Fundling în mașină în drum spre portul de iahturi.

O voce șopti:

- Rosa?

Mâna albă a lui Zoe se târa pe gamba Rosei. Vocea îi era atât de slabă, încât de abia se auzea. Dar era vocea ei, prea slabă pentru a mai face loc speranței, și totuși...

- Biata copilă, spuse Pantaleone și scoase pistolul.

- *Nu!*

Rosa trecu peste Zoe și în timp ce se repezea la dușman, frigul din ea deveni atotputernic, contopindu-se în sfârșit cu ea. Cristale de gheață îi goneau acum prin vene, o pojghiță de brumă i se așeză pe ochi, dispăru, iar apoi Rosa devenise altceva.

Pantaleone zâmbi. Foarte scurt. Aproape cu mândrie.

Ochii i se lărgiră, se întunecară. Pistolul îi căzu din mână. Se transforma. Iar apoi Rosa ajunse la el.

Două animale

Cine s-ar fi aflat acolo, în acel loc de la capătul lumii, la marginea prăpastiei cu morminte, ar fi avut parte de o priveliște uimitoare.

Două animale zac nemișcate pe asfaltul prăfos, nu departe de marginea ciobită a șoselei care se sfârșește în nimic, într-un canion din stânci fragmentate.

Unul dintre animale e un șarpe de aproape trei metri și gros cât un picior de om adult. Solzii au culoarea chihlimbarului, cu un model în brun, galben și roșu profund. Ține capul plecat într-o parte, ochii sunt larg deschiși – pupilele înguste sunt de un albastru glacial, o culoare neobișnuită pentru o reptilă. Are doi colți, lungi și îndoiți ca niște junghere, și limba despicată.

Trupul șarpelui s-a încolăcit ca o spirală în jurul celuilalt animal, al unui mistreț cu blana încărunțită și un singur ochi; pe celălalt l-a pierdut demult și orbita se cască goală și neagră. Zace pe asfalt, lipsit de viață, cu picioarele moi și gura deschisă. Limba îi atârnă afară, nu e atât de delicată precum cea a șarpelui, ci aspră și cenușie. Trupul îi e acoperit de cicatrice. Singurul lui ochi e larg deschis și ieșit puțin din orbită. A murit cu doar câteva clipe în urmă, muștele încă nu îndrăznesc să se apropie de

cadavru. Şarpele i-a rupt mai multe coaste când s-a încolăcit tot mai strâns în jurul lui şi i-a stors viaţa din plămâni. A durat mult până ce mistreţul a murit, dar acum totul s-a sfârşit.

Iar în timp ce trei ochi s-au aţintit asupra cerului traversat de furtună, începe dintr-odată o transformare. Prins în îmbrăţişarea ucigaşă a şarpelui, mistreţul începe să se distorsioneze. Blana se retrage de pe piele, botul se îndoaie spre înăuntru şi se neteeşte, labele din faţă devin braţe de om. Una dintre coastele rupte străpunge pieptul ridat, aparent pielea de om nu e suficient de elastică pentru osul rupt. Limba se retrage între buzele crăpate, colţii gălbui dispar încetul cu încetul cu totul.

Apoi începe şi transformarea şarpelui. Trupul i se scurtează, se îngroaşă în anumite locuri, se subţiază în altele. Ochii îşi modifică forma, albastrul de gheaţă se adânceşte. Capetele limbii se contopesc, colţii dispar. În cele din urmă, solzii de pe cap încep să se despartă în fâşii, care la rândul lor se desfac cu viteză ameţitoare, mai întâi în şuviţe, apoi în fire de păr. O coamă blondă înconjoară acum capul fetei care până în urmă cu câteva secunde a fost un şarpe. Nimic nu mai aminteşte de reptilă, poate doar solzii uscaţi de pe asfalt.

Rosa se trezeşte şi clipeşte în lumina soarelui. Goală şi vlăguită, se târăşte de lângă cadavrul lui

Pantaleone, găseşte telefonul şi apăsă cu degetul tremurând pe o tastă.

– Quattrini, şopteşte fără să ridice aparatul la gură, bătrânul e al tău.

ꕥ

Viaţa o părăsea pe Zoe într-o singură respiraţie lungă. Rosa îngenunchease pe jos, îşi aşezase capul şi umerii surorii ei în poală şi îi mângâia cu blândeţe părul lung. Privirea lui Zoe o căuta pe a ei, dar se vedea că ochii ei începeau să nu mai perceapă lumea din jur.

– Noi am făcut asta? reuşi să întrebe gâfâind.

– Nu vorbi. Imediat vin ajutoare.

– Noi... am făcut asta?

Rosa văzu una din lacrimile ei spărgându-se, cu încetinitorul parcă, pe obrazul lui Zoe.

– Nu ştiu la ce te referi.

– Noi suntem... trădătoarele?

– M-am dus la o judecătoare. Am încălcat legea tăcerii.

– Nu asta.

Buzele lui Zoe tremurau.

– TABULA, şopti.

Amintirile Rosei zăceau îndărătul unui zid din durere şi suferinţă. Şi totuşi, ceva încerca să se facă auzit, foarte încet. Una din familii trădase Dinastiile

Arcadiene TABULEI; Cesare afirmase că trădătorii fuseseră cei din familia Alcantara.

– Putea fi oricine, poate chiar Carnevare, se auzi vorbind şi-şi dădu seama că doar vorbind nu avea să-şi piardă minţile.

Zoe tuşea sânge.

– Trebuie să… să afli.

– De ce?

– Din cauza…

Se opri şi tuşi în timp ce trăsăturile i se destindeau.

– Din cauza tatei, şopti.

Rosa dădu din cap.

– Zoe, trebuie să…

– Din cauza tatei, Rosa! Din cauza lui şi a TABULEI.

Apoi Zoe zâmbi şi muri.

O veste

Patul lui Fundling era înconjurat de aparate care-l menţineau în viaţă. Capul îi fusese bandajat şi se sprijinea pe perne albe pentru a nu cădea într-o parte. Cineva îi răsese părul negru. Pe sub pleoapele închise, ochii se mişcau frenetic.

Iole îi pusese o fotografie a lui Sarcasmo pe noptieră. Câinele părea că râde cu ochii strălucitori. Iole şi corcitura neagră erau îndrăgostiţi unul de celălalt. Când se mutase în Palazzo Alcantara, îl cazase la ea în cameră şi de atunci nu mai ieşea din casă fără el.

În după-amiaza aceasta, la cinci zile după moartea lui Zoe, Rosa era singurul vizitator în camera lui Fundling. Purta un pardesiu negru din garderoba surorii ei. Furtuna zgâlţâia stejarii bătrâni din parcul spitalului. Starea lui Fundling se stabilizase în coma indusă, dar nimeni nu putea spune dacă avea să se mai trezească vreodată.

– Ştii, nu-i aşa?

Rosa nu-l privea, se uita la copacii din faţa ferestrei.

– De la început ştiai mai multe decât majoritatea celorlalţi. Despre TABULA şi aceste... găuri din mulţime. Despre Omul Flămând. Şi despre legile Arcadiei.

Se ridică şi îşi apropie faţa de a lui.

– De unde eşti tu cu adevărat? Şi ce căutai tu, copil fiind, singur în hotelul incendiat de Carnevare?

Atinse cu vârful degetului mai întâi buzele ei, apoi fruntea lui.

– Cândva o să-mi spui adevărul. Într-o zi o să-mi spui totul.

ꕥ

Afară pe coridor o întâlni pe judecătoare. Quattrini împiedicase o anchetă împotriva Rosei. Moartea lui Pantaleone fusese o lovitură pentru că se aşteptase să-l aresteze şi să obțină de la el mărturii despre afacerile îmbârligate ale Cosei Nostra, poate chiar despre masacrul de la monumentul din Gibellina. Multe rămâneau acum nelămurite.

Însă cel mai mare mister era chiar sfârşitul lui Pantaleone. Rosa declarase că-l îmbrâncise peste marginea prăpastiei, în legitimă apărare, după ce acesta îi omorâse sora. Doar că nimeni nu reuşise să explice cum se alesese Pantaleone, căzând în prăpastie, cu hematoamele în formă de spirală pe tot corpul.

– Cum se simte?

– La fel, spuse Rosa.

Judecătoarea îi părea chiar mai mică decât la întâlnirile lor anterioare. Se uita în sus la Rosa, dar nu-i păsa.

– Mi s-a spus că te găsesc aici. Mă tem că am veşti proaste.

Rosa privi în jos, apoi întâlni din nou privirea de fier a femeii.

– Presupun că au găsit-o pe Florinda.

– Nu pari foarte surprinsă.

Pantaleone o numise noua şefă a clanului Alcantara. Cu siguranță că nu fără motiv.

– Am încălcat jurământul, spuse ea, trebuia să se întâmple aşa.

Preț de o clipă judecătoarea păru sincer speriată.

– Îmi pare rău. Moartea ei şi jurământul acela stupid.

– Nu vă scuzați, dacă nu sunteți sinceră. Doar ați bănuit ce urma să se întâmple.

Quattrini aruncă o privire peste umăr. Stefania Moranelli şi Antonio Festa, cele două gărzi de corp, erau la recepția din capătul coridorului şi se uitau la ele.

– Existau semnele unui conflict între familii, spuse Quattrini întorcându-se din nou spre Rosa, şi nu trebuie să fii profet ca să prevezi că va curge sânge. Însă ceea ce în continuare nu mi-e clar e rolul tău în toată afacerea asta. Şi rolul băiatului.

– Fundling?

Judecătoarea dădu din cap în semn că nu.

– Ştii foarte bine despre cine vorbesc. Alessandro Carnevare.

– Întrebați-l pe el. Nu l-am mai văzut de zile întregi. Presupun că are treabă, adăugă cu voce rece.

Quattrini încuviință, de parcă i-ar fi confirmat doar ceea ce știa deja.

– O să-l întreb, stai liniştită.

– Unde ați găsit-o pe Florinda? Şi ce s-a întâmplat?

– A fost împuşcată. Cu altă armă decât sora ta şi probabil cu câteva ore înainte. Cadavrul a fost adus de apă pe plaja de la Panarea.

– Panarea? întrebă Rosa pentru a spune ceva.

– Panarea e una din insulele Lipare, la nord de Sicilia. Mătuşa ta a făcut un drum cu barca acum câteva zile?

– Habar n-am.

Probabil că Pantaleone dăduse ordin ca Zoe şi Florinda să fie aduse din Corleone la el. Poate că Florinda se apărase şi de aceea fusese ucisă; apoi aruncaseră cadavrul din elicopter undeva în mare.

– Aş vrea să le înmormântez pe amândouă cât mai repede în cavoul familiei, spuse ea.

– Desigur.

– Iar Iole poate rămâne la mine deocamdată?

– Dacă vrea. N-am găsit nicio rudă în viață. Cine a exterminat familia Dallamano a făcut-o temeinic.

– L-ați uitat pe Augusto.

– Doar ştii că oficial e mort.

Rosa dădu din cap.

– La revedere, *signora* Quattrini!

Trecu pe lângă judecătoare şi o luă de-a lungul coridorului. Quattrini n-o urmă, dar Rosa îi simţea privirile în spate.

- Rosa?

Se mai întoarse o dată.

- Felicitări!

- Pentru moartea mătuşii mele?

- Pentru moştenire, spuse Quattrini, acum eşti şefa clanului Alcantara. Sper că reuşeşti să rămâi în viaţă suficient cât să te bucuri de asta.

Rosa se întoarse şi plecă. De abia în maşină izbucni în lacrimi.

Despărțirea

O coloană de limuzine negre urca dealul spre reşedința Alcantara.

Rosa era cu Iole la intrarea în capela cavoului, urmărindu-i pe *capi* celorlalte clanuri sosind unul câte unul. Se întrebă câți dintre ei erau Arcadieni îndărătul aparenței de oameni de afaceri bine situați.

Pe lângă şefi şi familiile lor îşi făcuseră apariția şi directorii firmelor Alcantara din Palermo, Milano şi Roma, de asemenea şi câțiva dintre consilierii în legătură cu care o avertizase Pantaleone. Ştia că aşteptau de la ea să primească mai târziu condoleanțele tuturor celor prezenți. Dar ea nu era acolo pentru a îndeplini aşteptările unora sau ale altora.

Cei prezenți se încolonară în două şiruri lungi în fața intrării în capelă. Rosa fusese o singură dată aici, atunci când Zoe o dusese la mormântul tatălui lor. Dimineața aruncase din nou o privire pe el. *Davide Alcantara* era gravat pe placa de marmură, fără data naşterii şi fără data morții.

Aerul era saturat de aroma dulce a lavandei şi a drobiței, în care se amesteca parfumul numeroaselor aranjamente florale. Majoritatea sosiseră deja de dimineață. Angajații unei firme de pompe funebre decoraseră cavoul şi portalul.

Dintr-una din ultimele limuzine coborî Alessandro. Purta un costum negru, croit pe corp, şi ochelari de soare. Avea părul tuns mai scurt şi îi păru Rosei mai matur.

Spre deosebire de ceilalţi *capi* ai clanurilor, Alessandro venea singur, neînsoţit de gărzi de corp. Nu salută pe nimeni, rămase la capătul îndepărtat al şirului, îşi scoase ochelarii de soare şi privi către Rosa. De la distanţă nu-i putea interpreta expresia feţei.

Se crezuse suficient de puternică, îşi imaginase că durerea provocată de moartea lui Zoe avea să fie prea copleşitoare pentru ca prezenţa lui Alessandro să o mai afecteze. Dar acum că-l vedea din nou, pentru prima dată de la evenimentele de la monument, prezenţa lui o lovi ca un curent electric.

Iole îi atinse mâna şi îi zâmbi cu delicateţe. În ultimele zile se transformase în mod surprinzător. Părea mai matură, nu atât de copilăroasă ca la prima lor întâlnire pe Isola Luna, şi atrăgea privirile curioase ale multora din cei prezenţi.

Rosa îşi prinsese coama blondă într-o coadă la ceafă şi femeile din sat adaptaseră câteva din hainele lui Zoe la măsurile ei. Taiorul negru pe care-l purta acum îi dădea un aer profesional, astfel că i se păruse că vede o străină în oglindă. Deja de acum ducea dorul încălţărilor cu vârfuri din metal.

Cu trei zile în urmă îşi sunase mama la New York şi îi dăduse vestea morţii lui Zoe. Gemma nu

o dezamăgise: după ce-şi revenise din şocul sincer şi după ce plânsese foarte vocal, refuzase oferta Rosei de a-i trimite bilete de avion. Nici măcar înmormântarea propriei fiice n-o putea convinge să mai pună piciorul pe insulă. Rosa nu încercă s-o convingă. Îi promise să o contacteze din nou după funeralii, dar decise în sinea ei că se umpluse paharul. Dacă mama ei nu avea s-o caute, ei bine, nici ea nu avea să se mai sinchisească de ea.

Funeraliile le trăi ca pe un spectacol bizar de teatru; cineva o împinsese pe scenă pentru a prelua rolul principal. Rosa se bucură când totul se sfârşi. Încă nu era sigură cum avea să facă faţă morţii lui Zoe. Lacrimile din ultimele zile, acest ritual care i se părea inutil – toate astea n-ar fi trebuit să fie. Însă suferinţa la care se aştepta întârzia să se facă simţită, ca şi cum rezerva de durere din ultimul an s-ar fi epuizat.

La intrarea din faţă o aşteptau cu toţii pentru a-şi exprima condoleanţele. Rosa părăsi capela şi nu se uită la nimeni. Aceşti oameni le urâseră pe Florinda şi pe Zoe. Faptul că Rosa nu accepta manifestările lor de respect era o palmă pentru toţi *capi* prezenţi. Rosa ştia asta, dar nu se sinchisea.

Cu capul ridicat păşi de-a lungul şirurilor de oameni şi se opri în cele din urmă în faţa celui care rămăsese la capătul cozii şi o privea.

– Vino, spuse, să facem câţiva paşi.

Soarele pătrundea printre crengile noduroase ale măslinilor din livada în care se refugiară Rosa şi Alessandro. Soarele le mângâia trupurile, învăluindu-le în lumină aurie.

– Am fost de câteva ori la Fundling la spital, spuse el, şi speram de fiecare dată că te găsesc acolo.

– Puteai să-mi dai un telefon.

– Da, poate că da.

– Acum eşti ceea ce voiai dintotdeauna să fii, spuse ea fără să-l privească, *capo* al clanului Carnevare. E aşa cum ţi-ai imaginat?

Alessandro oftă.

– Însemnările mamei i-au convins că Cesare a înşelat familia. Dar asta nu înseamnă că şi eu i-am convins.

Îi aruncă o privire piezişă.

– Tu ce faci?

– Am moştenit toate astea ca pe o maşină veche pe care nimeni nu mai vrea s-o cumpere. Acum stau călare pe vechitură şi nu mai scap de ea.

– S-ar zice că ar trebui să găseşti destui amatori.

– Pe tine?

Când îşi dădu seama în ce fel îi putea interpreta cuvintele, nu-i mai lăsă timp să răspundă, aşa că reluă:

– O să încerc să schimb unele lucruri. Să elimin anumite afaceri.

Un zâmbet îi jucă în colţul gurii.

– Să mă orientez mai mult spre eoliene.

Se îndepărtaseră de casă suficient pentru a nu mai percepe vocile celorlalți decât ca pe un zumzet neclar. Alessandro se opri, îi luă mâna şi o întoarse cu blândețe spre el până ce se priviră în ochi. Razele de soare care îşi croiau drum prin încrengăturile măslinilor aprinseră flăcări de culoarea smaraldului în ochii lui verzi.

– Suntem adversari acum? întrebă ea. Cum au fost şi familiile noastre?

– Familia mea nu mai trăieşte. Nu mai am decât – ridică din umeri – angajați. Tu măcar o ai pe Iole. Se pare că acum tu eşti sora mai mare.

Degetele ei se strecurară ca de la sine într-ale lui.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Trebuie să ne duşmănim de acum încolo?

– Va avea grijă concordatul să nu ne războim.

Rosa se încruntă şi apoi îşi dădu seama că gropițele din obrajii lui se adânciseră.

– Idiotule!

– Aşa mi-am spus şi eu după chestia de la Gibellina, mărturisi Alessandro, iar privirea i se umbri. Ar fi trebuit să merg cu tine la spital. În loc de asta am...

– Ai avut grijă de clanul tău să nu se împrăştie, îi aminti ea şi vorbea serios, iar eu m-am descurcat destul de bine şi singură.

– Ar fi trebuit să părăseşti insula, spuse el încet, eu am sperat că îţi vine mintea la cap şi pleci fără să te mai uiţi înapoi. Nu voiam să te opresc – să fie vina mea dacă ţi se întâmpla ceva.

– De ce nu ai renunţat tu la toate? Să nu-mi spui că pentru tine ar fi mai puţin periculos să preiei afacerile tatălui tău.

– Eu m-am născut în lumea asta. Asta e ceea ce cunosc. Dar tu eşti altfel. Toţi consilierii şi directorii ăştia de la firmele voastre care se vor năpusti asupra ta – fiecare din ei o să încerce să pună mâna pe tot ce poate.

– O să vedem.

Privirile lui se adânciră în ale ei.

– Ar trebui să mă gândesc la afacerile Carnevare, din cauza tuturor care de abia aşteaptă să-mi tragă un glonţ în spinare – şi în loc de asta mă gândesc zi şi noapte la tine.

Rosa era puţin şocată de onestitatea cu care vorbea; până acum tocmai de onestitatea lui se îndoise mereu. Alessandro se aplecă spre ea şi o sărută.

Rosa îi primi sărutul cu ezitare la început, apoi răspunse cu o pasiune care o sperie chiar şi pe ea. Era cu totul altfel decât la primele lor încercări timide, ca şi cum ar fi ştiut acum exact ce făceau. După o clipă şopti:

– Nimeni nu trebuie să afle. Propriii noştri oameni ne-ar ucide.

Alessandro zâmbi hotărât, de parcă ar fi fost dornic să înfrunte orice pericol.

– După ce se liniştesc toate...

– Nimic n-o să se liniştească. Omul Flămând o să se întoarcă în Sicilia. Şi asta nu e totul.

– Te referi la statuie?

– Şi tu vrei să ştii, nu? Ce semnificaţie are.

Tânărul dădu din cap în semn că da.

– Pe fundul mării trebuie să mai fie şi altele. Pantaleone a spus că răspunsurile sunt acolo. Nu e vorba doar de Lamia şi Pantera – trebuie să fie mai mult. Dinastiile şi TABULA... Găurile din mulţime despre care vorbeau Fundling şi Pantaleone...

Alessandro o întrerupse cu un sărut prelung.

– E vorba de noi, spuse apoi, doar de noi.

Razele soarelui desenau arabescuri de aur pe pământ şi împleteau umbrele crengilor. Rosa se lipi de el, îi sărută gâtul, obrajii, apoi din nou buzele.

– Ştiu, spuse ea.

Nu vorbea nici cu tandreţe, nici rece, nici nu voia să pară curajoasă. Ştia doar că Alessandro spunea adevărul.

– Dar ar fi bine să nu ne întâlnim o vreme. Să-i lăsăm pe ceilalţi să-şi bată capul puţin în legătură cu noi.

– Cât timp?

– O lună. Începând din ziua de la Gibellina.

Rosa zâmbi.

– Vezi, a trecut deja o săptămână.

– Trei trec repede, spuse el, dar nu părea să creadă ce spunea.

– Nu, răspunse ea, trei sunt foarte lungi.

Îl sărută pentru ultima oară. Apoi începură să urce dealul, printre măslini, ca să se întoarcă la vilă.

Epilog

Nava brăzda apele albastre ale strâmtorii Messina. Cerul era senin şi strălucitor, pescăruşii se avântau de pe coastele siciliene înspre golfurile nisipoase din estul Calabriei.

Rosa, îmbrăcată într-un costum negru de neopren, se întinsese pe un şezlong aproape de parapet şi îşi plimba privirile deasupra apei care se întindea netedă şi calmă, mângâiată doar de un vânticel uşor, destul de cald pentru acest anotimp. Suprafaţa albastră nu oferea niciun indiciu despre peisajul stâncos şi fragmentat, brăzdat de râpe adânci şi canioane, de pe fundul mării.

Mai văzuse hărţi, diagrame şi - nu în ultimul rând - documentele furate ale fraţilor Dallamano pe care le descoperise în casa din pădure a lui Pantaleone; probabil că Florinda i le dăduse bătrânului după atacul de la Siracuza. Pe ele se vedea foarte limpede devastarea produsă de cutremurele frecvente în această parte a fundului mării.

– Ajungem imediat, îi strigă căpitanul de pe puntea de comandă.

Rosa trase adânc aer în piept, ridică mâna pentru a-i mulţumi şi sări în picioare. Era o ambarcaţiune mică, echipajul număra doar şase oameni. Rosa şi

Alessandro nu doriseră să stârnească bănuieli şi să atragă atenția echipându-se la vedere pentru o expediție de căutat comori.

Prima scufundare voia s-o facă singură. Săptămâni în şir se antrenase cu un antrenor personal, mai întâi în Lago di Ogliastro, în apropiere de Palazzo Alcantara, apoi în mare, pe coasta sudică. Era suficient pentru ceea ce avea în plan. Nu o expediție, cu atât mai puțin o ridicare la suprafață a ceva. Nu voia decât să arunce o privire asupra a ceea ce găsiseră frații Dallamano.

Orele de scufundare nu fuseseră doar o pregătire, ci şi o ocupație bine-venită care îi distrăgea atenția de la multele vizite ale directorilor şi managerilor doritori s-o vadă pe *piccola ragazza* de care le depindea de acum încolo soarta. În fiecare dimineață plecase, foarte devreme, la întâlnirea cu antrenorul.

Echipamentul ei era pe punte, nu departe de deschizătura din parapet. Mai controlă o dată indicatoarele buteliilor de oxigen. Unul din membrii echipajului o ajută să-şi pună în spate buteliile, iar căpitanul exclamă deodată:

– Avem musafiri. O barcă la babord. Se îndreaptă direct spre noi.

Rosa nu mai pierdu timpul să scoată rezervoarele grele şi înotătoarele. Se îndreptă nerăbdătoare la parapetul din partea opusă. Soarele ardea cumplit.

– Ştiu ce navă e, spuse.

Marinarul strigă către căpitan:

– Zice că ştie nava!

– E *Gaia*.

– E *Gaia*, urlă omul.

Rosa îi aruncă o privire ce-l amuţi. Iahtul alb ca zăpada al familiei Carnevare se apropia pe un val de spumă sclipitoare. Motoarele se opriră când ajunse la zece metri distanţă. Ambele ambarcaţiuni se aflau într-o poziţie ale cărei coordonate fuseseră notate de Ruggero Dallamano pe hărţile lui maritime. La patruzeci de metri adâncime, exact sub ele, trebuia să se afle statuia panterei şi a lamiei.

Nimeni nu se arăta la bordul *Gaiei*, iar hublourile erau opace.

Dintr-odată răsunară sunete de trompetă din difuzoarele iahtului. Rosa recunoscu acordurile pe dată. Imediat după aceea o melodie se avântă, limpede precum cristalul, deasupra apei. O melodie pe care o cunoştea foarte bine. *My Death*.

Apoi cineva reglă sonorul şi pe puntea inferioară a iahtului îşi făcu apariţia Alessandro într-un costum de scafandru albastru-închis; ochelarii îi ridicase pe frunte, iar în mână strângea ceva cu luciu metalic.

– Are o armă! urlă omul de lângă Rosa.

– Nu, răspunse ea calmă, nu e o armă.

Alessandro rânji şi scrise cu degetul un trei în aer. Ceilalţi puteau crede că-şi pierduse minţile, dar Rosa zâmbi.

Făcu doi paşi împiedicaţi până la şezlongul pe care îşi pusese iPodul. Îşi scoase căştile şi se întoarse cu aparatul la parapet. Lumina soarelui scânteia pe carcasa argintie. La fel ca pe obiectul din mâna lui Alessandro.

– *My Death* a fost melodia preferată a mamei, strigă el, nu asculta decât asta. După ce a murit, am ascultat-o şi eu, iar şi iar. Dar apoi, în avion – mi-am zis că trebuie să trec peste asta. Sau cel puţin să încerc.

Ridică din umeri.

– N-am prea reuşit.

– Ai schimbat-o. În timp ce dormeam.

– Ştiai?

– De ceva timp. Când am fost prima dată în vila mamei tale... Era ca şi cum melodia ar fi fost parte din casă. Am simţit.

Spiritul Gaiei.

Alessandro ridică playerul şi soarele îl inundă cu lumină orbitoare.

– Ăsta-i al tău. Mă gândeam să ţi-l aduc, poate ai nevoie de el.

– Sub apă?

– Cine ştie.

Alessandro ridică braţul şi Rosa făcu la fel. Două fulgere argintii brăzdară aerul deasupra mării. Bărbaţii din echipaj schimbară priviri confuze. În punctul cel mai înalt al traiectoriei, cele două

aparate se ciocniră unul de celălalt, apoi căzură în mare.

Alessandro oftă. Rosa râse. Se priviră şi rânjiră amândoi.

– Hai să le căutăm, îi strigă ea.

Se scufundară în acelaşi timp în marea de un albastru profund.

Cuprins